LINDA FAIRSTEIN

DANSUL MORȚII

Crime scene 2

t... TRITONIC

LINDA FAIRSTEIN

t... TRITONIC

DANSUL MORȚII

virtual-project.eu

crime scene crime scene crime

Linda Fairstein
Death Dance

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produse ale imaginației autorului. Orice asemănare cu evenimente sau personaje reale este pur întâmplătoare.

Fairstein Enterprises, LLC – 2006
TRITONIC – 2006 pentru prezenta ediție în limba română

Colecția: CRIME SCENE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FAIRSTEIN, LINDA
Dansul morții / Linda Fairstein, trad. Irina Popa – București: Tritonic, 2006
ISBN (10) 973-733-110-9;
ISBN (13) 978-973-733-110-6

I. Popa, Irina (trad.)

821.111-31 = 135.1

Redactor: MIHAI MARTINESCU
Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 290 / ianuarie 2007
Bun de tipar ianuarie 2007
Tipărit în România

LINDA FAIRSTEIN

DANSUL MORȚII

Traducere și note de
IRINA POPA și GEORGE MANU

virtual-project.eu

crime scene

~ 2 ~

TRITONIC

– 2006 –

Pentru Matthew și Alexander Zavislan

Aproape, aproape, în vârtejuri și-n gloată
Focurile morții dansau în noapte.

Samuel Taylor Coleridge

1

— Crezi că avem un caz? m-a întrebat Mercer Wallace.

— Răspunsul se află în cutia de carton pe care o ții în mână, am spus, deschizând ușa din sticlă a biroului său de locotenent la Brigada Victime Speciale.

Am pus mâna pe umărul tinerei care ațipise cu capul pe masă, în timp ce aștepta să vin. Și-a ridicat capul de pe brațe și și-a dat părul negru și lung de pe ochi.

— Sunt Alex Cooper. De la Biroul Procurorului Districtual din Manhattan. Am încercat să nu las să se vadă graba cu care trebuia să rezolvăm lucrurile în următoarele câteva ore.

— Tu ești Jean?

— Da. Jean Eaken.

— Ți-a explicat detectivul Wallace ce vrem de la tine?

— Mi-a spus că ești procurorul care conduce ancheta. Trebuie să revăd, împreună cu tine, toate detaliile, apoi să dau un telefon unde voi spune ceea ce îmi zici tu. Cara mai este aici? a întrebat Jean.

— Este într-un alt birou, a spus Mercer. E mai bine să vă ținem separat până se termină totul. Apoi o să mergeți la hotel și o să vă lăsăm să vă odihniți.

Sunt asistenta procurorului districtual și de mai bine de zece ani conduc Divizia Infracțiuni Sexuale, iar Mercer m-a chemat să particip la acest caz pentru a adăuga ceva din experiența mea, astfel încât să grăbim procesul de arestare și să sporim șansele ca Jean Eaken să fie un martor cât mai credibil la tribunal.

Mercer mi-a spus că absolventa de douăzeci și patru de ani din Canada îl întâlnise pe suspect la o conferință despre psihologia adolescenților ce avusese loc la Universitatea din Toronto, la care participase acum patru luni cu prietena ei, Cara.

Stăteam în fața lui Jean, care căsca, și i-am pus prima întrebare. Era aproape miezul nopții.

— În ianuarie, când l-ați reîntâlnit pe Selim, cât timp ați petrecut cu el?

— Am stat lângă el la câteva conferințe. Vorbeam puțin în timpul pauzelor. În ultima după-amiază ne-a făcut cinste, mie și Carei, cu un pahar de vin. Ne-a spus că locuiește în Manhattan și că e doctor. Nimic mai mult.

— V-a invitat la New York?

— Nu chiar. I-am spus că nu am fost niciodată la New York, dar că plănuisem să mergem acolo în vacanță. A fost foarte prietenos, foarte drăguț. Cara l-a întrebat dacă nu știe cumva niște hoteluri mai ieftine,

așa, ca pentru studente fără prea mulți bani, și ne-a spus că putem sta în apartamentul lui.

— Ați vorbit despre cum urma să dormiți?

— Da, bineînțeles. Selim ne-a zis că are o prietenă și că fie va sta la ea, fie va dormi pe canapeaua din sufragerie. Ne-a oferit patul dublu din dormitor, a spus Jean. Mi-a dat cartea lui de vizită, domnișoară Cooper, care avea trecut și numărul de la serviciu. Este doctor – psihiatru rezident. Ni s-a părut destul de sigur.

— Ar fi trebuit să fie foarte sigur, am spus, încercând să o fac să nu se învinovățească doar pe ea pentru ce se întâmplase.

— Ați mai corespondat cu el după aceea?

Jean a dat din umeri.

— Câteva e-mail-uri. Nimic personal. I-am mulțumit pentru propunerea făcută și l-am întrebat dacă a vorbit serios. Apoi i-am mai scris acum o lună, când eu și Cara stabiliserăm detaliile călătoriei și l-am întrebat dacă îi convenea ora la care ajungeam.

Mercer mi-a făcut un semn peste capul lui Jean. Avea o listă cu lucruri de făcut și pe ea urma să adauge și verificarea conturilor de e-mail ale ambelor părți. Am colaborat suficient ca să ne cunoaștem modul de lucru, mai ales când venea vorba de verificarea tuturor faptelor legate între ele în această lume bizară a crimelor sexuale.

— Ați vorbit și la telefon?

— O singură dată, acum o săptămână. I-am lăsat un mesaj pe robot în care îi spuneam la ce oră ajunge autobuzul nostru și îl întrebam dacă este o oră convenabilă pentru el. M-a sunat mai târziu în seara aceea și am vorbit puțin.

— Poți reconstitui conversația? Mă refer la detalii.

În orice juriu sunt și sceptici care să presupună existența unei convorbiri premergătoare primei întâlniri a tinerei atrăgătoare cu străinul în a cărui casă aranjase să stea. Trebuia să știu acest lucru înainte ca eu și Mercer să facem următorul pas.

— Selim m-a întrebat dacă ne făcuserăm cumva planuri pentru zilele pe care aveam să le petreceam în oraș și cam ce voiam să vedem. Lucruri de genul ăsta.

— A spus ceva, Jean – orice – care te-a făcut să te gândești că este interesat în vreun fel de tine, poate din punct de vedere social sau sexual?

A răspuns repede și sigur.

— Nu.

S-a uitat la mine cu ochii ei verzi larg deschiși, curioasă cum reacționez la răspunsul ei.

— Nimic nepotrivit?

S-a gândit câteva secunde.

— M-a întrebat de ce nu vine și prietenul meu cu mine. I-am spus

că nu am nici un prieten. A, și mai dorea să știe dacă îmi place să fumez marijuana, pentru că putea să facă rost.

Mercer a dat din cap. Era un lucru pe care-l auzea pentru prima oară. Nu schimba neapărat cazul, dar ne reamintea faptul că trebuia să insistăm pentru lucrurile care păreau irelevante pentru martori – și pentru aflarea adevărului.

— Ce i-ai spus?

— Că nu îmi place iarba, că îmi face rău.

— Te-ai gândit că aveai să petreci ceva timp cu el, Jean?

— În nici un caz. Dr. Sengor-Selim – ne spusese că va fi la serviciu toată ziua și la prietena lui în restul timpului. Mă gândeam doar că e un tip drăguț care ne lasă să stăm în apartamentul lui.

Mare parte din cariera mea de procuror a implicat femei care întâlneau bărbați drăguți, dar care aveau altceva în minte. Polițiștii și procurorii – chiar și jurații din Manhattan – erau de părere că tinerii care locuiau la vest de râul Hudson și la nord de Bronx erau mult prea creduli.

— Deci nu ți-a făcut nici un fel de avansuri?

Jean a încercat să zâmbească.

— Nu, până m-am pregătit să merg la culcare în prima noapte.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Era trecut de ora nouă seara când am ajuns la el acasă. Ne-am instalat și am vorbit cam o oră. Chestii obișnuite. Despre psihologie și cât de greu este la facultate și câteva impresii despre oraș. Când Cara a mers la baie să facă duș, Selim era lângă mine pe canapea și a încercat să se dea la mine.

— Spune-i lui Alex exact ce a făcut, a spus Mercer, punând cap la cap faptele pe care le voiam de la ea, pentru a vedea ce făcuse el în acea zi.

Jean era o femeie bine făcută, aproape de aceeași înălțime cu mine, eu având 1,56 m, dar mult mai voinică.

— Eram obosită după călătoria cu autobuzul și stăteam cu capul pe una dintre perne. Selim a venit peste mine și a încercat să mă sărute – pe gură – în timp ce încerca să îmi pună mâna pe piept.

— Și tu ce-ai făcut?

— L-am împins și m-am ridicat în picioare. L-am rugat să îmi dea cartea de telefoane pentru a căuta un hotel unde să stau.

— Cum a reacționat?

— Și-a cerut scuze, domnișoară Cooper. Mi-a spus că îi părea foarte rău, că interpretase greșit limbajul trupului. M-a rugat să nu îi spun Carei ce se întâmplase. Mi-a spus că în țara lui…

— Țara lui? am întrebat.

— Selim este din Turcia. A spus că acasă la el, dacă cineva ar face asta surorii lui, ar fi schingiuit în piața orașului.

Cu siguranță i s-ar tăia o mână și ar fi castrat.

— Și-atunci, ai rămas acolo?

— Din momentul acela s-a purtat ca un domn adevărat. M-am gândit că voia doar să mă pună la încercare. Mi s-a mai întâmplat asta. Poate de-aia m-am și gândit că pot face față situației.

— Și Cara?

— Ar trebui s-o întrebați pe ea, a spus Jean, roșind.

Mercer îmi spusese deja că Selim Sengor îi făcuse avansuri și Carei, chiar în acea noapte, după ce Jean adormise. Au stat în sufragerie și au vorbit, apoi au început să se sărute și să se pipăie, dar s-au oprit înainte de a avea contact sexual. Acesta era un alt motiv pentru care trebuia să ținem martorele separat. Era posibil să fie mult mai sincere dacă nu erau împreună. Cara ar putea să se învinovățească pentru ce s-a întâmplat după aceea – o reacție tipică atunci când una dintre victime și-a dat într-un fel acordul. Ar putea chiar să nu fie la fel de sinceră în fața lui Jean.

— V-ați mai văzut cu el în timpul săptămânii?

— Nu. De fapt, în penultima noapte chiar a stat la prietena lui. Nu prea l-am mai văzut.

Își mușca pielița de la una dintre unghii, până când a văzut că mă uitam la ea. Apoi și-a îndreptat ținuta și și-a dat o șuviță de păr după urechea stângă.

— Și ieri?

— De dimineață, după ce eu și Cara ne făcurăm planuri, l-am sunat pe pager la spital. Când a telefonat, i-am zis că mergem să facem un tur al orașului și ne-am hotărât să cumpărăm bilete la jumătate de preț la un spectacol pe Broadway, în Times Square. L-am invitat cu noi, pentru a-i mulțumi că ne lăsase să stăm la el.

— A petrecut seara cu voi?

— Nu, n-a părut deloc interesat de asta.

— Tu și Cara ați mers la teatru?

— Da, am văzut chestia aia nouă a lui Andrew Lloyd Weber. Cara e înnebunită după el. Ne-am întors la apartament după ora 23, iar Selim ne aștepta sus. Îi cumpărasem un cadou, o sticlă foarte scumpă de Kentucky Bourbon, a spus Jean, zâmbind din nou, în timp ce se juca cu părul. Ni se părea că sună foarte american.

— Ce-ați făcut atunci?

— Ne-a oferit ceva de băut și noi am acceptat. Am stat în sufragerie în timp ce Selim a mers în bucătărie și a preparat cocktailurile.

— Le-a preparat? Ce a făcut?

A ridicat din nou din umeri și a dat din cap.

— Nu știu. Nu mai băusem bourbon până atunci. Am auzit un zgomot puternic, ca ăla pe care îl face un blender, și a venit cu ceva –

nu știu cu ce – părea foarte spumos.

Nu îmi puteam imagina că cineva ar adăuga ceva la un whisky bun, cu atât mai puțin la un bourbon.

— Apucaseși să te schimbi pentru culcare?

— Nu. Cara dăduse drumul la CD Player și ascultam muzica din spectacolul pe care tocmai îl văzuserăm. Selim a venit în cameră și ne-a dat fiecăreia câte un pahar. A toastat pentru prietenia noastră și am ciocnit.

Când am întrebat-o cât a băut din băutura respectivă, tânăra și-a pus coatele pe masă și capul în mâini.

— Trei guri, domnișoară Cooper. Poate patru. Jur că nu mai mult.

— Și marijuana?

— Nu. Vreau să spun că avea în apartament – mi-a oferit o țigară pe care a luat-o dintr-un sertar, dar nu am fumat deloc.

Aveam nevoie de analize. Sângele și urina care îi fuseseră colectate aveau să confirme răspunsul.

— El a fumat?

— Nu în fața noastră. Cel puțin din câte am văzut eu.

— Care e următorul lucru pe care ți-l amintești?

— Nu există un alt lucru. Asta e tot ce-mi amintesc, pe bune. Eram ametită și slăbită – atât de slăbită, încât, la un moment dat, am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Camera a început să se învârtească cu mine și totul s-a întunecat. Negru-negru. Asta e tot ce știu.

Jean și-a corectat din nou ținuta, s-a uitat la unghie – era roșie de la atâta mușcat – și apoi s-a uitat la mine.

— Până când…?

— Până când m-am trezit azi-dimineață.

— În sufragerie?

— Nu, nu. Nu. Eram într-unul dintre paturile aflate în cealaltă cameră. Acesta e cel mai ciudat lucru, domnișoară Cooper. Eram îmbrăcată cu cămașa de noapte, hainele mele erau împăturite frumos și puse pe valiză, a spus Jean, punându-și din nou capul în mâini și vorbind tot mai încet. Și aveam dureri. Dureri teribile.

— Trebuie să știu unde te durea. Locul exact.

Jean Eaken nu și-a ridicat capul. Și-a frecat partea de jos a abdomenului cu o mână.

Mercer și cu mine știam ce înseamnă asta, dar nu era suficient de mult pentru lege.

— Pe dinafară? am întrebat-o, vorbind foarte încet.

— Nu. Pe dinăuntru. Ca și cum cineva ar fi făcut sex cu mine. Prea mult.

— Îți amintești să fi făcut sex cu Selim? Crezi că ai acceptat după ce ai băut…

Jean s-a uitat destul de urât la mine în timp ce o provocam ușor și m-a întrerupt brusc cu un singur cuvânt:

— Nu.

— Spune-mi ce ai făcut în dimineața asta, Jean.

— Eram îngrozită. Nu știam ce să fac. La început nu puteam nici măcar să-mi amintesc unde sunt. M-am uitat la ceas și am văzut că era 11:30. Fixaserăm ceasul să sune toată săptămâna la 7 dimineața, dar nici măcar nu l-am auzit. M-am dat jos din pat – eram încă puțin ametită – pentru a încuia ușa de la dormitor. Selim lucra în schimburi – ore diferite toată săptămâna. Ne spusese că trebuie să lucreze 16 ore în ziua aceea – de la 8 dimineața până la miezul nopții – dar îmi era frică să nu fie încă acolo. Apoi am sculat-o pe Cara.

— Unde era?

— În celălalt pat. La fel ca mine – îmbrăcată în cămașa de noapte, cu pantalonii și bluza împăturite și puse pe valiză. Dormea atât de adânc, încât a trebuit să o scutur ca să se trezească. Nu-și amintea nimic nici ea. A început să plângă, așa că, mai întâi, a trebuit să o calmez. A fost ideea mea să ne îmbrăcăm și să venim la spital.

— A fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face, Jean. Foarte bine.

— Dar doctorii nu mi-au spus nimic.

— Nu vă lăsăm să plecați până nu vă explică ce au descoperit, a spus Mercer, uitându-se la Jean care își învârtea agitată aceeași șuviță de păr.

— V-ați lăsat bagajele la Selim?

— Sunteți nebuni? Nu vreau să-l mai văd niciodată. Ne-am luat și valizele cu noi.

— Ați văzut prin apartament, de dimineață, paharele din care ați băut?

— Nu m-am uitat în jur. Am vrut să plecăm de acolo cât mai repede.

— Ați avut vreun motiv să mergeți în bucătărie pentru a face ordine?

— Nu. Asta-i problema lui.

Chiar mai bine. Înseamnă că am putea avea noroc să mai găsim încă ceva dovezi incriminatorii dacă eu și Mercer am ajunge acolo.

— Știu că a fost o zi lungă pentru tine, Jean. Lasă-ne câteva minute să punem lucrurile cap la cap, am spus, ieșind din cameră în spatele lui Mercer care ținea în cutia de carton rezultatele probelor prelevate la spital.

Eram pe holul pe care Brigada Victime Speciale îl împarte cu Brigada Omucideri din Manhattan.

— Cât crezi că va dura să aflăm conținutul toxinelor din probele astea? a întrebat el, referindu-se la sticluțele din plastic și lamelele din

cutie.

Când este vorba de viol, pe lângă testarea obișnuită a fluidelor și a petelor luate de la pacientă la camera de gardă, noua procedură cere să se preleveze sânge și urină pentru teste mai detaliate, pentru că atacatorii folosesc metode din ce în ce mai sofisticate pentru a-și atrage victimele.

— 72 de ore, dacă se mișcă repede.

— Să trimit probele la Serologie?

— Acolo începe totul, am spus.

Mercer știa că laboratorul nostru de serologie făcea majoritatea analizelor de care aveam nevoie.

— Din păcate, dacă e vorba de droguri exotice, va trebui să mergem la un laborator particular și va dura mai mult.

— La naiba. Nu îmi place că îi acordăm nenorocitului ăstuia trei zile. Vom avea și rezultatele ADN-ului până mâine dimineață.

— ADN-ul nu ne ajută mai deloc într-un caz ca ăsta. Știm că au petrecut noaptea în apartament. Știm că doctorii au recoltat spermă de la ambele femei. Dar asta nu e o infracțiune decât dacă el a folosit forța…

— Nu este nici un semn de forță, a spus Mercer.

Durerile pe care le descria Jean puteau fi asociate cu activitatea sexuală consimțită dacă aceasta fusese mai dură sau prelungită – sau reluată după o pauză mai mare, din moment ce i-a spus lui Selim că nu avea un prieten în momentul acela.

— Sau le-a măsluit băuturile pentru a le face inconștiente. Nu ajungem la nici o concluzie fără analizele toxicologice, am spus.

— Cum vrei să procedăm mai departe?

Adjuncta mea, Sarah Brenner, a fost la procuratură pentru a face rost de un mandat de percheziție cu probele pe care i le-a dat Mercer și le-a prezentat judecătorului în timp ce noi puneam la cale următoarea operațiune.

— O să lucrez la conversația pe care o va avea Jean cu Selim, am spus, dar nu vreau să dea telefon până ce echipa ta nu se va posta în fața apartamentului lui. Tura lui se termină acum și ar trebui să fie acasă cam într-o jumătate de oră. În momentul în care Jean va închide, te sun și atunci intri cu mandatul. Dacă întrebările ei îi vor da de bănuit, nu vreau să aibă timp să curețe prin casă înainte să ajungeți voi acolo.

Ușa din sticlă pe care scria cu litere aurii – Omucideri – s-a deschis, iar Mike Chapman l-a chemat pe Mercer Wallace.

— Martorul vostru devine cam nervos. Vrea să știe când tu și Coop veți face următorul pas.

Am mers de-a lungul culoarului pentru că voiam să-l salut pe Mike. Nu îl mai văzusem de câteva săptămâni. Am zâmbit când l-am

văzut în habitatul lui natural, la Omucideri – cu părul lui negru, trupul zvelt, cu uniforma lui formată dintr-o bluză bleumarin și jeanși. Nu îi lipsea decât zâmbetul care mă scosese din tot soiul de situații și stări neplăcute în cei zece ani și mai bine de când lucram împreună.

— Hei, străine. Când ai venit?

— Fac ture de noapte. Nu prea pot să dorm, așa că măcar aici am un loc unde să îmi petrec timpul.

— Mercer și cu mine terminăm în câteva ore – pe la două. Ce-ar fi să te luăm să mâncăm ceva?

Mike s-a îndreptat spre biroul lui, s-a așezat cu spatele la mine și și-a pus picioarele pe masă în timp ce-și verifica agenda. M-am așezat pe un scaun la un birou alăturat și am început să scriu replicile pentru Jean.

— O să rămân aici, a spus Mike. Am o hârtie pe care trebuie să mă uit.

Hârtia nu era un raport obișnuit de crimă, ci mai degrabă o notificare pentru poliție despre niște circumstanțe neobișnuite.

— Ce poate fi atât de important, încât să refuzi o cină uleioasă cu ochiuri și șuncă în Harlem, cu mine?

Am încercat să-i zâmbesc prietenește detectivului meu preferat și camaradului meu de suferință.

— Tocmai aici e problema. Se pare că a dispărut o lebădă. Locotenentul Peterson m-a pus pe mine să mă ocup de caz.

— Despre ce vorbești?

— Ai auzit vreodată de – Mike s-a uitat pe note pentru a fi sigur de nume – Talya? Talya Galinova?

— Natalya Galinova.

Cea mai renumită balerină, care era chemată la scenă într-o lună de mai multe ori decât erau chemați alții în toată cariera lor și care era la fel de faimoasă pentru arta sa, cât și pentru comportamentul său de regină.

— Joacă cu Baletul Regal la Lincoln Center săptămâna asta.

— Ei bine, în seara asta, între actul al doilea și final, a făcut o chestie à la Houdini. Așa că eu și ceilalți avem alte planuri pentru week-end decât să luăm micul dejun cu tine. Eu unul sper ca lebăda dispărută să nu se transforme într-o rață moartă.

2

— Salut, Selim. Nu te-am trezit, nu? Sunt Jean.

— Jean? Unde ești?

Stăteam într-o cameră cu două telefoane, dintre care unuia îi atașasem un reportofon, astfel încât puteam să ascult în timp ce Jean vorbea cu atacatorul și să îi dau sfaturi în cazul în care avea nevoie. Era 00:45.

— Sunt în stație, așteptând…

— Nu trebuia să plecați cu autobuzul de ora trei, azi după-amiază?

Engleza lui Selim avea un accent puternic, așa că Jean a stat puțin să se gândească înainte de a răspunde.

— Da, dar mie și Carei ne-a fost rău azi. Greață și amețeli. Nu puteam face față unei călătorii de zece ore cu autobuzul.

— Dar plecați în seara asta, nu?

— Nu pleacă nimic spre Toronto până mâine dimineață.

— Vreți să veniți la mine? Sunt încă treaz. Voi fi plecat toată ziua, puteți să așteptați aici.

— Ah, nu. Cred că o s-o duc pe Cara la spital. Chiar se simte rău și cred că ar trebui să i se facă un control înainte de a pleca la drum. Mă întrebam…

— Nu trebuie să faci asta, Jean, a spus Selim, destul de supărat și ridicând tonul pentru a-i atrage atenția. Sunt doctor. Spune-mi ce simptome are și pot să îmi dau seama despre ce e vorba. Probabil e ceva de la mâncare. O să stați prea mult la camera de gardă. Nu aveți asigurare medicală pentru Statele Unite, nu-i așa? O s-o coste foarte mult.

Părea să caute orice pretext pentru a le ține pe femei departe de un consult medical.

— Nu am mâncat nimic deosebit, Selim. Fiecare dintre noi a mâncat câte o salată. Și nu am băut altceva decât apă plată până am ajuns la tine.

— Da, poate a fost ceva în neregulă cu salata. Poate nu a fost bine făcută sau poate sosul era alterat.

— E un motiv destul de bun pentru a merge la spital. Ar putea fi toxiinfecție alimentară. Cel puțin îi pot face un test de sânge, nu-i așa?

Jean era rapidă. Îi spusesem să nu fie prea directă cu Selim, știind că acesta ar putea să se enerveze și să închidă telefonul. Ai grijă cu el. Încearcă să aduci în discuție băuturile pe care vi le-a preparat.

— Băuturile alea pe care ni le-ai dat aveau un gust cam ciudat. Din fericire, nu am băut prea mult.

— Hmm.

„Hmm” nu îmi spunea nimic din ceea ce voiam să știu. Probabil că Selim încerca să găsească o scuză pentru observația ei. I-am scris un bilețel lui Jean și i l-am pus înainte. Voiam să am pe înregistrare faptul că nu băuse mai mult alcool decât ne spusese mie și lui Mercer. Voiam să aud asta de la Selim. Într-un astfel de caz, apărarea ar putea încerca să le dovedească juraților că cele două erau bete.

— Adică m-ai văzut, Selim. Nu cred că am luat mai mult de câteva guri. Nu am băut nici un sfert din băutură.

— Nu, nu ai băut mult. Abia dacă te-ai atins de ea. Poate că îți era rău dinainte.

— Mă simțeam bine când am ajuns la apartament. Amândouă ne simțeam bine. Îmi fac griji pentru Cara; a și vărsat. Haide, ce era în băuturile alea?

— Bourbon. Doar bourbonul pe care l-ați adus voi.

— Glumești, Selim. Nu avea nici măcar aceeași culoare cu cel din sticlă. Era cețos și alb.

Lui Jean nu îi plăcea să fie pusă la încercare și de el, mai mult decât fusese de mine. Ochii ei verzi exprimau hotărâre.

El tăcea.

— Mai ești acolo, Selim? Vreau să zic că nu sunt obligată să-i spun Carei, dar m-aș simți mai bine dacă aș ști că ne vom urca în autobuz și ea nu va vomita pe mine tot drumul până acasă. Nu mă pot gândi la ceva mai rău pentru o călătorie lungă. Tu ce crezi?

Tăcere din nou.

— Problema mea s-a lămurit – nu trebuie să îți faci griji. Rămâne între noi doi, dar trebuie să mă ajuți în privința Carei.

Bine țintit, fetițo. Lasă-l să creadă că nu e mare lucru.

— Bourbon și mai ce? a spus Jean. Am auzit când preparai ceva la blender în bucătărie.

Un râs nervos.

— A, asta era! De obicei pun puțin întăritor în băuturi. Ai auzit de Bailey’s?

— Știu ce e, dar nu am băut niciodată.

— Cred că nu erați obișnuite cu gustul.

— Dar acea combinație nu m-ar fi făcut să mă simt de parcă aș fi fost drogată?

— Ba da. Ar putea avea un efect de genul acesta. Fiecare are reacții diferite, în funcție de metabolism.

— Da?

Jean a făcut o pauză de câteva secunde înainte de a pune următoarea întrebare. A dat la o parte hârtia de la mine, s-a uitat încă o dată la unghii și a spus:

— Selim, ai făcut sex cu mine aseară?

Selim părea s-o repeadă din nou.

— De ce mă întrebi asta? Ai fi vrut s-o facem?

Am ridicat mâna pentru a o face pe Jean să se calmeze, dar era evident că era frustrată de răspunsurile doctorului și era de înțeles că dorea să știe dacă fusese violată după ce acesta o sedase.

— Nu. Știi că n-aveam nici o intenție să fac sex cu tine. Ți-am spus lucrul acesta din prima seară. Dar am avut un fel de vis în care tu…

— Poate ai băut prea repede. Poate e doar fantezia ta. Nu m-am atins de tine niciodată. Uite ce e, e foarte târziu și trebuie să mă duc la…

— Dar Cara? Ea jură că ai făcut dragoste cu ea.

Scrisesem genul acesta de limbaj pentru Jean. Dacă ar fi folosit cuvinte dure ca „viol", ar fi știut imediat că ea vorbește de un delict. Speram că o expresie de genul „a face dragoste" îl va face să lase garda jos și să se explice.

— Cred că mai bine te duci acasă, Jean. Mi se pare că te comporți aiurea. Nu o să creadă nimeni lucrurile pe care le spui. Vor crede doar că ai fost beată.

Convorbirea s-a terminat brusc. Jean a încercat să-l facă să mai vorbească, dar Selim nu mai era la telefon.

Am format numărul de mobil al lui Mercer și am ieșit din cameră pentru ca Jean să nu audă conversația cu el.

— Unde ești? l-am întrebat.

— În coridorul din fața apartamentului doctorului. La capătul scărilor, a șoptit. Sunt cu doi tipi după mine și cu Kerry Scbreiner, în cazul în care e și prietena lui înăuntru. Suntem toți patru gata să intrăm.

— Judecătoarea a aprobat percheziționarea pe timp de noapte, nu-i așa?

— Da, Sarah a adus argumente solide pentru ca noi să putem intra oricând. Până dimineața, chiuveta din bucătărie ar putea să fie curățată. Înainte de a suna la ușă, trebuie să știu, Jean a obținut ceva de la el?

— Nu îndeajuns pentru a-i veni de hac. Neagă că le-ar fi drogat. Neagă că ar fi făcut sex cu ele. A făcut treabă bună, dar doctorul s-a speriat când a început să-l preseze mai mult. Totul depinde de ce găsești înăuntru. Ține-mă la curent.

I-am urat noroc și am închis.

Am dus-o pe Jean înapoi în birou la Victime Speciale pentru a se întâlni cu Cara McDevitt. Când ne-a văzut intrând, Cara s-a ridicat și s-a grăbit să-și îmbrățișeze prietena.

— De ce a durat atât de mult? Ești bine?

Era speriată și plânsă. Jean a dat din cap fără nici un fel de emoție și s-a așezat pe unul dintre scaune.

— Sunt bine. Doar epuizată. Tocmai am vorbit cu perversul…

— Ai vorbit? a întrebat Cara, cu ochii mari și încă plângând.

— Pot să îi spun acum, domnișoară Cooper? Îmi pare rău numai că nu i-am zis ce-aș fi vrut cu adevărat să-i spun…

— Îți promit că vei avea șansa asta. Deocamdată cel mai bine este să faci cum îți spun eu. Ai vorbit despre câteva lucruri importante și știu că a fost greu pentru tine.

Am zâmbit spre Jean, admirându-i curajul și tăria.

— Bineînțeles că îi poți spune Carei ce s-a întâmplat.

Unul dintre detectivi aștepta să le conducă la hotelul unde făcusem rezervări pentru ca ele să se poată odihni. Voiam să stea în oraș pentru a depune mărturie în fața marelui juriu săptămâna viitoare în cazul în care reușeam să găsim suficiente dovezi.

Dosarul meu era încă în biroul de la Omucideri, așa că am mers înapoi pentru a-l recupera și pentru a-l aștepta pe Mercer.

— Ce te-a ținut până acum? a întrebat Mike. Arăți ca frumoasa adormită.

— Cred că avem de-a face cu un ASFD.

Atacul sexual facilitat de droguri se întâmpla de ceva vreme. Femeile din anii ’40-’50 erau ademenite cu băuturi ce conțineau droguri. La rândul lor, Mata Hari întâmplător, acestea apelau la aceleași procedee pentru a-și înșela iubiții. Dar anii ’90 au înregistrat o diversificare a folosirii drogurilor, astfel încât au devenit un adevărat sport pentru elevii de liceu, bătăușii de pe străzi și profesioniști să amestece băuturi, pentru partenerele întâmplătoare, cu ecstasy și seconal, „roofy” și GHB – cunoscute ca Rohypnol și gama-hidroxibutirat. Nu numai că drogurile duceau la infracțiuni sexuale, dar și la combinații letale de substanțe chimice care relaxau mușchii și dădeau naștere la o serie de reacții, de la leșin și comă până la moarte.

— De ce nu te duci acasă? a întrebat Mike.

— Discuția de la telefon nu a decurs atât de bine cum mă așteptam. Tipul nu ne-a spus prea multe, așa că vreau să văd cu ce se întoarce Mercer. Ceva nou despre Natalya?

— Directorul artistic al trupei vrea s-o lăsăm mai moale. Are o reputație destul de proastă ca primadonă…

— *Este* o primadonă. Este una dintre cele mai bune dansatoare din lume. Julie Kent, Alessandra Ferri, Natalya Galinova – sunt artiste extraordinare. Ce legătură are asta cu dispariția ei?

— Prietena Talya are un temperament urât și o gură cam spurcată. S-a bătut cu cineva în cabina ei după al doilea act, a ieșit de acolo în fugă și n-a mai venit să-și primească aplauzele la sfârșitul serii.

— Este o profesionistă care nu ar fi în stare să plece înainte de terminarea spectacolului.

— Nu, nu, Coop. A avut doar un singur dans. A fost… cum îi zice? O gală sau ceva de genul ăsta. N-a fost un balet întreg, ci doar

fragmente, iar ea își terminase partea.

— Așa are sens. Cu cine s-a certat?

— Probabil cu amantul ei. Probabil…

— Cu amantul? Sunt sigură că soțul ei din Londra ar fi foarte încântat de veste.

— Poate că ăsta e motivul pentru care regizorul vrea să mai păstreze tăcerea câteva ore, până vedem dacă apare, a spus Mike, uitându-se pe notițe. Treizeci și opt de ani. E destul de mult pentru o dansatoare, nu? E o vârstă cam înaintată și pentru un procuror.

— Nu am ajuns încă acolo. Nu mă mai forța. Și da, când vine vorba de balet e o vârstă cam înaintată. Cine a sunat să anunțe? am întrebat.

— Agentul Talyei. A sunat pentru a întreba care este procedura în cazul în care dispare cineva. Sergentul de serviciu i-a spus că era prea devreme, dar a venit până aici pentru a se acoperi.

Regula poliției este ca un adult să nu fie declarat dispărut decât doar dacă nu se mai aude nimic de el cel puțin douăzeci și patru de ore. Pe parcursul unui an se primesc peste 18.000 de rapoarte despre persoane dispărute, iar majoritatea se dovedesc a fi, până la urmă, fugite de-acasă.

— Cine e amantul?

— Depinde pe cine întrebi. Regizorul spune că individul e un producător foarte important. Cam teatral, nu? Ca în spectacolele de pe Broadway. Spune că au muncit ceva pe canapeaua din cabina ei… Impresarul recunoaște că Talya îl cunoaște pe tip, dar spune că n-au decât o relație profesională.

— Cum îl cheamă?

— Joe Berk. Ai auzit de el?

— I-am văzut poza în ziare, dar nu știu nimic despre el.

— Se pare că nu e pe gustul femeilor. E de două ori mai în vârstă decât ea, gras ca un porc, putred de bogat și plin de vicii, după spusele agentului. Dar acum doarme acasă ca un prunc. Rinaldo Vicci – așa îl cheamă pe agent – a încercat să-l sune pe Berk pentru a da de Talya. Spune că dacă omul a făcut ceva rău, nu îl prea mustră conștiința. Pe de altă parte, Talya s-a certat și cu directorul de platou în privința luminilor și, mai devreme, cu partenerul ei care aproape că o scăpase azi la repetiție. Un lucru pe care tu mi l-ai făcut de mai multe ori decât pot număra pe degetele de la mâini și de la picioare, blondino.

Ușa s-a deschis și sergentul Marron de la Victime Speciale mi-a făcut semn.

— Am nevoie de tine, Alex. Informațiile Publice vor o mică ședință.

Comisarul adjunct de la Informații Publice trebuia să fie pregătit pentru reporteri cu orice caz care putea deveni de interes public. Mi-

am luat dosarul și am ieșit.

— Hei, Mike, a spus Marron. Unde-ai stat ascuns?

— Am avut liber, a zis Mike, fără să-l privească pe Steve.

— Îmi pare rău că trebuie să ți-o răpesc pe Alex.

Mike ne-a făcut cu mâna.

— Îmi faci o favoare. Coop mă amenință de o lună că-mi pune fotografia pe cutiile de lapte și că trimite o patrulă să mă caute. E o ușurare să mă întorc la muncă.

Iubita lui Mike murise într-un accident ciudat la schi cu câteva luni în urmă. Durerea îl copleșise atât de mult, încât se îndepărtase chiar de cei mai apropiați prieteni în încercarea de a-și reveni.

Eram încă în biroul lui Steve Marron când, o jumătate de oră mai târziu, a sosit Mercer cu echipa de detectivi. Ținea de braț un bărbat care avea mâinile legate cu cătușe la spate.

Mercer l-a dus pe prizonier în celulă, i-a deschis cătușele și i-a spus să stea pe banca din lemn de lângă perete. Suspectul avea în jur de 1,55 m, părea să aibă în jur de 30 de ani, avea părul brunet și scurt, cu cărare într-o parte, ochi mari și negri care priveau prin cameră încercând să-și dea seama cine suntem și de ce fusese adus acolo.

— Doctorul Sengor, presupun, l-am întrebat eu pe Mercer, care tocmai traversa încăperea pentru a vorbi cu mine în biroul lui Marron, ce se afla cu spatele la camera cea mare.

Mercer a încuviințat.

— Care este motivul pentru care l-ai adus aici? am întrebat.

— Uită-te în cutii, a spus, închizând ușa și arătând spre cutiile pe care cei doi detectivi le puseseră pe biroul lui Marron.

Am deschis capacul celei mai mari dintre ele și am văzut un blender și trei pahare murdare. Două dintre ele aveau resturi pe fund.

— Unde erau?

— Pe masa din bucătărie. Chiuveta era plină de vase nespălate.

Am ridicat apoi capacul unei cutii de pantofi. Pastile. Zeci de pastile, toate în sticluțe cu etichetă, și carduri de la farmacii.

Mercer a scos un plic din buzunarul pantalonilor. În el era o sticluță de pastile goală.

— Asta stătea lângă sticla de bourbon pe care o aduseseră fetele aseară. Vezi ce scrie cu roșu lângă semnul de avertisment?

Am întors punguța și m-am uitat.

— Evitați consumul de alcool în timp ce luați Xanax. Alcoolul mărește pericolul stărilor de greață și amețeală.

Mercer a luat una din mostrele din cutia de pantofi.

— Nu trebuie să citești ce scrie cu litere mici pentru a-ți da seama de ceea ce știm deja – o supradoză provoacă pierderea cunoștinței. E treaba ta să formulezi acuzațiile, Alex. Pur și simplu, n-am putut să ies din apartament fără să-l pun în cătușe pe ticălos.

3

— Vă cer să îl trimiteți din nou la închisoare pe acuzat, domnule judecător. Nu cred că se poate stabili o cauțiune care să asigure întoarcerea lui pentru proces.

Nu contam pe asta stând în fața lui Harlan Moffet sâmbătă dimineață la ora 11. Era mult prea bătrân pentru a judeca acest caz, dar un funcționar îmi spusese că ținea locul unui judecător tânăr care se îmbolnăvise în timpul nopții. Cazul pe care îl pledasem în fața lui anul trecut încă mă bântuia și eram convinsă că era un semn rău să am din nou de-a face cu el azi.

— Alexandra, a spus, nu îmi face treaba și mai grea, da? Este destul de neplăcut pentru mine că a trebuit să-mi anulez prima ieșire la golf din acest sezon, nu cumva vrei să mergi prea departe cu un caz de viol prin drogare? Închisoarea este pentru criminali. Omul e doctor. Am dreptate?

Moffett și-a aranjat părul grizonat și foarte subțire care îi încadra fața. Era scund și îi plăcea să-și pună coatele pe masă înaintea lui pentru a părea mai înalt și mai drept.

A ridicat plângerea în timp ce avocatul din oficiu al lui Sengor, Eric Ingles, a răspuns:

— Da.

— Sengor Selim?

— Selim Sengor, am spus.

— Nu contează. 30 de ani. Un tip drăguț. Am o nepoată care nu își găsește un bărbat care să aibă grijă de ea. Ce fel de nume este Sengor? Dacă era evreu, poate îl dădeam lui custodia ei și îl luam la mine acasă.

— Știți ce, domnule judecător? O să mă retrag la masa mea. Vreau să înregistrez totul.

— Stai, stai, Alexandra. Domnule Ingles, nu te pune rău cu domnișoara aceasta, îți spun de pe acum, a zis Moffett, bătând cu degetele în masă.

Și-a ridicat mânecile robei și a început să se joace cu inelul cu piatră roz.

— Stai puțin aici, drăguță, până ne lămurim.

Nu voiam să port această conversație mai mult decât voiam să fiu acuzată de sfidarea curții de către un judecător care nu încercase niciodată să înțeleagă natura atacurilor sexuale și nici cum să se adreseze cuviincios avocatelor.

Eric Ingles se ocupase în dimineața aceea de un caz legat de Legal Aid{1} și aflase de cazul lui Sengor când funcționarul îi adusese

hârtiile.

— Ce caz ai? Adică sincer, a spus Moffett. Ai vrun martor?

— Doi.

— Și ce spun?

Am repetat ce îmi povestiseră Cara și Jean.

— Doctorul a recunoscut ceva?

— A refuzat să vorbească cu mine când l-au adus de dimineață, am spus.

— Da, poate că ar trebui să aplic și eu aceeași tactică. Eu sunt judecătorul – nici măcar nu pot controla ce se întâmplă în sală când Alexandra e pornită pe cineva, a spus judecătorul, vorbind cu Ingles.

S-a întors spre mine, scoțându-și batista din buzunar pentru a-și șterge urmele de brânză de pe bărbie.

— Și cum ai de gând să-ți susții cazul?

— Rezultatele de la toxicologie vor confirma faptul că Sengor le-a drogat pe fete.

— Cât timp o să dureze?

Nimeni nu avea de gând să se uite la probe până luni dimineață.

— Ar trebui să am rezultatele preliminare până miercuri.

— Domnule judecător, a spus Ingles, nu puteți să îl țineți atât de mult pe clientul meu pe baza speculațiilor domnișoarei Cooper. Este un doctor care…

— Care este la noi în țară de trei ani, a cărui familie locuiește în Turcia și care are posibilitatea de a pleca din oraș imediat ce îi veți da drumul.

— Chiar crezi că doctorul are de gând să plece acasă, în țara vălurilor negre, când are studente care îi bat la ușă pentru petreceri nocturne? a întrebat Moffett.

Adversarul meu a râs, așa că Moffett a continuat.

— Domnișoara Cooper nu gustă astfel de cazuri. Ți-o imaginezi la o întâlnire? Prima dată când tipul îi face vreun avans, îl plesnește. Nu-i de mirare că este încă singură.

M-am întors la locul meu. Stenografa a lăsat jos revista și și-a pus degetele pe tastatură.

— Pentru a se consemna în scris, domnule judecător, repet cererea mea pentru menținerea în arest a acuzatului.

— Și cum crezi că poți să faci rost de o acuzație de viol de gradul întâi fără forță, domnișorico?

Mai ia-mă tu cu „domnișorică” și „drăguță”, idiotule!, ca să fie totul scris negru pe alb și voi duce aceste foi la comisia judiciară. Moffett abia chițăise ceva în fața acestora ultima dată când mersesem pentru reprogramare.

— Incapacitate de a consimți, domnule judecător. Acuzatul le-a drogat fără ca ele să știe și le-a indus o stare de neajutorare fizică.

— Onorată instanță, a spus Eric Ingles, nu există nici un fel de dovadă că acestor martore li s-au administrat droguri de către clientul meu. Jumătate din tinerele din America își administrează calmante.

— Da, Alexandra. De unde știu eu că fetele nu au luat singure pastile? Doar pentru că nu își aduc aminte că le-au luat, asta nu înseamnă nimic. Poate erau prea bete pentru a-și aminti.

— Nici una dintre ele nu lua nici un fel de medicament, prescris sau la alegerea lor. Nu au luat Xanax în mod voluntar. Tocmai din această cauză este vorba de o infracțiune. Nu au băut mult și nu erau bete. Chiar acuzatul a admis acest lucru…

— În fața ta?

— Nu, domnule judecător. Am făcut o înregistrare cu acordul uneia dintre victime.

— Credeam că nu a recunoscut nimic.

Piatra ieftină de pe inelul lui Moffett arăta ca un neg uriaș pe degetul pe care îl îndrepta spre mine.

— Nu în fața mea. Dar a recunoscut în fața uneia dintre martorele mele că știe că aceasta nu a băut mult.

— Drogul acesta… ce efect are? Este un fel de afrodiziac?

Judecătorul zâmbea, învârtindu-și mereu inelul de deget.

— Ar fi trebuit să stea treze.

Mă sculasem devreme și îmi făcusem temele.

— Este vorba de un depresiv pentru sistemul nervos.

— Deci este alcool, domnule judecător, a spus Ingles.

— Tocmai aici e problema, dacă pot să continuu. Victimele au băut bourbon, care este și el un depresiv. Sengor a pus…

— Doctor Sengor, domnișoară Cooper.

— Nu mă interesează dacă este doctor sau șef de trib, are mai multe capete de acuzare, am spus.

— Prematur.

— Pot să vorbesc, domnule judecător?

— Sigur, a spus Moffett, scuturând spre Eric o mânecă a robei sale negre. Las-o să vorbească. O știu pe Alexandra. În momentul în care își pune mâna în șold și își pierde zâmbetul acela frumos cu care intră aici, nu își recapătă calmul până nu o ascult.

— Instrucțiunile de pe cutia pastilelor care credem că au fost folosite noaptea trecută spun că, din cauza faptului că își fac efectul lent, *nu* trebuie strivite sau mestecate. De aceea acuzatul a luat o sticluță de Xanax…

— Câte pastile spui că a folosit?

— Nu știu, domnule judecător. Sticluța era goală, și de obicei are douăsprezece capsule. Laboratorul va fi în măsură să ne spună ce cantitate a fost folosită după ce vor examina mostrele de urină și de sânge de la ambele femei.

— Spune mai departe.

— Combinația dintre cei doi depresivi puternici a cauzat o sedare imediată, probabil pierderea cunoștinței, care, uneori, poate duce la stop respirator care…

— Ce înseamnă asta? a întrebat Moffett.

— Moarte, domnule judecător. O supradoză ca aceasta în combinație cu alcool ar fi putut chiar să le omoare pe cele două femei.

— Domnule judecător, doar nu vă așteptați să stau și să o las pe domnișoara Cooper să meargă atât de departe cu imaginația. Nu a murit nimeni.

Moffett încerca să se întoarcă în timp cu patruzeci de ani, pentru a-și aduce aminte cum se interoghează un martor. Părea mult mai interesat de consumarea actului sexual decât de drogarea involuntară.

— Fetele acestea nu își aduc aminte să fi făcut sex?

— Aceste sedative au un efect amnezic. Chiar dacă au fost conștiente în timp ce au băut, n-ar fi în stare să-și amintească nimic din ce s-a întâmplat. Voi include instrucțiunile în dosarul cazului.

— Da, Alexandra. Și cum se poate ști că au leșinat?

Moffett și-a suflat nasul, a pus batista la loc în buzunar, apoi a ridicat pixul roșu.

— Domnule judecător, Sengor este rezident la psihiatrie. Specializarea lui este farmacologia. Știe proprietățile sedativelor și acesta este motivul pentru care a ales Xanax.

Moffett s-a uitat la masa acuzatului și a dat din cap.

— Nu mă aștept ca un doctor să…

— E regula de bază în cazul unui viol facilitat de medicamente, domnule judecător: să prevezi imprevizibilul. Este pentru bărbați care nu recurg la violență pentru a-și satisface fanteziile perverse. Lasă drogul să învingă victimele pentru ei.

Am mers mai departe, sperând că Moffett va începe să mă asculte.

— Sunt patru piese în acest puzzle, iar Sengor le-a pus pe toate la locul lor pentru a-și îndeplini scopul.

Judecătorul s-a uitat la mine și a început să ridice un deget pentru fiecare dintre modurile de operare pe care i le prezentam.

— Este doctor și cunoaște consecințele amestecului de alcool cu depresive. Adăugați acest lucru la faptul că poate scrie rețete pentru sedative, ceea ce îi oferă mijloacele pentru a comite o crimă – sunt armele lui. Apoi are nevoie de un loc unde poate controla totul. Ce loc e mai bun decât propria casă? În al treilea rând, trebuia să aibă ocazia, ceea ce de obicei presupune să câștige încrederea victimelor, lucru pe care l-a făcut în primele trei nopți pe care le-au petrecut acolo. În final, Sengor trebuia să aibă un plan pentru a nu fi arestat. În general, victimele nu își aduc aminte, efectele medicamentelor, și ele s-ar fi urcat astfel în autobuz spre Canada, lucru perfect pentru

încheierea afacerii.

Eric Ingles era în picioare.

— Haideți, domnule judecător. Nu a existat nici un plan. Aceste femei au ajuns la un spital de pe strada doctorului Sengor. Ce fel de schemă de a scăpa este la mijloc? Doar un idiot sau un tip care nu a făcut niciodată sex s-ar gândi că o femeie se poate trezi și să nu-și dea seama că a fost…

Moffett a râs, fiind de acord cu Ingles. Chiar Sengor zâmbea, probabil pentru că își dădea seama că are un aliat îmbrăcat în robă.

— Da, a fost… La asta te referi, nu? Ce ai de spus acum, Alex?

— Aș spune că nu este un motiv bun pentru a face o cerere de cauțiune, domnule judecător. Trebuie să aduc un expert pentru a vă explica amândurora că unul dintre avantajele sedării este că mușchii se relaxează atât de mult, încât actul sexual se poate consuma fără ca victima să fie conștientă? Și că în majoritatea cazurilor nu se elimină lichid seminal?

Moffett s-a uitat la hârtii și apoi a aruncat o privire înspre Eric Ingles, sperând probabil că adversarul meu mă va opri.

Am continuat.

— Violul este comis, așa cum sunt sigură că Domnia Voastră își amintește, atunci când victima este penetrată, indiferent cât de puțin. Nu trebuie ca bărbatul să ejaculeze neapărat în interiorul victimei.

Moffett știa că era depășit. Acest aer colocvial era prea mult pentru stilul învechit din sala de judecată.

— Lasă vorbăria, Alexandra. Eric spune că spitalul la care au fost cele două fete este aproape de casa lui. L-ai auzit. Ce fel de plan ar fi la mijloc?

— Unul perfect, dacă victimele ar fi folosit biletele pe care le cumpăraseră pentru ieri după-amiază. Știți câte victime ale violurilor facilitate de medicamente ajung la timp la spital pentru a fi diagnosticate? Mai puțin de 10%. Este aproape imposibil de dovedit aceste crime pentru că unele dintre medicamente sunt eliminate atât de repede, încât atunci când victimele ies de sub efectul lor și se simt îndeajuns de bine pentru a merge la un consult medical, nimeni nu știe ce teste toxicologice să le facă.

— Ce îmi spui tu, domnișorico, este că acest tip sănătos – a spus Moffett, cu un cot pe marginea mesei și cu un deget îndreptat spre Sengor – ar prefera să facă dragoste cu cineva care habar nu are ce se întâmplă. De ce ar vrea cineva să facă asta?

— Este un comportament deviant, domnule judecător. Este evident.

Nu încercați să comparați acest lucru cu experiența dumneavoastră sexuală, am fost tentată să îi spun. Nu încerca să fii imaginativ. S-a uitat și mai uimit în timp ce își lingea un deget, folosindu-l apoi

pentru a se juca cu șuvița de păr de după ureche.

— Vom avea experți care vor explica psihologia la proces. Eu trebuie doar să mă asigur că avem un caz solid pentru punerea sub acuzare.

Decizia lui Moffett, dacă să îl închidă pe Sengor sau nu, se baza pe două situații. Una, ca el să apară la proces și să nu fugă din oraș și a doua, ca eu să obțin o condamnare în situația în care cazul ar fi ajuns în fața juraților.

— Deci, lasă-mă să înțeleg, dragă. Ai două femei care au stat acasă la doctorul Selim, au băut ceva cu el, s-au trezit cu dureri de cap și au pierdut autobuzul spre casă. Probabil că ai și ceva lichid seminal…

— Ambele femei spun că nu au avut nici un fel de contact sexual de mai mult de o lună.

— Singurul lucru pe care nu-l ai e dovada că drogurile au fost într-adevăr în băuturile lor, ca să nu mai vorbim de faptul că ele ar fi fost puse acolo de doctorul Sengor, a spus Moffett.

Lui Eric Ingles nu-i mai rămăsese mare lucru de făcut cu un Moffett atât de evident de partea lui. Un doctor nu se încadra în profilul violatorilor, iar un bărbat care se excita prin sedarea femeilor pentru a le viola era un lucru și mai puțin probabil pentru o minte îngustă de judecător.

— Domnule judecător, a spus Ingles, cred că până când domnișoara Cooper nu va avea rezultatele de laborator, nu există nici un motiv pentru a-l reține pe clientul meu. Este foarte cunoscut în această comunitate. Aici trăiește și muncește. În trecut nu a avut nici un fel de comportament criminal – are un dosar perfect.

— Ce cauțiune propui? l-a întrebat Moffett pe Ingles.

— Domnule judecător, cu tot respectul, am spus, nu cred că ar trebui să puneți problema așa și nici să vă limitați la cauțiune pentru fiecare persoană care comite astfel de crime. Este vorba despre două acuzații de viol de gradul întâi. Aș propune o cauțiune de 250.000 de dolari.

— *Ce*? a spus Ingles, lovind cu pumnul în masa din fața lui. Ai idee cât câștigă un medic rezident?

— Calmați-vă, amândoi. Uite ce am să fac. Ea oricum va avea de protestat, domnule Ingles. Îi voi da drumul domnului Sengor pe propria răspundere – fără cauțiune. Hei, Alexandra. Nu te mai strâmba și nu mai pufni. Voi programa cazul foarte repede. Din partea mea, vinerea viitoare. Vei avea rezultatele de la laborator până atunci. Dacă va părea mai solid atunci, îți voi da șansa să-ți susții cauza încă o dată.

Mi-a tras-o de două ori. Nu numai că Sengor va ieși din clădirea tribunalului înainte ca eu să ajung la birou, dar Moffett păstrează cazul tot la mâna lui.

— Ce-ar fi să vă predea pașaportul, domnule judecător? Ce ziceți de asta?

Ingles i-a șoptit ceva clientului său, care i-a răspuns la rândul lui.

— Bineînțeles, doctorul Sengor nu îl are la el. Polițiștii l-au ridicat la miezul nopții, fără nici un fel de avertisment.

— Atunci adu-l la începutul săptămânii. Nu ai de gând să pleci în vreo vacanță, nu-i așa?

Selim Sengor i-a zâmbit judecătorului și a dat din cap.

— Vă mulțumesc, domnule. Nu, domnule. Nu, nu am de gând să…

Ingles și-a pus mâna pe brațul clientului său și i-a spus să nu mai vorbească.

Mi-am strâns hârtiile și documentele medicale și am mers spre ieșire alături de Mercer.

— Nu voiai să-l strâng de gât în apartamentul lui, nu?

— Nu pot să dau vina pe tine din cauza asta, am spus. Nu m-am gândit niciodată că pastilele ar fi la vedere. M-am gândit că îl vei percheziționa, că vom examina ce vom găsi și că îl vom aresta în cursul săptămânii. Nu puteai să faci nimic altceva.

— Și acum trebuie să susții cazul în fața acelui specimen de Neanderthal?

— Nu și dacă fac ceva în privința asta.

Procurorul Paul Battaglia a reușit să tragă din când în când sforile pentru a muta cazurile foarte grave după mai multe înfățișări jenante în fața unor judecători care n-au putut face față unor crime grave.

Mobilul lui Mercer îi vibra în buzunar și l-a scos pentru a vorbi în timp ce mergeam.

— Nu, am terminat cu asta, l-am auzit spunându-i interlocutorului său. Suntem în drum spre biroul ei. Vrei s-o întrebi?

Mi-a dat telefonul, spunându-mi că era Mike.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic bun, a spus Mike. Sunt în drum spre Lincoln Center. Metropolitan Opera.

— Natalya? A mai auzit cineva de Natalya?

— Nu.

— Nici măcar n-a fost văzută? am întrebat.

— Au găsit niște lucruri. A dansat o scenă din *Giselle* – scena în care apare alături de Wilis, nu-i așa?

— Da.

Mike știa că studiasem balet toată viața.

— Ceva care seamănă cu un obiect de pus pe cap și o bucată de tul din costum care se pare că s-a agățat de o unghie și s-a rupt.

— O ghirlandă de flori albe, cu un văl?

Făcea parte din costumația standard pentru scena de la mormânt.

— Da, ai dreptate. Oare o balerină de genul ei ar ieși după

spectacol într-o rochie lungă și în papuci, Coop?

— Foarte puțin probabil. Chiar dacă ar fi avut o haină peste costum, și-ar fi pus pantofi pentru a nu-și rupe papucii pe trotuar. De ce, Mike? Unde au găsit hainele?

— Pe un hol spre etajul trei, un pic mai sus de scenă și de cabină. Alături de o mănușă – una albă, bărbătească. Stilul foarte elegant, dacă înțelegi ce vreau să zic. Am avut o pereche la fel pe care a trebuit să le port când am fost plasator la o nuntă în St. Patrick. Și sânge, sunt câțiva stropi care seamănă a sânge pe perete.

— Asta ar putea însemna orice număr de…

— Ți-am spus despre lentila de contact? O lentilă de contact. Agentul a confirmat că purta așa ceva.

M-am gândit ce fel de lovitură ar face să sară o lentilă de contact din ochi.

— Te gândești la orice, dar nu la o luptă, nu-i așa?

— Acum se verifică toate coridoarele, de sus până jos – toate camerele și toate colțurile. Locul acesta e foarte mare. Nu pot să stau degeaba și să aștept să treacă cele douăzeci și patru de ore.

Mi-o imaginam pe Talya – o creatură magnifică a cărei prezență fragilă masca o forță incredibilă cu care erau înzestrate numai marile balerine. O văzusem la Lincoln Center cu câteva luni înainte, stăpânind scena imensă de parcă ar fi fost casa ei.

— Este de neconceput, am spus.

— Ce anume, Coop?

Drama personală a lui Mike îl făcuse să fie mai cinic decât oricând.

Faptul că Talya Galinova ar fi putut să fie atât de ghinionistă, încât să candideze la un loc pe lista crimelor anului? După mai mult de un deceniu la acest loc de muncă, devenisem îndeajuns de înțeleaptă, încât să știu că nimeni nu putea să garanteze imunitate totală pentru o astfel de listă. Dar să dispară din cel mai faimos teatru din lume, cu mai mult de patru mii de oameni sub același acoperiș în acel moment?

— Nu se poate să fi fost ucisă tocmai la Met.

4

Mercer a parcat pe strada care se desprindea din Broadway și mergea prin fața Lincoln Center între străzile 65 și 62. Complexul a fost construit în anii ’60 cu mai mult de un miliard de dolari în banii de azi.

Soarele de aprilie ieșea din ape, din enorma fântână din mijlocul clădirilor în timp ce șuvoaie țâșneau în aer la intervale regulate, încântând turiștii care se adunau în jurul ei cu ghidurile în mână. Am ignorat structurile de la nord și sud – sala Avery Fisher a Filarmonicii, Baletul și Opera, Teatrul de Stat din New York. Gigantul, care domina piața în partea de vest, era Metropolitan Opera și am încercat să țin pasul cu Mercer pentru că amândoi ne grăbeam să ne întâlnim cu Mike Chapman.

— Sper că nu ai înțeles greșit.

— Te vrea aici, Alex. Din cauza asta a sunat.

— Cunosc lumea asta. Știu că ăsta a fost motivul pentur care a sunat. Nu sunt sigură că Mike este gata să mă primească din nou în viața lui.

Oameni cu aparate de fotografiat erau peste tot, făcându-și poze lângă acele clădiri impunătoare. Steaguri mari din mătase, cu emblema Baletul Regal fâlfâiau prinse de catarge, vestind în răcoarea după-amiezii trupa care urma să vină.

Noi trei lucraserăm în aceeași echipă la mai multe cazuri decât vor avea cei mai mulți procurori în toată cariera lor. Mercer se transferase de la Omucideri la Victime Speciale. La fel ca mine, era mulțumit când ajuta femeile să aibă parte de dreptate într-un sistem care nu le permisese accesul la asta multă vreme, cu legi arhaice și cu o atitudine foarte încăpățânată. Reformele legislative și progresul tehnic și științific ne-au adus un succes pe care nu l-am fi crezut posibil acum douăzeci de ani.

Mike prefera lumea elitistă a polițiștilor de la omucideri – obținând din trupurile neînsuflețite secretele morții lor, apoi luând-o pe urma criminalilor. Aproape prea des activitățile noastre profesionale se intersectau și aveam de-a face cu același caz, încercând să restabilim ordinea morală într-o lume în care viețile oamenilor se sfârșeau atât de violent și de brusc.

— Crezi că s-a liniștit și e gata să muncească, Mercer, dacă asta crede Mike că trebuie să facă?

— Trebuie să fie gata. Și-a pierdut concentrarea după moartea lui Val și nimeni nu știe asta mai bine decât el. Omul trebuie să intre din nou în vârtejul vieții. Locotenentul Peterson i-a dat destul de mult

timp. Lucrez cu el, indiferent ce presupune asta. Trebuie să rămâi și tu Alex. I-ar plăcea asta.

Aproape că alergam ca să țin pasul cu Mercer.

— Poate tu gândești așa, dar Mike nu ar spune asta…

— Eu spun asta. Nu are un prieten mai bun decât tine. Trebuie să te gândești la el acum. Trebuie să fim acolo când și dacă nu are nevoie.

În holul operei, drept înainte, se puteau vedea cele două tablouri murale ale lui Chagall – fiecare dintre ele înalt cât trei etaje – celebrând triumful muzicii cu figuri de muzicieni și dansatori, instrumentiști și animale ciudate.

Mercer m-a ghidat spre o ușă turnantă și a împins-o. Mai mulți polițiști stăteau în hol, cu un aer foarte profesionist, pe care îl afișau față de cei care așteptau să cumpere bilete la teatru pentru spectacolele de săptămâna viitoare.

Mercer, unul dintre puținii detectivi de gradul I afro-americani din oraș, impunea prin statura lui masivă oriunde mergea. Aici a arătat insigna unui tânăr ofițer, care a ridicat imediat cordonul de catifea roșie și ne-a îndrumat pe scările care duceau spre holul de jos, fără ca măcar să întrebe de ce îl însoțeam pe Mercer.

Mai târziu, tejgheaua lungă de la bar avea să fie plină de cocktailuri pentru pasionații de dans în pauzele spectacolului de diseară. Deocamdată era acoperit cu hârtie de la un capăt la altul. Mike Chapman stătea cu spatele la noi, cu mâna stângă în buzunarul de la pantaloni și cu cea dreaptă jucându-se cu părul.

Mercer l-a bătut pe umăr, întrerupând conversația pe care o avea cu doi oameni care stăteau în fața lui la bar. Studiau toți detaliile arhitectonice ale coridoarelor vaste care alcătuiau acest teatru impunător.

Mike s-a întors pentru a ne face cunoștință.

— Domnul Dobbis, Chet Dobbis, directorul artistic de la Metropolitan. El supraveghează vizita trupei de balet, pentru că asta face parte dintr-o campanie de strângere de de fonduri pentru clădire.

— Domnule Dobbis, vi-l prezint pe domnul Mercer Wallace – de la Brigada Victime Speciale a poliției. Ea este domnișoara Cooper, Alex Cooper. Alex conduce Biroul Infracțiuni Sexuale al Procuraturii din Manhattan. Și este o dansatoare excelentă.

M-am întors să dau mâna cu Dobbis. Era mult mai înalt și mai slab decât în pozele pe care le văzusem în *Times* acum doi ani când a fost angajat de Beverly Sills – chiar înainte ca ea să se pensioneze – și de comitetul director. În vârstă de 45 de ani, poate chiar mai mult, era îmbrăcat într-o cămașă neagră, cu un pulover peste umeri, ținut larg în jurul gâtului.

— Iar domnul este Rinaldo Vicci. Este agentul domnișoarei

Galinova.

Am reflectat asupra „micului” Vicci, care se apleca înspre mine. Am bănuit că are în jur de cincizeci de ani, prea gras pentru înălțimea lui, cu un ten care părea iritat. Costumul pe care îl purta avea nevoie de ajustări, nasturii stând gata să sară în timp ce dădea mâna cu noi.

— Ceva nou de când am vorbit ultima oară? l-a întrebat Mercer pe Mike.

— Comisarul ne-a dat undă verde să cercetăm locul.

— E o mare concesie.

— Statutul de persoană dispărută va fi considerat legal – douăzeci și patru de ore de când a dispărut Talya – în timpul spectacolului din seara asta, lucru care în mod sigur va deruta publicul. Toți cei de aici cred că ar fi trebuit să ne mișcăm mai repede.

— Unde stă Talya? am întrebat.

— La Mark. Dar nu s-a mai întors la hotel de ieri, a spus Mike. Nu l-a mai sunat pe soțul ei și, de obicei, vorbesc de trei-patru ori pe zi.

— Hainele ei de stradă? am întrebat.

— Sunt tot în cabina ei, mi-a spus Vicci cu o urmă de accent italienesc. Puloverul și pantalonii, cizmele, chiar și geanta. Toate sunt încă acolo. Sunt foarte îngrijorat în privința ei. Mă înnebunește gândul că cineva i-ar putea face rău.

— Sunt convins, a spus Mike. Cu ce se alege un agent în zilele noastre? 15% din nimic înseamnă tot nimic. De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Vicci. Dintre toți, dumneavoastră vă doriți cel mai mult să fie în viață și sănătoasă.

— Joe Berk? am întrebat. A vorbit cineva cu el azi?

— Nu putem da de el, a spus Chet Dobbis. Biroul este închis la sfârșitul săptămânii și nu răspunde la telefon. Cred că nu e un lucru neobișnuit, domnișoară Cooper. Sâmbăta după-amiază poate foarte bine să fie la unul dintre spectacolele lui.

— Vă supărați dacă vorbesc puțin cu detectivul Wallace? a întrebat Mike.

— Voi intra și voi urmări repetiția generală, dacă nu vă supărați. Rinaldo, nu vrei să vii cu mine? a spus Dobbis, conducându-l pe Vicci spre ușa teatrului de la capătul barului.

Avea o eleganță anume, o grație în mișcări care se potrivea foarte bine cu rolul pe care îl avea în teatru.

Mike a așteptat până au fost în afara privirii noastre. Și-a sprijinit coatele pe bar și și-a luat capul în mâini.

— Scuze. A fost o adevărată luptă să-i conving să ne lase înăuntru. Vor înnebuni când vor năvăli peste ei Serviciile de Urgență cu tot echipamentul.

— Ai chemat Serviciile de Urgență? am întrebat.

Era unitatea la care se apela în ultimă instanță, o echipă de

polițiști fără teamă care mergeau în locuri în care nu ajungea nimeni. Îi salvau pe cei care săreau de pe poduri și de pe clădiri, recuperau trupurile din tunele și din accidente de tren și spărgeau uși și bariere pentru a intra oriunde doreau colegii lor.

— Berbecii și ghearele morții? Nu ți se pare că ai făcut asta un pic cam devreme?

— Ghearele vieții. Ei sunt cei care te scapă din ghearele morții. Bănuiesc că nu ai fost niciodată în punctul acela, nu-i așa, puiule?

Mike s-a întors pe loc pentru a se uita la mine.

— Mai ții minte câți ani aveai când ai venit pentru prima oară la Lincoln Center?

— În jur de opt – nouă ani.

— Pentru ce ai venit?

— Să văd *Spărgătorul de nuci,* alături, la Teatrul de Stat. Mama mă aducea aici în fiecare an de Crăciun.

Era aproape un ritual pentru fetițele care iubeau baletul și care creșteau în oraș sau în suburbii mai apropiate, așa ca mine.

— Și la Met? a întrebat Mike.

— Un an sau doi mai târziu.

— De câte ori ai fost de atunci?

Știa răspunsul la întrebare. Îmi făcusem abonament anual la Teatrul de Balet și mergeam la operă de fiecare dată când aveam ocazia.

— De zeci de ori, Mike. Poate de sute de ori.

Urmărea ceva cu întrebările astea și așteptam răbdătoare să pună punctul pe „i”.

— Știu că nu îți place foarte mult parcarea, dar ți-a fost vreodată frică să stai în clădirea Operei?

— Frică? Să stau în public? Este locul în care vin pentru a scăpa de tot ce se întâmplă la muncă. Este locul în care mă refac.

Îmi plăcea la nebunie ca la sfârșitul unei zile petrecute în biroul procurorului să mă scufund într-un scaun cu perne de catifea, așteptând să se tragă cortina, iar candelabrele de cristal să se ridice la tavanul acoperit cu foiță de aur de douăzeci și patru de carate și să-și stingă luminile. Timp de două sau trei ore reușeam să mă pierd în lumea pe care o construiau actorii.

— Lasă-mă să-ți spun cum a fost când am venit eu pentru prima oară aici, a spus Mike. Aveam cam aceeași vârstă ca tine – poate zece ani.

Mike a împlinit treizeci și șapte de ani acum câteva luni. Iar eu urma să sărbătoresc aceeași vârstă la sfârșitul lunii. Mercer era cu cinci ani mai mare decât mine, căsătorit cu o altă polițistă, pe nume Vickee, și tatăl unui copil de un an și ceva.

— Eram într-o după-amiază afară cu tata, într-o zi la sfârșitul lui

iulie. Nu se întâmpla prea des să petrec o zi întreagă cu el, a spus Mike.

Știam totul despre tatăl lui, faptul că-și slujise patria timp de douăzeci și șase de ani. Brian Chapman fusese o legendă în departament, iar atacul de cord din cauza căruia a murit la patruzeci și opt de ore după ce ieșise la pensie l-a făcut pe Mike să fie și mai hotărât în a-i urma pașii.

— Cineva îi dăduse bilete la un meci de fotbal cu Yankee, iar eu eram în extaz. Ieșise din tură la opt dimineața, dormise câteva ore, mă luase pe mine și pe prietenii mei de pe stradă să ne arate cum să jucăm stickball, să vedem cât de tare putem lovi mingea cu bățul.

Mercer a dat din cap, fiindu-i cunoscut jocul de pe străzile din New York.

— E vorba de ceva de care tu nu ai avut parte niciodată pe la tine pe-acolo, nu-i așa, Coop? Era înainte de a se inventa telefoanele mobile. Mama l-a strigat din ușă pentru că tocmai primise un telefon de urgență de la șeful lui. Când a ieșit din nou, tata m-a luat de o parte și m-a întrebat dacă nu vreau să merg cu el. Mi-a spus că nu mai putea să meargă la meci, pentru că intervenise ceva la muncă. Știa cât de nefericit eram, cu excepția faptului că mi-a spus că puteam merge cu el. Aș fi renunțat la orice meci pentru a merge cu tata la muncă.

— Știu despre ce vorbești, am spus.

— M-a lăsat pe mine să aleg ce voiam să fac, așa că le-am dat copiilor biletele la meci și noi ne-am urcat în jaful ăla de mașină a lui, am mers și apoi am parcat pe strada Amsterdam, chiar în spatele Lincoln Center. Îmi aduc aminte cum s-a dat jos din mașină, toată lumea se dădea la o parte când le arăta insigna aurie. „Interes de serviciu” – îl aud încă spunându-le oamenilor. Mi-a zis că lipsea o fată din orchestră și mai mulți băieți o căutau deja. Șeful îl interoga pe soțul ei la secție. Aveau nevoie de toți polițiștii de care dispuneau din cauză că locul acela era foarte mare.

— A dispărut ca Natalya, la mijlocul spectacolului? a întrebat Mercer.

Eu însă aveam o altă întrebare în minte.

— De ce te-a luat tatăl tău la un astfel de caz?

Mike mi-a răspuns primul.

— Pentru că avea aceeași gândire logică pe care o ai și tu, Coop. Pentru Dumnezeu, e vorba de Metropolitan. Casa Mare. Patru mii de oameni – *patru mii* – stăteau de o parte a cortinei așteptând începerea spectacolului, alți patru sute munceau de le săreau capacele pentru ca spectacolul să iasă bine și o persoană din orchestră dispărea fără ca cineva să-și dea seama. Nu era posibil.

Am încuviințat. Am înțeles la ce se gândise tatăl său.

— Probabil fusese supărată și plecase între acte. La asta se

gândise, la fel ca și ceilalți polițiști. La fel ca prietenele ei. Femeia din spatele ei s-a ridicat și a ascuns instrumentul fetei sub scaunul ei și spectacolul a continuat. Hei, tu știi statisticile la fel de bine ca oricine. Este mult mai probabil ca într-un teatru femeile să fie rănite sau ucise de o persoană pe care o cunosc și o iubesc decât de un necunoscut.

— Acesta este motivul pentru care vorbeam cu soțul ei în timp ce polițiștii cercetau locul, a spus Mercer.

— Bineînțeles. Și-a dat seama că era vorba de violență domestică. Pierzi însă ce este mai important. Nu are legătură cu cazul – nu este nici măcar muncă de poliție, a spus Mike, uitându-se la mine.

— Atunci despre ce este vorba?

— Tata nu intrase niciodată în clădirea Operei. Nu știa nimic despre balet sau operă. La mine acasă se asculta Sinatra și Dean Martin, Judy Garland și Dinah Shore. Nu Pavarotti, Caruso sau Callas. Distracția era televizorul și, din când în când, câte un film sau o luptă. Asta era o șansă pentru tata de a-mi arăta ceva ce ținea de cultură, domnișoară Cooper, ceva ce mie îmi era la fel de străin cum îți era ție berea caldă și base-ball-ul.

Lui Mike îi plăcea să sublinieze diferențele de educație dintre noi doi. Mama a lucrat ca asistentă, dar a renunțat la slujbă după ce s-a căsătorit cu tata și m-a născut pe mine și pe cei doi frați mai mari. Stilul lor s-a îmbunătățit simțitor când tata, Benjamin, și partenerul său au inventat un dispozitiv medical care a fost folosit în multe operații de inimă timp de peste treizeci de ani. Valva Cooper-Hoffman a fost „responsabilă” pentru educația pe care am primit-o la Colegiul Wellesley și la Universitatea de Drept din Virginia, o casă veche de la Martha's Vineyard, care a fost refugiul meu după muncă și multe alte mici plăceri pe care nu și le-ar fi permis un tânăr dintr-un salariu de funcționar.

Știam că Mike îl iubea și îl respecta pe tatăl său la fel de mult cum îl iubeam și eu pe tata. Acest gând m-a adus înapoi la povestea lui.

— Trebuie să fi fost foarte încântat să te aibă alături, am spus.

— Îmi aduc aminte cum mă plimba pe coridoare – pereți cenușii nesfârșiți cu uși care dădeau în toate direcțiile. E de mărimea unui teren de fotbal de la un capăt la celălalt. Oricum, ne învârteam într-un loc greșit – eram pe scena principală, uitându-ne la sala goală, șiruri întregi de scaune goale, astfel încât trebuia să-mi ridic gâtul pentru a putea vedea totul.

— Mai ții minte asta? a întrebat Mercer.

— Ca atunci când am intrat pentru prima dată în catedrala Sf. Petru. Era cel mai minunat loc pe care îl văzusem în viața mea. Era atât de mult aur pe fiecare suprafață, candelabre din cristale enorme – mi se părea că erau diamante de dimensiunea unor mingi de baseball. Nu fusesem niciodată în preajma unor asemenea lucruri. Oamenii se

plimbau în spatele scenei în costume – fetele abia dacă purtau ceva pe ele, iar băieții erau în colanți și cu pieptul gol.

— Și ce a-ți făcut, tatăl tău și cu tine?

— Bănuiesc că și-a închipuit că o să stau jos și o să mă uit la repetiție în timp ce el muncea, i-a spus Mike lui Mercer, dar majoritatea artiștilor erau prea distrași pentru a mai juca, mai ales cu toți oamenii aceia care căutau în toate colțurile clădirii. Așa că am mers cu el. Nu credea să fie vreo problemă. Toți băieții mă știau – îi mai știi pe Giorgio și pe Struk, nu-i așa? Era cazul lor.

Doi dintre cei mai inteligenți detectivi cu care lucrasem când eram tânără, care rezolvaseră cazuri mari înainte de a fi intrat eu în branșă.

— Sigur. Nu Giorgio te-a pregătit pe tine? am întrebat.

Mike a încuviințat.

— Jerry G. abia intrase în breaslă pe atunci. L-a rugat pe tata să meargă la etajul patru. Pe drum, de fiecare dată când treceam pe lângă cineva în costum, bătrânul meu îi oprea și îmi făcea cunoștință cu el. Nu știu ce naiba era în capul lui, dar voia să dau mâna cu toți oamenii despre care credea el că sunt faimoși, de parcă faima lor s-ar fi luat la mine, a spus, râzând la amintirea asta.

— Drăguț, a spus Mercer, zâmbind și el. Simpatică idee.

— Fetele acelea erau altceva. Erau atât de fine și atât de frumoase. Fiecare dintre ele avea umerii și mai fini decât cea de dinaintea ei, cu bijuterii superbe în urechi și păr.

Mike i-a zâmbit lui Mercer în timp ce vorbea. Nu l-am mai văzut așa de la moartea lui Val.

— Nu cred că mai văzusem vreo femeie machiată până atunci, o femeie elegantă – nu cu mult mai în vârstă decât mine – care să mă mângâie pe cap și să mă ciupească de obraz de fiecare dată când trecea pe lângă mine; toate îmi păreau niște zâne. Te-ai îmbrăcat vreodată așa?

— Doar pentru recitaluri, am spus. Era ziua mea preferată de la sfârșitul anului.

Am urcat la etajul patru, era ca un oraș mai mic. Era o cameră pentru scenografie, cu câțiva tipi care construiau un palat pentru un spectacol de operă și alții care făceau un copac fantastic din spumă poliuretanică. Erau coloane romane și parapeți pentru castele, munți din hârtie, piramide egiptene și temple hinduse, ca un loc de joacă imens. Erau polițiști peste tot, uitându-se în spatele placajelor înalte de șase metri, sprijinite de toate suprafețele.

— Urma apoi un studio de haine unde se confecționau sute de costume, cu croitori și cusătorese cocoșate asupra meselor de lucru. Manechine în mărime naturală stăteau pe coridoare și un polonez – așa numeau ei cuierele acelea lungi și subțiri – atârna dintr-un capăt în celălalt al coridorului. Erau uniforme de soldați și robe pentru regi

și alți polițiști care își băgau nasul prin fiecare colțișor pentru că ai fi putut să ascunzi zece trupuri acolo și să nu le găsești decât peste ani. Iar eu? Eram hipnotizat de costume – atingeam șnururile aurite și materialele de tot felul, întrebându-mă dacă voi mai avea parte vreodată de atâta finețe.

— Și Brian? a întrebat Mercer.

— Tata făcea ce trebuia să facă, îi întreba pe muncitori dacă văzuseră sau auziseră ceva, notându-le numele. Era fericit când se uita la mine, pentru că eu eram captivat de acel loc. Tocmai din cauza asta mă adusese. Până când unul dintre agenți a venit în fugă la el, și i-a șoptit ceva.

Mike a făcut o pauză și când s-a oprit povestea, a dispărut și zâmbetul. După ce a plecat nu a mai fost nici o amintire plăcută.

— Îmi aduc aminte privirea tatei. Nu părea să știe ce să facă în acel moment și nu eram obișnuit să-l văd așa. Cred că voia să mă lase acolo, dar știa că nu poate face asta. Toți băieții erau prea ocupați pentru a-l ruga pe vreunul dintre ei să aibă grijă de mine. Mi-a dat o comandă foarte fermă cu cel mai bun accent irlandez: „Mikey, fiule, mergi după mine și nu sta în calea nimănui."

— Și unde v-ați dus? a întrebat Mercer.

— Înapoi spre studiouri, până când cineva ne-a băgat într-un lift care ne-a dus pe acoperiș. Am ieșit afară și i-am văzut pe Giorgio și pe Struk. Unul dintre ei l-a strigat pe Brian, i-a făcut semn spre mine și i-a spus să mă lase acolo unde eram.

Mike s-a oprit din nou.

— Tata greșise. E primul lucru pe care îmi aduc aminte că l-am gândit atunci. Nu credeam că tipul greșise vreodată în viața lui și poate că de data aceasta o dăduse în bară. Eram atât de dezamăgit, încât credeam că o să mă îmbolnăvesc. Știam că mama o să-l certe pentru că mă luase cu el, gândindu-se că femeia dispărută era bine-mersi pe undeva și că o după-amiază la Met ar fi un loc bun în care fiul său să își poată petrece timpul.

— Vrei să zici că ți-au spus ce se întâmplase cu fata aceea? a întrebat Mercer.

— Să-mi spună? Nimeni nu m-a mai băgat în seamă din momentul acela, și pe bună dreptate. Așa că m-am lăsat jos și m-am ținut de o țeavă mergând de-a lungul marginii cădirii, aplecându-mă atât cât să văd la ce se holbau ei în jos. Acolo era trupul fetei, mototolit, pe o grindă, șase etaje mai jos și patru etaje deasupra străzii. Părul lung și blond îi atârna pe spate, plin de sânge, picioarele îi erau răsucite și îndoite ca un iadeș rupt dintr-un curcan la masa de Ziua Recunoștinței.

M-am gândit imediat la Natalya Galinova, dispărută și ea.

— Nici acum nu pot să-mi scot această amintire din minte, a spus

Mike. Prima dată când vezi un cadavru – asta nu se uită niciodată.

5

Crimă la Metropolitan. Dacă s-a putut întâmpla acest lucru acum un sfert de secol, s-ar putea întâmpla și azi. Indiferent de eleganța locului, indiferent de natura activității din interior, indiferent de renumele clădirii, nu există loc în care violența să nu se strecoare. Nu e de mirare că Mike încerca să facă poliția să se miște mai repede.

— Și cine a ucis-o pe muziciană? am întrebat.

— Un tâmplar de douăzeci și unu de ani. Probabil că a surprins-o când s-a pierdut pe coridor, încercând să ajungă în spatele scenei pentru a se întâlni cu unul dintre dansatori. Individul avea o față de copil, dar avea probleme cu alcoolul. S-a făcut că îi arată drumul, a încercat să o violeze și aceasta s-a bătut cu el. L-au prins după metodele clasice, folosite înaintea descoperirii ADN-ului: amprentele pe care le-au găsit pe o țeavă de pe acoperiș, mărturisirea faptei. Judecătorul acela cu care flirtezi tu mereu?

Am râs.

— Roger Hayes?

— A dat cazul biroului tău. O treabă minunată. Tata a ținut un album cu tot felul de tăieturi. Îl am acasă – iar ucigașul putrezește pe undeva prin pușcărie.

Mike a deschis ușa sălii de teatru și i-a rugat pe Dobbis și pe Vicci să iasă.

— De unde vreți să începem, domnule Chapman? a întrebat Chet Dobbis.

— Se cercetează locul unde au fost găsite obiectele, ne-a spus Mike mie și lui Mercer. Mai e o zonă aproape de cea în care am găsit unghia din perete. Se pare că părul Talyei s-a prins acolo. S-a agățat și i s-a desprins o bucată din scalp.

S-a întors la Dobbis.

— Unde am putea vorbi în liniște?

— În sală se repetă. Nu cred că e o idee prea bună. Poate în cabina Natalyei, Rinaldo?

— Sigur. E o idee bună.

Dobbis ne-a arătat ușa.

— În spatele scenei și la dreapta.

Era în stânga sălii mari și Mike s-a întors dându-și seama că direcția era dată din perspectiva artistului care stă în fața publicului.

— De ce nu ne spui cum e cu paza pe aici? a întrebat Mike.

Eu mergeam pe lângă Dobbis, cu Mike și Mercer în spatele nostru și Vicci ieșit din rând.

— Până azi aș fi spus că stăm destul de bine.

— Mă refer la cum este în timpul spectacolelor.

— În fața clădirii, evident. Nimeni nu poate intra fără bilet. Trei mii opt sute de locuri – prețurile pentru cele din fața orchestrei pleacă de la nouăzeci dolari și cresc până la cele de la balcon care-s cele mai scumpe.

— Cele mai bune locuri, a spus Mike uitându-se la mine. Pariez că nu ai stat niciodată acolo, Coop. Te ia amețeala numai când te gândești.

— Două sute șaptezeci și cinci de oameni plătesc pentru locurile din spatele orchestrei.

— Angajați?

— Câteva sute. Electricieni, machiori, scenografi și designeri. Fiecare bucată din decor, fiecare articol vestimentar, fiecare stâlp pentru cele peste douăzeci și cinci de piese pe care le punem în scenă pe durata unui sezon sunt făcute aici. Apoi avem oaspeți care închiriază spațiul, companii de balet care vin cu oamenii lor, cum este cea regală de exemplu.

— Deci în fiecare zi…? am întrebat.

— Avem sute de angajați și mult mai mulți care trec pe aici temporar. Se fac tururi în fiecare zi – elevi, turiști de toate vârstele și naționalitățile, demnitari și artiști care ne vizitează, sunt livrate materiale de dimineață până seara. Artiștii au și ei vizitatori – familie, prieteni, producători pentru care dau audiții. Avem dirijori și profesori. Cred că e vorba de mii de oameni.

— Sunt toți controlați de paznici?

— Vin pe la intrarea actorilor. Trebuie să arate un act de identitate. Dacă semnează undeva sau dacă există o listă a numelor lor? Pentru angajați, da. Pentru ceilalți, cred că nu.

Coridorul întunecat era rece și trist. Pe pereți erau uși pe care erau scrise mari numele celor din Baletul Regal. Unele erau deschise, lăsând să se vadă rochii și cămăși de pirați, toate făcând parte din repertoriul pe care îl aveau în săptămâna respectivă.

Mike a bătut ușor cu degetele într-un cufăr și a chemat un tip în uniformă de la capătul holului.

— Aduceți mai mulți oameni aici. Deschideți toate cuferele. Nu îmi pasă dacă trebuie să spargeți încuietorile, vreau doar să le verificați pe toate.

Eram singurii care mergeau pe acolo, cu Dobbis care ne conducea și vorbea.

— Aici este cabinetul doctorului. Asistentele sunt de serviciu în timpul zilei, iar câte un doctor e de gardă aici la fiecare spectacol. Talya știa acest lucru.

Am trecut pe lângă o altă ușă. A răsucit clanța, dar nu a mers.

— Asta e pentru cei care lucrează cu animale. Cerințe ale celor de

la Protecția Animalelor. De fiecare dată când avem vreun spectacol în care apare un cal, un măgar sau o cămilă, trebuie să avem pe cineva care să respecte regulamentele. În *Giselle,* apar doi bărzoi – câini-lupi din Rusia –, așa că și această cameră a fost ocupată azi-noapte.

Mike a țipat din nou la polițiști.

— Hei, faceți ceva acolo? Găsiți pe cineva care are cheile sau luați un ciocan pentru a deschide ușa asta?

Chet Dobbis și-a arătat enervarea pentru prima dată.

— Facem totul cât putem de repede. Am dat ordine să se deschidă totul pentru voi.

— După spectacol, domnule Dobbis, am spus. Să presupunem că Talya a mers la alt etaj al clădirii, pentru un anumit motiv. Cât de repede se golește scena de toți muncitorii?

— Nu se golește niciodată. Scena de acolo este întotdeauna plină de oameni. Spectacolul are loc diseară, iar când se termină, cei care lucrează acolo vor desface decorul. Muncitorii de noapte vor lucra pentru a pune decorul pentru repetiția generală de mâine. Când se termină repetiția, pun decorul pentru spectacolul din seara aceea. Munca nu se termină niciodată și locul este întotdeauna plin de oameni.

— Chiar și duminicile?

— De cele mai multe ori. Atunci au loc antrenamentele, chiar dacă clădirea este întunecată. Și tot aici au loc petrecerile de caritate și evenimentele speciale pe care le găzduim destul de frecvent.

Am luat-o din nou la stânga și am ajuns în fața unei uși pe care scria CABINE. Dobbis a intrat și noi l-am urmat. Un mic perete despărțea o serie de încăperi.

— Aici este locul unde marii actori își țin lucrurile în timp ce sunt pe scenă. Portofelul Talyei și cheia de la hotel sunt încă aici, a spus Vicci. Eu am cealaltă cheie.

Mike a luat cheia de la agent, a deschis ușa și a scos de acolo obiectele respective.

— Ține astea, mi-a spus. Le voi lua dacă nu apare la cina de diseară.

În față, coridoarele se intersectau în formă de T.

— Ceilalți au cabinele într-o altă parte a clădirii. Partea asta este doar pentru vedete, a spus Dobbis. Există chiar un fel de ierarhie aici. În timpul sezonului de operă, sopranele și tenorii au camerele din centru. Baritonii, mezzo-sopranele au camerele laterale. Așa că Natalya avea această cameră, bineînțeles.

Ne-a băgat într-o cameră privată, lipsită de orice obiecte personale, cu excepția unui carton lipit de ușă pe care era scris cu carioca neagră numele ei, și a hainelor sale ce atârnau într-un cuier. Am cercetat baia și dușul, dar nu am găsit nimic. Dobbis mi-a oferit

scaunul din fața măsuței cu oglindă.

Era un pian lângă celălalt perete, la care s-a așezat Vicci. Dobbis s-a așezat pe marginea unei canapele, iar Mike și Mercer au rămas în picioare.

— Nu sunt foarte mult ferestre aici, a spus Mike. Ce e afară pe partea aceasta?

Cu excepția a cinci ferestre în față, Opera părea îmbrăcată cu totul într-un înveliș de marmură.

— În spatele meu este strada Amsterdam, a spus Dobbis. Acesta este, de fapt, singurul geam care se deschide din toată clădirea. Rudolf Bing era director-general atunci când compania s-a mutat la Lincoln Center, în 1966. Vedeta lui preferată era Renata Tebaldi, iar ea dorea să aibă aer de fiecare dată când cânta. Așa că *voilá* – un geam.

Dobbis credea că Mike era interesat de istoria clădirii, dar eu știam că se interesa doar de mijloacele de intrare și de ieșire din clădire.

— Vă supărați dacă vă ridicați puțin de pe canapea? a întrebat Mike, uitându-se la director și apoi vorbind cu Mercer. Hai să vedem dacă există urme de picior pe canapea.

Mike a ridicat telefonul de lângă pian.

— Nu e decât un interfon, domnule detectiv. Nu puteți suna în exterior, a spus Dobbis. Directorul de scenă sună pentru a-i chema pe artiști. Durează trei minute să ajungi din aceste camere în aripa principală, aproape șase până la scenă.

Mercer s-a întors de la ușă și l-a chemat pe Mike.

— Vrei ca băieții care se ocupă de locul crimei să vină mai târziu aici?

— Da.

— E mai ușor pentru mine să văd ce au de gând să facă.

— Care e povestea cu Joe Berk? a întrebat Mike în timp ce Mercer ieșea. De unde știți că a fost aici noaptea trecută?

— Vrăjitorul? Ar fi destul de greu să nu-l vezi.

— Vrăjitorul?

— Așa îi place să i se spună; Vrăjitorul Marii Căi Albe.

— Mai mult un fel de șopârlă, a spus Rinaldo Vicci, una veninoasă.

— Cu ce se ocupă Berk? a întrebat Mike. E producător?

Chet Dobbis a început să râdă.

— Joe Berk este cel care deține tot Broadway-ul. Cu asta se ocupă de fapt. Tot restul pleacă de aici.

— Trebuie să-mi explici. Cum adică „deține” Broadway-ul?

— Teatrele în sine, domnule detectiv. Sunt patru familii în New York care conduc toate teatrele oficiale din oraș.

— Cum e familia Shubert? am întrebat.

— Exact. Familiile Shubert, Nederlander, Jujamcyn și Berk. Sunt treizeci și cinci de teatre pe Broadway. Vrei să aduci un spectacol în

oraș? Ai noul mare succes în buzunar? Ceva ca *Pisici* sau *Fantoma de la operă*? Nu se întâmplă nimic dacă nu ajungi la capul uneia dintre aceste familii. Sunt tipi drăguți, tipi deștepți și tipi onorabili în această afacere și mai este Joe Berk.

— Care este relația lui cu domnișoara Galinova? a întrebat Mike.

Vicci nu voia să spună prea multe.

— Joe o curtează pe clienta mea, dar numai în sens profesional, a spus, rostind cuvintele pe un ton dramatic. Are o idee pentru un spectacol în care ar putea juca ea.

Dobbis l-a întrerupt.

— Rinaldo, vorbești cu poliția. De ce nu încerci să le spui adevărul?

— De ce nu îi dai tu o mână de ajutor?

— De fapt, Talya este cea care umblă după Berk, domnule Chapman. A ajuns la o vârstă la care majoritatea dansatoarelor își fac probleme în legătură cu următorul pas din cariera lor. Când ajung la patruzeci de ani, devine din ce în ce mai greu să convingă publicul că sunt o Julieta de paisprezece ani sau o frumoasă adormită adolescentă. Și apoi mai sunt și rănile – rănile care pun stăpânire pe picioare și șolduri.

— Broadway?

— Asta căuta ea, a spus Dobbis. Talya este tot atât de bună ca actriță, pe cât este ca balerină. Accentul rusesc este un pic cam dur pentru multe roluri, ceea ce nu a împiedicat-o să vină cu tot felul de idei. Este pregătită pentru un rol care o va face cunoscută celor care habar nu au ce înseamnă baletul. Cultură pentru mase, mai degrabă, decât pentru elite.

— Și Berk? a întrebat Mike.

— După cum văd eu, a spus Dobbis, seducția a fost cea mai bună cale spre o audiție.

Vicci era nefericit.

— Nu ar trebui să spui asta, Chet. Știu tot ce se întâmplă în viața Talyei și aici nu e vorba decât de bârfe.

— Câți ani are Berk?, a întrebat Mike.

— Șaptezeci și patru.

— E încă în putere?

— Este supraponderal, dar încă destul de puternic. Stăpânește o parte din Broadway, a spus Dobbis. Nu văd de ce n-ar fi la fel de bun ca oricare altul.

— A fost aici noaptea trecută?

— Nu înăuntru. Vreau să zic nu în public.

— Nu venea să o vadă pe Talya?

— A întârziat la actul al doilea, a spus Rinaldo Vicci. Politica Operei – poate că știți deja – este că nu mai poți intra după ce a

început spectacolul. Au – cum se spune – o mică încăpere cu un ecran pe care se poate urmări tot ceea ce se întâmplă pe scenă. Nu era un loc bun pentru Berk.

— De ce? am întrebat.

— Nu îi plac mulțimile. Nu îi stă în fire să fie în același loc cu întârziații și să privească acțiunea pe un monitor, a spus Dobbis. Așa am aflat că era în cabină. Și-a făcut loc printre ușieri – s-a dat în stambă cu asta – și a așteptat-o pe Talya să iasă de pe scenă.

— Cearta?

— Era supărată că el nu se obosise să ajungă la timp pentru a o vedea dansând.

— Lui îi place baletul? a întrebat Mike.

— Lui Berk nu îi place nimic până nu aude clinchetul banilor în buzunar. Cred că este obișnuit cu versuri care să-i capteze atenția și să-l țină treaz în timpul spectacolului.

— Neînțelegerile cu ușierii, i-am spus lui Dobbis, și apoi cearta cu o divă nu au atras atenția?

— De obicei, ne așteptăm ca evenimente de genul acesta să aibă loc în fiecare seară, domnișoară Cooper. În momentul în care și-au dat seama că nu e vorba de un fan la vânătoare de autografe, Berk a fost lăsat în pace. Iar discuția dintre Talya și Berk sau oricine altcineva… ei bine, acustica în această clădire este extraordinară, poate cea mai bună din lume. Nu există nici un colț, nici un unghi drept în interiorul Operei. Tavanul și pereții sunt rotunjiți în așa fel încât sunetul se lovește și se întoarce înapoi în sală.

— Dar eu vorbesc de exteriorul sălii de spectacol.

— Restul clădirii este făcut din plăci izolate fonic. Dacă stai să te gândești, așa și trebuie să fie. Ajutoarele de pe scenă mută părți enorme de decor și echipament – chiar în timpul spectacolului – în timp ce artiștii și muzicienii repetă în studiourile din toată clădirea, iar alți artiști repetă de cele mai multe ori până intră pe scenă. Ca spectator, nu trebuie să auzi nimic din ceea ce se petrece în spatele scenei.

— Deci Talya ar fi putut fi…

— Nervoasă? Nu am de unde să știu.

— Atunci de ce mi-ați spus asta? a întrebat Mike. A fost printre primele lucruri pe care le-am aflat.

— Maseurul mi-a atras atenția. Știam deja că Berk venise în cabină să aștepte finalul actului. Talya a ajuns acolo și l-a dat afară pe bietul om pentru a începe cearta cu Berk.

— Un maseur la ea în cabină în mijlocul spectacolului? a întrebat Mike. Coop, nu cauți ce trebuie. Cum îl cheamă și când putem vorbi cu el?

— Veți vorbi. Veți avea tot ce vreți.

— L-a văzut cineva pe Berk ieșind din teatru?

Vicci și Dobbis s-au uitat unul la altul.

— Nu mi-a spus nimeni nimic, a spus agentul. Dar sincer să fiu nu ne-a interesat persoana lui.

Mercer a deschis ușa și ne-a făcut semn, mie și lui Mike, să venim în hol. L-am văzut la locul crimei și la spital, în tribunale și închisori. Nu era nici o expresie a feței lui pe care să nu o înțeleg, iar aceasta prevestea lucruri rele.

— Natalya, am zis.

— Hai să mergem acolo până nu va fi compromisă toată zona, a spus, dând din cap.

— Dacă nu ai fi făcut cercetarea în acest fel, Mike, ar fi găsit-o la vară.

— Unde?

— Ar trebui să știi locul acesta la fel de bine ca oamenii care l-au construit.

Mike a început să meargă spre lifturile din spatele scenei.

— La ce etaj?

— În sus sunt șase. Ca un fel de acoperiș…

— Acoperișul este la zece, a spus Mike, un lucru pe care și-l aducea aminte de la zece ani.

— Atunci este o închidere acolo, cu o ușă care duce în afară. Acolo sunt aparatele de aer condiționat – cu găuri mai mari decât mine.

Un loc numai bun pentru a înăbuși zgomotele unei lupte.

Am ajuns acolo în mai puțin de patru minute, în timp ce polițiștii se dădeau în lături, lipindu-se de pereții gri, la vederea lui Mike Chapman, pentru că totul în jurul lui semnala prezența unui polițist de la omucideri care venise să preia controlul.

Cu cât ne apropiam de rampa care ducea afară, zgomotul acelor dispozitive imense făcea imposibilă orice conversație. Țevile păreau să vibreze în timp ce lamele imense făceau aerul să circule.

— Cât a căzut în gol? a întrebat Mike un portar care se pare că făcuse descoperirea și stătea cel mai aproape de deschidere.

— Nouă metri, cel puțin.

Mike a coborât printr-o mică fantă pe o platformă nu mai lată de câteva zeci de centimetri și a fost urmat de Mercer care mi-a întins mâna. Am vrut să mă țin de una dintre țevi, dar știam că ar putea să constituie și ele probe.

M-am uitat în jos și, inițial, am văzut totul întunecat. A durat câteva secunde până mi s-au acomodat ochii cu întunericul.

Chiar dacă totul se învârtea în jurul meu, puteam zări bucăți dintr-un costum din tul alb ridicate de curent, lăsând să se vadă trupul fără vlagă al Natalyei Galinova căzut într-un colț din gura de aerisire.

6

Portarul ne-a condus la etajul trei, acolo unde se afla coloana de aerisire, panourile electrice și decorurile la care lucrau muncitorii.

Doar Mike, Mercer și cu mine am intrat în locul acela strâmt. Sistemul de ventilație fusese oprit la comanda lui Mike, iar portarul ne-a dus acolo pentru a verifica dacă nu cumva există vreun semn de viață. Între timp, așteptam un doctor pentru a vedea cum să o mutăm pe Talya.

Mike a îngenuncheat lângă un loc plin de fire, a aprins o lanternă mică încercând să vadă corpul cât mai bine.

Am tresărit când am văzut capul Talyei. Nu era întreg. Nu contează câte cadavre am văzut. Momentul nu este niciodată ușor.

Mike vorbea cu Mercer, făcându-i o descriere de genul celor pe care le auzea săptămână de săptămână în calitate de martor la autopsii.

— Probabil că e o fractură circulară craniană. Vezi crăpătura printre firele de păr?

Părul Talyei era lipit de scalp. Se pare că intrase mai întâi cu capul, sucindu-și gâtul sub greutatea trupului ei suplu.

Craniul era în mare parte rupt în bucăți și arăta ca o hartă a intersecțiilor celor cinci mari artere.

Mercer a descoperit o rană asemănătoare celor care apar atunci când un obiect se lovește de o mică parte din cap.

— Trebuie să fi fost încă vie când a fost aruncată aici.

Fractura circulară se răspândea din locul în care se produsese impactul, agravată de viteza și înălțimea de la care căzuse dansatoarea.

Era sânge peste tot, o baltă sub urechea Talyei și stropi pe tot costumul ei de satin.

— Îi vezi brațele? a întrebat Mercer.

— Arată de parcă ar fi în spatele ei. Probabil sunt legate.

Picioarele, elementul prin care se individualiza – lungi și subțiri, cu mușchii foarte bine formați și care fuseseră remarcate de fiecare critic de la debutul ei din Moscova, acum mai bine de douăzeci de ani – se vedea sub fusta de tul. Stângul era răsucit spre interior, genunchiul, lovit în timpul căzăturii, părea să fi ieșit din articulație. Dreptul, mai aproape de noi, părea să fie rupt în două de la gambă, iar osul trecea prin ciorap. Numai piciorul stâng rămăsese încălțat în urma căderii.

Mike a mutat lumina ca pe o baghetă, de jos în sus pe linia corpului, uitându-se după alte semne sau urme de răni care să nu fi

avut legătură cu căderea.

În spatele meu auzeam vocile nou-veniților.

— Chapman? Intrăm.

— Mișcă-te, Coop. Sunt Serviciile de Urgență.

M-am dat înapoi și i-am salutat pe cei de la Urgențe. Erau dotați cu dispozitive pentru a tăia orice fel de metal.

În timp ce auzeam cum își făceau loc în celula aceea mică – în zona îngrădită ca o cușcă, aflată deasupra marii mașinării de aer condiționat –, unde zăcea Talya Galinova, a apărut un medic legist. Acesta urma să examineze corpul, să declare cauza morții – crima – și să supravegheze mutarea rămășițelor la morgă.

Mike și Mercer m-au însoțit la Hal Sherman, care trebuia să fotografieze trupul din toate părțile înainte ca acesta să fie mutat.

Când a terminat, doctorul Kestenbaum, cel care era de serviciu atunci, și-a pus halatul, mănușile și încălțările speciale. În timp ce se apropia de gura de aerisire arăta mai degrabă ca un astronaut decât ca un legist. În câteva minute, Kestenbaum s-a întors și le-a făcut semn celor de la ambulanță să pună trupul într-un sac.

Am stat pe lângă el pentru a vedea ce are de spus.

— Cred că puteați să faceți asta și fără mine.

— Da, doctore, a spus Mike. Dar din ce cauză a murit?

— Fractură craniană. Gâtul rupt și răni la coloană. Mâinile erau legate la spate, așa că nu a avut cum să se ferească de bușitură. Multiple contuzii – ca rezultat al căderii. Noi doi am mai avut un caz ca acesta, Mike.

Văzusem fotografiile de la cazul lui Mike în care un bărbat fusese împins de pe acoperișul unuia dintre cele mai mari muzee din oraș. După lovitura puternică, creierul îi ieșise din craniu cu așa o forță încât a lăsat urme devastatoare pe peretele opus.

Tânărul doctor s-a întors spre mine.

— Nu pare să fie de competența dumneavoastră, domnișoară Cooper. Costumul este la locul lui. Nu sunt semne de atac sexual.

Mercer nu voia să renunțe la ideea de a avea în acest caz și un detectiv de la Victime Speciale.

— Crima se poate să fi fost rezultatul unei relații în care era implicată. E prea devreme pentru a spune ceva. Alex și cu mine suntem aici pentru așa ceva.

Nu puteam să-mi dau seama dacă Mercer a spus lucrul acesta pentru că îl interesa din punct de vedere profesional cine o omorâse pe Galinova sau pentru că voia să lucreze în continuare la acest caz ca să-l poată ține pe Mike ocupat dacă tot l-am adus din nou la treabă în ceea ce era de-acum o anchetă de pagina întâi.

— O să ai nevoie de astea, i-a spus Kestenbaum lui Mike, dându-i câteva pungi de hârtie.

Mike a deschis-o pe prima și mi-a dat-o mie. În ea era unul dintre pantofii Talyei – din satin alb, cu o suprafață tare care îi permitea să danseze pe vârfuri. Lipseau cele două panglici care se legau în jurul gleznei.

— Le-a rupt în timpul căderii? am întrebat.

— Nu, a spus Kestenbaum. Uită-te în cealaltă pungă. E posibil ca făptașul să o fi pus-o să-și dea jos unul dintre pantofi înainte de a o ucide.

Fiecare probă era pusă într-o pungă separată, pentru a putea preveni transmiterea vreunei substanțe – chiar și în cantități microscopice – de la un obiect la altul. Erau puse în pungi obișnuite de hârtie pentru ca suprafețele cu sânge sau apă să se usuce, nu să putrezească, cum se întâmpla în cele de plastic. În cea de-a doua pungă erau două bucăți de panglică.

— Pantoful a ajuns sub ea. Trebuie să studiem sângele pentru a vedea exact ce s-a întâmplat. Panglicile au fost folosite pentru a-i lega mâinile la spate. A fost mult mai ușor să o arunce aici în felul acesta fără ca ea să poată lupta ori țipa. Sunt surprins că nu e nici un căluș.

— Asta pentru că am închis hudubaia. Se auzea ca o flotilă de Boeing 747 care decolează, a spus Mike. Ar fi acoperit orice zgomot.

Punga cea mică era la Mercer. A luat cele două bucăți de panglică din satin alb, care se potriveau exact cu pantofii, și le-a analizat. Marginile unde fuseseră cusute erau rupte. Apoi le-a mirosit.

— Miros a mentă, nu-i așa? a spus, dându-mi-le și mie.

— Da. Poate fi ață dentară cu arome. Fiecare fată are grijă de pantofii ei, îi încalță de mai multe ori până când devin confortabili, le pune rășină în vârfuri și le coase panglicile. În orele pe care le petreceam aici sâmbăta participau și soliste ale Teatrului American de Balet. De cele mai multe ori, în pauze, stăteau sprijinite de pereți și își aranjau sutele de pantofi cu care urmau să danseze pe parcursul sezonului.

— Ață dentară? a întrebat Kestenbaum. O să facem un test de laborator pentru a fi siguri.

— E ultima descoperire – a înlocuit ața obișnuită pentru că este mai puternică și mai groasă.

Kestenbaum i-a dat al treilea plic lui Mike.

— Se pare că victima a smuls un smoc de păr din capul cuiva.

Erau opt sau zece fire de păr alb și mătăsos.

— Erau la ea în mână? am întrebat.

— Nu când a aterizat. E greu de spus, după ce s-a lovit de toți pereții în cădere. Câteva fire atârnau la spatele rochiei de mătase, așa că este posibil să fi fost la ea în mână înainte de a fi întoarsă pe toate părțile.

— Poți să faci analiza ADN-ului?

Era un proces mult mai încet pentru părul uman decât era pentru fluidele din corp și era o analiză mult mai controversată când era vorba de acceptarea ei ca probă în justiție.

— Dacă asta e rădăcina putem face testul. Le trimitem la FBI peste noapte.

Acest tip de testare a ADN-ului nu se putea face decât dacă rădăcina firului era întreagă.

— Ăsta de unde a apărut? a întrebat Mike, scoțând un mic obiect negru din celălalt plic.

— Nu-ți face griji. Hal a făcut o fotografie înainte de a-l muta. Se poate să fi căzut când am ridicat cadavrul, a spus medicul legist. S-a prins în țesătura rochiei. Cel mai probabil, e un lucru pe care l-a prins în timpul căderii. Nu voiam să las asta acolo pentru că avocatul apărării l-ar vedea în poze și m-ar acuza că l-aș fi considerat lipsit de importanță. Nu știu ce este.

— Ai stat prea mult cu ochii în microscop. Trebuie să te odihnești și să lucrezi cu mâinile de acum încolo, a spus Mike. Nu ai văzut niciodată ceva curbat?

M-am aplecat să arunc o privire. Era un cui îndoit la 90 de grade.

— Sunt peste tot aici. Du-te în camera unde se fac decorurile. Când muncitorii pun panourile împreună folosesc astfel de cuie. Pun pariu că sunt mai multe cuie îndoite în Operă decât coji de alune pe stadion.

— Ai vreo idee? a întrebat Mercer.

— Spune-i comisarului că pentru asta vom avea nevoie de forțe cam cât o armată. Până când interogăm tot personalul, le verificăm alibiurile și începem să ne gândim la persoanele străine care ar fi putut intra, o să fiu îndeajuns de bătrân pentru ca să-mi depun actele pentru pensionare.

Ne-am îndreptat din nou spre lift.

— Nu crezi că ar trebui să închidem teatrul în seara asta?

— Problema asta am dezbătut-o înainte ca tu și Mercer să ajungeți aici. Am fost refuzat de-a dreptul. Nu se poate. Nimeni nu poate face asta, dar primarul se gândește la o soluție. De ce ar sta o crimă în calea unor încasări de mii de dolari?

Când s-au deschis ușile liftului la etajul 1, Chet Dobbis ne aștepta.

— Zvonurile circulă foarte repede pe aici. Rinaldo Vicci a plecat să îl sune pe soțul Talyei, iar eu trebuie să vorbesc cu presa. Pot să – pot să o văd înainte de a…?

— Nu. Poți să mergi la funeralii. Lucrurile astea nu sunt pentru oricine, a spus Mike. Mai bine fă-ne loc. O să stăm ceva timp pe aici.

— Credeam că o să faceți asta la secție, a spus Dobbis, trăgând tare de nodul făcut din mânecile de la puloverul din jurul gâtului. Fața lui îngustă și prelungă s-a schimbat brusc, de parcă ar fi mâncat ceva

acru. Va fi destul de greu pentru restul artiștilor, pentru toți oamenii care lucrează aici. Pentru șefii noștri, desigur.

— E un lucru ciudat cu crimele astea, domnule Dobbis. Dați-le niște calmante divelor dumneavoastră, pentru că aici va fi cartierul nostru general până găsim făptașul.

— Și ce îi spun lui Joe Berk, domnule Chapman?

— Cum adică?

— A sunat acum o jumătate de oră, întrebând de Talya. Vreți să-i spuneți dumneavoastră sau îi spun eu?

7

Joe Berk ne-a primit pe toți trei, sâmbătă după-amiază, la cinci și jumătate. Un halat din catifea verde cu un șal de lână peste picioare părea a fi o costumație cam excentrică pentru el. Eu nu încetam să mă uit la părul lui alb.

— Mă scuzați că nu mă ridic, nu-i așa? Care dintre voi este Chapman?

Berk stătea într-un șezlong, neputându-mă vedea în spatele lui Mercer și al lui Mike.

— Eu sunt Chapman. Acesta este detectivul Wallace și ea este Alexandra Cooper, de la Procuratură.

— Nu v-am văzut, domnișoară. Mă scuzați, a spus Berk, dându-și jos piciorul pe care și-l odihnea.

S-a apropiat de noi, a dat mâna cu băieții și apoi s-a înclinat și mi-a luat mâna, de parcă ar fi vrut să o sărute.

Părea mai tânăr decât mă așteptam și era în formă. Mike a folosit expresia „mic și îndesat" pentru a-l descrie pe Berk, dar era mai mult îndesat decât gras și acest lucru îl făcea puternic, ceea ce se potrivea cu aroganța pe care o emana.

— Secretara mi-a spus că vreți să mă vedeți în legătură cu o persoană dispărută. Cine este? a spus, luând o țigară Gauloise și căutând o brichetă.

Berk s-a mutat în spatele biroului și ne-a invitat să luăm loc pe cele trei scaune care erau aranjate în jurul mesei.

— Pe cine ați pierdut?

Era mult mai ușor să-i faci pe oameni să coopereze cu anchetatorii – mai ales dacă era vorba de o crimă la mijloc – întrebându-i despre o persoană dispărută decât dacă spuneai cuvântul „crimă".

— Natalya Galinova, a spus Mike.

— Sunteți un pic cam în urmă cu știrile băieți, a spus Berk uitându-se pe rând la Mike și la Mercer. Glumiți, nu? Talya e moartă. Mă credeți idiot?

— Se pare că în urmă cu o jumătate de oră nu aveați idee unde ar putea fi… a spus Mike înainte de a fi întrerupt de o sonerie.

Patru dintre butoanele de pe consola telefonică a lui Berk erau roșii și a apăsat pe cel mai aproape de el, cu un deget îndreptat spre Mike.

— Da, dragă. Spune-i nenorocitului că voi vorbi cu el în momentul în care i se termină banii. Și dă toate biletele pentru seara asta. Oricine de pe lista ta. Se pare că o să petrec ceva timp cu comedianții ăștia.

A terminat convorbirea.

— Domnilor?

— Cine v-a spus despre domnișoara Galinova? a întrebat Mike.

— Ce să-mi spună?

— Că este moartă.

— E secret?

— Era până când…

— Da, am înțeles. Până acum o jumătate de oră. Știți câți oameni mă sună din jumătate în jumătate de oră? a spus, trecând cu mâna peste telefon.

— Nathan Lane are probleme cu gâtul, sună telefonul. Bernadette Peters are indigestie, cineva mă sună. Regele Leu are diaree, eu sunt primul care află.

— Domnișoara Galinova nu lucra pentru dumneavoastră, nu? a întrebat Mike.

Berk a mai luat o țigară.

— Fantezie și lumină, domnule Chapman. Asta sunt eu. Oricine a urcat pe scenă vrea să lucreze pentru mine.

Telefonul a sunat din nou. Berk i-a arătat lui Mike toată mâna de data aceasta.

— Da, dragă.

A ascultat în timp ce secretara îi spunea cine îl caută.

— Trebuie să răspund, băieți.

Berk și-a pus țigara în scrumieră și și-a pus mâinile la tâmplă.

— Asta vreau să aud. Ieri mi-ai spus treizeci și cinci. Trecem de asta? (A așteptat răspunsul.) Glumești! A trecut de trei miliarde în toată lumea. Jos pălăria, este cel mai renumit eveniment. Nu-ți bate joc de mine, Joey, e o domnișoară aici, altfel ți-aș spune ce gândesc.

— Puteți amâna telefoanele acestea până terminăm? a întrebat Mike.

— Hei, pentru 35 de milioane, îți sugerez să-ți păstrezi întrebările pentru când termin, a spus Berk, uitându-se la mine. E vorba de punerea în scenă a *Fantomei de la Operă* în Las Vegas. La teatrul hotelului Venetian, cu un candelabru mai mare decât o barcă și câțiva oameni cu bani care pot face să se întâmple lucrul acesta. Broadway-ul merge la Vegas. Luăm 100 de dolari pe bilet fără să clipim măcar.

— Vorbeam de domnișoara Galinova, a spus Mike. Domnule Berk, am înțeles că ați fost aseară la Metropolitan.

— Bineînțeles.

— Dar nu la spectacol.

— Baletul nu e genul meu. Muzica mă face să adorm, balerinele sunt prea slabe pentru gustul meu, băieții au câte o pereche de șosete băgată în pantaloni ca să pară că sunt bine dotați. Dați-mi Shakespeare și vă pot umple o sală întreagă. Dar nu balet.

— Ați fost acolo pentru a o vedea pe domnișoara Galinova, nu-i

așa? a întrebat Mike.

— Talya m-a invitat la gală. Uite ce e, m-am străduit să ajung. Este o domnișoară foarte stilată, dar eu am programul meu. Aveam un proiect în studiu și a trebuit să văd aseară primul act ca să știu dacă se potrivește pentru rolul principal. Am întârziat la scena în care juca Talya. Asta e.

— Ce s-a întâmplat când ați ajuns la Operă?

— Nimic. La ce vă referiți?

— Adică ce ați făcut când ați descoperit că nu mai puteați intra?

— Am fost fericit pentru că am întârziat și am mers la cabină s-o aștept.

— Cei de acolo v-au lăsat să intrați? Fără nici un fel de problemă?

— Vai! Un idiot nu mă știa și a trebuit să stau câteva minute să-i explic.

— Știați unde e cabina?

— Da, normal. Am mai fost acolo.

— De curând?

— Da, da. Talya dorea să vorbească cu mine, mergeam acolo. Avea timp între repetiții, așa că mă duceam.

— Vorbeați despre balet?

— Nu fiți caraghios, domnule polițist. V-am spus că nu mă interesează. Talya avea nevoie de Joe Berk, domnule Chapman, nu invers, a spus, punându-și degetul pe piept. Vrea să – voia – să apară într-o producție dintr-ale mele. Voia să o fac vedetă pe Broadway.

— Era vorba de un spectacol anume?

— E vreo diferență?

Mike era la fel de enervat de parcă Berk ar fi zgâriat cu unghia pe tablă.

— Singura diferență este dacă vă cred sau nu.

— De parcă ar trebui să-mi fac griji dacă mă crezi sau nu, a râs Berk. Știi povestea fetei cu costumul de catifea roșie? Evelyn Nesbit.

Am recunoscut numele Nesbit și știam că a fost implicată într-un scandal, dar nu îmi aduceam aminte exact.

— Harry Thaw. Stanford White. Madison Square. Sex, infidelitate, bani, crimă – erau toate implicate în poveste.

— Bravo, domnule polițist. Vă ofer locuri la premieră, în rândul din față. Crimă, domnișoară Cooper. O crimă tradițională în Manhattan. Prietenul dumneavoastră știe mai bine despre ce e vorba. O să vă spună el mai târziu. Altfel, va trebui să cumpărați bilete, a spus Berk, făcându-mi cu ochiul. V-aș putea invita chiar eu. Îi lăsăm pe polițiști acasă.

Mike absolvise Facultatea de Istorie. Știa tot ce avea legătură cu istoria militară – străină și americană – și fascinația pe care o exercita lumea aceasta îl făcuse expert în cele mai complicate crime din New

York.

— Este un spectacol pe Broadway? a întrebat Mike. O crimă petrecută cu o sută de ani în urmă?

— Mă aștept să fie gata în 18-20 de luni. Un block-buster muzical. Sunteți prea tineri pentru a vă aduce aminte de *Sweeny Todd.* Hei, uitați-vă la *Chicago.* Cei din familia Weissler, sunt niște genii. Au venit la mine cu ideea de a face un spectacol pe Broadway despre o domnișoară care își împușcă amantul și eu i-am refuzat. Câți ani și câte turnee în afară au avut? Am uitat ce rol a avut filmul în menținerea succesului. Cei din familia Shubert au fost mai înțelepți decât mine. Ce naiba o fi fost în capul meu? O crimă pe scenă se vinde excelent.

Berk a scuturat scrumul.

— Elton John face muzica, Santo Loquasto costumele – rochii, blănuri, faimosul covor din blană de urs – iar dansul va fi mult mai frumos decât porcăria de candelabru care se construiește pentru *Fantoma* din Las Vegas. Cum era cântecul? Tot ce-mi mai trebuie acum este fata.

— Talya Galinova? am întrebat.

— Roagă-l pe domnul Chapman să vă spună povestea, domnișoară Cooper. Evelyn Nesbit era una dintre cele mai frumoase femei la acea vreme. Dar nu avea decât șaisprezece ani când s-a petrecut totul. Un rol mare pentru o persoană ingenuă. Talya? Ar fi fost mult prea bătrână în momentul în care am fi pus piesa în scenă. Aveam nevoie de o persoană tânără.

— Ea știa acest lucru? Sau din cauza asta s-au certat în cabină?

— Nu contează dacă știa. Eu știam sigur.

— Și domnișoara Galinova, a fost fericită să vă vadă aseară? a întrebat Mike.

— A venit foarte transpirată, vă dați seama. Voi credeți că totul curge natural și apoi aplaudați, dar fetele astea depun ceva efort. A venit transpirată și înfierbântată, plină de sudoare. Și foarte enervată pentru că nu fusesem la spectacol. Ce temperament, a spus Berk, plecând de lângă noi.

A deschis o ușă și a aprins lumina. A intrat în baie, lăsând ușa întredeschisă, și a continuat să vorbească cu noi în timp ce urina.

— Mă auziți, da?

— Chiar prea bine. Nu sunt îndeajuns de bine plătită pentru asta, i-am șoptit lui Mike. Adu-mi aminte să-i spun lui Battaglia că îmi e dator.

Cercetam cu privirea biroul lui Berk și locul din jurul acestuia pentru a găsi vreun fir de păr.

— Talya voia rolul și m-a înnebunit. Doamne, mai bine ar fi păstrat puțină furie pentru tipul care a atacat-o.

Se spăla pe mâini, iar eu m-am ridicat și am mers să mă uit la niște fotografii de pe perete, gândindu-mă că ar putea fi câteva fire de păr pe care le puteam compara cu cele găsite de Kestenbaum pe trupul Talyei.

Când Berk a ieșit din baie, își lega cordonul halatului în jurul taliei.

— Îți place fotografia asta? Eu sunt. Nu ți-ai fi dat niciodată seama din ea, nu-i așa?

În poza aceea alb-negru apărea un puști în pantaloni trei-sferturi, ținând-o pe mama lui de mână, iar rochia ei ștearsă se pierdea în monotonia casei.

— Micuțul Yussel Berkowitz. A fost făcută acum mai bine de șaptezeci de ani, în Rusia, mi-a spus, ținându-și mâinile pe burtă. A fost o călătorie pe cinste.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că un copil al unei familii care a scăpat de grijile unui trai sărac în ceea ce părea un sat din străinătate să stea într-un apartament dublu deasupra unuia dintre teatrele pe care el și frații lui le dețineau, îmbrăcat în smoching și cu papuci verzi de catifea, asortați, cu ornamente din aur pe margine, care semănau cu podoabele pe care Ducele de Windsor le-ar fi purtat la Palatul Regal.

— Vorbeam despre cearta pe care ați avut-o cu domnișoara Galinova, a spus Mike.

— Ceartă? Cine a spus așa ceva?

— Ați spus că era supărată pe dumneavoastră. Mă întreb dacă avea legătură cu aceste probleme profesionale sau era ceva personal.

— Personal?

Berk a stins țigara în scrumieră și a răsucit-o până nu a mai rămas nimic din ea.

Mike l-a luat din scurt.

— Aveați o relație sexuală cu domnișoara Galinova? Totul a început din cauza unei ciondăneli pe tema aceasta?

— Nu aveți nici un drept să veniți aici și să insinuați că am vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Talya. Nu aveți nici un drept să mă întrebați despre viața mea personală, a spus Berk, ducând un deget spre cordonul de la halat și altul înspre Mike. Știți cu cine vorbiți? Știți cine sunt?

Mike s-a uitat la impresarul roșu de furie.

— Știți cine sunt?

Berk vorbea din ce în ce mai tare de fiecare dată când spunea lucrul acesta.

— Știți cine sunt? Știți?

Nici unul dintre noi nu vorbea.

— Știți cine… știți cine sunt?

Fiecare cuvânt era îndreptat spre noi și răsuna în toată camera, evidențiind puterea și controlul lui Berk.

— Hei, Mercer, a spus Mike, întorcându-se pentru a se uita la noi. Știi cine e?

Mercer a dat din umeri și s-a uitat la Berk cu aceeași privire implacabilă ca a lui Mike.

Berk părea gata să explodeze. Era timpul să intervin.

— Uite ce e, domnule Berk. Tot ce știm este că s-ar putea să fiți ultima persoană care a văzut-o pe Talya Galinova în viață. De ce nu ne spuneți când v-ați despărțit? Locul, ora, cine mai era de față?

Berk s-a îndreptat spre baie.

— Ceartă? Oameni buni, sunteți nebuni. De parcă ar trebui să suport așa ceva din partea unei balerine. De parcă Joe Berk ar avea vreun interes să o lase pe nenorocita aia să-mi spună cum și ce să fac? Am ieșit afară când a început să țipe la fel cum o veți face voi dacă nu vă dați seama cine sunt eu.

Bombănea ceva în timp ce se chinuia să închidă ușa care ne despărțea.

— Vorbiți cu șoferul meu. El știe la ce oră am mers la mașină. La naiba, știam că o să am probleme cu *corva* asta bătrână.

Mike s-a uitat la mine, nedumerit din cauza cuvântului.

— Italiană?

— Idiș. Înseamnă curvă.

Era cea mai gravă insultă pe care o folosea bunica pentru orice femeie cu un comportament indecent.

Berk ne-a chemat.

— Vreți să știți de ce nu putea Talya să-și țină costumul de balet pe ea? Vorbiți cu Chet Dobbis. A stat prea mult în locuri în care nu ar fi trebuit, totul în numele artei. Ha! Întrebați-l pe domnul Dobbis unde era el când s-a tras cortina aseară.

8

Eram pe strada 44 vest, sub marchiza teatrului Belasco, deasupra căruia Joe Berk avea un apartament la ultimul etaj al clădirii în stil neo-georgian din 1907. Cei care doreau să ia cina la un preț mai mic studiau meniurile din vitrinele restaurantului, iar bișnițarii încercau să vândă bilete de trei ori mai scumpe la spectacolul din seara aceea, în care Ralph Fiennes revenea în *Hamlet*.

— Vrei să mergem la Dobbis chiar acum? a întrebat Mercer.

M-am uitat la ceas.

— Dacă reușim să dăm de el înainte să înceapă piesa.

Mike nu era prea încântat.

— Sunt foarte mari șansele să se repete prima crimă de la Met. Cineva care lucrează în culise. Se poate să o fi interceptat pe Galinova pe coridor sau în lift. Era furioasă din cauza lui Joe Berk. Tipul s-a dat la ea, s-a speriat și așa mai departe. Locotenentul va împânzi zona Operei cu oameni și până la mijlocul săptămânii vom avea un suspect.

— Dacă vrei să aștepți până atunci eu sunt de acord, a spus Mercer.

— Da, până atunci poate avem și niște rezultate. Măcar ADN-ul.

— Înțeleg. Ești obosit și nu ești pregătit pentru întreaga procedură. Du-te acasă. Alex și cu mine mai rămânem câteva ore.

Mike și-a trecut degetele prin păr. Știa că Mercer îl îndemna să intre în joc.

— Mă anunțați când terminați?

— Sigur că da.

Mike își lăsase mașina într-un loc în care parcarea era interzisă, puțin mai jos de teatru. Ne-am plimbat pe strada cu sens unic, trecând prin mulțimea din Times Square și am condus spre strada 10 pentru a parca în spatele Operei pe strada 65.

De data asta am intrat în clădire pe ușa de la scenă din spatele garajului. O mulțime de clienți începuseră să se plimbe, unii pentru a-și păstra rezervările la restaurant, alții pentru a se bucura de seara frumoasă de primăvară cu un pahar de vin în față.

Cei de la pază erau însoțiți de doi polițiști, dintre care unul l-a recunoscut pe Mercer și ne-a făcut cu mâna.

La al doilea punct de control, Mike l-a rugat pe omul care făcea verificarea să-l cheme pe Chet Dobbis. Ni s-a spus că nu era în birou.

— Apelați-l pe pager, vă rog. Trebuie neapărat să-l vedem înainte de a începe spectacolul.

Pentru că nu a sunat timp de zece minute, am devenit nerăbdători și ne-am hotărât să încercăm să-l găsim.

Coridoarele erau pline de oameni. Muzicieni îmbrăcați de sus până jos în negru, astfel încât orchestra să nu distragă atenția de la acțiunea

de pe scenă, cu instrumente de toate mărimile și formele, înghesuiți de oamenii care veneau din toate direcțiile.

Dansatorii în pantalonii obligatorii pentru încălzit, majoritatea cu sticle de apă în mână, exersau diverse mișcări sau stăteau sprijiniți de perete și își întindeau picioarele și spatele. Tâmplarii și electricienii cărau bucăți din decor și elemente de sprijin, mașini de găurit și ciocane pe care le manevrau pentru a construi decorurile necesare.

Mike s-a apropiat de un om care părea să fie supraveghetor, dându-le instrucțiuni celorlalți muncitori.

— Dobbis. Îl caut pe Chet Dobbis.

— Ultima dată când l-am văzut era în vagonul din spate. (Bărbatul a făcut semn cu capul.) Mergeți în partea aceea.

— Ați văzut vreun vagon azi? am întrebat. La ce credeți că se referă?

— Poate fi ceva din spectacolul din seara aceasta. Să mergem pe scenă și poate ne arată cineva.

Am dat colțul și am ajuns pe scena Operei. Cortina care ne despărțea de public era trasă și cel puțin o duzină de oameni pregăteau locurile pentru spectacolul care trebuia să înceapă într-o oră. O femeie dădea cu vopsea pe o piatră falsă, făcând ultimele retușuri pentru evenimentul serii. Dacă era cineva care era îngrijorat din cauza crimei de aseară, atunci nu arăta acest lucru.

— Ține strâns acolo, s-a auzit o voce, dar nu puteam vedea cine e.

— Îl căutăm pe… a spus Mike.

— Nu îmi pasă ce faceți. Va trebui să așteptați până după spectacol.

Un bărbat înalt cu ochelari a ieșit din spatele unui panou de comandă din stânga scenei.

— Vă rog să vă dați mai în spate. Trebuie să mutăm ceva foarte mare.

— Uite ce e, sunt detectivul Mike…

— Îmi pare bine. Eu sunt Biff Owens. Regizorul de scenă. Trebuie să mulțumesc publicul din seara aceasta, vreți să vă dați la o parte, vă rog.

— Sigur. Îl caut pe Chet Dobbis. Unde este vagonul?

Am trecut printre firele de pe podea și ne-a condus spre ceva care părea a fi locul lui de muncă, un loc cu patru monitoare și mai multe butoane decât pe o navă spațială.

— Am patru vagoane și dacă nu vă mișcați o să rămâneți sub ele. Harry? (Owens a chemat pe cineva.) Haide să-l mutăm pe primul și să aducem masa.

Cu un zgomot surd toată scena Operei a început să dispară, ajungând mai jos cu trei metri. Din spatele clădirii era adusă o platformă enormă.

Biff Owens a bătut din palme aprobator și apoi s-a uitat la ceas pentru a cronometra mișcarea întregii suprafețe – două minute.

— Bine, Harry. Întoarce-o la loc, a spus Owens, întorcându-se spre Mike. Acestea sunt vagoanele mele. De ce ați întrebat?

— Îl caut pe Chet Dobbis. Cineva ne-a spus că era în apropierea unui vagon.

— Acesta este unul dintre lucrurile care fac Metropolitan Opera unică, domnule ofițer. Avem patru scene separate aici. Cea din stânga este una, în dreapta este a doua, cea din spate, care se poate roti, și aceasta este cea principală, a spus Owens, în timp ce podeaua din spatele nostru se mișca din nou. Cei care muncesc aici le numesc vagoane.

— Hidraulice?

— Nu. Au un sistem electric. Când scena principală se coboară, celelalte sunt prinse de cabluri electrice și astfel le putem muta. Funcționează ca niște vagoane.

— Trebuie să fie foarte gălăgioase, nu?

— În timpul spectacolului? Avem uși izolate fonic între ele. Nu se aude nici un zgomot.

Owens ne-a vorbit despre acustica locului care făcea ca muzica să sune atât de bine pentru public, dar nu-i dădea nici o șansă unei femei aflate în pericol în spatele scenei.

— Nu a văzut nici unul dintre voi *Boema* aici? a întrebat, ducându-se din nou la monitoare. Avem casa în stânga scenei, ridicată cel mai sus pentru început. Durează un minut să o coborâm și imediat avem scena pariziană. Apoi urmează scena cu cafeneaua, iar în momentul în care moare Mimi crezi că ești în Montmartre.

— Ce ați făcut seara trecută?

— Eu? Gândiți-vă la mine ca și cum aș fi controlor de trafic. Dacă plec de aici chiar și pentru un minut, sunt șanse foarte mari să se producă un dezastru. Sunt responsabil cu mutarea acestor scene și trebuie să știu exact când trebuie ridicată sau coborâtă cortina. E vorba de câteva sute de comenzi într-o oră. Spectacolul nu se poate derula fără mine.

— Aceste monitoare, a spus Mike, punând un deget pe ecrane, ce îți arată?

— Acesta mi-l arată pe dirijor. Al doilea e negru când sunt spectacole de balet. Nu am nevoie de el când nu e nevoie de versuri. De obicei aici este prompterul meu, unde sunt afișate versurile pentru soliști. Al treilea este pentru lumini și al patrulea îmi arată întreaga scenă și pot să urmăresc producția.

— Și domnul Dobbis, unde a fost în timpul spectacolului de aseară?

— În cabina regizorului.

— Unde este?

— În spatele orchestrei. Va fi tot acolo când începe spectacolul din seara aceasta.

— Hei, Biff, a strigat un bărbat de deasupra scenei. Ești gata să las copacii jos?

— Cine-i ăsta? a întrebat Mercer.

— Unul dintre zburători, a spus Owens, înainte de a goli scena cu un strigăt. Toată lumea la o parte. Haide, Jimmy.

Mi-am îndoit gâtul pentru a vedea în interiorul întunecat mai sus cu vreo zece etaje. Cu viteza luminii și cu o incredibilă precizie, o pădure întreagă pictată a căzut de sus și s-a oprit la câțiva centimetri deasupra podelei. Dacă ar fi fost cineva dedesubt ar fi fost tăiat în două.

— Ce este acolo sus?

— Sistemul de coborâre. Nouăzeci și șapte de țevi, fiecare dintre ele de lungimea scenei și fiecare putând susține o jumătate de tonă de recuzită. Putem pune în scenă un întreg spectacol acolo, coborând fiecare parte într-o clipă.

Rețeaua de deasupra era străbătută de pasarele și galerii, țevi pictate în negru pe fundalul negru și el. Trei sau patru oameni îmbrăcați în haine închise la culoare se mișcau prin spate.

— Am senzația că se pot întâmpla accidente oricând, a spus Mike.

— E periculos. De aceea repetăm atât de mult cronometrarea.

— Cine se ocupă de asta?

— Eu, a spus Owens. Dacă am nevoie de o pânză aici jos, ajutoarele au numărul țevii care o susține în scenariul lor. Eu strig „haide” șefului lor, iar el le spune celorlalți să se miște. E nevoie de opt sau zece oameni pentru un spectacol mare.

— Deci, dacă unul dintre ei pleacă înainte de a se termina actul…

— Nu se poate întâmplă asta cu oamenii mei. Lucrează doi câte doi, câte unul de fiecare parte. Dacă ar pleca cineva, nu ar mai putea închide actul sau o scenă pentru ca cealaltă să poată începe. Un singur om nu se poate descurca.

— Și Dobbis, a spus Mike, a fost aseară în cabină?

— Trebuie să mergeți în spate, domnule. El mă poate vedea pe mine și putem vorbi la telefon, dar eu nu îl pot vedea pe el. Mi-a dat semnalul pentru ridicarea cortinei la 20:15 și când strângeam totul la sfârșit a venit să-mi spună noapte bună. Între aceste două momente, e treaba lui.

— Putem să ieșim de aici în teatru? am întrebat.

Owens ne-a condus din studioul lui și ne-a arătat o serie de uși. Noi am continuat să mergem, practic târându-ne pe lângă pereți pentru a le face loc oamenilor care încercau să ajungă la locurile lor.

L-am întrebat pe ușier de cabina directorului și ne-a dus la o ușă

strâmtă, la jumătatea distanței între bară și intrarea spre orchestră. Am încercat mânerul, dar ușa era încuiată, așa că am bătut.

Chet Dobbis a deschis ușa, uimit să ne vadă.

— Te sun eu mai târziu. Am musafiri, a spus la telefon înainte de a închide.

— Putem intra?

Dobbis se schimbase în costum și înfățișarea lui devenise foarte formală.

— Nu e un moment potrivit. Suntem pe punctul de a începe spectacolul, a spus, dându-se înapoi în timp ce ne primea în cămăruță.

Cabina cu un perete de sticlă avea cam trei metri lățime, avea două scaune și mai multe ecrane.

— Baletul va începe imediat. Putem să ne uităm împreună.

Pe unul dintre monitoare puteam vedea bagheta dirijorului în aer, de parcă ar fi repetat ritmul unei piese. Pe alt ecran era imaginea unei cortine, în timp ce pe al treilea apăreau dispozitivele de lumini din spatele publicului.

— Vreți să ieșim pentru câteva minute? Vrem să vă punem câteva întrebări înainte ca povestea Natalyei să ajungă în ziare.

S-a așezat pe unul dintre scaune, jucându-se cu ceva în mână care mă făcea să mă gândesc la Căpitanul Queeg și pietrele lui.

— Dacă nu vă deranjează să amânăm până la sfârșitul spectacolului, putem vorbi.

Trei ore era mai mult decât aveam de gând să aștept. Dacă Dobbis și Galinova fuseseră implicați într-o relație, Chapman și șeful meu trebuiau să știe.

— Mai bine aflu răspunsurile…

Am fost întreruptă de ușa care s-a deschis.

— Sandra, intră, bineînțeles, a spus Dobbis, ridicându-se pentru a face loc femeii pe care ne-a prezentat-o ca fiind profesoara de balet.

— Scuze, a spus ea, sărutându-l pe Dobbis pe ambii obraji înainte de a se apropia de mine și de a se așeza pe al doilea scaun. Nu mi-am dat seama ce mă deranja ieri. O chestie de-aia care nu-ți dă pace toată ziua. Nu am vrut să te las singur azi-noapte și apoi – vai, teribila moarte a Talyei.

— Înăuntru sau afară, domnișoară Cooper. Nu te pot lăsa să ții ușa aia deschisă după ce începe spectacolul. Lumina le atrage atenția dansatorilor.

Chiar nu era loc pentru noi trei în acea cabină și îi făcusem semn lui Mercer să deschidă ușa. Luminile din sală au început să se diminueze.

Dobbis ne-a mulțumit și ne-a spus că ne vedem mai târziu. A încetat să se mai joace cu obiectul acela mic și l-a pus pe masă lângă el.

Cabina era aproape în întuneric, dar luminile de la monitoare au fost de ajuns pentru a ne da seama cu ce se juca Chet Dobbis. Era un cui de 5 centimetri – genul pe care muncitorii de pe scenă îl numesc un cui de 20.

9

— Dewar cu gheață pentru blondă. Fără fructe. Aveți Green Goose?

Barmanul a luat paharele și ne-a adus băuturile comandate de Mike. Eram singuri în holul Operei, la baza scării principale, în timp ce toți împătimiții de balet erau la locurile lor.

Polițiștii care erau la intrări și la ușile ce duceau în spatele scenei nu păreau să deranjeze publicul care nu a aflat de moartea Natalyei decât la știrile de noapte sau în ziarul de dimineață.

Am sorbit băuturile pe durata celor patruzeci de minute ale actului întâi din *Coppelia,* eu și Mercer încercând fără succes să-l facem pe Mike să plece. Era evident că nu putea face față emoțiilor prin care trecuse după moartea lui Val și nici măcar nu se prefăcea că ascultă poveștile lui Mercer despre Vickee și copilul lor.

Când s-au deschis ușile sălii și mulțimea a ieșit afară în pauză, Mike s-a grăbit să-și facă loc spre cabina directorului. În timp ce mergeam în urma lui, mi-am dat seama că instinctul nu-l înșelase. Chet Dobbis se îndrepta cu pași repezi spre ieșire, mergând prin mulțime de parcă încerca să se distanțeze de noi.

Mike l-a strigat, dar Dobbis nu a întors capul. Mergeam printre rândurile de spectatori enervați pentru că le stăteam în calea paharelor de plastic cu șampanie sau în calea locurilor de odihnă.

Mercer a fost mult mai direct. A șters-o pe deasupra unui rând de scaune libere cu excepția unui cuplu de bătrâni care stăteau așezați și, apoi, a sărit peste scaunele din față, reușind să-l ajungă pe Dobbis la ușa cea mai apropiată de ieșirea din spate.

— Știți cum se termină sau aveți vreun tren de prins? a întrebat Mike.

Directorul se juca din nou cu acel cui.

— Trebuie să vorbesc cu regizorul de scenă, domnule ofițer. Unul dintre dansatori a ratat jumătate din intrări și spectacolul e în pericol.

— De ce nu îi spuneți profesoarei de balet să se ocupe de asta? a întrebat Mike, stând în fața ușii cu mâna pe umărul lui Dobbis. Nu durează decât vreo câteva minute.

Ușierul l-a văzut pe Dobbis în timp ce se îndrepta spre el și a deschis ușa pe care scria „Nu intrați!”. O dată ce am intrat, ne-am oprit toți trei în jurul lui, astfel că nu mai putea merge în nici o parte.

— Vă fac să deveniți nervos? a întrebat Mike.

— Nu, deloc. Sunt sigur că nu vă place nici dumneavoastră să fiți întrerupți când faceți ceva important la locul crimei și vă cer același respect pentru munca pe care o fac eu în seara asta. Sunt în mijlocul

unei producții.

— Ce coincidență. Aici suntem la locul unei crime, domnule Dobbis. Fiți atent cu acel cui cu care vă jucați. Nu aș vrea să vă pierd din cauza tetanosului înainte de a vorbi cu dumneavoastră.

Dobbis a deschis pumnul și s-a uitat în jos, de parcă ar fi fost și el surprins de – faptul că ținea ceva în mână.

— Asta? Nu e vorba de nervi, domnule ofițer. E doar ca să-mi poarte noroc, a spus, punându-l în buzunar.

— Cum așa?

— L-am luat de când a cântat Pavarotti aici.

— Luciano Pavarotti?

— Da. Grăsanul.

— Se distinge de departe între tenori, domnule ofițer. Pavarotti e foarte superstițios, știați asta, domnișoară Cooper?

— De ce toată lumea o întreabă pe ea când vine vorba de cultură generală? Nu știe – credeți-mă – și nici Mercer. Și ce-i cu asta?

— Luciano nu intră pe scenă fără un astfel de cui. A găsit unul din întâmplare prima dată când a cântat *Tosca* aici. A fost un mare succes și după șaizeci de reprezentații cu *Tosca* a rămas talismanul lui. Chiar are un buzunar special la costume pentru acest obiect. De obicei, în ultimele momente înainte de începerea spectacolului, le caută pe jos, a spus Dobbis, arătându-l din nou. Am obiceiul să port întotdeauna câte unul la mine în cazul în care nu găsește el.

— Unele obiceiuri dispar greu, a spus Mike. Nu s-a retras acum câțiva ani?

— Se pare că superstiția lui s-a mutat la mine. Mi se pare în continuare că aduce noroc.

— Nu ați fost așa de norocos aseară, nu-i așa? Sau poate l-ați scăpat?

— Sunt peste tot, domnule Chapman, după cum ați văzut. Ați venit aici ca să vorbim despre cuie sau vreți să ajungem și la ceva mai serios? Începe al doilea act.

Mercer s-a îndepărtat puțin și ne-a întors spatele, de parcă Dobbis ne-ar spune numai mie și lui Mike vreun secret.

— Domnișoara Cooper și cu mine suntem puțini induși în eroare, domnule Dobbis, poate reușiți dumneavoastră să lămuriți lucrurile pentru noi. Ați fost foarte expeditiv când a fost vorba de relația dintre Joe Berk și Talya, dar, în același timp, Berk spune că și dumneavoastră i-o trăgeați.

— Ce cuvinte folosiți, domnule ofițer. Joe Berk nu are dreptate.

— Vă las pe dumneavoastră să-i spuneți asta. Știți cine este, domnule Dobbis?

Dobbis nu a apreciat efortul lui Mike de a glumi.

— Cine este sau cine crede că este?

Și-a aranjat cravata și gulerul cămășii înainte de a vorbi din nou.

— Talya și cu mine am avut o aventură în urmă cu zece ani, poate chiar mai mult. Cu mult înainte ca vreunul dintre noi să se fi căsătorit. Nici eu și nici ea nu am avut vreun motiv să ascundem acest lucru. Mi-a provocat un ulcer pe care îl tratez și astăzi. Când Talya a decis să pună capăt relației a fost mai mult decât o binecuvântare.

— N-ați mai încercat niciodată să vă revendicați teritoriul?

— Nici măcar să mă uit pe hartă, domnule.

— Neînțelegeri artistice? Vreun motiv de ceartă?

— Bineînțeles că au existat. Voia să fie Talya mereu. Îi plăcea să se certe și cu cât creștea, cu atât era mai rea cu dansatorii care primeau laude. Am petrecut foarte mult timp luptându-mă mai mult cu personalitatea ei decât cu talentul.

Dobbis a încercat să treacă prin spatele meu, dar Mike nu s-a lăsat.

— Aseară ați văzut-o pe Talya după ce Joe Berk a plecat din cabină?

— Trebuia să am grijă de actul al treilea, domnule Chapman. Scena din *Baiadera* cu idolul de aur. Era vorba de schimbări masive de decor cu distrugerea templului, erau patru dansatori pe scenă. Nu mă interesa nici dacă Talya se hotăra să danseze goală în fântâna din centru. Trebuie să ajung în cabina mea pentru a fi sigur că totul iese fără cusur. Se poate?

M-am dat înapoi pentru a-l lăsa pe Dobbis să treacă.

— Încep să fiu de acord cu Mike, i-am spus lui Mercer. Hai să-l lăsăm în seara asta. Poate aflăm ceva de la autopsia preliminară mâine, pentru a avea un punct de plecare.

— Vrei să pleci? l-a întrebat Mercer pe Mike.

Făcea parte din îndatoririle lui de polițist de la omucideri să asiste la autopsie. Și era prima dată când făcea lucrul acesta de la moartea lui Val.

— Voi doi vă ocupați prea mult timpul încercând să mă analizați. Nu am cunoscut-o pe Talya. Îmi pare rău că a murit, dar nu o să mă arunc pe mormântul ei. După felul în care te uiți la mine mi se pare că ar trebui să mă transfer la furturi de mașini. Haide. Nu am mai mâncat cum trebuie de câteva săptămâni.

— Asta voiam să aud. Vrei ceva anume?

— Nimic din ce poți pregăti tu, Coop. Mă gândeam la paste.

— Nu pot să-ți spun cât de dor mi-a fost de ironiile tale. Uite, mă iei peste picior și eu sunt fericită de parcă m-ai fi invitat la bal, am spus, dându-i mâna lui Mike. Sun la Primola.

Trebuia să mergem până în fața Operei și să dăm ocol întregului complex pentru a ajunge la mașină. Am mers apoi de-a lungul parcului și am ajuns pe strada 65 la una dintre cârciumile noastre favorite.

Giuliano nu îl mai văzuse pe Mike de două luni. L-a îmbrățișat cu entuziasm și ne-a condus la prima masă din colț, ignorând toate cuplurile care aveau rezervare la ora 9 și care stăteau acum la bar.

Adolfo ne-a luat comanda pentru băuturi și a deschis o sticlă de vin pe care ne-o trimisese Giuliano, cu complimente. Toți trei eram familiarizați cu meniul sofisticat al restaurantului, dar am optat pentru meniul special Primola – un aperitiv din dovlecei fripți și apoi trei porții de spaghete și chiftele.

Indiferent cât de obosită eram după ultimele 24 de ore de muncă, mă simțeam plină de viață pentru că trioul nostru se reunise. Familia și prietenii apropiați au prezentat un sanctuar emoțional pentru mine în decursul anilor în care am avut de-a face cu victime ale violenței intime pentru care nici o școală nu mă pregătise.

Femeia cu care am locuit la Wellesley, grupul de studiu de la Facultatea de Drept din Virginia și colegii cu care am stat umăr la umăr la tribunal au jucat un rol foarte important în păstrarea credinței în bunătatea oamenilor.

Dar nici o relație profesională nu se poate compara cu prietenia dintre mine, Mercer și Mike. Ei au văzut partea întunecată a oamenilor, văzând de multe ori crime săvârșite de ucigași motivați de lăcomie, perversiune și de toate celelalte păcate capitale. Au ajutat victimele să-și revină după traumele suferite. Au înțeles conceptul de loialitate când eu nu știam cum să le spun oamenilor de ce unii dintre noi găsesc satisfacție în a face rău.

Pagerul lui Mercer a început să sune în timp ce ne savuram vinul. A ieșit afară pentru a vorbi la telefon.

— Dacă ai de gând să îmi strici seara cu noi treburi, a spus Mike când acesta s-a întors, fă-ne rost de o masă pentru două persoane.

Mercer mi-a zâmbit și a ridicat paharul.

— Suntem cu un pas mai aproape de a-l prinde pe violatorul din Riverside.

— Un alt atac?

Cei care alergau pe aleile parcului au avut de-a face cu un tip care se ascundea în tufișurile dese ce înverziseră în luna martie, așteptându-le pe femeile care alergau singure. Poliția credea că omul are o disfuncție sexuală, din moment ce nu ejaculase în nici una dintre femeile atacate. Din cauza lipsei unei probe de ADN, nu reușisem să căutăm în bazele de date cu foști deținuți sau în cea cu delicte nerezolvate.

— Nu chiar, a spus Mercer. Tipa aceasta alerga împreună cu câinele său, o corcitură pe care îl salvase de pe stradă. Perversul a pus-o la pământ și a început să tragă de pantalonii ei, dar javra l-a apucat de încheietură și nu i-a dat drumul până când tipul nu a cedat. Trebuie să merg la spital s-o întreb câteva lucruri.

— Vrei să vin cu tine?

— Stai aici cu Mike. De data asta e ușor.

— Ți-a scăpat din nou?

Mercer a zâmbit.

— Pentru moment. Dar câinele este la noi. Doctorii îi scobesc dinții. Este îndeajuns de mult sânge pe dinții lui pentru a găsi ADN-ul de data aceasta.

10

Eu și Mike locuiam în partea de est a orașului, în locuri la fel de diferite ca și modul în care crescusem. Își numea camera din blocul de patru etaje de pe strada York „coșciugul”, în timp ce eu locuiam la etajul 20 al unei clădiri foarte frumoase cu portar 24 de ore din 24 care mă ajuta să mă despart de demonii din timpul zilei când ajungeam acasă.

Când am plecat de la Primola era o noapte rece de primăvară și Mike s-a oferit să mă conducă până la blocul meu.

Am încercat să aduc vorba despre Valerie, dar el a început să mă întrebe despre viața mea personală.

— Și ce ai de gând să faci acasă, Coop? O să rezolvi integrame din *Times*-ul de sâmbătă și o să faci o baie fierbinte pentru a evita patul gol? Nimic nou la tine?

— Au! Începi să vorbești ca mama. Cred că tu și Mercer o să rămâneți cu mine o vreme.

— Cât timp ai de gând să continui așa? a spus, în timp ce traversa strada, uitându-se la cupurile care mergeau la braț spre casă după ce au ieșit de prin restaurante și baruri.

— Să alergi la locul crimei, să te bată vreun borfaș, să renunți la nopți și la week-enduri.

— La fel ca tine.

— Eu sunt plătit pentru ore suplimentare.

— Știi pe cineva care are un serviciu mai bun ca al meu? În fiecare zi mă trezesc și vreau să mă duc la muncă. Îmi place sentimentul, îmi place să știu că facem lucrurile mai bune pentru cei care nu se așteaptă ca sistemul să le rezolve.

— Dar trebuie să te mai întâlnești și cu altcineva în afară de mine și Mercer.

Mike devenise dependent de dragostea lui Val după ce ani întregi nu avusese încredere în nimeni în afara colegilor de la serviciu. Ea se luptase să-l facă să aibă încredere în ea și acum el se lupta să-și poată stăpâni emoțiile.

— De aceea au devenit atât de importante prieteniile mele. Știi asta.

— Vorbesc despre altceva, Coop. Nu amici, nu prietene, nu prieteni de băutură. Nu te temi niciodată că va trece totul pe lângă tine pentru că ești mult prea implicată în toată povestea asta? Ai ieșit din circulație.

Acum mai bine de zece ani, înainte de a începe munca asta care m-a absorbit total, bărbatul cu care urma să mă căsătoresc în câteva

ore a fost ucis într-un accident rutier.

Trecusem printr-o pierdere la fel de mare ca a lui Mike și nu îi puteam da nici un fel de asigurare că o dragoste atât de importantă – ca dragostea mea pentru Adam – va mai apărea vreodată.

— Nu fi ridicol. Am crezut că motivul pentru care nu mă curtează nimeni este pentru că tu ai împrăștiat vorbe despre mine.

Nu mă ascultă nimeni pe mine, a spus Mike, plecând de lângă mine în momentul în care umerii ni s-au atins. Tu ești cel mai mare dușman al tău. Ai putea la fel de bine să porți un semn care îi avertizează pe tipi să stea departe de tine.

Nu puteam să-l scot pe Mike din dispoziția aceea sumbră.

— Ce faci în week-endul viitor? am întrebat.

Am făcut câțiva pași în fața lui și apoi am mers cu spatele, încercând să-l fac să se uite în ochii mei.

— Lucrez.

— Ai putea face schimb cu cineva, nu-i așa?

Încercam să-l fac să-și revină, dar când m-a ignorat și a continuat să meargă, mi-am pus ambele mâini pe pieptul lui pentru a-l face să se oprească.

— Cred că mi-am folosit toate mijloacele, nu crezi?

Mike m-a dat la o parte și s-a prefăcut că râde.

— Trebuie să plec la Vineyard vineri după ce termin munca. Deschid casa pentru primăvară. Jim e plecat, am spus, referindu-mă la logodnicul prietenei mele Joan Stafford, așa că Joan va veni, probabil, cu mine. O să stăm în fața șemineului și amândoi veți putea face haz de viața mea amoroasă.

Ajunsesem pe strada mea. În fața intrării era un mic parc pentru locatari, în care erau plantate narcise și brânduțe, iar luna se reflecta în bazinul micuț înconjurat de bănci de granit.

Portarul mi-a ținut ușa. Am mai încercat o dată.

— Vrei să intri puțin?

Mi-am aplecat capul și am zâmbit spre Mike, care se uita la asfaltul de pe jos – fără să ia în seamă luna și florile – și nici măcar nu a văzut privirea mea.

Mike a dat negativ din cap și a spus că mă sună după autopsia Natalyei Galinova. Am mers spre lift și am apăsat pe buton. În timp ce așteptam, m-am uitat pe geam și l-am văzut pe Mike stând pe una dintre bănci, uitându-se la cer de parcă ar fi văzut vreo constelație obscură. Nu eram obișnuită să fiu respinsă de el în felul acesta și m-am întrebat dacă era altceva ce îl putea ajuta să treacă peste suferință.

Nu aveam putere pentru a rezolva rebusul din *Times*-ul de sâmbătă – cel mai greu din toată săptămâna – dar mi-am pregătit o baie fierbinte și m-am scufundat acolo pentru a reface ultimele ore din viața Talyei Galinova. Eram prea obosită pentru a mă lupta cu somnul

și prea resemnată cu statutul vieții mele sociale pentru a-mi face griji că nu mai fusese nici un fel de cută pe partea cealaltă a patului de câteva luni.

Moartea dansatoarei era titlul de pe prima pagină din *Times* am văzut eu când l-am luat din fața ușii duminică dimineața la 8:30. O fotografie a ei în rolul lui Odile, cu arabescuri, apărea exact sub articolul referitor la rata crescută a șomajului și la politica din Coreea de Nord.

Post nu m-a dezamăgit niciodată când a fost vorba de prost gust. Pe prima pagină apărea titlul – CRIMĂ LA METROPOLITAN DIN NOU, cu majuscule și cu poza ei în sacul de plastic în care se afla, în timp ce era luată de ambulantă. Subtitlul de sub numele Talyei identifica ultimul rol: CADAVRUL BALETULUI.

O ploaie de aprilie a început să se audă ușor în geamuri, dându-mi prilejul de a petrece o zi de leneveală acasă. M-am ocupat de facturi, am răspuns la e-mailuri, am dormit după-amiaza; am telefonat familiei și prietenilor și am reușit să merg să-mi fac manichiura și pedichiura. La cină am mâncat o salată și un sandviș de curcan la pachet livrat de PJ Bernstein și am petrecut seara cu o colecție de povestiri ale lui Raymond Chandler pe care o cumpărasem cu un dolar de la bazarul Chilmark.

Am așteptat telefonul lui Chapman referitor la autopsie, dar fiind week-end, puțin personal și o serie de crime destul de sângeroase, nu se știa când vom avea rezultatul.

Tocmai mă uitam la știrile de noapte de la ora zece când a sunat telefonul.

— Nu sunt multe lucruri care să ne ajute, a spus Mike. A murit din cauza căzăturii, așa cum ne așteptam.

— Kestenbaum e sigur că Talya era în viață când a fost aruncată?

— Era foarte mult sânge în creier când i-a deschis craniul, așa că inima pompa încă în momentul în care s-a lovit. A căzut cu capul în jos, cu mâinile legate la spate, cu o viteză de aproximativ 32 de kilometri pe oră. Craniul, coastele și pelvisul fracturate și răni interne. Iar doctorul a avut dreptate când a spus că s-ar putea să nu vrei să te bagi în asta. Nu e nici un semn de atac sexual. Nu e nici o urmă de spermă în vagin, așa că nu putem afla nici cu cine și-a făcut de cap ieri.

— A venit soțul Talyei să ridice cadavrul?

— Nu. I-a spus doctorului de la morgă că se despărțise de Talya acum câteva luni, iar avocații ei îl anunțaseră că urma să intenteze divorț. Vorbeau destul de des, dar numai afaceri. Nu are nici o legătură cu asta.

— Ei bine, impresarul ei? Cum îl cheamă?

— Rinaldo Vicci. A venit la morgă, dar așteptăm pe cineva pentru

a confirma aranjamentele. Vicci nu are nici un fel de putere de decizie în asta. Soțul Natalyei spune că l-a concediat acum mai bine de o săptămână.

— De ce? A spus de ce?

— Vicci neagă acest lucru. Spune că amenința că va face asta de fiecare dată când era nervoasă, dar soțul ei spune că de data asta era hotărâtă. Soțul a fost mereu în contact cu avocații Talyei din cauza despărțirii lor legale și asta i-au spus acum o săptămână. Un alt lucru pe care trebuie să-l clarificăm.

— Nu o poți lăsa să stea la gheață la infinit, Mike.

Mi-am înghițit limba imediat ce am spus asta.

— De ce? a întrebat. Merită ceva mai bun decât Val?

Accidentul iubitei lui Mike într-o vale înghețată era încă proaspăt în mintea lui. Era o prăpastie între noi, o amărăciune pe care n-am mai simțit-o niciodată. M-am chinuit să refac intimitatea prieteniei noastre, dar am început să-mi dau seama că era un drum lung până acolo.

— Dar probele pe care le-am dus la laborator? Obiectele, părul și sângele?

— Stai liniștită, Coop. Nu lucrează nimeni azi. Abia mâine se vor ocupa de ele.

— Angajații de la Operă? A început cercetarea lor?

— Oamenii ăia nu știu ce i-a lovit. Uită de ei. Toate unitățile din oraș ne ajută cu intervievatul lor, verifică toate cotloanele. Am umplut bine locul. Ai văzut ziarele de dimineață?

— M-am gândit întotdeauna că aș putea să-i ajut. Îți știi respirația și sperі că nici unul dintre apropiații victimei nu văd tabloidele acestea.

Camera de presă a tribunalului fusese căptușită de sus până jos cu articole de pe prima pagină, iar peretele fusese numit peretele rușinii. Cazuri foarte grave ca acesta aveau să dea mai multe articole.

— Nu te gândi că mâine nu va fi un subiect la fel de important. Îți ofer șansa de a veni cu mine să faci rost de firele de păr pe care îți doreai foarte mult să le găsești ieri când am fost la Joe Berk. Ești gata pentru o întâlnire pe Broadway?

— Unde ești? Ce e…

— Un pic prea mult sânge pe stradă, Coop. Berk a fost electrocutat în seara asta.

— *Ce*? Joe Berk? Cum s-a întâmplat?

— A ieșit din teatru acum o oră. O izolare proastă la niște cabluri electrice.

— Dar este primul nostru…

— Se mai întâmplă accidente. *Con Ed* are un fel de puncte fierbinți în tot orașul și Joe Berk a pus piciorul lui gras pe unul dintre ele.

Uneori justiția este sigură și nu vreau să pierd o ocazie ca asta.

— Ești sigur că e vorba de un accident?

— Căile Domnului sunt foarte încurcate. Berk a călcat pe unde nu trebuia și a scutit statul de alte necazuri. Merg la apartamentul lui să arunc o privire. Vrei să vii?

— Vii să mă iei?

— Să fii gata în zece minute. Și păstrează cincizeci de cenți pentru ziarul de mâine. E vorba de Joe Berk. Un alt titlu pentru tabloide, fotografii ale bătrânului zăcând în groapă, viața sa rezumată la un singur cuvânt: Electrocutat!

11

— Times Square, centrul lumii, a spus Mike, coborând din mașina de serviciu la intersecția dintre Broadway și strada 44, la ora 11, duminică seara.

A arătat spre cer.

— Poți să zbori de pe aeroportul LaGuardia seara și să citești la fereastră fără lumină artificială, doar cu lumina venită de la acest canion de neon.

Cu o sută de ani în urmă, când Adolph Ochs și-a mutat sediul ziarului în centru, zona, pe atunci numită Long Acre Square, a fost redenumită Times Square în onoarea publicației. Această zonă, pe vremuri rezidențială, a fost transformată în centrul comercial al Manhattanului și, imediat după apariția metroului, au apărut și teatrele.

De data aceasta nu exista banda galbenă care să împrejmuiască locul crimei. Polițiștii puseseră conuri orange pentru a delimita zona și trei camioane de la *Con Ed* blocau intrarea pe stradă în timp ce muncitorii încercau să repare stricăciunile.

— Funcționează pe același principiu ca și Old Sparky, a spus Mike, referindu-se la scaunul electric care nu se mai folosise din 1963. O zdruncinătură puternică și ești gata să te întâlnești cu diavolul. Joe ar fi trebuit să știe că papucii aceia din catifea verde nu l-ar fi protejat în afara locuinței.

Unul dintre polițiști ne-a condus la șeful echipajului care explica problema celor doi băieți trimiși de la primărie. Ne-am prezentat și ne-am alăturat conversației.

— Care-i treaba? a întrebat Mike.

Cei din echipaj ne-au arătat dispozitivul din josul străzii, de la marchiza Teatrului Belasco de pe strada 44.

— E vorba de un nod. O altă problemă de întreținere. O izolare făcută prost.

Unul dintre oamenii primarului făcea deja calcule.

— Lucrul acesta va costa orașul câteva milioane. La naiba. Este abia primul semestru al anului și am avut deja mai mult de patruzeci de plângeri. Asta înseamnă mult mai mult decât anul trecut.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat. Mă refer la accident.

— Firele ar trebui să aibă două straturi de izolație, unul făcut din bandă de plastic și celălalt din cauciuc. Când cauciucul se rupe, capătul expus al firului intră în contact cu rama metalică a cutiei.

— Acoperișul trapei? a întrebat Mike.

— Arată de parcă ar fi trecut prin ea 55 de volți. Mai mult decât

suficient pentru a te omorî.

— Mai aveți din acestea?

— Două sute cincizeci de noduri în tot orașul.

— Alți morți? a întrebat Mike. Nu am mai văzut așa ceva până acum.

Tipul de la biroul primarului, care se gândea la procesele civile și nu la viețile oamenilor, a răspuns:

— Acum o lună a fost unul în centru. Departamentul din sud a fost răspunzător pentru asta. O femeie care își plimba câinele. Se pare că ăsta a fost anotimpul propice.

— De ce?

— A fost multă zăpadă iarna asta, a spus omul. Când municipalitatea pune sare pe străzi, izolația cablurilor se corodează și se rupe.

Reprezentantul primarului a dat din cap, nedorind să-și asume răspunderea pentru viitorul proces.

— Sarea nu este motivul pentru care a murit Joe Berk. Ultima cutie era prea mică pentru toate firele. Acestea au fost împinse spre vârf și au curentat totul. Ar fi trebuit să aveți un limitator.

— Ce-i asta?

— Este un fel de siguranță electrică, a spus, răspunzându-i lui Mike înainte să-l ia din nou la întrebări pe șeful de la *Con Ed.* Când a fost inspectată ultima dată această cutie? Nu aveți destui oameni pe stradă și nu aveți un sistem de testare.

— Patruzeci de plângeri? a întrebat Mike. Asta nu înseamnă că au murit 40 de oameni.

— Nu. Nu. E vorba de utilitățile metalice. De obicei e vorba de 20-30 de volți – destul pentru a te speria sau pentru a face să sară în aer un câine. Oamenii sună în fiecare săptămână. Se pierde foarte mult timp pentru că acești oameni nu înțeleg că trebuie să rezolve problema.

Mike s-a dat la o parte din înghesuială și am mers de-a lungul conurilor galbene, și am traversat strada în fața Teatrului Belasco.

Un alt polițist începător stătea la ușa care dădea spre scările ce urcau la apartamentul lui Joe Berk. Mike a arătat insigna.

— E cineva acolo?

— A fost cineva cu domnul Berk când acesta a coborât. Se poate să fie fiul lui. A urcat din nou în momentul în care ambulanța a plecat cu Berk. A spus că trebuie să dea niște telefoane și, apoi, a mers la spital. L-am rugat să îmi lase mie cheia. Acum nu e nimeni acolo.

— Foarte bine. Domnișoara Cooper și cu mine o să aruncăm o privire.

Tipul ne-a dat cheile. Am mers spre lift și am urcat până la etajul patru (mai mult nu mergea oricum), și am pătruns în apartamentul

liniștit al lui Berk.

Camera în care am intrat era biroul în care vorbisem cu Berk cu o zi înainte.

Panourile din stejar de pe pereți și tavan păreau foarte sumbre acum și tot ce a putut găsi Mike pentru a face lumină a fost lampa de pe birou.

— Căutăm…?

— Orice îl poate lega pe Joe de Talya Galinova. Sau orice ne poate conduce pe o altă pistă, în cazul în care Joe nu merita cu adevărat să aibă parte de ultima rafală de energie.

— Ce părere ai de un mandat de percheziție, detectiv Chapman?

— Nefericitul e mort. De ce? Nu mai poate sta într-un tribunal.

Mike și-a pus mănuși de cauciuc și a început să ridice tot felul de hârtii de pe biroul lui Berk. Mi-a dat și mie o pereche.

— Nu poți pur și simplu să te uiți la mine și să continui să fii inutilă.

Mi-am pus mănușile de cauciuc și am dat peste câteva plicuri mici pe care Mike le scosese din buzunarul de la haină.

A arătat spre scaun.

— Vrei firele acelea de păr, nu?

— Nu vei putea folosi nimic de aici în cazul Talyei, dacă la asta te referi.

— Proprietate abandonată, Coop. Tipul trece pe aici și lasă câteva lucruri în urmă. Gândește-te la biata femeie de serviciu care va trebui să facă ordine după el. Îi faci o favoare. Haide. Servește-te.

Am luat câteva fire și le-am pus într-un plic pe care l-am băgat în buzunarul de la pantaloni.

Mike mi-a dat o hârtie pe care erau trecute lucrurile ce trebuiau făcute luni, a doua zi dimineață.

Era o listă cu nume și numere de telefon, date de întâlnire și o programare pentru prânz. Am luat o foaie de hârtie și am copiat totul.

Corespondența era ordonată în teancuri. Unul dintre teancuri părea să fie despre înțelegerea între producătorii de pe Broadway și sindicatul care reprezenta actorii și managerii. Negociatorii ajunseseră la un acord temporar pentru a evita o grevă și Berk se pare că era implicat, refuzând să le ofere ce doreau și provocând furie conducătorilor sindicatului.

Un alt teanc cuprindea hârtii referitoare la premiile Tony, echivalentul premiilor Oscar.

Ceremonia televizată urma să fie peste două luni.

— Fă o listă cu toate astea, i-am spus lui Mike. Nu le putem lua cu noi și nu găsesc nimic care să aibă legătură cu Galinova. Aici e vorba numai de Tony. Se pare că unele din spectacolele lui Berk vor lua ceva premii.

— Se schimbă ceva? a întrebat Mike, deschizând multe sertare și uitându-se să vadă ce conțin.

— Sigur că da. Un premiu, de obicei, ține un spectacol pe scenă și umple sala, așa că este un ajutor pentru producător. Putem aduce pe cineva care să ne dea mai multe informații despre lumea teatrului.

Aproape tot ce puteam vedea pe birou avea de-a face cu industria în care lucra.

Nu era nimic cu numele Galinova și foarte puține lucruri păreau să aibă legătură cu viața personală a lui Berk.

Mike stătea în pragul ușii și m-a chemat.

— Uită-te la asta.

După ușa de la baie mai era o cameră mare și întunecată, cu o scară ce ducea la al doilea etaj al apartamentului, unde un balcon împrejmuia totul. Cele două etaje erau străjuite de o cupolă de sticlă. Pe pereții camerei erau nișe pline cu tot felul de lucruri care aminteau de Napoleon.

L-am urmat pe Mike și am înconjurat camera, uitându-ne la etichete. Într-un colț era statuia Micului Caporal, erau săbii, hărțile campaniilor acestuia și chiar lenjeria intimă. Un scaun cu inițialele împăratului era în centrul camerei, iar pe pereți era o bibliotecă ce părea să conțină cărți de dramaturgie.

Mike a urcat scara din stejar și, la jumătatea ei, mi-a făcut semn să merg după el.

— Cred că am găsit budoarul băiatului.

La capătul scărilor era un foaier care ducea spre un dormitor mare. Patul imens era acoperit cu tot felul de țesături pe care era cusută monograma lui Berk.

Pe peretele mai îndepărtat erau multe monitoare, asemănătoare cu cele ale directorului de scenă de la Operă, dar mult mai mari. Mike s-a așezat pe pat și a luat telecomanda, deschizând primul monitor. A schimbat canalele până a dat de meciul celor de la Yankee.

— Uite care-i treaba, e o pierdere de vreme, am spus în timp ce aprindeam veioza de pe noptieră, în căutare de note sau fotografii.

— Egalitate la doi cu Sox, Jeter e în formă și tu te grăbești? Ai ceva mai bun de făcut?

A schimbat monitorul. Următoarea imagine a apărut, dar nu era nici un fel de mișcare, iar Mike părea că nu poate schimba canalele. A îndreptat telecomanda spre al treilea și a apărut același lucru. Părea aceeași cameră din unghiuri diferite. Nici unul dintre noi nu a fost surprins când pe al patrulea monitor a apărut o imagine asemănătoare cu cele două.

— La ce crezi că ne uităm? Crezi că e vorba de recuzita teatrului?

M-am dus mai aproape de ecrane și am îngenuncheat în fața lor.

— Dacă e vorba de așa ceva, nu ne uităm la scenă sau la orchestră.

Mike a venit și el și s-a aplecat peste umărul meu.

— Ce vezi?

— Asta arată – ei bine, seamănă cu o cabină, nu-i așa?

I-am arătat un perete cu oglinzi opus chiuvetei, cu un morman de haine și o bluză de damă.

— Și aici e o baie. Poți să vezi direct la duș. E un fel de mozaic pe fundal. Arată ca niște flori – poate lalele. La fel și aici.

— Nenorocitul le privea pe fete de aici cum se dezbrăcau, a spus Mike, cu rânjetul său inconfundabil. Ce pervers. O afacere perfectă pentru un bătrân pervers.

Brusc, am auzit un zgomot care părea să vină din spatele unei uși de pe un perete din fața patului. M-am speriat și l-am luat pe Mike de braț.

— Ce-i asta? am întrebat, nerăbdătoare să plec din apartamentul lui Berk înainte să ne găsească cineva aici fără nici un fel de mandat. Pare a fi cineva din dulap.

Sunetul cablurilor liftului s-au oprit și s-a deschis ușa camerei. Tânăra care a pășit din spațiul îngust mi-a sâsâit în față.

— Cine naiba ești și ce faci aici?

12

— Sunt Michael Chapman. Poliția New York. Ea este Alexandra Cooper. Aveți vreo… sunteți rudă cu Joe Berk?

— Am fost? Da. Mona Berk. Joe a fost unchiul meu, fratele tatălui meu.

— Îmi pare rău pentru pierdere, pentru moarte…

— O să transmit condoleanțele întregii familii. Așteptați să înceapă desenele sau ce?

S-a așezat lângă Mike, în fața monitoarelor.

— Poate ne puteți ajuta, spunându-ne la ce ne uităm, mai exact? Oare la camerele de luat vederi din baie sau la cabina din unul dintre teatrele pe care le deține familia dumneavoastră?

— Asta nu m-ar surprinde. Joe Berk a fost un porc.

— A luat telecomanda din mâna lui Mike și a închis totul.

— Nu am idee unde sunt instalate cele două camere de luat vederi, dar tot nu înțeleg ce căutați voi doi aici, a spus Mona, uitându-se la Mike.

— Rutină. Am vorbit cu unchiul dumneavoastră ieri despre o investigație. Se pare că avea cartea mea de vizită în buzunar și m-au chemat după ce l-a luat ambulanța. Am venit cu domnișoara Cooper să vedem ce găsim pentru a putea face raportul.

— Pe mine să mă considerați informată.

— Mă gândeam, totuși, cum ați aflat așa de repede vestea?

— Vărul meu era cu tatăl lui când s-a întâmplat. Ne-a sunat pe unii dintre noi. Briggs și cu mine eram foarte apropiați.

— Briggs?

— Briggs Berk. Fiul lui Joe.

— Unde este acum?

— Cred că la spital, se ocupă de treburile lui Joe – înmormântarea și restul. Nu mă așteptam să mai aud ceva de la el după primul telefon. Vă mai pot ajuta cu ceva? a întrebat Mona, mergând în direcția scărilor de parcă s-ar fi așteptat să o urmăm.

— Mă tem că nu putem pleca până nu obținem câteva informații, a spus Mike.

— Va trebui să completez toată hârțogăria pentru medici.

I-a zâmbit.

— Rutină?

— Din cauza asta m-au trimis aici, domnișoară Berk. Vreți să-mi dați adresa și numărul de telefon ale vărului dumneavoastră, data nașterii dacă o știți? Am înțeles că el a fost martor la accident.

— Briggs este cu doi ani mai mic decât mine. Asta înseamnă că a

împlinit 26 în luna noiembrie a anului trecut, a spus, dându-i și restul informațiilor pe care le ceruse.

Mike ținea cheia de la apartament pe care i-o dăduse tânărul polițist.

— Cum ați intrat aici, domnișoară Berk? Noi avem cheia vărului dumneavoastră și am venit cu liftul din față. Care este secretul dumneavoastră?

Mike nu se gândise că tânăra era mai îndreptățită decât noi să se afle în apartamentul unchiului ei, și continua să își susțină punctul de vedere în loc să plece de aici la un alt membru al familiei.

Mona Berk s-a aplecat pe scară.

— Ce știți despre David Belasco?

— Nu am auzit de el, a spus Mike.

A ridicat mâna și a descris un cerc.

— Asta este casa lui, domnule detectiv. Belasco a trăit aici până a murit. Unchiul meu s-a mutat imediat aici. Avea destul loc pentru complexul său napoleonic, după cum vedeți.

— Cine este Belasco?

— Una dintre cele mai mari figuri din istoria teatrului american, dar bănuiesc că nu știați asta. A jucat puțin, a scris niște piese, a fost actor la circ, a făcut comerț cu medicamentele pe care le făcea mama lui în bucătărie. S-a ridicat prin forțe proprii și a devenit unul dintre cei mai prolifici producători din zilele lui. Flamboaiant? Belasco era cumplit. A murit în 1931. Unchiul Joe e un fel de urmaș al lui Belasco.

— Adică?

— Belasco a construit teatrul acesta în 1907 – cel de-al doilea din Manhattan. Este o bijuterie și a fost construit să dea impresia de intimitate. Sunt doar patru sute cincizeci de locuri jos și alte cincizeci și cinci sus. A fost proiectat de același arhitect care a construit Apollo.

— Teatrul de pe strada 125 nu admitea decât albi când a fost deschis în 1914 și a fost redenumit Apollo douăzeci de ani mai târziu. A fost un loc bun pentru artiștii negri ca Bessie Smith și Billie Holliday, Duke Ellington și Thelonius Monk, Aretha Franklin și Gladys Knight.

Cele două case nu puteau semăna mai mult.

— Și acest apartament?

— La câțiva ani de la deschiderea teatrului, Belasco a construit acest apartament de zece camere pentru a locui aici. Cupola aceea? a spus Mona, arătând spre sticlă. Este făcut de Tiffany. Scaunul acela din biroul lui Joe? Este o strană din biserica la care mergea Shakespeare, în Stratford. Belasco trebuia să le aibă pe toate. A colecționat toate acestea, dar majoritatea s-au distrus după ce a murit. O mulțime de antichități au fost cumpărate de magazinul Sardi, pentru a face o sufragerie unică.

— Berk le-a cumpărat înapoi? a întrebat Mike.

— Mai întâi unchiul a cumpărat teatrul pentru el de la Organizația Schubert. Nici nu vreți să știți cum a plătit pentru el. Apoi, a pornit în căutarea trofeelor – cărțile, mobila, obiectele de artă.

— Dar de ce teatrul acesta? Sunt unele mult mai mari în oraș. Nu sunt mai profitabile?

— Joe se credea un om de spectacol, la fel ca Belasco. Și un mare domn, a spus Mona, uitându-se la mine, poate pentru prima oară. Becul roz? Belasco l-a inventat. Pentru a le face pe fete să arate bine pe scenă. Primele lumini slabe de pe scenă. Tot ideea lui Joe: să le flateze pe fete. Între timp, se plimba în jurul orașului într-o robă de episcop cu guler alb. Doar asta a purtat.

— Pentru că era credincios?

Mona mi-a zâmbit ironic.

— Ei, hai! Tatăl lui era evreu, iar mama țigancă, din Spania. Nu vedeți de unde vin ideile lui Joe? Ăsta-i Belasco – un tip care a venit de niciunde și totuși, a fost cel care le-a descoperit pe Mary Pickford, Jeanne Eagles și Lillian Gish, pe Lionel Barrymore și Katherine Corneli. L-a adus pe Humphrey Bogart în 1929 să joace pe Broadway. Vreți să știți cum am intrat fără să folosesc liftul cu care ați venit voi?

— Da.

— Belasco a pus să se monteze și un lift mai mic imediat după ce s-a mutat aici. În timpul spectacolelor, obișnuia să își cheme actrița favorită, oricare ar fi fost aceasta, și să o ajute să urce pe furiș, cu ajutorului liftului său personal, pentru a o îmbia cu stridii și cu șampanie în dormitorul său, și pentru a face dragoste cu ea toată seara. Unchiul Joe? Adora ideea. A făcut și el același lucru până s-a stricat, doar că era prea scump să îl repare. Toată lumea știa când e servit. Codul nu s-a schimbat niciodată. Tastezi JOE și ajungi direct în dormitorul lui Joe Berk. Impresar și afemeiat. Frumoasă moștenire pentru familie, nu credeți, domnule Chapman?

Mona Berk continua să coboare scările.

— De ce nu aprindeți luminile?

— Dacă aș ști unde sunt, a spus Mike, aș fi fericit să o fac.

— Atunci suntem doi, a spus, întorcându-se spre Mike și punându-i mâinile pe coapse. Acum probabil că puteți gândi ca Joe Berk. E un fel de chestie bărbătească. Un fel de dispozitiv luminos, un truc, mai mult impresionant decât util ca întrerupător.

— Când ați fost ultima dată aici? a întrebat Mike, simțind că vizita Monei era la fel de iscoditoare ca a noastră.

— Au trecut ani de atunci. De când a murit tatăl meu, mai mult de cinci ani, a spus, punând de o parte lucrurile prin care se uitase. Ah, împărăteasa Josephine.

A ridicat o statuetă a soției lui Napoleon care se afla lângă telefon.

— Pun pariu că sunt sânii ei, domnule detectiv, ce părere aveți?

Mona Berk a pus mâna pe pieptul Josephinei și s-au aprins luminile. A mângâiat sânii și lumina s-a micșorat.

— Cel puțin unchiul Joe era consecvent. Bunurile nu stăteau în calea senzațiilor de moment.

— Dacă sunteți apropiată de rudele dumneavoastră, de ce nu ați mai venit pe aici de atâta timp?

— Sunt apropiată de vărul meu, domnule Chapman. După cum vă puteți da seama după lipsa mea de compasiune pentru cel care ne-a părăsit, nu am avut prea mult de-a face cu unchiul meu.

— Afacerea Joe Berk, nu este o afacere de familie? am întrebat.

— Scuzați-mă, ați spus că vă numiți Alice?

— Alexandra Cooper. Alex.

Mona Berk își păstra tot farmecul pentru Mike. Cu câteva luni înainte ar fi mers destul de bine, dar acum nu era în măsură să răspundă.

— Familie? Nu mă faceți să rid. Nu suntem dintr-o poveste scrisă de Louisa May Alcott, a spus, așezându-se pe scaunul unchiului său. Dar se pare că e mai mult decât aveți nevoie să știți. Vrei să-mi lași o carte de vizită, Mike? Te sun dacă mă poți ajuta cu ceva. Poate protecție la înmormântare. Vor fi o mulțime de oameni acolo.

— Nu merg la înmormântări, domnișoară Beck. Sunt de la omucideri.

Îi captase atenția Monei.

— Omucideri? Briggs mi-a spus că a fost vorba de un accident. Ați spus că ați venit aici pentru o verificare de rutină. Cine sunteți?

— Ancheta la care ne ajuta unchiul dumneavoastră e, de fapt, un caz de crimă. Poate ați auzit la știri azi.

— Nu urmăresc știrile. Sunt prea deprimante. Cine a murit?

M-am uitat la Mona Berk, care stătea în scaunul acela mare, cu trupul ei bine făcut. Partea de jos a tricoului nu atingea marginea pantalonilor și își mângâia abdomenul plat cu mâna stângă. Singurul lucru care mi-a distras atenția de la expresia ei nerăbdătoare era safirul mare de pe inelar.

— O balerină. Galinova. A fost ucisă la Metropolitan.

— Și ce legătură are cu unchiul Joe?

Mike s-a așezat pe marginea mesei.

— Mai întâi, ați auzit vreodată de Galinova, domnișoară Berk?

— Nu trebuie să-mi spuneți domnișoară Berk. Eu sunt Mona, tu Mike și ea Alice.

— Bine, Mona. Ai…

— Talya? cea căreia i se spune Talya?

— Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu.

Berk deschidea sertare și cotrobăia prin hârtii, mai mult răsfoindu-le decât să le examineze cum am fi vrut eu și Mike.

— Știi ceva despre relația ei cu unchiul tău?

— Profesională? Nu cred că era implicat în lumea dansului.

— Poate personală?

— A zâmbit.

— Scutiți-mă de detalii. O balerină cade de pe scenă? Cum a murit?

— Cineva a acostat-o în culise și a dus-o sus pe scări. I-a legat mâinile la spate și a aruncat-o în gura de aerisire.

— Îngrozitor, a spus, acoperindu-și gura cu mâna. De-a dreptul îngrozitor. Joe are vreo legătură cu asta?

— Cred că își dorea să joace într-una din piesele lui, a spus Mike.

— În care?

— Vezi, Mona? Îți punem o întrebare simplă despre afacerile familiei și ești gata să mă dai afară, dar acum vrei răspunsuri de la noi.

Mike era în picioare și m-a îndreptat spre ușa liftului.

— Bine. Organizația Berk. Cea mai dezmembrată familie de la clanul Soprano încoace. De ce vă interesează?

— Caut legături între unchiul tău și Galinova. A fost cu ea la Met cu puțin înainte de a muri, iar martorii ne-au spus că s-au certat. Ar putea avea legătură cu planul ei de a lucra cu Joe, a spus Mike. Poate e vorba doar de ignoranța mea față de teatru. Întotdeauna am crezut că producătorii sunt responsabili de partea creativă a spectacolului. Nu prea au ei de-a face cu asta.

— Îngeri, Mike. Te gândești la îngeri.

— Și acesta este rolul unchiului tău?

Mona se juca cu sfârcurile lui Josephine și râdea.

— Ultimul nume pe care i l-aș da lui Joe este înger. Nici măcar înger mort.

Oricum, Broadway-ul s-a schimbat mult. Îngerii sunt producătorii. E vorba de economie, Mike. A devenit atât de scump să pui în scenă o piesă – milioane de dolari în unele cazuri – încât a face rost de bani a devenit o povară imensă.

S-a ridicat și a început să meargă spre lift.

— Știi de ce ai nevoie pentru a fi un producător bun? Un carnet de cecuri. Să găsești materiale care au mai avut succes, câteva talente cu nume cunoscute pentru care oamenii plătesc prețul biletului. De ce crezi că acum sunt la modă spectacolele care au mai fost? Nu îți trebuie idei pentru a le produce. Nu îți trebuie decât un buzunar plin.

— Și Joe Berk avea acest lucru.

— Acum vrei să-mi povestești despre acel spectacol despre care vorbea Talya? i-a zis lui Mike.

— Când o să aflu despre ce e vorba o să-ți spun.

— Dacă are legătură cu povestea lui Evelyn Nesbit și Stanford White, să-mi dai un telefon, a spus, testându-l pe Mike. Proiectul este ideea mea și nimeni nu o să mi-o fure.

Mona a apăsat pe buton și ușa s-a deschis.

— Să înțeleg că plecăm? Trebuie să mă întâlnesc cu vărul meu la spital. Polițistul acela drăguț de la ușă nu lasă pe nimeni să intre, dacă din cauza asta vă faceți probleme.

Știam că Mike voia să mai stea, dar nu putea să găsească un motiv pentru Mona Berk. Am intrat în lift cu ea.

— Ce fel de rude sunteți?

— Tata a fost fratele mai mare al lui Joe. Isodore Berk. Izzy.

— A lucrat cu Joe?

— Da, dar tata se ocupa de afaceri.

— Și tu, faci parte din organizație?

— Am propriul meu birou. După colț – Broadway, numărul 1501. Clădirea Teatrului Paramount. O știți?

— Da, a spus Mike. Turnul acela frumos cu ceasurile și globul? Locul unde își petrecea Sinatra timpul?

Eram la parter, în coridorul strâmt care ducea spre stradă.

— Ați văzut casa? a întrebat Mona. Mă refer în interiorul teatrului Belasco.

S-a dat la o parte unde era o ușă pe care scria IEȘIRE. De data acesta întrerupătorul era pe perete și ea a aprins orchestra. Am urmat-o înăuntru și s-a așezat pe unul dintre scaunele plușate din primul rând.

— Destul de spectaculos, nu-i așa? a spus Berk, uitându-se în sus la pereții pictați și la arcadele din stânga și din dreapta. Vedeți?

Mike și cu mine ne-am aplecat pentru a vedea tavanul.

— Fiecare portret este un omagiu adus în cinstea celor mai mari dramaturgi – Goethe, Moliere, Shakespeare. Portretele de deasupra scenei? Sunt alegorice. Everett Shinn, Școala Ash Can – el a fost pictorul, a spus, uitându-se la nudurile reprezentate pe fundal. Aceasta este Mama Iubirii, Inocența. Celelalte? Devoțiunea o sărută pe Suferință.

Aceasta a fost singura ei referire la suferință de când o întâlnisem.

— Știi bine locul, am spus.

— Nu vă închipuiți câte ore am petrecut în teatrele de pe Broadway, așteptându-l pe tata să încheie contracte cu alți producători sau cu actorii care voiau să lucreze pentru el. Mergeam la repetiții și premiere, reveneam de fiecare dată când se schimba vreun actor pentru a vedea dacă cel care îl înlocuia făcea față. Mergeam pentru a treia sau a patra oară când se adăuga un cântec nou sau se elimina un număr de dans. Cred că aș putea să desenez din memorie interiorul

fiecărui teatru.

— Se poate să îmi dați numărul de telefon, în cazul în care trebuie să mai vorbim cu dumneavoastră?

— Sigur. Cel mai bine mobilul.

A zâmbit spre Mike și i-a spus numărul.

— Putem ieși? a întrebat Mike.

— O să mai stau pe aici o vreme. Cred că este locul meu preferat – un teatru gol noaptea. Tot ce este artificial dispare, toate lucrurile pe care regizorii ni le cer să le imaginăm. Acum nu este decât o scenă goală plină de posibilități. O să pierd timpul – eu și fantoma de la Belasco.

Mike s-a îndreptat spre ușa din fața mea.

— Hei, Mike, a spus Mona, îți zic ceva interesant să le zici dansatorilor de la Operă. Ei știu despre fantome?

Mike nu era amuzat.

Mona s-a ridicat din scaun și a mers spre marginea scenei. Încercând să se urce pe ea.

— Toate teatrele au o fantomă. Întreabă pe oricine care a lucrat vreodată pe Broadway. Este câte o fantomă în fiecare. Și acum că a fost cineva omorât acolo – la Met – nu o să mai scape niciodată de ea.

Nu era prima dată, am început să spun, dar nu îmi dădea nici cea mai mică importanță.

— Poate Joe a amenințat-o pe Galinova. Poate a încercat să imite ceva, o „chestie Belasco”.

— Despre ce vorbești, Mona? a întrebat Mike.

— Teatrele din toată lumea sunt pline de superstiții și legende. Nu o să ajungeți nicăieri dacă nu înțelegeți lucrurile astea. Belasco s-a îndrăgostit de una dintre actrițe. Carter – cred că se numea Leslie Carter. Tipul trebuia să aibă control complet, la fel ca unchiul Joe. A distribuit-o în multe piese, dar voia controlul total asupra vieții ei, deși continua să aibă și alte amante. Ea l-a surprins pe Belasco atunci când s-a căsătorit cu un alt bărbat și acesta a înnebunit de tot. I-a interzis să mai intre în teatrul lui, iar ea l-a blestemat – un blestem împotriva răzbunării.

— Da?

— Trebuie să aflați dacă Galinova mai avea vreun iubit, Mike. Gelozia e un lucru care îl poate înfuria pe unchiul meu, vă asigur.

— Și fantoma?

— Vă povestesc mâine. Se spune că noaptea se pot auzi țipetele fantomei lui Belasco, a spus, clipind spre Mike. Mă rog doar să nu îl aud și pe Joe Berk țipând. Am făcut toată viața acest lucru.

13

— *Aha.* Ce ați pățit? Arătați de parcă ați fi văzut o fantomă, a spus Joe Berk, stând în patul lui de la spitalul Roosevelt. *Pisici* a fost spectacolul care s-a jucat cel mai mult pe Broadway. Cincizeci de milioane de oameni din toată lumea l-au văzut și voi? Nenorociților, nu ați putut să ajungeți? Nu v-ați permis biletul? Nouă vieți, dragă – ca o pisică – și Joe Berk mai are încă cinci sau șase.

Mike mă chemase la ora cinci dimineața pentru a-mi spune că asistenții de pe ambulanță îl aduseseră la viață pe așa-zisul vrăjitor pe drumul dintre locul unde se întâmplase accidentul și camera de gardă. Polițiștii care îl anunțaseră inițial pe Mike despre căderea lui Berk pe stradă ieșiseră din tură o oră mai târziu și nu au aflat că cei de la ambulanță îi salvaseră viața la câteva minute după ce l-au luat. Abia după două ore Mike – care se lupta cu insomnia de la moartea lui Val – a auzit la radio vestea despre recuperarea lui Berk.

Doctorul Lin-So Wong, care îl primise pe Berk la spital, stătea cu noi luni dimineață, la ora șapte, explicându-ne efectele electrocutării pacientului său. Wong a palpat mâna bătrânului, i-a luat pulsul și presiunea sângelui.

— Domnul Berk este norocos pentru că nu a suferit arsuri severe. Organele interne sunt susceptibile de răni din cauza curentului electric.

— Și cum se face că e în viață? a întrebat Mike.

— Pentru că cei de pe ambulanță tocmai terminaseră o pizza la una dintre cârciumile de pe Broadway, a spus doctorul Wong zâmbind. Pentru că au ajuns la nouă secunde după ce a căzut și aveau un defibrilator în mașină. Dacă ar mai fi stat un minut cu creierul neoxigenat, rezultatul ar fi fost altul.

— Mă plimbam pe stradă cu fiul meu, mergând spre Baldoria să mâncăm ceva, a spus Berk, povestind versiunea lui despre eveniment. Știți scena aceea din filmul Frankenstein, în care au însuflețit monstrul? Știți becurile acelea din momentul în care îl readuc la viață? Am văzut stele când am căzut în acel loc. Am făcut câțiva pași și m-am gândit că nu se poate ca Joe Berk să moară fript. Merit ceva mai bun.

— Chiar a mers? l-a întrebat Mike pe doctor. Am crezut că a fost declarat mort la locul accidentului.

— O reacție normală la persoanele electrocutate este să se miște câteva secunde. Da, fiul lui a spus că a mai făcut câțiva pași și apoi s-a prăbușit. Inițial, s-a crezut că a intrat în fibrilație și că, apoi, a făcut infarct. Cei de pe ambulanță au avut dreptate să creadă că era mort.

Dacă nu ar fi fost defibrilatorul în ambulanță, ei bine…

— Terminați propoziția, doctore. Luminile s-ar fi diminuat de tot și ar fi rămas doar o lumină albă, nu-i așa? Titluri pe toate paginile.

Berk era mult mai palid și mai slăbit decât sâmbătă dimineață, dar nu își pierduse privirea aceea.

— Ar trebui să rămână la noi un timp. Nu e în afara pericolului.

— Acum chiar încearcă să mă omoare. Mâncare de spital.

— Care este pericolul? l-am întrebat pe doctor în șoaptă, luându-l de lângă pat în timp ce Mike se uita la fișa medicală a lui Berk, copiind data nașterii și câteva date medicale.

— Sângele este mult mai puțin rezistent la curentul electric decât alte țesuturi. De obicei, un curent mare care trece prin vasele de sânge și pot apărea complicații. Crește riscul trombozei. Atacul de cord este posibil oricând.

— Ce părere aveți? Cât timp îl veți ține aici?

— Dacă nu se împotrivește, aș vrea să-l ținem aici o săptămână.

Wong s-a întors la patul lui Berk.

— Nu vreau să se obosească, domnule detectiv. Are nevoie de odihnă.

— Să mă obosească? De ce îți pasă, doctore? Au venit să ia la întrebări un bătrân, dar nu e locul potrivit.

— Nu am venit aici pentru asta, am spus apropiindu-mă de Berk, știind că Mike voia să-i pună câteva întrebări și sperând că va fi mai ușor. E un lucru bun că fiul dumneavoastră a fost aseară acolo.

— Slavă Domnului pentru Briggs. L-ați cunoscut? Mai e pe-aici?

— Nu. Nu l-am cunoscut încă.

— Frumușel băiatul. Seamănă cu mama lui. Dar eu sunt cel care i-a dat numele. Briggsley.

— Acesta e numele lui adevărat? a întrebat Mike.

— Briggsley Berk. L-am găsit într-o carte, ceva despre Camera Lorzilor. Gândiți-vă ce favoare i-am făcut. Yussel Berkowitz. Încearcă să trăiești aici cu un nume ca ăsta.

— Briggs lucrează cu dumneavoastră? am întrebat.

— Eram la tribunal, aici în Manhattan. Curtea Supremă. Era prin anii ’50, a spus Berk, fără să-mi dea atenție. Depusesem o cerere pentru schimbarea numelui. Cine este judecătorul? Sunteți avocat, ascultați aici. Ați auzit de judecătorul Schmuck{2}?

Am râs.

— A fost de mult, dar am auzit de el.

— De ce ți-aș aproba cererea, m-a întrebat. Ce-i așa rău să fii Yussel Berkowitz? Ce-i rău în asta? Uram numele ăla. Voiam ceva care să sune mai american, nu ca numele unui imigrant. Judecătorul mi-a zis „Știi cum mă cheamă? Mă cheamă Peter J. Schmuck. Tatăl meu a fost un Schmuck, bunicul meu a fost un Schmuck și eu am fost toată

viața un Schmuck". A izbit cu ciocănelul în masă și m-a dat afară din tribunal.

— Așa că ați mai așteptat puțin și ați mers la un alt judecător.

— Am așteptat pe naiba. Am întrebat în jur, am dat peste un funcționar simpatic căruia îi plăcea culoarea banilor și următorul lucru care s-a întâmplat a fost că mă chema Joe Berk. Totul a durat cinci minute. Singurul lucru pe care îl puteam face pentru copiii mei era să le dau nume anglo-saxone.

— Câți copiii aveți?

— Cinci. Chiar vă interesează viața mea personală, sau vă băgați nasul unde nu trebuie? L-ați prins pe cel care a omorât-o pe Natalya?

— Nu încă.

— Când îl găsiți, vă spun eu un loc unde l-ați putea pune să calce.

— Briggs lucrează cu dumneavoastră?

— Nimeni nu lucrează cu mine. Lucrează *pentru* mine. Acum ar fi trăit cu toții într-o rulotă dacă nu aș fi pus eu acest imperiu pe roate pentru ei.

Coatele mele se odihneau pe ramele de metal ale patului. Berk a ridicat mâna, care părea să tremure, și mi-a luat mâna într-a lui.

— Și toate astea de unul singur?

— Eu și fratele meu. Izzy, el a fost fratele meu mai mare. Cel mai deștept bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Închisese ochii și părea să fie copleșit de faptul că își dăduse seama cât de aproape a fost de moarte.

M-am uitat la Mike, care mi-a făcut un semn cu mâinile. Voia să-l țin pe Joe Berk de vorbă.

— Talya v-a spus că avea de gând să-l părăsească pe soțul ei?

— Ce? Nu vrei să-ți spun despre Izzy? Tocmai m-ai întrebat dacă am pornit afacerea pe cont propriu. Știi ce avem? (îmi mângâia mâna, nervos). Proprietăți. Avem mai multe proprietăți decât toată suprafața statului Rhode Island. E adevărat. Nu te uita așa la mine, domnișoară. Îți spun adevărul. Îți plac hotelurile? Lanțul Berkleigh. Îi face pe cei de la Hyatt să pară că au pierdut totul la Monopoly. Avioane? Berk Air are cea mai mare flotă din lume.

Am încercat să-mi desprind mâna din cea a lui Berk. A deschis ochii și m-a prins de încheietura mâinii.

— Noi trebuie să plecăm, domnule Berk. Trebuie să vă odihniți.

— Mă voi odihni când voi fi pregătit pentru asta.

Mike și cu mine trebuie să mergem la lucru.

— Vreți să spuneți că dacă nu răspund la întrebări, mă lăsați singur aici? Nu plecați până nu se întoarce fiul meu. Nu mai durează mult. Vreți să vorbim despre Talya?

— Ne-ar ajuta.

— Mai întâi trebuie să vă explic cum eu și cu Izzy am intrat în

afacerea cu teatrul, nu? N-aș fi avut nimic de-a face cu aceste dansatoare și cu Tennessee Williams dacă n-aș fi implicat organizația în lumea scenei. Nu ar avea nici un sens relația mea cu Talya dacă nu înțelegeți despre ce e vorba în afacerea mea.

Omul nu voia să fie singur. Nu avea nici cel mai mic interes în a coopera cu noi, dar nu voia să fie de unul singur în lumea sterilă a unei camere de spital.

— Cred că sunt mai interesat de relația dumneavoastră personală cu Talya decât de cea profesională.

M-a ignorat din nou.

— Proprietăți imobiliare. Simplu. Am cumpărat atât de multe terenuri comerciale în centrul orașului când piața s-a dus naibii în '76, încât ne-am trezit că eram în concurență cu familiile Schubert și Nederlander. Am ajuns să avem patru teatre. Scena – îi spuneam lui Izzy – acolo este magia. Uită de televiziune și de filme, oamenii încă vor să iasă seara din casă și să le atingă pe vedete.

M-am uitat la Mike și acum dădea din cap.

— Trebuie să mergem, domnule Berk. Vreți să sun pe cineva să vină să stea cu dumneavoastră? Unul dintre copii?

— Briggs trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Mi-a promis. Ceilalți sunt împrăștiați prin toată țara. Avem birouri în Los Angeles, Chicago, Miami. Numai fiul cel mic este aici cu mine.

— Dar nepoți? Copiii lui Izzy.

— Aceeași poveste. Împrăștiați peste tot. Vă dau numărul secretarei mele. Să vină aici, bine?

— Putem face asta, am spus. Dar ce ziceți de Mona?

— Cine?

— Mona. Nepoata dumneavoastră. Fiica lui Izzy.

— Ah, deci acum este Mona. Desdemona Berk, domnișoară Cooper. Primul spectacol pe care l-a văzut Izzy pe Broadway a fost *Othello*. Cu Paul Robeson în rolul maurului. Credeți-mă, un talent acest Robeson. Uta Hagen, ea era Desdemona. Izzy era un copil pe vremea aceea. După trei mariaje și patru băieți, a făcut și el, în sfârșit, o fată.

— Biroul Monei este aici în oraș, nu-i așa? Vreți să o sun?

Lui Berk i-a căzut mâna, a întors capul și s-a prefăcut că scuipă pe podea.

— Mușcă-ți limba. Mai bine îmi rod unghiile.

Mike a mers spre capătul patului.

— Briggs a chemat-o pe nepoata dumneavoastră noaptea trecută, în timp ce ambulanța era în drum spre spital. A venit la teatru imediat. El ar putea să spună de ce voia ca ea să fie acolo.

— Unde? În biroul meu? Acasă la mine? (Berk încerca să se ridice.) Vă spun eu de ce era acolo. Voia să fie prima care să bată un

cui în coșciug. Nu a lăsat-o nimeni să intre, nu? Au lăsat-o?

Țipa și asistenta a deschis ușa și m-a dat la o parte. Era peste nivelul de agitație pe care doctorul Wong l-ar fi permis.

— Nu noi am lăsat-o să intre, a spus Mike, omițând faptul că nu avusese nevoie de ajutorul nimănui pentru a folosi liftul secret al clădirii.

— Vorbiți cu avocații mei, domnule detectiv. Nenorocita aceea – drogata aia – nu ar trebui nici să se apropie de casa mea. A pornit un proces împotriva mea. Încearcă să-mi distrugă organizația și familia. Desdemona Berk – fratele meu Izzy ar trebui să se odihnească în pace – e o târfuliță tare lacomă.

14

— Vrei să bem o cafea înainte să merg la birou? a spus Mike.

— Nu. O să merg la secție și o să stau acolo câteva ore.

— Cum de nu l-ai întrebat de monitoarele din apartament?

— Ție îți ținea mâna, nu mie. M-am gândit că o să-l întrebi tu. Nu e treaba celor de la omucideri, e treaba voastră.

Mike era un tip al detaliilor. Nu se întâmplă prea des să-i scape ceva. Era și mai neobișnuit pentru el să refuze o invitație la micul-dejun.

— O să vorbești cu Mona? am întrebat.

— Despre ce? Acum nu mă interesează decât cine a mai văzut-o pe Natalya Galinova înainte de a dispărea și de ce viața ei personală era atât de agitată.

— O să fiu la mine în birou dacă ai nevoie de ceva, am spus, făcând semn unui taxi la intersecția străzilor 10 cu 59.

Era ora 8:50 când am cumpărat două cafele negre de la magazinul din colțul tribunalului. Am scos legitimația și l-am salutat pe ofițerul care stătea pe holul din fața biroului procurorului districtual.

Coridorul de la etajul opt era gol când am împins ușa, am trecut pe lângă biroul secretarei mele și am aprins luminile. Vineri plecasem în grabă pentru a mă întâlni cu Mercer în legătură cu cazul de la Victime Speciale al lui Jean Eakens. Notele cazului și toată documentația strânsă de cei patruzeci de angajați ai departamentului încă erau împrăștiate pe biroul meu așteptând să le văd, așa că o vreme m-am uitat peste ele și am scris comentarii până când, la ora 9, a sunat telefonul.

În prima parte a zilei am tot dat telefoane pentru a urgenta rezolvarea cazurilor noi. Aveam nevoie de un toxicolog pentru a face testul în cazul Eakens, dar de asemenea să fie atent că în bucătăria doctorului găsisem Xanax. L-am rugat pe șeful laboratorului să se grăbească cu testul ADN de la sângele găsit pe dinții câinelui care o salvase pe stăpâna sa de viol în parcul Riverside. Potrivite cu o persoană cunoscută, ar putea duce la începerea unei anchete care să împiedice atacul asupra altor femei.

Nu aveam un rol oficial în cazul morții Natalyei Galinova, dar știam că Mike îi putea convinge pe cei de la laborator și putea face rost de rezultate într-un timp foarte scurt.

La ora 11, după ce o rugasem pe secretara mea, Laura, să se ocupe de corespondență, am mers spre aripa unde se aflau birourile celor din consiliul director pentru a vedea dacă Rose Malone, asistenta procurorului districtual mă poate primi. Am așteptat până a răspuns la câteva telefoane oficiale de la guvernator și de la alte persoane mai puțin oficiale înainte de a intra în biroul de unde Paul Battaglia dirija

munca celor șase sute de avocați aflați în subordinea sa.

Nu era oră din zi sau din noapte în care Battaglia să nu aibă un trabuc în gură.

Putea vorbi 30 de minute fără să-și miște trabucul neaprins lipit de buze, iar când fuma, așa cum o făcea și atunci, îl scotea din când în când pentru a sufla fumul înspre mine.

— Bună dimineața, Paul. Mulțumesc pentru că m-ai primit. Sunt două cazuri noi despre care cred că ai vrea să știi.

— Cum ar fi? a întrebat, vorbind din colțul gurii.

— Un doctor care a drogat două femei pentru a le viola. Turiste canadiene.

Presa a accentuat întotdeauna importanța străinilor în poveștile legate de crime. Politicienilor nu le plăceau lucrurile care i-ar fi putut ține departe pe oameni de cea mai profitabilă industrie a orașului.

— Vestea bună este că avem rezultatele ADN ale violatorului din parcul Riverside, așa că probabil vom avea un profil al acestuia până la mijlocul săptămânii.

Mă așteptam să-mi pună întrebările obișnuite despre doctorul care fusese arestat sau despre rasa câinelui salvator.

— Numai pentru asta ai venit aici?

Am roșit, lucru care l-a făcut să zâmbească puțin în colțul gurii.

— Comisarul m-a sunat în legătură cu Galinova. Se pare că știa că ai fost la locul crimei.

Și nu l-am sunat pe Battaglia să-i spun, lucru care era un fel de „Te-am prins”.

— Lucram la un caz de viol la secție când cei de la Omucideri au primit vestea. Chapman a crezut că aș putea fi de folos datorită cunoștințelor mele legate de lumea baletului, dar era și posibilitatea ca Natalya să fi fost violată înainte de a fi fost omorâtă.

— Chapman găsește întotdeauna o modalitate de a te face utilă, nu-i așa?

Am ignorat lucrul acesta. Nu era nici un zvon care să-i scape lui Battaglia.

— Paul, vreau să te rog să mă desemnezi pe mine la acest caz.

Cazurile de omucideri erau controlate de divizia lui Pat McKinney, un procuror cu o față de șobolan ale cărui abilități legale erau umbrite de personalitatea sa și de aventura pe termen lung cu o tânără avocată pentru care a avut grijă să facă rost de un loc bun în birou. Mă certasem cu McKinney de prea multe ori pentru a-l ruga pe el să-mi dea mie cazul care părea să nu fie de competența departamentului meu.

Câștigasem încrederea lui Battaglia prin rezolvarea unor cazuri dificile de crimă – de multe ori am reușit să scăpăm de acuzare un anumit suspect și să-l aducem pe adevăratul vinovat. Ceea ce îmi

permitea să intru în audiență la el ori de câte ori doream.

— Nu are nimeni de la noi cazul?

— Nu sunt încă suspecți. Poliția vorbește deocamdată cu toți angajații. Nu a fost nimeni desemnat.

— Comisarul spune că nu este viol. Ai vreun motiv să crezi că nenorocitul a încercat?

Intrasem pe internet pentru a citi despre prima crimă de la Metropolitan. I-am amintit lui Battaglia faptele, pentru că evenimentul se întâmplase înaintea lui.

— Nici atunci nu a fost chiar un viol, Paul, dar a fost cu siguranță o încercare. Tot ce au reușit detectivii să afle e că, atunci când fata s-a rătăcit pe holuri, violonistul a fugit în culise. A urcat-o într-un lift și a încercat să o atace. Probabil că a omorât-o pe când aceasta încerca să-i reziste.

— Deci vrei să menții această posibilitate?

— Da. Au fost cam patru sute de bărbați în culise în acea zi, așa că polițiștii trebuie să vorbească cu fiecare în parte pentru a afla dacă vreunul dintre ei a vorbit cu Galinova după ce a ajuns acolo. Am descoperit, de asemenea, că avea o viață foarte complicată. O ceartă între îndrăgostiți ar putea fi motivul.

— Cum așa?

— Galinova își anunțase de curând soțul că voia să divorțeze. Avea o legătură cu un tip pe nume Joe Berk, iar fostul iubit este impre…

— Ia-o mai încet, Alex. Nu trece peste numele lui Joe Berk așa repede.

— Îți este prieten?

— Este prietenul tuturor. Și va fi cel mai mare dușman al tău.

Nu era om de afaceri important care să nu fi avut de-a face cu Battaglia, unul dintre cei mai importanți oameni din țară în domeniul juridic. Fiecare new-yorkez important a fost solicitat pentru a contribui la campaniile desfășurate de-a lungul anilor, și cu toții au beneficiat de serviciile unor avocați de succes, consiliați în cariera lor de Battaglia. O parte dintre discipolii săi erau parteneri ai unor firme mari, avocați care se luptau cu cele mai controversate cazuri, judecători, șefii unor mari agenții și un protejat care candidase pentru postul de procuror general al Statelor Unite.

— Ar trebui să știu ceva?

— Nu-i întoarce spatele, Alex. E rău.

— Bănuiesc că ați aflat de la comisar că a fost cu Galinova – s-au certat – chiar înainte ca aceasta să dispară.

— Fă ce vrei. Nu ai nevoie de permisiunea mea.

Tentaculele lui Battaglia erau lungi, indiferent de caz. Mi se dăduse undă verde pentru a face ce trebuie, adică exact ce ne cerea.

— Deci răspunsul este da? Pot să lucrez la caz? Îi spui tu lui

McKinney, te rog. Eu nici nu vreau să-l văd.

— Vreau să știu tot ce se întâmplă înainte de a citi în presă un articol semnat de Mickey Diamond. Ai înțeles?

Diamond este unul dintre reporterii vechi de la tribunal care a făcut rost de cei mai buni informatori de la poliție, iar atunci când nu făcea rost de informații scria cele mai frumoase povestiri.

— Când o să-ți dai seama care-i treaba cu Berk o să-ți mai dau și eu niște informații despre alte certuri cu legea.

Battaglia spunea întotdeauna câteva replici de genul acesta în timp ce mă îndreptam spre ușă. M-am întors.

— Crime?

— Nimic violent. Fraude legate de taxe. Câteva planuri sofisticate care l-au făcut să valoreze milioane. Nu milioane. Miliarde. Încerc să îl prind pe nenorocit de câțiva ani. Agenții federali mi-au luat cazul pentru că nu puteam să-i dau de cap, dar până la urmă nici ei nu au putut, a spus, zâmbind din nou. S-ar putea să am niște date pentru tine când ai nevoie.

— Vrei să-mi spui acum?

— Nu vreau să tulbur apele.

Poate o altă informație l-ar ajuta.

— Comisarul te-a anunțat în legătură cu faptul că Berk s-a electrocutat aseară? Și a supraviețuit?

— Da. Am vrut să fiu sigur dacă a fost un accident. Tu ce crezi?

— Asta spun toate semnele. Fiul lui preferat îl scotea la cină și șoferul a parcat lângă acea gaură. *Con Ed* spune că au fost mai mult…

— Știu. Știu. Patruzeci de rapoarte anul acesta. Vom face o investigație referitoare la cele din centru. Vezi dacă se încadrează la crime din neglijență, cazul tipului care își plimba câinele luna trecută.

Nu am spus nimic despre monitoarele din dormitorul lui Berk. Aveam să-i spun când aflam unde erau instalate camerele. Altfel, nu era decât o întrebare la care nu aveam răspuns – o modalitate proastă de a începe o dimineață de luni cu Paul Battaglia.

Rose ne-a întrerupt. Primarul voia să vorbească imediat cu Battaglia, lucru care sugera faptul că erau neînțelegeri între el și guvernator într-o problemă în care procurorul districtual era figura centrală. Voia să ies din încăpere înainte de a răspunde și a făcut lucrul acesta clar înainte de a ridica receptorul.

Am sunat la secție pentru a-i spune locotenentului Peterson că mă ocupam oficial de caz. Din acest moment orice decizie legală – fie că era vorba de mandate sau probe suficiente pentru arestare – se lua după consultarea mea. Peterson mi-a spus că l-a văzut mai devreme pe Mike, dar nu știa dacă plecase la Operă pentru a lucra sau dacă ieșise din tură.

Restul zilei a fost plin de lucruri de rutină legate de îndatoririle

mele de procuror la Infracțiuni Sexuale. Avocații veneau cu probleme legate de procedurile de la tribunal. Detectivii veneau pentru a fi sfătuiți cum să procedeze cu noile plângeri. Avocații și victimele sunau pentru a întreba despre procedurile pe care aveau să le urmeze dacă intenționau să raporteze crimele la poliție. Prietenii veneau mereu pentru a petrece ceva timp împreună, povesteau lucruri legate de război și despre personaje cu comportament ciudat.

Mercer Wallace a sunat după ora 6.

— Am auzit că ai avut un week-end interesant.

— Te-a sunat Mike?

— Să spunem că l-am întrebat eu.

— Știe că Battaglia m-a desemnat pe mine în cazul Galinova?

— Nu, nu a spus nimic. Este la Lincoln Center. Mă întâlnesc cu el să mâncăm ceva la Shun Lee la 7. Vrei să vii?

— E de acord?

— Cine pune întrebările aici? Ești partenera mea.

— O să fiu acolo.

— Nu renunți la cazul doctorului Sengor, nu-i așa?

— În nici un caz. Sunt nerăbdătoare să primesc rezultatele de la laborator. Crezi că Jean și Clara vor să mai stea săptămâna asta?

— O zi sau două. Ce vei face cu juriul?

— Sunt gata să mergem imediat ce avem confirmarea despre medicamente.

— Ai vorbit cu cineva din administrație de la spitalul la care lucrează Sengor?

— Da, am spus. Nenorocitul a fost suspendat. Managementul de risc nu a vrut să-i mai dea ocazia să se ocupe de alți pacienți.

Responsabilitatea legală din cadrul centrelor medicale a devenit atât de profitabilă, încât cele mai multe birouri de avocați și-au schimbat denumirea în Departamentul managementului de risc, responsabil pentru soluționarea oricăror probleme.

— Bravo de două ori. Nu îmi plăcea ideea că se va mai ocupa de pacienți, dar așa nu puteam ști ce face.

— I-au cerut să-și țină pager-ul deschis pentru a păstra legătura zilnic. Au recurs la suspendarea cu plată. A fost sunat deja de două ori, iar doctorul care se ocupă de Departamentul Psihiatrie spune că este cooperant.

— Ne vedem la restaurant?

— Sigur.

Am sunat-o pe prietena mea Lesley Latham pentru a anula întâlnirea cu ea, scuzându-mă că am făcut lucrul acesta în ultimul moment. Am luat taxiul până pe strada 65 și i-am găsit pe Mercer și Mike la bar.

Am mers și l-am bătut pe Mike pe umăr.

— Dintre toate restaurantele chinezești, trebuia să vii exact în cel în care eram eu? a întrebat. Cine te-a invitat?

— Poate că nu am venit unde trebuie. Trebuia să mă întâlnesc cu doi prieteni aici. Bănuiesc că nu am nimerit bine și nu ești prea fericit să mă vezi.

— Îmi asum vina, a spus Mercer, luându-mi apărarea. Voiam să mănânc niște rață Pekin și e mult mai bună când vine Alex. M-am gândit că e momentul să revenim la vechile obiceiuri cu *Jeopardy*![3], nu credeți?

Din câte îmi aminteam, de când am început să lucrăm la cazuri în echipă, acum mai bine de un deceniu, toți trei ne opream din ce făceam când eram împreună în fața televizorului pentru a paria pe ultima întrebare de la *Jeopardy*!. Nu de puține ori, Mike a lăsat martori să aștepte la morgă, a întrerupt petreceri și l-a lăsat pe comisar să aștepte pentru a-și testa cunoștințele pariind împotriva noastră pentru douăzeci de dolari.

În timp ce chelnerul ne-a servit băuturile, Mercer l-a rugat să schimbe canalul. Am vorbit puțin până când Alex Trebek a anunțat categoria din care era luată ultima întrebare: Sport.

Mike și Mercer au practicat sportul în facultate. Mercer a refuzat o bursă de fotbal la Universitatea din Michigan pentru a intra în Poliție. Am pus bancnota de 20 de dolari pe tejghea și m-am liniștit puțin când mi-am dat seama că răspunsul era legat de o legendă a yankeilor.

— Teren numit după un trib de indieni unde Babe Ruth a făcut cea mai lungă venire la bază.

Mă gândeam la echipe rivale, dar nimic legat de numele celor calificați la această categorie. Fenway și Jake nu erau bune. Mike a vrut să mărească miza, dar Mercer era la fel de încurcat ca mine.

Ceasul ticăia în timp ce concurenții păreau să fie încurcați.

— Îmi pare rău, a spus Trebek, gata să dezvăluie răspunsul.

— Ce este închisoarea Sing Sing? a spus Mike, luând cele trei bancnote de pe bar.

Locul de baștină al indienilor Sint Sinck și al lui Old Sparky. Yankeii jucau în fiecare an un meci demonstrativ împotriva localnicilor și Bambino a înregistrat un record neegalat în toată cariera lui. În jur de 158 de metri. Știți de ce statul a construit acolo o închisoare? Pentru că era îndeajuns de multă marmură pentru a-i pune la muncă pe prizonieri – era vorba de criminali și violatori care au săpat piatra cu care s-au construit Biserica Grace și Universitatea din New York.

Mercer ne-a condus la masă, într-un colț sub gura unui dragon negru suspendat de tavan.

— Știi că mă ocup oficial de cazul Talyei, nu-i așa? l-am întrebat pe Mike.

— Locotenentul mi-a dat vestea.

— Bănuiesc că după cină mă iei cu tine la Met.

Ramura de vest a restauratului chinezesc preferat era pe Broadway, un loc cunoscut printre cei care mergeau la teatru.

Mike mesteca niște tăiței în timp ce aștepta supa picantă. Nu numai că trebuiau să se ocupe de sutele de angajați de la operă care fuseseră acolo în ziua crimei, dar au aflat că erau mai mult de două mii de angajați care au figurat pe statul de plată al Operei Metropolitane în ultimul an.

— De fiecare dată când începem să întrebăm pe cineva, se pare că se mai adaugă trei nume pe listă. E un fel de sindicat, iar majoritatea celor care lucrează acolo au avut fie un tată, fie un unchi sau un văr care au lucrat acolo. Dacă cineva acoperă o rudă, nu vom afla niciodată nimic.

Se întâmpla foarte rar ca Mike să pară atât de descurajat în primele stadii ale anchetei.

— Avem încă oameni care cercetează locul.

— Picăturile de sânge de lângă locul în care a căzut? a spus Mike. Cercetările preliminare indică faptul că ar fi al Natalyei. La autopsie s-au găsit cheaguri de sânge în cavitatea nazală, probabil de la aceeași lovitură care i-a provocat și căderea lentilelor de contact. Părul pare smuls din cap. Celelalte nu corespund nimănui.

A dat pe gât votca și și-a clătit dinții.

— Testul serologic a revelat două profile pe mănușa care a fost găsită lângă petele de sânge de pe coridor. Îți aduci aminte, mănușa aceea de care ți-am spus? Unul în interior, de la celulele pielii, și încă unul la suprafață. Nu se potrivesc unul cu altul. Va mai lucra la ele mâine.

— Și firele de păr alb? Le-ai spus să le dea celor de la FBI pentru a Ie compara cu cele pe care le avem din biroul lui Berk?

— Uită că ai văzut vreodată părul lui Berk, Coop. Firele care au fost găsite pe trupul Galinovei? Nu sunt umane. Nu trebuie să vorbim cu agenții federali pentru a ne da seama că provin de la un animal.

15

A doua zi dimineața eram la birou la ora 8, lucrând la o prezentare pentru marele juriu despre violurile facilitate de droguri, în speranța că urma să am rezultatele de la toxicologie înainte ca martorele să se plictisească și să plece acasă în Canada.

La 8:30 Mike stătea în pragul ușii, arătând mult mai bine decât cu o seară în urmă, cu un pulover bleumarin și o cămașă roz.

— Ai uitat că trebuia să ne întâlnim?

A venit spre biroul meu, a luat a doua cafea nedesfăcută și a început să bea.

— Sper că e ultima dată când se întâmplă.

— Și acum?

— Aseară am primit un telefon de la poliție. Trebuia să fiu la birou la 7. Nu, nu era vorba de o promovare, a spus, stând în fața mea și întinzându-și picioarele.

— Ceva legat de cazul nostru?

— Poți să-l crezi pe nenorocitul de Joe Berk? Îl cheamă pe doctorul său personal la spital pentru a-l scoate de acolo spre seară și acesta îl trimite acasă cu câteva asistente.

Sună la poliție și spune că a fost jefuit. Spune că hoțul este fie nepoata, fie, mai sigur, polițistul care a fost de garda acolo ieri.

M-am gândit la valoarea obiectelor și antichităților care se găseau în apartament.

— Ce a spus că s-a furat?

Mike a zâmbit și mi-a răspuns.

— Trei televizoare din dormitor.

— Monitoarele la care se uita pentru a vedea fete dezbrăcate?

— El nu le spune așa, ci un mic loc de distracție. Orice om de teatru are monitoare pentru a se uita la mai multe spectacole în același timp. Nu a menționat că erau conectate la baia cuiva.

— Și Mona? Nu i-ai spus comisarului că am plecat înaintea ei?

— Mona neagă faptul că ar fi fost în apartament. O să fie interogată în seara asta de BAI, a spus Mike, referindu-se la Biroul de Afaceri Interne ai cărui detectivi au primit o plângere în legătură cu nerespectarea procedurilor. Au luat-o din pat de lângă prietenul ei. Spune că eu am oprit-o la ușă când a venit la apartamentul unchiului Joe să-l ajute pe vărul ei – și că eram înăuntru cu o femeie, cotrobăind pe acolo, și că nu am lăsat-o să intre.

— Spune-i lui Joe să verifice sfârcurile micului dispozitiv pentru aprins lumina dacă vrea să găsească celule epiteliale ale Monei. (Mi-am îndepărtat scaunul de masă.) Unde au ajuns monitoarele de fapt?

Le-a scos cineva imediat după plecarea noastră, înainte ca Berk să fi ajuns de la spital?

— BAI a cercetat tot apartamentul. Nici o urmă.

— Ei bine, o să-i spun comisarului…

— Numele tău nu a fost implicat. Ai avut dreptate că Mona nu a fost atentă deloc la tine. A presupus că erai un alt detectiv.

— O să-i spun lui Battaglia imediat ce vine.

— Lasă asta. Nu vezi ce încearcă Berk să facă? Încearcă să-mi spună că știe că am văzut monitoarele. E un fel de „Du-te dracului!”, un fel de a-mi spune să stau departe de perversiunile lui. Putea să spună că am luat 10.000 de dolari din casă sau un obiect valoros. E doar un mod de a mă atenționa și de a-mi reaminti că poate juca dur oricând.

— Și comisarul?

— Haide, Coop. Comisarul e bătrân, dar știe că nu aș fura câteva amărâte de televizoare. A vrut să știe cum am intrat în apartament și dacă eram acoperit.

A sunat telefonul.

— Alexandra? Sunt doctorul Kestenbaum. Am nevoie de un mic sfat juridic, dacă nu te superi. E vorba de Galinova.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

— A sunat un domn aseară. A spus că a clarificat problema cu soțul ei și că va cere trupul pentru a-l duce la Londra să-l înmormânteze. Se pare că voi primi o confirmare scrisă de la soțul ei azi, dar voiam să știu dacă e în regulă să fac asta.

— Cine este? Ce are…

— Îl cheamă Hubert Alden. Nu știu multe despre balet, dar spune că este susținătorul Galinovei.

— Da. Aș vrea să vorbesc cu el înainte de a semna ceva. Ai numărul lui de telefon?

Kestenbaum mi-a dat numărul.

— Vine cu avionul în dimineața aceasta. A spus că are niște întâlniri. Îl găsești la birou după ora 5.

I-am spus totul lui Mike.

— Ce înseamnă susținător? a întrebat.

— Unul dintre subiectele controversate din lumea dansului. Sunt foarte puțini bani publici pentru arte în zilele noastre, așa că unele companii de balet recurg la acest tip de sponsorizare pentru a face rost de bani.

— Nu înțeleg.

— Teatrul American de Balet, Baletul Atlanta, alte companii fac lucrul acesta, au chiar acțiuni. Pentru prețul corect…

— Cât?

— Pentru o companie provincială, zece sau douăzeci de mii.

Pentru o balerină bună, poate o sută sau două sute de mii. Putem face rost de o copie a programului de săptămâna trecută. O să apară o fotografie a Talyei și ceva de genul „Artista Natalya Galinova este susținută de” – m-am uitat la numele pe care îl scrisesem pe o hârtiuță – „Hubert Alden”.

— Deci domnul Alden o „deținea”?

— Cred că dansatorii vor spune „nu”. Dar din cauza asta conceptul este foarte ciudat.

Majoritatea companiilor vor distanță între susținător și artist, însă alții vor să existe relații între ei. Vor să petreacă timp cu susținătorul pentru a intra în cercul acestuia de prieteni și poate pentru a face rost de alți susținători.

— Deci mergem la Alden după 5? Atunci poți să mergi cu mine acum.

Mike era mult mai entuziasmat decât fusese la cina din seara trecută. Berk îl enervase și mergeam din nou pe urmele lui.

— Vreau să mai lucrez la prezentarea asta. Unde mergi?

— La Mona Berk. Lasă-i un bilet Laurei. Spune-i că ești în zonă.

Laura avea de lucru, iar pe biroul meu nu era nimic care nu putea aștepta până după-amiază.

Am mers în centru cu mașina lui Mike, plină cu cutii goale de suc, pachete de chipsuri și un teanc de tabloide care anunțau moartea Talyei.

Datorită permisului de parcare al lui Mike, am reușit să lăsăm mașina în Times Square. Locul era plin de autobuze care își descărcau turiștii. De sub imensele reclame se vedeau clădirile Condé Nest și Reuters.

Punctul de recrutare al armatei era deschis și funcțional, turiștii erau aliniați pentru bilete cu preț redus la diverse spectacole, un cititor în palmă se uita la mâna mea și mă ruga să urc ca să mă vindec total și să-mi dea sfaturi despre probleme legate de minte și suflet, iar un misionar împărțea cartonașe pe care scria exact ce puteam să fac și cât mă costa să-mi salvez sufletul.

Titlurile din presa de dimineață apăreau pe panourile electrice amplasate pe fațadele celor câțiva zgârie-nori ce dăduseră o nouă viață unui cartier cunoscut, pe vremea când am început să lucrez la procuratură, pentru ceva mai mult decât casele de producție a filmelor pentru adulți. Moartea Galinovei și faptul că era jelită de dansatorii de balet din toată lumea era pe locul al treilea după știrea despre o grupare teroristă și un scandal politic în New Jersey.

— Știi cum se cheamă asta?

M-am uitat la reclama animată.

— Nu știu.

— Este o motogramă. Prima din lume a fost aici, pe vechiul turn

New York Times, la alegerile din 1928. S-au folosit 15.000 de becuri pentru a umple cele patru fațade ale clădirii.

— Tatăl tău ți-a spus asta?

Tatăl lui Mike îi umpluse băiatului capul cu tot felul de povestiri din istoria orașului.

— Nu. Pe asta o știu de la mama. Știi colecția ei de vederi, a spus, referindu-se la vederile și cărțile poștale pe care le păstrase din copilărie. Mi-a arătat reclama Barbie care trona peste Times Square. În anii ’30 era o reclamă mare de 12 metri la guma de mestecat Wrigley’s. În anii ’40 era una de 9 metri în care apărea o femeie mare – ca o amazoană – îmbrăcată cu o togă grecească. În anii ’50, o sticlă mare de Pepsi care a făcut loc unei sticle de gin Gordon un deceniu mai târziu. Prima de care îmi aduc aminte este reclama aceea imensă la țigările Camel – nu știi – cu norul acela de fum care ieșea din ea. Imaginile astea sunt clasice – este cel mai mare loc pentru reclame din toată lumea.

O dată ajuns la numărul 1501 de pe Broadway intrai parcă în altă lume. Centrul de afaceri al lumii teatrului, holul din marmură fusese redecorat pentru a reda aerul de acum un secol. Birourile tuturor directorilor reflectau faptul că acolo se semnau marile contracte, și erau foarte mulți cei care voiau să intre în lumea aceea și să devină vedete.

Compania Monei Berk se afla la etajul opt. Lifturile vechi aveau nevoie de un liftier care știa cum să mânuiască butoanele.

Am ieșit din lift și am găsit camera 807. Secretara, care nu părea să aibă mai mult de 18 ani, și-a ridicat ochii din revista de modă pe care se uita când am intrat la recepție.

— Mona Berk, vă rugăm. Am venit să o vedem pe Mona Berk, a spus Mike.

S-a uitat pe programări.

— Vă așteaptă?

— Mai mult sau mai puțin.

— O să vină în câteva minute. Are o întâlnire la 9:30.

— O să fim rapizi.

A luat pixul pentru a nota ceva în caiet.

— E vorba despre o proprietate? Puteți să îmi spuneți numele?

— Da. Eu sunt Jack Webb. Vreau să fac o versiune muzicală după *Dragnet*{4}.

— Tare. Luați loc, domnule Webb. Dumneavoastră?

— Alice. Mă știe așa.

După zece minute Mona Berk a intrat pe ușă, râzând și vorbind cu bărbatul cu care era. S-a oprit puțin când ne-a văzut pe amândoi.

— Bună dimineața. Sunteți detectivul…

— Chapman. Mike Chapman. Ea este domnișoara Cooper, de la

Procuratură. Se poate să stăm de vorbă câteva minute?

— Asta înseamnă că nu ați rezolvat cazul încă? a spus Mona, întorcându-se la cel care o însoțea și explicându-i cine suntem: sunt ofițerii care cred că bietul unchi Joe a luat îndeajuns de multă Viagra pentru a o viola pe biata balerină.

Și-a luat corespondența și apoi ne-a făcut semn să o urmăm în birou.

Bărbatul ne-a ținut ușa deschisă.

— Ce spuneți de performanța unchiului dumneavoastră? Trebuie să fiți foarte fericiți, dumneavoastră și vărul dumneavoastră, a spus Mike, așezându-se pe un fotoliu de piele și trăgând unul și pentru mine.

— Aleluia! Joe Berk mai trăiește puțin pentru a-și mai bate joc de cineva. Cu ce vă pot ajuta?

— Vă deranjează dacă vorbim singuri?

— Sincer, da. El este Ross Kehoe. Aș vrea să fie și el aici. Este partenerul meu de afaceri și logodnicul meu.

Kehoe a dat mâna cu Mike și cu mine și a rămas în picioare, uitându-se la Mona.

Avea în jur de 40 de ani, circa 1,80 înălțime și un corp bine făcut, frumos și cu dantura albită de curând pentru a-și putea arăta zâmbetul fals. Cămașa în stil european și pantalonii strâmți se potriveau foarte bine cu costumul negru al Monei, cu picioarele ei slabe și tocurile înalte care făceau zgomot pe podea.

— Ciudat, nu am văzut numele pe ușă, a spus Mike.

— Sunt timid, a spus Kehoe, zâmbetul dispărându-i la fel de repede cum apăruse.

— De când sunteți parteneri?

— De aproape un an, a spus Mona.

— Ce rol aveți în această afacere?

— La fel ca al meu, domnule detectiv. Suntem implicați în producție. Despre ce vorbeam când ne-am întâlnit seara trecută?

— Se pare că după ce eu și domnișoara Cooper am plecat de la Belasco, ați urcat din nou și ați luat ceva din lucrurile unchiului Berk. Eu am fost învinovățit pentru asta și sper că e ceva bun pe monitoarele acelea.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți, Ce monitoare?

Ross Kehoe și-a împreunat mâinile și aștepta răspunsul lui Mike.

— Așa vreți să fie? Știți al dracului de bine că erau patru ecrane în dormitor când ați ieșit din lift. Unchiul Joe spune că îi lipsesc trei.

— Briggs m-a sunat pe mobil la 10 minute după ce ați plecat voi. Mi-a spus că în momentul în care a ajuns la spital a aflat că tatăl său fusese resuscitat și avea să trăiască, așa că nu mai avea nevoie de ajutorul meu. Ross era acasă la noi, deci m-am dus direct acasă.

— Unde este aceasta? a întrebat Mike.

— SoHo. Avem o mansardă.

— La naiba. SoHo, bineînțeles. Ar trebui să mă trimită la academie din nou să mai învăț câte ceva. Nu îmi vine să cred că am pus o întrebare atât de stupidă când aproape că scrie „trendy”cu litere de tipar pe fruntea dumneavoastră.

— Și ce naiba credeți că aș face cu niște monitoare de televizor?

— Făceați curățenie pentru că vărul dumneavoastră vă rugase. Vă uitați în apartament după lucruri pe care, în mod normal, nu ați fi putut să le vedeți. Dacă are vreo legătură cu procesul pe care l-ați intentat împotriva unchiului, atunci poate avocații lui ar fi interesați să știe despre acel telefon de la miezul nopții.

Mona Berk a făcut ochii mari.

— Procesul nu este treaba nimănui în afară de noi. Suntem o familie foarte intimă și intenționăm să rămânem așa. Ar trebui să vă rezumați la cadavre, domnule Chapman. Poate aflați ceva despre ele care să vă preocupe și să vă țină departe de mine.

Telefonul a sunat și Mona Berk a apăsat pe buton.

— Da?

— Au venit pentru întâlnirea de la 9:30, Mona.

— Dacă vreți mai mult din timpul meu, domnule detectiv, faceți o programare.

A venit din spatele biroului pentru a ne conduce la ușă. A luat un manuscris de pe masa de lângă ușă. Se numea *Platinum,* iar sub titlu era scris „Fata de pe leagănul de catifea roșie”.

Prima persoană pe care am văzut-o în recepție era o fată blondă de un metru optzeci, de două ori mai tânără decât Galinova și de două ori mai grasă în locurile importante.

În spatele ei, așezat pe un scaun, uitându-se pe o copie a aceluiași manuscris pe care îl avea Mona, era Rinaldo Vicci, agentul pe care Talya îl concediase chiar înainte de moartea sa tragică.

16

— Poate ar trebui să mergem jos la Teatrul Booth și să întrunim un mare juriu, Coop.

— Lumea întreagă este o scenă și majoritatea actorilor sunt aici. Domnule Vicci, cine este tânărul talent?

Vicci s-a ridicat și a îngăimat un răspuns.

— Lucy, acesta este detectivul Chapman. Ea este Lucy DeVore. Domnișoara Cooper. Domnișoara Berk este cea din pragul ușii. Domnul Kehoe în spatele ei. Întâlnirea ta este cu ei.

— Cu toți? a părut surprinsă fata. Am crezut că…

— Nu, nu, doar cu Berk și Kehoe. Mergi în birou cu ei și…

— E destul de interesant, a spus Mike. Doar un minut, domnișoară DeVore. De când lucrați cu domnul Vicci?

S-a uitat la Vicci și a dat din cap.

— Poate de…

— Eu nu o reprezint pe tânără, domnule detectiv, dacă la asta vă gândiți. Îi fac o favoare unui prieten. Lucy, *bella* – intră cu domnișoara Berk.

Lucy DeVore a intrat cu grația și atitudinea unui model. Ross Kehoe a închis ușa în spatele ei pentru a fi singură cu Mona Berk și l-a luat pe Vicci de braț pentru a merge în același loc.

— Din câte am auzit, nu o mai reprezentați pe doamna Galinova, a spus Mike. Așa că mi se pare destul de ciudat că erați la Operă în noaptea în care a murit.

— Nu cunoașteți prea multe balerine, nu-i așa? a spus Vicci, ștergându-și sudoarea de pe nas cu o batistă cu monogramă.

— Doar una. O iau cu mine oriunde merg. Mă face să mă simt umil.

— Angajare, foc – foc, foc – spaima focului, reangajare – reangajare, pregătire pentru concediere, a spus italianul rotofei, de parcă ar fi fost la o lecție de dicție. Talya era faimoasă pentru asta, domnule detectiv. Bineînțeles că voia să fiu acolo în noaptea aceea. Nu avea cine să-i reprezinte interesele.

— Dar sponsorul? Cum se face că nu ne-a spus nimeni nimic despre Hubert Alden?

— Alden? E un fleac. Compania îl folosește pentru a strânge bani.

— Cât de mult a dat Alden pentru a fi sponsorul Talyei? am întrebat.

— Dacă vrei să sponsorizezi din umbră una dintre copilele care și-a petrecut jumătate din viață într-un – cum se spune? – costum de mazurcă, e ieftin. Balerinele de primă mână merg pe mulți dolari, a

spus Vicci. Cinci sute de mii.

— Despre ce fel de privilegii este vorba? a întrebat Mike.

— Prestigiu – în lumea dansului.

— Mă refer cu Galinova. Cât de departe ajungea?

— Mă întrebați dacă a fost vorba despre o legătură romantică?

— La naiba cu romantismul. Pentru jumătate de milion de dolari, trebuie să fi ajuns sub fusta ei, nu?

Vicci și-a tamponat fruntea și s-a eliberat din strânsoarea lui Kehoe.

— Uite ce e, eu mă ocupam de afacerile ei, nu de viața socială.

— Păi dacă făceați o treabă așa de bună ca agent, de ce nu ați susținut-o pentru rolul Evelyn Nesbit din *Platinum*?

Vicci s-a uitat la Kehoe pentru ajutor, dar nu a avut parte de nici un răspuns.

— Domnule Kehoe, cât de bine o cunoșteați pe domnișoara Galinova? De ce crede domnul Vicci că ați putea avea răspunsul? a întrebat Mike.

— Nu am cunoscut-o niciodată.

Kehoe a dat cu mâna în aer. Vocea îi era aspră, ca atunci când te pregătești să îți dregi vocea.

— Mingea este în terenul dumneavoastră, domnule Vicci.

— Uite ce e, domnule detectiv. Nu era un rol pentru Talya. Poate că Mary Martin îl poate juca pe Peter Pan până la o sută cincizeci de ani, dar acesta e un rol pentru un nou talent. Ar putea să o pună pe Lucy în lumină.

— Ajută-mă, Coop, a spus Mike. Nu e vorba de ceea ce se numește un conflict de interese?

Privirea lui Vicci se mișca de la unul la altul de parcă se uita la un meci de tenis.

— Da, se poate. Depinde de cum s-ar fi descurcat domnul Vicci cu cele două cliente.

— V-am spus, Lucy nu este…

— Cine are drepturile pentru acest spectacol? Asta vreau să știu, am întrebat. Dacă Mona și unchiul său au două companii diferite, care dintre ele are dreptul de proprietate?

Vicci a început să răspundă, dar Kehoe i-a tăiat-o.

— Acest lucru se negociază încă, domnișoară Cooper. Nimeni nu are dreptul încă. L-ați cunoscut pe vărul Monei?

— Briggs? Nu.

— Vor să-și unească forțele pentru acest proiect. Poate vor încheia și niște dispute din familie. Acum, dacă ne-ați lăsa să mergem la întâlnire, a spus Kehoe, de data asta împingându-l pe Vicci în direcția biroului, poate că vom avea răspunsul la această întrebare.

Am coborât și ne-am îndreptat spre mașină. Trotuarele erau pline

de oameni – unii lucrau, alții se plimbau, alții nu știau pe unde să meargă – iar străzile erau pline de mașini, camioane și autobuze.

Am sunat-o pe Laura în timp ce Mike mergea spre Lincoln Center.

— Ce se întâmplă pe acolo? M-a căutat cineva?

— E destul de liniște.

— Mike și cu mine mergem la Met să vedem cum decurg cercetările. Mă suni dacă ai nevoie de mine.

Poliția pusese stăpânire pe camerele elegante din holul operei. De obicei erau acoperite cu cortine și era destul de ciudat să vezi forțele de ordine acolo, iar cafelele și tocurile de pistol înlocuiseră paharele cu șampanie și gențile de seară. Mesele lungi de conferință fuseseră unite și erau pline cu cutii care conțineau date despre angajați, rezultatele interviurilor și planuri ale imensului complex.

La capătul încăperii stăteau șase detectivi. Fiecare dintre ei vorbea cu câte un om care făcea parte din echipa permanentă de la Operă. Ușile sălii principale erau deschise și se auzea muzica lui Prokofiev de la repetiția de după-amiază ca un fundal al conversațiilor serioase despre observații, alibiuri și probe incriminatorii.

Locotenentul Peterson ne-a salutat și ne-a spus să luăm loc.

— Nu vă așezați prea bine. Regula este că trebuie să plecăm de aici până la ora 6. Trebuie să golim totul, să aruncăm scrumierele, cutiile de suc și pungile de chipsuri. Ușile se deschid la ora 6 și cortina se ridică la ora 8. Toți polițiștii și toate formele de viață polițienească trebuie să dispară.

— Ce, sunteți surprinși? Spectacolul trebuie să continue. Bănuiesc că marmura și cristalul trebuie să le distragă atenția oamenilor. Să îi facă să uite că cineva a fost omorât chiar sub nasul lor.

— Coop, mai ești în relații cu cei de la Grădina Botanică? a întrebat Peterson.

Ultimul caz la care lucrasem împreună ne dusese spre un loc cu pădure, hectare întregi de grădini și un râu cu o cascadă. Grădina Botanică din New York era renumită pentru plantele sale rare din toată lumea, orhidee și flori exotice, și un personal dedicat înțelegerii și conservării acestui regat al plantelor.

— Sunt sigură că nu ne-au uitat.

— Șeful laboratorului poliției m-a sunat acum o oră. Sunt stupefiați. Știi mirosul acela de mentă de pe panglicile de la balerinii Galinovei? Nu este de la ață dentară cum ai crezut tu, Alex. S-au găsit două frunze strivite cu același miros în holul de unde a fost aruncată. Se poate să fi călcat pe ele în timpul luptei. Se gândeau că poate cineva de la Grădina Botanică le identifică și ne spune și nouă ce fel de plantă este.

— Departamentul de cercetări de acolo este foarte bun. Spune-le băieților de la laborator să ducă o mostră în Bronx, am zis. Vă găsesc

eu un botanist.

— Cum merg „conversațiile”? a întrebat Mike.

Peterson și-a luat clipboard-ul.

— Până acum am vorbit cu 86 de oameni. Paisprezece cu cazier – lucruri minore – unii au condus beți, la alții e vorba de furturi minore, posesie de droguri. Nimic interesant.

— L-ați găsit pe maseurul care era în cabină când a intrat Joe Berk? Îmi închipui că e destul de forțos, a spus Mike.

— E acoperit, a spus Peterson, căutând foaia cu acel interviu. Nu ducea lipsă de dansatori când a plecat de acolo. Am o balerină și doi balerini care jură că a lucrat cu ei, unul după altul, toată seara.

— Ți-a spus de ce s-a certat Berk cu Galinova? am întrebat.

— Spune că a început să-l certe pentru că întârziase – au început să vorbească în rusă. Maseurul nu a înțeles nimic – doar volumul și tonul vocii. Berk i-a spus să iasă și atunci el și-a luat masa și a plecat, timp în care cei doi au început să țipe unul la altul.

Eram impresionată de progresele pe care le făceau oamenii lui Peterson.

— A vorbit cineva cu profesoara de balet? Sandra – cred că Sandra Braun. A intrat când vorbeam cu Chet Dobbis, i-am reamintit locotenentului. Nu a venit vineri seara. Ceea ce înseamnă că amândoi sunt fără alibi.

Peterson a căutat din nou printre note.

— Rău pentru el, bine pentru ea. Farmacia non-stop de lângă apartamentul ei a confirmat faptul că i-au fost livrate antibiotice pentru care a semnat la ora 8:37. Avem un xerox după foaia pe care a semnat.

— Vă mișcați bine.

— Asta fără să-i punem la socoteală pe cei care au intrat, Alex.

— Cine?

— Cum ar fi una dintre fetele de la baletul din New York, a spus, referindu-se la compania legendară fondată de George Balanchine și Lincoln Kirstein, găzduită de Teatrul de Stat de la Lincoln Center. A venit de dimineață pentru a depune o plângere împotriva unui angajat care încercase să o atace în timp ce se ducea acasă acum un an. Nu a spus niciodată acest lucru.

— L-a identificat?

— Da. A fost concediat șase luni mai târziu. Din cauza dependenței de cocaină nu mai venea la serviciu. Din cauza aceasta a fost concediat. O să-l căutăm.

— Dacă ar fi spus ce s-a întâmplat atunci, a zis Mike, am fi avut ceva la mână acum.

— Le luați amprentele?

— Tuturor. Degete și palme, fotografii, mostre de salivă. Ultimele

tehnici, prin care se pune saliva pe o mostră mică, ne va releva ADN-ul tuturor angajaților.

— S-a opus cineva?

— Majoritatea sunt tipi de treabă, foarte cooperanți. Sunt câțiva care nu vor să meargă până la capăt. Unul dintre ei are un proces de paternitate pe rol și nu vrea să-i afle nimeni ADN-ul. Și mai este unul care nu a mai venit de vinerea trecută din cauza schimbului de ture. Nu știu dacă oamenii ne evită sau dacă pur și simplu nu au venit la muncă.

— Asta înseamnă că ar putea dura…

— Nu te gândi la câteva zile. S-ar putea să-ți termini ratele la asigurare până terminăm. Eu aș putea să fiu pensionat în Key West, bând cocktailuri cu paiul până terminăm de interogat pe toată lumea.

Stăteam lângă peretele de sticlă uitându-mă la scara care mergea în jos.

Investigația asta avea un aer suprarealist, cu polițiști de fiecare parte a geamului vorbind despre crimă și autopsie, amprente și profile genetice, în timp ce sub mine, tatăl Frumoasei Adormite – îmbrăcat cu costumul său de rege – și vrăjitoarea cu al cărei ac de cusut fusese omorâtă prințesa ieșeau din teatru pentru a-și cumpăra un suc.

— Chet Dobbis a fost de vreun folos? a întrebat Mike.

— Directorul artistic? Singurul lucru care îl interesează e să ne țină departe de oamenii care îl plătesc. Vă spun, toate operele acestea sunt despre cineva care este ucis. În fiecare dintre ele moare cineva, a spus Peterson. Dar în momentul în care viața imită arta nimeni nu vrea să știe nimic.

— Ai nevoie de mine aici?

— Tu și Alex faceți ce aveți de făcut. Când vom ajunge la câțiva suspecți o să fiți primii care îi vor interoga.

Mike era un interogator foarte bun. Reușise să rezolve cazuri în care nu erau probe, construind argumente solide cu nimic mai mult decât abilitatea lui de a înțelege mintea criminalilor și de a-i face să se confeseze în așa fel încât și cel mai bun preot ar fi fost impresionat.

Am urcat cu liftul la aripa cu birourile directorilor și am găsit biroul lui Chet Dobbis. Era singur și asistenta lui a așteptat până a terminat de vorbit la telefon pentru a ne conduce.

— S-a întâmplat ceva, domnule Chapman? Sau trebuie să mă aștept să vă văd în fiecare zi până reușiți să dați de cap acestei crime?

— Cum îi numiți pe cei care nu fac parte din personalul Operei?

— Figuranți, domnule detectiv.

— Ei, imaginați-vă că eu sunt un figurant. O să fiu pe aici până îl prindem pe nenorocitul care a omorât-o pe Galinova. Sper că nu vă deranjează.

Biroul lui Dobbis avea câteva dintre comorile Metropolitanului. Un

afiș înrămat al primului spectacol – Leontyne Price și Justinio Diaz în *Antoniu și Cleopatra* – era pe unul dintre pereți, înconjurat de fotografii cu autografe ale multora dintre divele care cântaseră acolo de-a lungul anilor. Erau inscripții ale lui Placido Domingo și Renée Fleming și o fotografie triumfătoare cu Beverly Sills la debutul ei la Met în rolul Pamirei, în producția din 1975 cu *Asediul Corintului,* când a fost ovaționată timp de optsprezece minute.

— Locotenentul pare să aibă tot ce îi trebuie jos.

— Până acum. Dar sper că îl veți ajuta în spatele scenei, a spus Mike.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Dobbis, în timp ce eu studiam costumele agățate pe perete.

— S-ar putea să auziți anumite lucruri datorită poziției dumneavoastră. Mă refer la lucruri pe care nouă nu ni le va spune nimeni. Muncitori care s-ar putea să fie refractari în a spune diverse lucruri despre colegii sau șefii lor sau vor încerca să se acopere și să nu spună anumite lucruri poliției. Se întâmplă de fiecare dată. Cu angajații de la muzee, spitale, profesori – s-ar putea să auziți zvonuri și bârfe despre treburi interne de care noi să nu aflăm niciodată.

— Domnule Chapman, cu siguranță nu veți rezolva o crimă pe baza zvonurilor.

— Nici nu le voi ignora. Uneori ne duc spre calea cea bună, alteori sunt false. Nu toate bârfele sunt nefondate.

Chet Dobbis a părut să cedeze la afirmația lui Mike. S-a întors spre mine și a schimbat subiectul.

— Vă interesează colecția mea? a întrebat, netezindu-și sacoul. Aici este costumul lui Grace Bumbry, pe care l-a purtat de mai multe ori în *Salomeea.* Știți?

Am dat din cap.

— Și acesta?

— *Turandot.* Costumul împăratului, a spus Dobbis, înaintând puțin pentru a atinge chimonoul de pe perete. Zeffirelli se pare că este cel mai bun regizor pe care l-am avut aici, dar costumele și decorurile au costat o avere.

— De ce sunt aceste lucruri aici și nu jos?

— Fiecare obiect din colecție este arhivat. A fost plăcerea mea să aleg câteva dintre ele pentru a-mi decora biroul. E un lucru bun și mă ajută să strâng bani de la cei care vin aici pentru întâlniri.

Mike a arătat un baston lângă biroul lui Dobbis care părea prea modern pentru a face parte dintr-un costum tradițional.

— Acesta arată mortal. De unde este?

— Nu are nici o legătură cu Opera, vă asigur. Sunt alpinist, domnule Chapman. Și speolog – știți, peșteri și genul acesta de lucruri. Acel baston este pentru mers. Are un vârf ascuțit pentru a-l putea

introduce în gheață sau printre pietre pentru a găsi un loc unde să pun piciorul și probabil că este mortal. Locuiesc lângă râu, lângă Palisade și mă pregăteam să plec la o plimbare când am fost chemat aici din cauza Talyei. Nu îmi las niciodată echipamentul în mașină – sunt lucruri pe care le vor hoții, și destul de scumpe, așa că l-am luat cu mine după ce am parcat.

Mă uitam la perucile de pe rafturile de lângă ușă.

— Spuneți-mi despre acestea.

— Le facem pe toate aici, domnișoară Cooper. Toate costumele, chiar și perucile. Am câteva modele foarte frumoase aici, a spus, arătând spre diversitatea de stiluri, de la ușoara chelie a doctorului Faust la cocul lui Madam Butterfly.

— Aceasta? Cea de pe raftul de sus cu părul lung alb?

— Falstaff. Sunt destul de sigur că este Falstaff.

Mike a înțeles aluzia.

— Un aspect destul de natural. Din ce sunt făcute?

— Din păr natural, bineînțeles, a spus Dobbis, luând cea mai apropiată perucă. Foarte costisitoare, dar așa le facem aici. Manon Lescaut, aceasta, cu bucle din Franța secolului al XVII-lea. Vedeți? Aici este o meșă fină care se lipește de fruntea cântăreței în timpul spectacolului. Firele sunt prinse de această meșă. Durează trei sau patru zile confecționarea uneia.

— În afară de dumneavoastră, domnule Dobbis, cine mai are costume și peruci? am întrebat.

S-a gândit un moment.

— Nu sunt sigur. Nu cred că multă lume are acces la ele. Din când în când, atunci când sunt uzate și trebuie înlocuite, bănuiesc că angajații păstrează unele dintre ele.

Cele care se află în stare bună sunt licitate în cadrul unei gale anuale, alături de balerinii uzați ai dansatoarelor, după cum probabil știți.

— Unde sunt depozitate de obicei perucile acestea? am întrebat.

Dobbis mi-a dat-o pe cea pe care o ținea Mike.

— În magazia pentru peruci, sus, sub cheie. Toate sunt confecționate din păr uman, mai puțin acestea albe, a spus, arătând spre una pe care tocmai i-o dăduse lui Mike.

Mike a frecat firele de păr între degete.

— Ar fi putut să mă păcălească. Nu par deloc artificiale.

— Nimic din ce este aici nu e artificial, domnule detectiv. Este vorba doar de păr uman alb, a spus Dobbis. Ei bine, acesta devine puțin galben în lumina reflectoarelor. Ne place să fie totul natural, real – așa că toate perucile albe care se folosesc sunt din păr provenit de la animale. Culoarea se păstrează mai bine. Părul care se folosește provine de la iaci albinoși. Iaci tibetani.

Mike a ridicat din sprâncene în semn de surprindere.

— V-am speriat, domnule Chapman? a întrebat Dobbis, îndreptându-se spre birou cu o expresie pe față de parcă ar fi marcat la o competiție sportivă.

— Da, așa este. Mă gândesc că părul blond, cu tot peroxidul folosit, nu se compară cu cel al iacilor. Peste două săptămâni este prima împărtășanie a nepoatei mele și mă gândesc că la ce minte sucită are Coop când vine vorba de detalii, să nu mă trimită într-o expediție în Himalaya pentru un iac viu.

Dobbis nu își putea da seama dacă Mike încerca să glumească sau nu.

— Problema aceasta cu părul – cu perucile – e serioasă?

— Nu e nimic pe care eu și Dalai Lama să nu-l putem rezolva, a spus Mike, mergând spre ușă. Pardon, voiam să spun Dalai Lama, Richard Gere și cu mine.

17

Mike s-a oprit pentru a-i spune lui Peterson știrile despre părul de animale.

— Vezi ce inventar au. Poate că a dispărut ceva de săptămâna trecută. Lucrurile astea sunt scumpe și trebuie ținute sub supraveghere. Poate vom reuși să facem rost de o copie sau de un duplicat. Dacă ucigașul care a interceptat-o pe Galinova purta o perucă albă, acest lucru ar schimba total datele problemei.

Angajații erau interogați nu numai despre activitățile lor de vineri seara, dar și în legătură cu străinii pe care îi văzuseră pe coridoare și în culise înainte și după spectacol. Aceste descrieri nu ne-ar ajuta dacă nenorocitul se făcuse nevăzut în timpul serii.

Peterson a întrebat de colecția lui Dobbis.

— Crezi că avea acces?

— Îmi vine să-mi dau singur pumni pentru că l-am lăsat să vadă cât de șocat am fost de răspunsul lui. Oricum, perucile pe care le are el acolo sunt din spectacole. Ar atrage atenția destul de mult asupra lui dacă ar umbla cu o perucă de rege francez, dar cine știe ce mai are prin sertare. O perucă cu o frizură modernă – ei bine, oricine ar fi purtat-o ar fi arătat ca un domn distins. O diversiune, o figură remarcabilă care sigur nu ar fi trecut neobservată pe un coridor sau în lift.

— Sau poate, am spus, ucigașul a vrut ca cineva să creadă că este Joe Berk. Vezi un om cu părul alb – sau chiar mai bine, pui câteva fire pe podea – știind că Berk avea anumite legături cu Talya. Creezi o iluzie – asta fac costumele. Lansezi un zvon care trimite la Berk.

— Cine știa despre Berk și Galinova? a întrebat Peterson.

— Dobbis, desigur. Rinaldo Vicci, impresarul ei. Nu cred că era un secret pentru cei care lucraseră în culise cu ea în ultimele câteva zile și la repetiții. Talya era o persoană cunoscută, iar Berk a luat-o de la Operă de câteva ori.

— Și apoi, mai este familia lui Berk, a spus Mike. Aș putea să-mi pun o armură și să intru în cuibușorul armăsarului acestuia.

Peterson s-a întors la cartierul său general temporar.

— Totul va fi mai ușor o dată ce trecem de primii pași. Am studiat vechiul caz de crimă de la Operă. Șansele sunt destul de mari ca Talya să fi fost aleasă la întâmplare – s-a lovit de tipul nepotrivit într-un loc izolat, la fel ca violonista de atunci. El face un pas, ea îl respinge și el devine furios. Un scenariu pe care Alex l-a văzut de multe ori până acum.

— Ai dreptate.

Le vorbeam deseori femeilor despre atacurile sexuale și violența domestică. Întrebarea pe care o auzeam cel mai des era dacă victima ar trebui să opună rezistență atacatorului, mai ales dacă acesta era înarmat. Sunt foarte multe variabile care spun ce decizii ar trebui să ia femeile în cele câteva secunde în care trebuie să-și dea seama de natura pericolului.

Uneori, femeile care au încredere și forță ar putea încerca să-l lovească înainte de a o lua la fugă. Dar, de cele mai multe ori, am văzut cazuri în care victimele încercau să se lupte cu atacatori mult mai puternici și pregătiți pentru atac, care deveneau și mai nervoși din cauza rezistenței care li se opunea, iar forța lor devenea și mai mare. Nu se știa deocamdată dacă acesta a fost motivul care a dus la moartea Talyei.

— Cei de la morgă m-au sunat în legătură cu predarea trupului Galinovei tipului…

— Sponsorului ei. Hubert Alden, a spus Mike.

— V-am pasat vouă treaba asta.

— Ne ocupăm de ea. Haide, puștoaico. Să mergem.

Am ieșit din clădire pe ușa din față și am mers spre mașină, încălziți de soarele de aprilie. Mike a format numărul de la biroul lui Alden și a întrebat-o pe secretară dacă era în oraș și dacă puteam stabili o întâlnire mai devreme de ora 5.

— Depinde pentru ce problemă? a răspuns Mike la comentariul ei.

Secretara nu l-a întrebat despre scopul vizitei, dar a spus ceva ce l-a făcut pe Mike să zâmbească după ce a închis.

— Ai fost vreodată la o audiție?

— Ce fel de audiție? am întrebat.

— O audiție pentru o propunere de spectacol pe Broadway. Disponibilitatea domnului Alden depinde de ora la care se termină audiția de la Teatrul Imperial. Cea la care voia să-l vadă Mona Berk. Simpatică secretara. Vor fi acolo cei din spate, a spus. Îngerii. Sună la informații. Află adresa teatrului.

Am format numărul de la informații și imediat ce s-a făcut legătura am repetat adresa cu voce tare pentru Mike.

— Strada 45, numărul 246. Cum crezi că o să intrăm?

— Ține-ți ochelarii de soare la ochi. Nu ai vrut întotdeauna să fii înger?

— Trebuie să încep de undeva. Dar nu îmi aduc aminte nimic despre această afacere. Ce s-a întâmplat?

— Știi cine este Stanford White, nu?

— Da. Firma de arhitecți – McKim, Mead și White – au realizat unele dintre cele mai importante clădiri din New York. Printre ele – Clubul Universitar de pe Fifth Avenue și Galeria Marilor Personalități ale Americii – locuri care au avut un rol important în investigațiile pe

care le-am făcut cu Mike.

— Știi cine a proiectat Madison Square Garden?

Complexul imens pentru sport și divertisment fusese inaugurat în anii ’60, dar știam că White trăise acum mai bine de un secol.

— E imposibil.

Mike mergea în jos pe Seventh Avenue.

— Nu ăsta. Cel vechi.

— Unde e?

— Cine este îngropat în mormântul lui Grant? White l-a construit pe cel din Madison Square, știi tu, Madison, colț cu strada 26. Era un teatru muzical și o sală de concerte. White avea în jur de cincizeci de ani când s-au întâmplat toate astea, dar era înnebunit după fetele tinere. Mă refer la adolescente în genul lui Evelyn Nesbit. Ai fi umblat mult după el.

Am parcat în apropierea teatrului și am mers pe jos până acolo.

— Câți ani avea Nesbit?

— Probabil paișpe sau cinșpe când a cunoscut-o Stanford White. Era o mare frumusețe, iar mama ei o adusese la New York cu scopul de a poza pentru artiști.

— Artiști adevărați?

— La început. Apoi pentru fotografii de modă, iar la cinșpe era o vedetă.

La ușa teatrului era un bărbat cu o listă de nume. Stătea pe scaun cu ochii închiși și asculta muzică la iPod. Probabil că ne-a auzit și s-a ridicat.

— Dumneavoastră sunteți?

— Domnul Alden ne așteaptă. Hubert Alden.

A văzut numele lui Alden pe listă și ne-a arătat intrarea. Am citit pe o mică placă de bronz că această clădire aparținea Organizației Schubert.

— Ce face Mona într-un teatru Schubert? l-am întrebat pe Mike.

— Probabil că îl evită pe unchiul Joe. Dacă ar fi ținut audiția într-un teatru de-al lui, el ar fi fost primul care ar fi aflat. Ar fi putut să-i strice surpriza.

Am trecut intenționat prin fața orchestrei și am găsit scara care ducea la etajul de sus al teatrului imens care nu avea nimic din intimitatea Teatrului Belasco. Plăcuța menționa că acolo fuseseră găzduite musicaluri ca *Scripcarul pe acoperiș* și *Fete de vis*; pereții și tavanele erau acoperite cu panouri elegante cu motive florale și geometrice.

Trebuia doar să vizitezi primele teatre de pe Broadway pentru a vedea câteva dintre cele mai elegante interioare new-yorkeze – fresce pe pereți și tavane, sculpturi realizate de cei mai mari artiști ai zilei, candelabre și lămpi – multe case fuseseră redecorate în acest stil.

Mike a mers până a găsit scaune pe penultimul rând de la balcon. Toată partea de sus era în întuneric și, deși noi puteam vedea foarte bine pe scenă, cei de jos cu greu ne-ar fi putut observa.

— Toți sunt aici, a spus Mike în șoaptă, și pun pariu că nu ai fost niciodată atât de sus.

Scena era goală, cu excepția unui pian, a unui pianist și a lui Lucy DeVore, cu scenariul în mână, îmbrăcată cu o bluză crem și pantaloni asortați.

În primele rânduri se aflau câteva persoane cunoscute. Mona Berk stătea lângă Rinaldo Vicci, iar Ross Kehoe se ridica pentru a merge pe scenă. M-am gândit că Alden era printre spectatori.

Kehoe l-a strigat pe cel care se ocupa de lumini.

— Vreau ceva colorat. Lasă puțin mai jos, poți?

Modificarea a fost făcută.

Kehoe a aprobat cu un semn făcut cu mâna și a adăugat ceva.

— Să fii pregătit să pui reflectorul pe Lucy, da? Ceva să strălucească cu adevărat, auriu. Poți să faci asta sau vrei să vin acolo sus?

De undeva de sub noi s-a auzit o voce:

— Gata.

Ross Kehoe a dat din cap și a mers mai departe. Mona Berk vorbea cu Lucy DeVore, dar nu am putut auzi nimic.

— Și Evelyn Nesbit? l-am întrebat pe Mike.

— Toată lumea o dorea. John Barrymore a încercat să se căsătorească cu ea, dar ea l-a părăsit pentru Stanford White. A devenit amanta lui White.

— S-a căsătorit până la urmă cu ea?

— Avea deja o nevastă și copii. Dar mai avea și un apartament în Madison Square – un apartament dublu, la fel ca Joe Berk. La etajul al doilea, suspendat de o ramă, White avea un leagăn din catifea roșie. Se spune că le dădea fetelor șampanie, le dezbrăca și se uita la ele cum se dădeau în leagăn, goale. Asta era plăcerea lui.

Un tânăr cu scenariul în mână a apărut din dreapta scenei și se pare că era momentul ca Lucy să intre. Tânărul avea mânecile ridicate și purta pantaloni kaki; Mona l-a chemat să se așeze la locul lui, mai aproape de Lucy.

— Harry, vreau să stai chiar peste ea. Pare mult mai înspăimântător așa când te enervezi, când reacționezi la vorbele ei.

— Harry Thaw, a spus Mike. Copilul milionar din Pittsburg care s-a căsătorit cu Evelyn. Un nebun.

— El știa despre Stanford White?

— La început nu destul de mult. Știa că lui White îi plac fetele tinere – de preferință blonde – dar Evelyn susținea că este virgină.

— Bănuiesc că Thaw a aflat că nu era.

— Unul dintre ziare a publicat o fotografie a lui Evelyn. Părea că doarme pe covor, în apartamentul lui White. Părul ei lung părea singurul lucru care o acoperea.

Mona Berk s-a ridicat pentru a-i da indicații lui Lucy.

Lucy spunea cuvintele lui Evelyn, adolescenta care scâncea în timp ce povestea cum a dezvirginat-o Stanford White.

— Nu voiam să fiu acolo, Harry. Chiar nu voiam. Nu voiam să beau șampanie, dar St… dar domnul White… el m-a făcut să beau.

— De câte ori ai auzit scuza asta la tine în birou, Coop? Cum forțezi pe cineva să bea șampanie? O ții strâns și îi verși pe gât? Nu înțeleg, mi-a șoptit Mike la ureche.

Harry Thaw nu credea versiunea lui Lucy despre eveniment. S-a îndreptat spre ea, ridicând mâna de parcă ar fi vrut să o plesnească pe tânără lui mireasă.

— M-a drogat, Harry. Probabil că a pus ceva în băutură pentru a mă face să leșin. Știi că nu m-aș fi oferit unui bătrân.

— Atac sexual facilitat de droguri, a spus Mike. Acum o sută de ani.

— Nu-i adevărat. Nu ar fi trecut de primul interviu cu Mercer.

Lucy DeVore a început să plângă în timp ce descria cum se trezise în patul lui White, goală și neajutorată, și cum el profitase de ea fără ca ea să accepte. Thaw a îmbrățișat-o, iar pianistul a început o piesă despre inocența pierdută. Nimeni nu pleacă de la teatru fără să fredoneze melodia aceea în seara premierei.

Ross Kehoe a venit din nou pe scenă, și-a pus brațul în jurul lui Lucy și au plecat împreună în stânga scenei.

Câteva fete din cor, mai mari decât Lucy DeVore și la fel de bine făcute, mergeau agale pe scenă, îmbrăcate în haine negre care le scoteau în evidență părul blond și pantofii cu toc. Au început să se plimbe de colo-colo, arătându-și talentele, în timp ce pianistul cânta ceva care invoca spiritele epocii de aur în care se petrecuseră evenimentele.

Mona vorbea cu îngerii de pe scaune.

— Aceasta este scena cea mare din Madison Square. Punctul culminant al primului act – vom interveni aici. Este anul 1906. Un domn distins stă singur la masă, aproape de dansatoare. Acesta este Stanford White.

Un bărbat frumos, grizonat prea de timpuriu – am bănuit – a venit pe scenă împingând o măsuță pe rotile și un scaun pe care l-a pus alături pentru a sta pe el.

Pianistul marca ritmul și fetele dansau în timp ce Stanford White se uita la ele entuziasm, aplaudând și strigându-le numele din când în când.

Din spatele cortinei a apărut pe scenă Harry Thaw, pretinzând că

își face loc spre publicul imaginar. Era greu să îți iei ochii de la fetele ale căror trupuri se unduiau foarte bine sincronizate, dar Thaw a continuat să se miște dintr-o parte în alta a scenei.

În momentul în care muzica s-a oprit și una din fete a ajuns în brațele lui Stanford White, s-a auzit o împușcătură în teatrul aproape gol și ecoul a făcut să pară că parcă s-ar fi tras cu tunul. Harry Thaw venise în spatele lui White și îl împușcase, dansatoarele țipau, iar White a căzut de pe scaun, trăgând după el masa, totul într-un nor de fum care venea din spatele cortinei.

La auzul pocniturii, l-am apucat pe Mike de braț, surprinsă de împușcătură. Nu îmi aminteam ca arhitectul să fi fost omorât de Thaw.

— Stai liniștită. Așa s-a întâmplat și în realitate.

În timp ce fumul se risipea, acordurile muzicale deveneau din ce în ce mai lente. Thaw și White au ridicat masa și scaunul, și le-au urmat pe fete în culise.

Din spatele scenei au apărut două picioare – perfecte, lungi și subțiri. Pe măsură ce muzica devenea mai alertă, o voce din primul rând – probabil Mona Berk – a țipat „Hai!”.

Picioarele au început să se miște ca ale unui copil care își ia avânt cu leagănul pe terenul de joacă. În câteva secunde, imaginea blondei Lucy DeVore se putea vedea perfect, cu părul lung pe umeri în timp ce se legăna înainte și înapoi cât era scena de lată. Leagănul cobora de sus, încet, ca un pendul.

Lucy și-a întors capul spre public și a început să cânte versurile de început. Picioarele i se mișcau înainte și înapoi, dispărând din imagine, sacrificând cuvintele pentru imaginea vizuală creată.

În timp ce aluneca ușor spre partea stângă a scenei, se auzi sunetul unei crăpături. Scaunul leagănului s-a rupt și Lucy a țipat în timp ce era în aer încercând în van să se agațe de funiile care o țineau înainte să fi căzut pe scenă.

18

De la balcon, Mike a fugit pe scări și a ajuns într-una din cele două boxe de deasupra orchestrei. S-a urcat în cea de-a doua, aproape de cortină, apoi a coborât pe o scară de metal. A ajuns pe scenă imediat după Mona Berk, Ross Kehoe și toți ceilalți care s-au strâns în jurul trupului inert al tinerei.

Mi-am deschis telefonul pentru a suna la salvare și poliție în timp ce mă îndreptam spre scenă pe scară trecând prin fața orchestrei.

Oricât de surprinși erau să-l vadă pe Mike Chapman, au reacționat destul de bine.

— Înapoi. Toată lumea înapoi, îl puteam auzi strigând la grupul care se strânsese în jurul lui Lucy DeVore. Lăsați-o să respire.

— Sunați pentru ajutor, am auzit-o pe Mona Berk.

— Este o ambulanță pe drum.

De pe scenă, Mike m-a văzut venind.

— Coop, vino aici. Restul dați-vă la o parte. E în viață. Respiră. Coop, nu lăsa pe nimeni să o atingă. Ține-i departe. Are nevoie de aer. Tu – oricare dintre voi, a spus Mike, făcând semne spre mica trupă de actori. Mergeți afară și așteptați-i pe medici. Aduceți-i aici.

Am îngenuncheat lângă Mike.

— Poți spune dacă are ceva fracturat?

— Picioarele, evident, a spus, arătând spre locul unde osul ieșise prin piele. Nu știu dacă și gâtul sau coloana. Nu vreau să ating nimic până nu vin cei de la ambulanță să verifice. Nu a deschis ochii până acum. Stai cu ea până mă duc să mă uit pe aici.

Mike a chemat-o pe Mona Berk.

— Cine se ocupă de leagănul de sus?

Ea, în schimb, a arătat spre Ross Kehoe pentru a da răspunsul.

— Zburătorii, echipa de sus. Azi nu sunt decât doi tipi.

— Nu lăsa pe nimeni să plece. Fă o listă cu toți cei care lucrează aici azi, a spus Mike, plecând spre locul în care era echipa.

Stăteam pe scenă alături de trupul lui Lucy DeVore. I-am pus mâna pe brat și i-am luat pulsul – era foarte slab – și i-am ținut mâna, spunându-i că o să fie bine. Nu căzuse la fel ca Talya – cu capul în față – așa că speram ca rănile să nu fie fatale.

Mike dispăruse în culise. Nu îi mai vedeam puloverul albastru și părul negru pe scara de metal. Oamenii care fuseseră în sală erau acum strânși într-un mic cerc – Mona cu Ross Kehoe și Rinaldo Vicci, vorbind la mobilul ei, explicând situația cuiva care sunase; actorii erau îndurerați din cauza tinerei rănite.

M-am uitat spre scara din spatele scenei după Mike și i-am văzut

umbra deasupra.

Am întors capul spre intrare, sperând că echipajul ambulanței era aproape de data aceasta. M-am uitat la Lucy să văd dacă a deschis ochii, dar nu se schimbase absolut nimic în starea ei.

Mike era din nou lângă mine în momentul în care au venit medicii. M-am dat la o parte pentru a le face loc în timp ce-i verificau semnele vitale.

L-am urmat pe Mike înspre grupul Monei Berk.

— Nu e nimeni acolo sus. Unde naiba sunt oamenii ăștia?

— Uite, a spus Kehoe, nu e decât un surogat de echipaj. Tehnicienii și ajutoarele nu vin până după-amiază.

— Proastă alegere de cuvinte. Cine sunt și ce însemnă asta? Așa se mai pot economisi bani?

— Nu era vorba decât de o mică repetiție, Mike. Crezi că voiam să se rănească? Ultimul lucru care îmi trebuie este un proces înainte de a încheia contractul.

— Uită-te la ei, a spus Mona, arătând spre actori. Nu trebuie decât ca toți idioții ăștia să înceapă să spună că spectacolul este compromis. Toată industria asta se bazează pe superstiții. O să cheltuiesc o avere și nu o să reușesc niciodată cu spectacolul ăsta.

Nu era foarte îngrijorată de viața lui Lucy DeVore, mai ales dacă acest eveniment stătea în calea vânzării de bilete.

Vicci i-a șoptit ceva lui Kehoe și au început să meargă spre scară, apoi au urcat pe platformă.

— Stai, a spus Mike.

— Am întrebat doar ce s-a întâmplat cu leagănul, domnule detectiv. Vreau să văd cum arată sforile care s-au rupt, a spus Vicci, cu accentul său.

— Am chemat oameni să cerceteze locul crimei. Stai deoparte, da?

— Dar, crimă…? Cine a spus ceva de crimă?

— Nimeni deocamdată. Dar locul va fi cercetat înainte de a mai atinge cineva ceva. De unde provine leagănul?

Kehoe a chemat-o pe Mona.

— Dragă, domnul Chapman vrea să știe câte ceva despre leagăn. De unde îl avem?

— De la Teatrul Brooks Atkinson, Ross. Din piesa *Săritorii* a lui Tom Stoppard, îți amintești? Fata din leagănul decorat cu o semilună? Doamne, de ce nu o iau de aici? De ce nu o duc la spital? Ghinionul dracului!

Mike stătea lângă unul dintre doctori când m-a chemat. Lui Lucy îi puseseră gâtul într-un guler cervical și se pregăteau să o mute, lucru care însemna că era puțin probabil să fi suferit vreo rană la coloană. Cu ajutorul lui Mike au ridicat-o pe targă, ducând-o apoi spre ieșire și în ambulanță.

După ce s-a ocupat de problema principală, Mike s-a întors la producători.

— Au plecat, unde au plecat cu toții?

— În spate, pe stradă. Fumează. Sunt destul de speriați, a spus Kehoe urcând pe scenă pentru a-i chema la ușa din spate.

Doi tineri în jur de douăzeci de ani, îmbrăcați în blugi și tricouri murdare au intrat în teatru. Mike le-a notat numele și câteva date și apoi i-a rugat să îl ducă pe pasarelă pentru a vedea țevile de care fusese suspendat leagănul.

— Nu mergi la spital cu Lucy?, l-am întrebat pe Rinaldo Vicci.

— Eu… eu nu știu ce să fac cu biata copilă. Poți să îmi spui unde au dus-o? (Și-a frecat burta cu mâna, ștergându-și din nou sudoarea de pe frunte cu cealaltă mână.) Nu sunt responsabil pentru ce i se întâmplă.

— Cineva trebuie să meargă cu ea. Doctorii au nevoie de un adult care să semneze actele pentru operație. Nu vă pasă nici unuia ce se întâmplă cu ea?

Mona avea mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să-mi spună să tac.

— Stai puțin. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu înainte chiar de a mă gândi să mă implic. Rinaldo, asta e treaba ta. Nu are opti'șpe ani? Mi-ai spus că are opti'șpe ani și că urma să spunem publicului că are șaișpe. Îi cunoști familia?

— Pe nimeni. Nu știu nimic despre ea. Mi-a spus că e din Virginia de Vest și că stă acolo singură.

— Domnule Vicci, cred că puteți face mai mult de atât. Trebuie să aveți ceva mai multe informații. Poate la dumneavoastră în birou?

Se juca cu eșarfa de cașmir pe care o avea în jurul gâtului în aceea după-amiază caldă de primăvară.

— Mă gândesc, domnișoară Cooper. Mă gândesc că nu știu mare lucru. Nu era nimic formal astăzi, înțelegeți?

— Mă gândeam că dacă aș putea trage de cele două capete ale eșarfei din jurul gâtului l-aș putea face să-mi mărturisească tot ce nu voia să-mi spună.

— Cine a adus-o la dumneavoastră, domnule Vicci? Cum a ajuns în atenția dumneavoastră? Vreau câteva explicații, câteva…

— *Scuzi, signora.* Trebuie să fie câteva note în biroul meu. Aș fi foarte încântat să vă sun mai târziu să vă spun tot ce aflu, dar acum este doar una dintre tinerele care bat la uși și cineva mă recomandă pe mine.

— Unde sunt hainele ei? Trebuie să fie în geantă vreun act de identitate. Cineva pe care să-l contactăm?

M-am întors spre grupul de actori și i-am rugat să mă conducă la cabină.

Am mers în spatele cortinei, în stânga scenei, pe o rampă ce ducea

la o cameră comună deprimantă.

Pe una din laturi erau numai oglinzi, încadrate în partea de jos cu o ramă mare pentru cosmetice și tot felul de perii de păr, iar în fața oglinzilor erau așezate ici și colo scăunele. Pe celălalt perete erau cuiere. Una dintre fetele care juca în numărul de dans mi-a arătat locul unde erau atârnate puloverul, pantalonii și geanta lui Lucy.

Am căutat în geantă – dând la o parte ochelari de soare, pilule anticoncepționale, gumă cu nicotină și o cutiuță cu nucșoară – până am dat de un portofel de plastic. Avea treizeci și patru de dolari, un card și carnetul de șofer eliberat de statul New York. Avea douăzeci și unu de ani, o vârstă la care o femeie frumoasă putea face orice își dorea în oraș. Conform adresei de acolo locuia în Manhattan, pe Ninth Avenue – nici o legătură cu Virginia de Vest – și am bănuit că oricine era, făcuse rost de actul acela în mod ilegal, nu de mult și nu departe de Times Square.

Când m-am întors pe scenă, Mike stătea în fața orchestrei, notând nume și numere ale îngerilor care așteptau să plece de acolo. S-a întors cu spatele și m-a luat pe după umeri să-mi spună ce a aflat.

— Copiii ăștia nu știu nimic. Unul dintre ei a tras pe nas – e uimitor cum toată marijuana din el îl poate face să sară fără să cadă.

— Cine i-a angajat?

— Cel mai în vârstă dintre ei a primit un telefon săptămână trecută de la vărul lui, care face parte din echipa de la Belasco. Tipul nu voia să intre în conflict cu Joe Berk, așa că le-a dat slujba celor doi, care sunt prieteni. În scenariu scrie exact ce țeavă și când anume să mute. Nu au idee cine a pus leagănul acolo sau când a fost pus.

— Ai numele tuturor?

— Da, amărâții ăștia pot pleca. Hubert Alden a fost de acord să rămână să vorbească cu noi.

Care e? am întrebat, uitându-mă la cei de pe scenă.

— Tipul înalt în costum gri, cu haina aceea pe umeri. Arată ca într-o reclamă pentru Brylcreem.

Mike le-a dat drumul celorlalți, așteptându-i în continuare pe cei care urma să verifice locul crimei. Acest tip de evenimente – în aparență accidentale – nu vor deține capul de afiș. Am sunat-o pe Maxine, ajutorul meu, și am rugat-o să se ducă la spital pentru a sta acolo până își revine Lucy DeVore – nu conta cât de mult, nu conta cât de târziu. Indiferent cine era Lucy și indiferent care era povestea ei, nu era momentul pentru a fi singură, iar Max ajutase multe victime să treacă peste traume.

Am mers spre Hubert Alden în spatele teatrului și ne-am prezentat. S-a sprijinit cu spatele de colțul zidurilor și și-a împreunat mâinile, în timp ce noi îl studiam.

— Legistul ne-a spus că ați sunat azi dimineață. În legătură cu

Natalya Galinova. Eu sunt detectivul care se ocupă de caz.

— Vă sunt recunoscător. Este vreo problemă dacă voi lua acasă trupul?

— Am câteva întrebări. Și așteptăm ca soțul ei să semneze actele. În asemenea împrejurări este puțin ciudat ca cineva care nu este rudă să ceară trupul.

— Am avut o relație profesională, domnule detectiv. Am susținut-o pe Talya ca artistă și am fost foarte generos cu compania ei.

— Acesta este motivul pentru care sunt nedumerit, a spus Mike, făcând cercuri în aer cu mâna, în stilul lui Columbo. Cum funcționează acest parteneriat?

Explicația lui Alden a fost scurtă și la obiect. A negat orice legătură sexuală cu Talya Galinova.

— Atunci despre ce este vorba? a întrebat Mike.

— Am foarte mulți bani, domnule detectiv. Am 52 de ani – sunt investitor bancar. Căsătorit, dar fără copii. Bunica mea a fost una dintre cele mai importante cântărețe de operă ale secolului trecut. În onoarea ei sprijin marii artiști.

— Cine a fost bunica dumneavoastră? a întrebat Mike.

— Giulietta Capretta, înainte de a deveni Alden. Recunoașteți numele?

Mike a dat din cap în semn de negație.

— Dumneavoastră, domnișoară Cooper?, a spus Alden, plecând de lângă perete și mergând spre ușa de ieșire.

— Am auzit discurile pe care le avea tatăl meu cu ea. Cânta cu Caruso la vechiul Met, dacă nu mă înșel.

Alden a zâmbit spre mine, imitând-o pe bunica lui pentru noi, ridicându-și un deget și începând să ruleze „r”-ul într-un tril perfect, aproape la fel ca Rinaldo Vicci.

— Ei, „tânără doamnă, nu vă puteți face o idee despre vocea mea dacă nu ați ascultat decât discuri. Când făceam înregistrări trebuia să mă întoarcă cu spatele la aparat, că, altfel, le stricam mașinăria”, a spus Alden, gesticulând cu mâna.

Acestea erau cuvintele Giuliettei pentru cei care nu o văzuseră pe scenă.

Alden se juca cu mine și puteam vedea că Mike era enervat. A făcut câțiva pași în fața lui Alden și a mea și a așteptat să-l ajungem.

— Deci din cauza asta sunteți atât de generos? Memoria bunicii?

— Nu e îndeajuns pentru dumneavoastră, domnule Chapman? Familia Alden sponsorizează artele de multă vreme, a spus Alden continuând să meargă foarte fudul. Au făcut parte din cei care au ridicat clădirea Operei în 1883. Pe vremea când erau considerați prea de stânga pentru a fi admiși la Academia de Muzică.

Am aflat povestea construirii primei Opere Metropolitane în

primele mele excursii la Lincoln Center. După Războiul Civil, vechea gardă care conducea Academia, care a fost prima gazdă pentru spectacolele cântăreților de operă din Europa și America, a respins încercările noilor îmbogățiți de a deveni membri: familiile Vanderbilt, Gould, Astor, Belmont. Aceștia au dus Academia la faliment, organizând propria lor instituție în centrul orașului și lăsând planuri care sunt încă operaționale pentru strada 14. Seara inaugurală de la Met a fost un eveniment atât de strălucitor – femei cu bijuterii și rochii superbe – încât locurile de jos au fost numite mai târziu Potcoava de Diamant. Fără îndoială, înaintașii lui Alden au fost acolo.

— În cazul dumneavoastră, ce ați avut de câștigat de pe urma celor cinci sute de mii de dolari?

— Atenția Talyei, cu siguranță. Era o companie foarte plăcută, domnule Chapman.

— Deșteaptă și foarte talentată, frumoasă și plăcută.

— Soțul ei nu v-a stat în drum?

— Soțul Talyei nu mai este important de mai bine de zece ani. Este într-un scaun cu rotile de când a suferit un atac de cord – trebuie să aibă în jur de optzeci de ani acum – și trebuie să spun că este puțin nebun. Are cineva grijă de el și nu vrea nimic.

— Și ce a atras-o la el? a întrebat Mike.

— Banii, pe vremea când îi avea. Dar acele zile au apus de mult.

— Vineri seara, în noaptea în care a fost omorâtă Talya, ați fost la spectacol?

— Nu. Nici măcar nu eram în oraș. Am o casă în afara orașului și am mers acolo în week-end. Nu am aflat că fusese omorâtă până duminică seara.

Mike a făcut un semn spre scena teatrului.

— Cu ce scop sunteți aici?

Hubert Alden a oftat.

— Probabil știți că Talya făcea presiuni pentru a juca acest rol – Evelyn Nesbit – în cazul în care spectacolul ajungea pe Broadway. Joe Berk mă chemase pentru a încerca să o conving să renunțe la idee. Mi-a dat și scenariul să-l citesc. L-ați văzut?

— Nu.

— Era un alt rol pe care noi îl credeam perfect pentru Talya. Când Rinaldo Vicci și Joe Berk i-au spus despre el, nu a primit vestea foarte bine.

— De ce? am întrebat.

— Era rolul mamei lui Evelyn Nesbit, domnișoară Cooper. Următorul act din spectacol este despre mama lui Evelyn, care a preluat controlul după crimă. Era o femeie foarte tânără, de fapt – mai tânără decât Talya. Treizeci și ceva – strălucitoare și destul de manipulantă. Familia Thaw a cumpărat-o – cu rochii și bijuterii

scumpe. Al doilea act este despre Evelyn și mama ei și despre ce s-a știut în legătură cu procesul. I s-a zis crima secolului, domnule. Scenariul cam copiază numărul ăla de dans din *Chicago,* dar nu prea întâlnești des ceva original pe Broadway, nu? Și cum poți pierde o audiență de asemenea proporții, o apărare nebună și un avocat pe nume…, a spus Alden, trosnindu-și degetele.

— Delphin Delmas.

— Foarte bine, domnule detectiv. Vă cam pricepeți la treburile astea cu crime.

— Deci Talyei nu i-a plăcut ideea.

— Era furioasă pe toți.

— Dar este moartă, domnule Alden, a spus Mike. De ce mai sunteți implicat în acest joc? Aveți un alt cal cu care concurați?

— Am fost în spatele multor spectacole pentru mulți producători. Am văzut cum familia Berk s-a împărțit de-a lungul anilor. De fiecare dată când doi dintre ei se ceartă pe drepturile unui spectacol, este întotdeauna o șansă să intri și să obții o afacere bună. L-am ascultat pe Berk atât de mult și îl cunosc atât de bine, încât am venit să văd dacă Mona poate să facă ceva.

— V-a invitat?

— Domnul Vicci este cel care m-a chemat. Rinaldo Vicci. Impresarul Talyei.

— Depinde din ce parte bate vântul, nu-i așa, câtă vreme nu se știe dacă o mai reprezenta?

— Talya? S-ar fi întors la el. Întotdeauna o făcea.

— Ați venit azi pentru a o vedea pe Lucy DeVore?

— Nu știam nimic despre ea. Rinaldo nu v-a spus că Talya îl implorase să-i ofere șansa ca Mona Berk s-o vadă cum arăta în rolul principal? Nu v-a spus că Talya Galinova trebuia să fie în dimineața asta în acel leagăn rupt?

19

— Ne oprim pentru un hot dog? Mor de foame.

— Sigur. Dar mie nu mi-e foame. Aș vrea să merg la apartamentul lui Lucy să văd dacă e vreo informație legată de rudele ei.

— O să fiu rapid, a spus Mike, uitându-se la vânzător cum pregătea crenvurștii în apă fiartă. Deci, ce crezi despre leagăn?

— Nimic. Ai văzut ceva când te-ai uitat la el? am întrebat, luând Coca-Cola Light pe care mi-o cumpărase Mike.

— Da, dar nu îmi dau seama dacă e vorba de o funie veche sau dacă cineva a subțiat-o intenționat. S-a dat într-o parte, iar placa de lemn – scaunul pe care stătea Lucy – a alunecat, aruncând-o pe scenă ca pe o piatră. Analiza frânghiei e treaba celor de la laborator.

— Dacă a fost o înscenare, întrebarea este dacă era pentru Talya. Poate era o măsură de siguranță, în cazul în care nu murea până azi, dacă ucigașul nu ar fi reușit s-o omoare vineri seară.

— S-ar putea, a spus Mike, mușcând din hot dog.

— Nu, mulțumesc, i-am spus unui bărbat știrb care trecea pe lângă noi cu reclame la un club de striptease de pe strada 8. În timp ce Mike își savura dejunul întârziat, eu dădeam indicații unor elevi de liceu care căutau o sală de jocuri și încercam să scap de un martor al lui Iehova care spera să mă convertească sub o reclamă pe care scria: FETE! ÎN DIRECT! GOALE! FETE!

— Dacă stăm aici îndeajuns de mult, s-ar putea să ai noroc.

— Iar tu te-ai putea căptuși cu o infecție.

S-a șters la gură și eram gata să mergem.

— Ai adresa ei?

M-am uitat din nou la datele din permisul lui Lucy și i le-am spus lui Mike.

— E aproape. Trebuie să fie pe strada 40.

Am luat-o spre vest pe strada 45 și am cotit-o spre sud când am ajuns pe Ninth Avenue. La intersecția cu strada 42, în fața unei clădiri de patru etaje, cu un graffitti pe unul dintre pereți, Mike a frânat și a parcat mașina lângă un depozit.

— Doamne. Nu-mi vine să cred. Elk? Puștoaica trebuie să fie disperată.

Pe firma de neon roșu de deasupra intrării scria HOTEL, dar și eu și Mike ne ocupaserăm de multe cazuri și știam că, cel mai probabil, acolo era o casă pentru prostituate.

— E cel mai depărtat loc față de Broadway dacă te păstrezi în limita a trei cvartale, am spus. Vrei să verificăm? Poate e o greșeală.

Înainte de Disneyficarea străzii 42, zona din Times Square era

plină de locuri de genul acesta. Elk a fost ultimul care a rezistat după o perioadă de dezvoltare rapidă. A avut câțiva locatari permanenți și vreo douăsprezece camere de oaspeți pentru care turiștii erau foarte încântați să dea patruzeci de dolari pe noapte, în mijlocul Manhattanului.

Dar majoritatea camerelor erau închiriate cu ora de anumite categorii de oameni pe care nu-i deranja că mobila veche consta dintr-un pat și o noptieră – fără telefon, televizor sau aer condiționat – și că băile comune de pe hol trebuiau împărțite cu hoți, prostituate, proxeneți și drogați.

Am ieșit din mașină și am urcat scările care duceau la o ușă din sticlă. Am trecut pe lângă doi bețivi și un dependent de metadonă, mergând pe urmele lui Mike care își făcea loc printre sticle goale și seringi folosite.

Bărbatul de la recepție ne-a invitat înăuntru când Mike i-a arătat insigna.

— A sunat cineva la Poliție? Aici nu este nici o problemă, a spus recepționarul cu un puternic accent pakistanez. V-a sunat cineva?

— Nu, nu. Încercăm să ajutăm o tânără care a fost rănită. S-ar putea să stea aici.

— A fost rănită aici? Nu. Nu, a spus, dând din cap.

— Nu. A fost rănită în altă parte. Un accident. Trebuie să-i găsim familia. Numele ei este Lucy DeVore.

— Ah. Domnișoara Lucy. A fost rănită? O să fie bine, domnule detectiv?

— Sper. Poți să-mi spui de când stă aici?

— Bineînțeles. Nu vrem să avem necazuri cu poliția, a spus recepționerul, uitându-se în registrele scrise de mână unde erau trecuți cei care stăteau de mult.

Înjunghieri, împușcături, violuri, crime – pe toate le-au adus, o dată cu ele, zecile de locuri ca Elk, așa cum un călător își cară bagajele. De obicei, funcționarii din aceste locuri erau foarte cooperanți cu reprezentanții legii, știind că se pot baza pe aceștia când se produceau astfel de evenimente.

Mike s-a uitat la notele scrise.

— Pare să fie aici de trei săptămâni. Așa e?

— Trei săptămâni, domnule. Așa e. O fată foarte drăguță. Nici o problemă.

Spațiile pentru celelalte adrese erau goale. Nu era trecut nimic, decât data din luna martie când ajunsese Lucy acolo și numărul camerei – nimic care să ne dea vreun indiciu.

Chiria era de două sute cincizeci de dolari pe lună, mult mai puțin decât plăteau oamenii de pe acolo pentru a-și parca mașinile.

— A plătit în avans?

— Da, domnule. Bani gheață. Este semnul roșu de aici. Toată lumea face la fel, a spus recepționerul, apăsând pe sonerie pentru a da drumul unei prostituate care îi arăta cheia camerei prin geam.

Aceasta i-a trimis o bezea prin aer și l-a luat de mână pe bărbatul care o însoțea, fâțâindu-și fundul îmbrăcat în spandex prin fața lui în timp ce el se oprea pentru a-și trage răsuflarea. Mergeau în camerele închiriate pentru două ore cu douăzeci și cinci de dolari, acolo unde s-au desfășurat mare parte din cazurile mele.

— Nu a deranjat-o nimeni acolo? am întrebat.

— O, domnișoară. Mulți ar vrea s-o deranjeze, a spus, râzând. Însă ea ignoră pe toată lumea. Dar cu mine e foarte drăguță. Foarte drăguță.

— O vizita cineva?

A făcut semn cu degetul în semn că nu.

— Nu în felul acela. Nici un vizitator. Nimeni.

— Trebuie să mergem în cameră.

Recepționerul s-a uitat la mine.

— Sigur este în regulă? Miss Lucy se întoarce în curând?

— Nu foarte curând, a spus Mike, dându-i cartea lui de vizită. Dacă vine cineva la ea, dă-mi un telefon. Și nu lăsa pe nimeni să se atingă de camera ei.

— Dar va trebui să plătească în curând.

Mike a scos din buzunar câteva bancnote de 20 de dolari și i le-a dat.

— Nu ia nimeni nimic din camera ei. Banii ăștia sunt pentru luna viitoare.

— Da, domnule, a spus, punând banii într-un sertar și dându-i lui Mike o cheie. Camera 317. Vreți să vă conduc?

— Nu e nevoie.

Am urcat pe scările de lemn și am intrat pe un coridor lung. Mike a descuiat ușa și a intrat. A apăsat pe întrerupător și lumina s-a aprins imediat.

Viața fetei cu părul de aur – Lucy DeVore sau cine era de fapt – se reducea la un geamantan cu rotile care stătea deschis într-un colț pe podea și tot felul de accesorii răspândite prin cameră. Garderoba ei era formată aproape numai din haine negre – bluze și tricouri ieftine din bumbac, blugi și fuste împăturite și puse unele peste altele. Câteva rochii erau agățate în dulap, rochii fără umeri care o avantajau foarte mult. Trei perechi de pantofi și o pereche de cizme cu toc erau așezate de-a lungul patului.

Era acolo o măsuță cu două sertare pe care o folosea pentru machiaj. Pe ea era o trusă de plastic pentru cosmetice – cumpărai două rujuri, primeai unul gratis – pe care probabil Lucy le folosise dimineața când se aranjase pentru audiție. Trusa era plină de produse

de machiat folosite pe scenă – pudră, rimel, farduri și creioane de ochi și o paletă largă de rujuri, de la roz la roșu închis. Lângă toate acestea, era un tub de pastă de dinți, o periuță și o farfurie pe care se afla un săpun.

Pe noptieră era un mic teanc cu fotografii. Lucy jucându-le pe Mutter Courage, Ioana d'Arc, Blanche Dubois, Dorothy și Nellie Forbush. În unele poze arăta de parcă ar fi avut cincisprezece ani, în altele îndeajuns de matură pentru a face față rolurilor. Scena era a unui liceu sau a unui teatru de amatori dintr-un orășel de provincie, iar dacă familia ei fusese la spectacole, nu exista nici o dovadă în acel album. Probabil că nu trebuia să fie ceva sentimental, ci să arate varietatea de roluri oamenilor din acest domeniu și astfel să le atragă atenția.

Ultima fotografie părea să fie cea mai recentă. Era îmbrăcată într-un costum negru, cu o căciulă roșie și un văl lung negru care îi cădea pe față, acoperindu-i ochiul drept. Era un fes marocan pe care îl purtau la început studenții de la Universitatea din Fez, mult timp văzut ca simbol al cunoașterii și integrității. Am luat fotografia și m-am uitat mai aproape la ea să văd dacă nu era vreun semn al locului unde fusese făcută. Stătea sprijinită de o ușă, cu mâna pe mâner. În jurul ei era o placă hexagonală din metal pe care era scris un nume – probabil numele teatrului sau al clădirii unde fusese făcută fotografia. Mâna ei acoperea totul, mai puțin prima literă, care era un *M*.

I-am arătat-o lui Mike.

— Vezi litera *M*? Crezi că e posibil să fi fost făcută la Met?

A studiat imaginea.

— Modelul este mult prea stilizat. Probabil e dintr-o perioadă mai îndepărtată. Câte teatre sunt în oraș care încep cu litera *M*?

— Music Box, Majestic…

— O să fac rost de o listă.

Am luat micul album cu mine, sperând că voi găsi ceva care ne-ar putea da un indiciu despre casa lui Lucy.

Mike a ridicat perna și a căutat sub așternuturi.

— Dacă trăiești într-o casă ca asta trebuie să ai un anumit loc unde îți ții lucrurile de preț, nu? Unde ar fi putut să le pună? Oamenii intră în camerele astea mereu. Părea genul care are ceva bani puși deoparte.

— Am avut de-a face cu prostituate care lucrau în altă parte decât aici. Unele dintre ele aveau căsuțe poștale cu cheie pentru a-și ține banii.

Nu era nici un fel de etichetă pe bagajul lui Lucy. Dacă venise în New York cu autobuzul, poate că își aminteau ceva despre ea cei de la firma de transport.

Am mers din nou la haine, cercetând fiecare buzunar pentru a da

peste o cheie sau o agendă sau orice altă legătură cu o persoană.

Am luat cizmele și le-am întors pe toate părțile. Ceva a căzut jos. Am desfăcut hârtia bine împăturită – o sută de dolari. Pe marginea bancnotei, cu litere de mână, era trecut un număr de telefon și apoi numele Joe Berk.

20

O secretară a deschis ușa apartamentului lui Joe Berk și ne-a condus pe scările care duceau spre dormitor.

O sunasem pe Maxine după ce am plecat de la Elk și mi-a spus că Lucy era încă în operație. Suferise o contuzie și nu își recăpătase cunoștința înainte de a intra în operație.

Avea multiple fracturi la șolduri și la picioare, la un cot, dar în afara celor câtorva coaste fisurate nu era nici un pericol de paralizie sau răni ale coloanei vertebrale.

Berk era în pat, uitându-se la un film vechi pe singurul monitor de pe perete. O asistentă stătea pe canapea, încercând să-și găsească ceva de făcut în momentul în care am început să vorbim cu pacientul ei.

— Am auzit că ați fost la matineu azi, domnule Chapman. Cum e fata?

— Am crezut că nu vorbiți cu nepoata dumneavoastră.

— Am prieteni, domnule detectiv. Joe Berk are prieteni peste tot. O să trăiască?

— Situația e destul de bună. Elasticitatea tinereții, bănuiesc.

— Cum adică elasticitate? Și-a revenit la forma inițială? s-a uitat la asistentă să vadă dacă râdea, dar n-a obținut nici măcar un zâmbet.

— Chestie de nepotrivire. Până azi nu am mai văzut nici o asistentă urâtă. Uitați-vă la ea. Dacă doctorii nu vor să am palpitații, atunci au găsit fata potrivită. Singura asistentă cu care nu aș vrea să mă joc de nici un fel și ei au angajat-o permanent aici. Vă faceți griji pentru mine? De-aia ați venit aici?

— Am venit să vorbim despre Lucy DeVore.

— Ce e aceea o Lucy DeVore?

— Fata de care tocmai m-ați întrebat. Cea care a fost rănită azi la Teatrul Imperial.

— Imperial. Să vă spun ceva despre asta. Știți că familia Schubert l-a construit în 1922? Nu cei care conduc organizația astăzi. Primii – J.J și Lee. Nu a mai fost nimeni ca ei.

Berk se pricepea de minune să controleze conversația când nu îi convenea ceva.

— Am citit plăcuța. Să ne întoarcem la Lucy…

— Eu doar cumpăr teatre. Tipii ăștia le construiesc. 15, 20, 30 – cele mai elaborate scene din toată lumea. Motivul pentru care mai există teatre în zilele noastre, în ciuda filmelor, îl reprezintă J.J și Lee Schubert. Nu îmi aduc aminte câte au construit, dar a existat un moment când teatrul era cea mai populară formă de divertisment din oraș. Acum revine, domnule detectiv, și Joe Berk este cel care face

acest lucru posibil.

— Faci o treabă extraordinară, Joe. Sunt însă mult mai interesat cum Lucy De…

— Știi cine a fost arhitectul? Un tip pe care îl chema Herbert Krapp{5} a fost cel care a proiectat aceste locuri de vis.

— Domnule Berk…

— Krapp. Ce chestie. Vorbim despre un tip care ar fi trebuit să-și schimbe numele. Să nu mai vorbim de Yussel Berkowitz, de Peter Schmuck. „Hei, sunt eu, Krapp. Ce mai faceți, domnișoară? Eu sunt domnul Krapp." Ce spui familiei? Nu vă faceți griji, fac afaceri cu Krapp.

Asistenta și-a luat revista și a ales un moment de pauză pentru a ieși din cameră.

Mike, care stătea lângă Berk, i-a țipat în față:

— Termină, Berk. Gata. Lucy DeVore spune că tu ești.

— Despre ce vorbești? Oamenii mei mi-au spus că nici nu a fost conștientă. Nu face mișto de mine, sau data viitoare când îl chem pe comisar nu voi mai fi atât de îngăduitor. O să lucrezi la securitate în subsolul magazinului Macy.

— A vorbit destul de mult la spital înainte de a intra în operație. Spune-mi despre banii pe care i-ai dat. I-a spus asistentei povestea ei și i-a dat numărul ăsta de telefon. Sunt pe aproape?

Mike avea o hârtie de o sută de dolari pe care i-a arătat-o lui Berk și apoi a ridicat receptorul de lângă pat pentru a vedea dacă se potriveau cifrele de pe suportul de plastic. Se potriveau.

Berk a dat la o parte păturile și s-a așezat pe marginea patului. Purta o pijama verde din satin, cu talia foarte joasă. A țipat după asistentă cât de tare a putut.

— Vreți să fiți responsabili dacă mi se ridică tensiunea? Aduceți-o pe Florence Nightingale{6} înainte să mor. Nu cunosc nici o Lucy DeVore și nici nu am cunoscut vreodată. Știți câți oameni au numărul de telefon al lui Joe Berk? Dragă, te superi dacă îmi dai plosca?

— Stai puțin, Joe. Domnișoara Cooper nu a făcut pe doctorul pentru nimeni până acum și nu o să înceapă acum cu tine, a spus Mike, împingându-mă. Nu am de gând să-ți cred poveștile și negările. Lucy DeVore. Arată-mi o poză cu ea.

Mike a scos permisul de conducere și i-a pus poza fetei sub nas.

— Uită-te la ea, Joe. Copila trăiește într-o gaură de șoareci pe Ninth Avenue și singurul lucru care se pare că o leagă de calea teatrului este numele tău și o linie directă spre budoarul tău.

Joe a strigat din nou după asistentă.

Mike a ajuns la portofelul din piele de crocodil de pe noptieră. L-a deschis și a scos de acolo o grămadă de bani pe care i-a împrăștiat ca pe un pachet de cărți de joc.

— Bancnote de o sută, Joe. Ben Franklin e pe toate. Vrei să le verific seriile pentru a le compara cu cea găsită în apartamentul lui Lucy? Așa le plătești pe fetele tale?

Mike era mai nervos decât îl văzusem vreodată – nu era vorba de o urmărire, de împușcături sau de un hoț violent. Știam că e nefericit și nervos, dar făcea lucruri pe care nu le-ar fi făcut vreodată la muncă înainte de moartea lui Val. Faptul că se juca cu banii unui om foarte bogat nu putea să aibă consecințe prea plăcute. Am încercat să-l iau de mână pentru a-l face să lase banii. În loc să-i lase a aruncat teancul de bani și se uita la ei cum se împrăștie.

— Ești un dur, domnule Chapman. Crezi că nu îmi va răspunde comisarul la telefon? Crezi că nu va face ce îi spune Joe Berk? Chemați-o pe asistentă să strângă banii.

— Spune-mi cum ai cunoscut-o pe fată. Nu înțelegi că nu plec de aici până nu vorbești?

Berk a reușit să ajungă la telefonul mobil. Mike a ajuns primul și l-a scos din cameră pe scări, ascultând cum se lovea de pereți, ajungând în final pe podea.

— Să spunem că ai avea telefonul și că ai suna la Poliție. Eu sunt tot ce ai, Joe. Eu sunt vecinul prietenos. Ești pierdut, Joe. Nu-ți face griji pentru nimic. Lucy i-a spus totul doctorului. Avea nouăsprezece ani iarna trecută. E majoră și poate decide singură pentru ea.

Berk a ridicat capul și s-a uitat la expresia de pe fața lui Mike. Se pare că planul lui Mike de a blufa avusese succes.

— Cine are nouăsprezece ani? Puștoaica aia de azi căreia îi spuneți Lucy?

— Tu cum îi spui?

— Nu știu dacă vorbim despre aceeași persoană.

Berk s-a întors pe cealaltă parte a patului. Cearta cu Mike îl slăbise și mai mult.

— Nu te mai văita așa de mult, Joe. Frumoasa al cărei viitor s-a scris acum 24 de ore se va trezi mâine la terapie intensivă cu șoldul din titan, iar în picioare va avea mai multe cuie decât ai tu bancnote de o sută de dolari. Vreau ca cineva care ține la ea să fie acolo când se trezește. Asta e tot ce vreau de la tine.

— Caută în altă parte. Eu n-am atins-o nici măcar cu mănușa.

Mike și-a tras un scaun, s-a întors în așa fel încât să fie în fața lui Joe Berk.

— De unde venea? De ce a ajuns să stea la Elk? E mai rău decât iadul acolo, pentru Dumnezeu.

Berk s-a întors și s-a sprijinit pe cele două perne din spatele lui.

— Cui îi pasă de unde e? Nu știu cum de mă găsesc, dar o fac. Poate că e o înscenare.

— Ce fel de înscenare, Joe? a spus Mike, îmblânzind tonul. Te uiți

la Coop? Nu poți s-o șochezi cu nimic. A văzut și a auzit de toate.

Mă dădeam ușor în spate, știind că Berk va vorbi mai ușor despre ceva rușinos dacă nu mă va vedea foarte bine.

— Nu pare la fel de dură ca tine, a spus Berk, ridicând capul spre mine.

— Există o aripă întreagă la închisoarea Attica numită în onoarea ei, Joe. Un pavilion. Plin de bărbați depravați pe care nu ți-ai dori niciodată să-i întâlnești pe o alee pustie. Și nu au ajuns acolo din cauza șarmului ei. Acolo unde majoritatea femeilor au o inimă, ea are o pereche de bile de oțel. Știi cum afli că este excitată? Când auzi bilele alea lovindu-se una de alta. Și auzi asta de la kilometri distanță. Așa că vorbește liber în fața ei. Eu așa fac.

Gura lui Berk a încercat să mimeze un zâmbet.

— Spuneai că ți se pare că cineva ți-a întins o cursă. Cu Lucy?

— Am o slăbiciune pentru femei. Nu copii, nu adolescente, nu fetițe. Îmi plac doamnele. Nu e nimic rău în asta, nu?

Mike tăcea. Probabil gândea la fel ca mine, ceea ce însemna că numai ideea de a fi în apropierea pijamalei de satin a lui Berk părea respingătoare la orice vârstă.

— Adevărul este că doamnele îl plac pe Joe Berk, a spus, râzând în timp ce se mângâia pe burtă. Un bărbat tânăr și arătos ca tine nu poate crede cum de se simt atrase de mine, dar o fac. Știu, știu – vă gândiți că banii sunt elementul de legătură. Lasă-mă să-ți spun, domnule Chapman, femeilor le plac bărbații cu stil și cu simțul umorului.

— Lucy DeVore, Joe. Cum ai cunoscut-o?

— Dansând. Am văzut-o pe scenă într-o seară, acum o lună sau două. Cineva mi-a făcut cunoștință cu ea după repetiție și imediat m-a căutat s-o ajut.

— Cine v-a făcut cunoștință? În ce spectacol dansa?

Capul lui Joe a căzut pe pernă, cu ochii închiși.

— Am spus o repetiție, într-un studio. Așa reușesc eu să fac bani. Vă așteptați să îmi aduc aminte ce studio era, ce piesă? Treburile nu merg așa.

— E foarte frumoasă. E greu să-i uiți părul blond și lung și picioarele alea.

— Ești prost, Chapman? E blondă luna asta pentru că așa îi cere rolul în care vrea să joace. Când am cunoscut-o eu era cu totul alta. Poate brunetă, poate roșcată. Dacă era blondă, se poate să îi fi spus să tacă din gură.

— Joe, uită-te în ochii mei. Vrei să-mi spui că ai putut să o ai și nu te-ai atins de ea?

— Pe mormântul ultimei mele soții. Și pe-al lui Izzy Berkowitz. Nimic.

— De ce fel de ajutor avea nevoie?

— Ce vor toate. Să o pun să joace într-un spectacol, să o fac vedetă. Când am cunoscut-o eu era la capătul funiei. Audiții în locuri dosnice la care veneau toți pierde-vară.

— Stătea la Elk atunci?

— Eu nu dau telefoane acasă, domnule detectiv. Nu știu unde stătea. Ați lăsa casa asta dacă ar fi a dumneavoastră? a spus Berk, descriind un cerc cu mâna. Ele vin la mine, Chapman.

— I-ai dat bani?

— Da, i-am dat câteva sute de dolari. I-am spus să se ducă să mănânce bine, să-și cumpere niște haine.

— Pentru nimic în schimb, fără nici un motiv?

— Doar tu pui întrebări, Chapman? Eu nu sunt decât cel care răspunde?

— E rândul tău, Joe. Întreabă-mă.

— Ești foarte interesat de viața mea intimă. Lasă-mă să te întreb: tu și domnișoara Cooper sunteți un cuplu?

A trebuit să-mi mușc limba pentru a nu râde cu voce tare. Joe Berk l-a pus în încurcătură pe Mike și părea fericit că a făcut asta.

— Cum ai spus, Joe, femeilor le plac bărbații cu stil și simțul umorului. Eu nu sunt bun la nici unul dintre aceste lucruri.

— Ei, ahi… Ești un băiat chipeș, nu ai nici măcar un început de chelie, ai constituție de atlet, ai ceva din John Wayne. S-ar putea chiar să fii deștept – de unde să știu eu. Ce e în neregulă cu dumneavoastră, domnișoară Cooper?

M-am dus spre scaunul lui Mike și am început să mă joc cu părul lui.

— Am încercat tot ce se putea, domnule Berk. Pur și simplu nu vrea să-mi dea o șansă. Va trebui să vin aici să îmi dați câteva sfaturi când o să vă simțiți mai bine.

— Gândește-te, Joe. Ți-a spus ceva care ne-ar putea ajuta cu Lucy? Mike îl încălzise puțin pe bătrân, acum voia rezultate.

— Te-am ajutat cât am putut. Cum crezi că apare Rinaldo Vicci în scenă? Crezi că le reprezintă pe fetele de pe stradă? Știu că nepoata mea nu ar considera-o pe fată bună pentru rol dacă aș suna eu, așa că i-am spus lui Vicci să meargă el la audiție. Vorbește cu toată gura. Vezi dacă are sens ceva din ce zice.

Poate dacă Mike ar fi smuls puțin din eșarfa de cașmir a lui Vicci și-ar fi amintit că Lucy DeVore a ajuns la el direct prin Joe Berk. Acum trebuia să îmi dau seama de ce mințise Vicci.

Asistenta era în pragul ușii, cu o privire care părea că avea să scurteze discuția și să ne dea afară.

Mike s-a ridicat și a pus scaunul la loc. A luat de pe noptieră paharul de plastic din care băuse Berk, l-a strâns în mână și l-a pus în

buzunar.

— Somn ușor, Joe. Dacă îți aduci aminte de ceva și nu vrei să-l deranjezi pe prietenul tău, comisarul, sună-mă. Când o să iasă Lucy din anestezie o să ne spună restul poveștii.

Berk a deschis un ochi pentru a se uita la Mike.

— Povești, domnule detectiv. Fetele spun povești de parcă ar fi prințese. Aveți grijă.

Mă îndreptam spre ușă când l-am auzit pe Mike spunându-i lui Berk că încă mai lucrează la cazul Natalyei Galinova.

— Îl știți pe sponsorul ăla al ei, Hubert Alden?

— Dacă aș fi venit din familia lui, aș fi fost și eu sponsor. E vorba de relațiile de sânge, Chapman. Ar fi trebuit să știi asta până acum. Sigur, Joe Berk știe pe toată lumea.

— Ai idee de ce se afla azi la Teatrul Imperial?

— De ce mi-ar păsa? Încă încerc să-mi dau seama de ce credea că poate să o invite pe Talya la cină vineri seara. Poate Vicci l-a sunat, poate Mona. Probabil îl caută pentru a fi sponsorul fetei, al lui Lucy, dacă credeau că are un viitor.

— În noaptea în care a fost ucisă? a întrebat Mike, conștient de faptul că Alden ne spusese că nu fusese în oraș în seara crimei. Am avut impresia că domnul Alden a fost plecat din oraș în week-endul trecut.

— De ce crezi asta? Pentru că v-a spus-o el? a dat Berk din cap. Dacă eu vă spun că sunt Contele de Monte Cristo, o să mă credeți? Nu, dar pe el da.

— Știi altceva?

— Când am ajuns în cabina Talyei, ea era încă pe scenă. I-am luat telefonul pentru a-l suna pe șofer. Am văzut că avea un mesaj, așa că l-am ascultat. Era de la Alden, care îi spunea că venea să o ia la o cină târzie dacă îl suna.

— Cum de nu ne-ai spus nimic când am vorbit sâmbătă?

— Mi-a scăpat, domnule Chapman. Memoria mea de scurtă durată este foarte proastă, a spus, zâmbindu-i lui Mike cu acea grimasă care exprima plăcerea de a fi un nenorocit.

— Nu te-ai întâlnit cu Alden în culise, nu-i așa, Joe?

— Nu am stat prea mult acolo, prietene. Nu particip la simultane când e vorba de femei. Sunt un tip foarte exclusivist.

21

Mike stătea pe canapeaua din apartamentul meu în timp ce Mercer îi citea din meniul de la PJ Bernstein. Eu tocmai vorbisem cu Maxine la telefon și îmi spusese că Lucy era la terapie intensivă. Era sub observație, iar doctorii hotărâseră să o țină în ceea ce ei numesc stare de comă controlată din cauza contuziei, a posibilelor răni la creier și pentru că astfel le era mai ușor să-i potolească durerea. Era clar că nu își va recăpăta cunoștința timp de câteva zile și i-am spus lui Maxine că nu mai avea nici un rost să stea la spital în seara aceea.

Mercer ne-a pus ceva de băut. În urmă cu o oră sunase toxicologul pentru a ne spune noutățile în cazul celor două canadience. Fuseseră găsite cantități mari de Xanax în blender și în două din cele trei pahare din chiuveta doctorului Selim Sengor.

A ridicat paharul pentru rezultate și a învârtit băutura în pahar înainte de a-i savura gustul.

— Cara și Jean încep să devină nerăbdătoare. Erau gata să plece acasă, a spus Mercer.

— Acum le pot duce în fața marelui juriu mâine dimineață.

— Și Sengor? O să aștepți până vineri pentru a-i spune știrile?

— Nici o șansă. Eric e un om normal, am spus, referindu-mă la avocatul lui. O să-l sun mâine să-i spun că am avansat cu cazul și-o să-l rog să-l predea pe Sengor joi. Nu numai că o să reușesc să scot cauțiunea din discuție, dar scap de sala de judecată a judecătorului Moffett și merg la Curtea Supremă.

Mike îi spunea lui Mercer despre munca poliției în cazul Galinova în timp ce comandasem cina și așteptam să înceapă *Jeopardy*!. A scos din buzunar paharul de plastic al lui Joe Berk, ținându-l de fund.

— Pune-l într-o pungă, Coop.

— La ce te-ai gândit când l-ai luat?

— Când Berk a spus că n-a atins-o nici măcar cu mănușa pe Lucy, mi-am adus aminte de mănușă – știi, mănușa aceea bărbătească pe care au găsit-o băieții la Operă. Thaler a găstit două profile ADN pe ea. Aici avem puțină salivă de pe buzele lui Joe, pentru a face o mică comparație. Floare la ureche.

— Nu pot folosi asta la tribunal. Ai plecat din casa lui cu paharul. Și nu ca în noaptea în care am crezut că el era mort. De data asta stăteai în fața lui.

— L-am luat doar pentru investigații. Nu putem să o considerăm proprietate abandonată? Asistenta are o grămadă acolo. Am ajutat-o să facă curat.

— Termină, Mike. Dacă mergem pe drumul ăsta, o s-o facem cum

trebuie.

— Iar categoria finală de astăzi de la *Jeopardy*!, a spus Alex Trebek, întrerupându-ne discuția, este „Geografie”.

Toți aveam categorii la care ne pricepeam mai mult, iar ăsta era punctul forte al lui Mercer. Munca tatălui său de mecanic la compania aeriană Delta îl expusese unei lumi neobișnuite pentru un copil de genul oamenilor din Queens. Studiase hărțile și graficele pe care tatăl său le aducea acasă și știa numele unor locuri de care eu nu auzisem niciodată.

Mike a pus cei douăzeci de dolari pe măsuța de cafea și s-a dus la bucătărie în timpul pauzei publicitare.

— Mă las păgubaș. E ceva prin frigider?

Nu fusesem niciodată bună la gătit și de obicei aveam puțină mâncare, de cele mai multe ori luată de la supermarketul din apropiere.

— Pateul tău preferat și niște brânză.

Răspunsul la întrebare nu era chiar la îndemâna celor trei concurenți:

— În 1754, Horace Walpole a folosit acest cuvânt, care se referă la numele original al țării denumite azi Sri Lanka și înseamnă „descoperire accidentală.”

— Nu poți avea încredere în Trebek. Îți spune că e vorba de geografie și apoi pune o întrebare care ține de literatura engleză, a spus Mike, punând brânză pe un biscuite. Coop deja și-a dat banii de manichiură. O știi pe asta, frate?

— Nu pot ști mai bine decât nenea ăsta, a spus Mercer, râzând de tipul din Michigan care a răspuns „Ce este Ceylon?”.

— Ei bine, un timp Sri Lanka era cunoscută ca Ceylon, dar nu asta căutam, a spus Trebek. Sună a produse sintetice, nu-i așa? Vă gândiți la Celanese{7}, probabil. Cu altă pronunție, bineînțeles.

— Ce este serendipitatea? am întrebat. Mike, dacă am dreptate te iau cu mine la Vineyard în week-end.

— Dacă ai dreptate câștigi cei patruzeci de dolari și o nouă șansă de a-ți spune că ai stat prea mult cu nasul în cărți și că ai ieșit prea puțin în lume pentru a învăța câte ceva.

— Aveți perfectă dreptate, domnule, a spus Trebek.

— Numele vechi al Ceylonului era Serendip, am spus, luând cele două bancnote și a existat și o frumoasă poveste despre trei prinți din Serendip și o cămilă pierdută, despre care vorbește Walpole. Așa a creat acest cuvânt și acum este folosit pentru orice de la razele X la penicilină, ambele fiind efectul pe care îl căutau Wilhelm Roentgen și Sir Alexander Fleming. Ar trebui să citești mai mult și să stai mai puțin pe scaunul de la barul Sheehan.

— Iar tu trebuie să ieși mai mult, a spus Mike, zâmbind în timp ce

mă ridicam pentru a-mi pune gheață în pahar. Știi ceva Mercer, dacă mă gândesc bine s-ar putea să existe o cale mai bună de a face rost de ADN-ul lui Berk – o metodă perfect legală.

— Ai un plan?

— Detectiv Walace, mă gândesc cum ar putea Coop să ia o probă de dragul echipei.

— *Ce să fac*?

— Ar fi trebuit să vezi cum se uita la tine. Îți spun eu, Mercer, cu puțin efort, ar putea ajunge regina Broadway-ului. Ar împușca doi iepuri dintr-o dată – ar obține probe de la Joe Berk și și-ar îmbunătăți dispoziția.

— Mercer era un public bun pentru Mike. Îi părea bine că prietenul lui era din nou amuzant și fericit că eu eram ținta.

— Acum nu respinge totul, Alex. Gândește-te la echipă.

Portarul a sunat la interfon pentru a anunța că venise cel care livra mâncarea.

— Eu vă aduc cele mai bune sandvișuri din oraș și voi vă gândiți să mă vindeți lui Joe Berk?

— Te superi dacă mâncăm aici, pentru a vedea meciul? a întrebat Mike, schimbând canalele. Dacă Jeter sau A-Rod ar ruga-o să facă ceva pentru echipă, și-ar da imediat hainele jos înainte ca aceștia să termine de vorbit.

— Știi ce? Și tu ai face același lucru pentru ei doi, Mikey.

Am luat punga cu mâncare în bucătărie pentru a aranja sandvișurile. Am mâncat împreună în fața televizorului, apoi eu m-am dus în birou pentru a lucra la prezentarea de mâine din fața marelui juriu în timp ce băieții au stat până la finalul meciului.

A doua zi dimineața, miercuri, Mercer le-a adus pe Cara și pe Jean la mine în birou să le pregătim pentru declarațiile pe care aveau să le dea separat în fața marelui juriu din New York, un grup de douăzeci și trei de cetățeni care urma să decidă dacă va avea loc un proces. Când totul a fost gata, le-am dus pe fete la etajul 9 în sala de așteptare.

Am vorbit despre cazul de viol facilitat de consumul de droguri și custodele mi-a amintit că în luna aceea nu mai fusese nici un caz asemănător, deci trebuia să vorbesc și despre legislația în vigoare. Colegii mei care aveau cazuri de furt m-au lăsat să intru înainte, știind că victimele ar putea fi speriate de faptul că depuneau mărturie pentru prima dată și era vorba de un caz mai delicat.

Jean a fost prima martoră. A vorbit mult mai deschis decât Cara, iar eu eram în al treilea rând de jurați în camera sub formă de amfiteatru, prezentând evenimentele de săptămâna trecută și spunându-i să vorbească mai rar pentru ca persoana care stenografia să poată scrie tot.

Din locul în care mă aflam am putut să depistez patru sau cinci

cetățeni care păreau sceptici – cei care întorceau capul spre mine nedumeriți, cei care vorbeau în șoaptă cu vecinul și unul care dădea din cap și se uita la peretele gol din fața lui și nu la victimă.

Când a apărut toxicologul și a prezentat rezultate, toți au devenit mai atenți.

— Ați auzit de un medicament care se eliberează pe bază de rețetă, Xanax?

— Da.

— Vreți să spuneți juriului ce fel de medicament este?

— Xanax este un fel de diazepam. Intră în categoria medicamentelor numite sedative hipnotice.

— Ce efect are asupra corpului?

— Aceste medicamente acționează asupra neuro-transmițătorilor din creier și inhibă funcțiile corpului. Este folosit pentru a reduce anxietatea sau pentru a ajuta pe oameni să doarmă. Îi sedează, a spus dr. Babij, vorbind mai departe despre efectele acestor medicamente.

— Care este efectul Xanax-ului în combinație cu alcoolul?

— Este contraindicat, domnișoară Cooper. Ambele sunt sedative hipnotice și în momentul în care interacționează le cresc efectele ambelor. Reacția dorită – sedarea pacientului – apare foarte repede, este de lungă durată și are rezultate mai grave.

Când dr. Babij a ajuns la doza care a fost folosită pentru băuturile celor două fete, a vorbit despre ce a găsit în pahare. A descris simptomele pacienților – de la greață, vărsături, dureri stomacale despre care jurații tocmai auziseră, somnolență, pierderea memoriei și posibilitatea ca pacientul să nu mai poată respira.

— Doamnă doctor, testele pot fi făcute după ingerare, pentru a determina cantitatea care a fost administrată?

— Da, dacă martorii se prezintă la spital în timp util, putem lua probe de sânge și urină. Medicamentul este distrus de agenții metabolici. Unele medicamente sunt atât de toxice, încât sunt eliminate din corp foarte repede. În cazul acesta am putut face analize pentru că cele două tinere au ajuns la spital la puțin timp după ce s-au trezit.

Dr. Babij a studiat rapoartele înainte de a ridica privirea spre jurați pentru a le explica rezultatele. A citit numere și gramaje care erau irelevante dacă nu erau interpretate.

— Jean Eaken a ingerat o cantitate de benzodiazepam combinată cu alcool care ar fi putut să adoarmă timp de o săptămână un cal de curse de două tone. După părerea mea, are noroc că mai este în viață.

Toxicologul a vorbit și despre analizele făcute celei de-a doua paciente. În momentul în care medicul a ieșit din sală și am coborât în fața juraților, am văzut o schimbare pe fețele lor, unii dintre ei dând din cap în semn de dezaprobare față de comportamentul lui Sengor.

Șoaptele lor s-au transformat în discuții serioase după ce le-am citit fragmente din Codul Penal.

Statutul violului facilitat de sedarea cu medicamente – noua legislație era revizuită pentru a ține pasul cu noile medicamente – erau delicte grave cu penalități importante. Am vorbit despre fiecare aspect al delictului și i-am lăsat să se hotărască. Câteva secunde mai târziu, conducătorul juriului a sunat, fapt care indica luarea unei decizii. Funcționarul a luat de la juriu hârtia pe care era scris verdictul și apoi mi-a arătat lista acuzațiilor împotriva lui Selim Sengor.

Când am ajuns la birou l-am sunat pe Eric Ingles în timp ce Mercer și Maxine făceau aranjamentele pentru zborul celor două fete în Canada.

— Eric? Sunt Alexandra Cooper.

— Te-ai răzgândit?

— Nici gând. I-ai spus lui Moffett sâmbătă că nu am nici un motiv pentru a-l reține pe clientul tău până la rezultatele toxicologice. Ei bine, le-am primit aseară, am prezentat cazul marelui juriu în dimineața asta și sunt gata să prezint cazul mâine. Aș vrea să-ți predai clientul până atunci.

— Care-i graba? I-am dat pașaportul lui Moffett luni și o să fim acolo vineri.

— Nu era nevoie să-i spun că fusesem înșelată de apărători care erau de naționalitate străină. Șansele ca Sengor să încerce să fugă erau prea mari acum că aveam un mandat de arestare, iar Lucy DeVore era un exemplu de cât de ușor era să obții acte false de orice fel, în Manhattan.

— Mi se pare că omul tău are foarte mult timp la dispoziție. Este suspendat de la serviciu, așa că nu are nici un motiv să nu plece.

— Vrei doar să-i iei cazul acesta lui Moffett.

— Nu ești departe de adevăr, dar oricum nu o să fie al lui, Eric. Numele lui o să fie tras la sorți cât de curând.

Judecătorul care repartizează cazurile va trage la sorți numele altui judecător, din șase, și vom ajunge în fața celui care va ieși.

— Nu pot influența cu nimic asta.

— Și dacă nu pot să dau de Sengor? a întrebat Eric.

— Cei de la spital l-au pus să sune de două ori pe zi. Ei îl apelează pe pager și îi sună înapoi. Dacă ei îl pot găsi, nu mă îndoiesc că și tu o poți face, Eric. În felul acesta se poate preda ca un domn. Îți ofer această șansă. Mâine dimineață la ora 10.

— În cel mai rău caz ce se poate întâmpla?

— O facem în stilul clasic. Cu cătușe și titluri pe prima pagină.

— Încerc să dau de el. O să te anunț mai târziu.

— Mulțumesc, Eric.

Laura ținuse un apel pe linia doi. Era Bob Thaler, serologul-șef.

— Îl caut pe Walace. E cu tine?

— Da. Se întoarce în câteva minute. Ce s-a întâmplat?

— Spune-i că avem ceva în legătură cu cazul violatorului din Riverside.

— Minunat. Ce știm despre nenorocit? (Probe de ADN luate de la suspecți despre care poliția nu știa nimic au dus la rezolvarea unor cazuri importante.) A fost condamnat pentru ceva?

— Condamnat pentru nimic. A fost suspect în cazul acela cu o femeie violată și ucisă al cărei trup a fost aruncat în parcul Fort Tryon în urmă cu opt luni, dar era într-o stare de descompunere atât de înaintată, încât nu s-au putut lua probe.

— Cine este? am întrebat.

— Ramon Carido. De origine dominicană. Nu a mai fost în țară de mult – și stă aici în mod ilegal. E boschetar, din câte știm. Am găsit destul de mult sânge pe dinții câinelui care l-a mușcat. Ascuns în gingii.

— Bravo. Deci chiar dacă bietul câine ar fi încercat să se curețe?

— Ar fi putut să-și curețe dinții toată noapte, Alex. I-am luat probe din spatele gingiilor unde era foarte mult sânge.

— Dentistul meu ar fi mândru de tine. Cum o să facem rost de ADN-ul lui Ramon?

— Cei de la Victime Speciale și de la Omucideri au venit cu o idee. Ultima persoană care a văzut-o pe victimă în viață, mergând în parc pentru a alerga, l-a recunoscut pe Carido. Spune că era unul dintre cei care stăteau degeaba prin parc în dimineața aceea. Numele lui Mercer a fost adus în discuție. Trebuia să-l convingă să dea o probă de salivă.

— Deci este în baza de date a suspecților. Și e vagabond.

— Spune-i lui Mercer să mă sune. Trebuie să găsim o soluție pentru acest caz înainte ca domnul Carido să simtă nevoia de a face o nouă plimbare în parc.

Mercer a fost la fel de încântat de vești ca mine.

— Nu mi-a plăcut de el de prima dată. E parșiv, Alex. Nu a avut nici o problemă să scuipe pe haina mea pentru că știa că nu a rămas nimic pe victimă. Fusese aruncată într-o zonă îndepărtată a parcului în timpul sezonului de uragane și a stat acolo mai bine de zece zile până a fost găsită. Totul a fost curățat de ploaie și de vânt. Carido se poate să fi mers la locul respectiv de mai multe ori pentru a-și admira opera.

— Te deranjează faptul că atacurile s-au petrecut în părți atât de diferite ale orașului?

— Deloc. Probabil a trebuit să plece din Washington Heights pentru că era numit „Alergătorul din Tryon”. S-a mutat spre sud în ceea ce Mike numește Republica Populară de Vest. Adăposturi pentru cei fără locuință, oameni prietenoși și o densitate mare de victime care

se plimbă, aleargă și se bronzează în parc. E omul meu.

— Cât de repede îl putem prinde?

— Lasă-mă să sun la departament. Se sfătuise cu cei de acolo când îi pusesem aceeași întrebare toamna trecută și știu că aveam numele unui avocat de la Legal Aid. Termină cu cazul lui Sengor și eu o să-l caut pe Ramon.

La 14:30 Laura terminase hârțogăria pentru a depune plângere împotriva lui Sengor. Comandasem prânzul de la un restaurant chinezesc din colț și cutiile albe din carton erau împrăștiate peste tot în timp ce îl așteptam pe Mercer să vină din biroul lui Maxine, de unde dădea telefoane pentru a face rost de informațiile de care aveam nevoie.

— Ron Abramson, a spus când s-a întors. Am încercat să îl iau frumos, dar poate reușești tu să-l convingi.

— Cât de mult avem nevoie de ajutorul lui?

— Foarte mult. Nu avem o adresă permanentă a lui Carido, nu este nici un dosar la Biroul de Imigrări pentru că a sosit clandestin și nu are cazier pentru că nu a fost arestat. O să dăm în urmărire un hispanic de un metru optzeci, fără trăsături specifice sau cicatrice, poate cu barbă sau nu, care a fost văzut ultima oară purtând blugi și un tricou negru? Nici nu știm dacă numele lui este Ramon Carido – asta ne-a spus și doar asta avem. Noroc, Alex.

Ron și cu mine începuserăm să lucrăm la Procuratură în același an. El conducea un grup de avocați care se ocupau de cazuri grave și ne-am încontrat puțin când i-a luat apărarea unuia dintre clienții lor.

Am format numărul. Am început cu amabilități, dar conversația s-a schimbat repede.

— Nu contează dacă am sau nu cum să intru în legătură cu domnul Carido și contează și mai puțin dacă știu unde este, a spus Ron. Nu o să obții nimic de la noi.

— Ron, avem dovezi clare care îl identifică pe Carido ca fiind agresorul din parc. Cu sau fără ajutorul tău, o să-l găsim. Ar fi frumos din partea ta dacă te-ai gândi că o altă femeie ar putea scăpa de trauma unui atac sexual dacă ni l-ai aduce mai devreme. Dacă are o poveste care merită ascultată, o vom face. Lucrez cu Eric Ingles la un caz și am făcut o înțelegere prin care o să-l predea pe vinovat în mod civilizat, și același lucru i-l ofer și clientului tău.

— Nici să nu te gândești să-l salți pe Carido cu ceea ce ai acum, Alex.

— Despre ce vorbești? Bineînțeles că o să-l săltăm.

— Vrei să ne vedem la Colleen McFarland? a întrebat Ron. Pot să ajung acolo în cincisprezece minute.

Știa că McFarland este una dintre judecătoarele mele preferate. Înainte să ajungă judecătoare, fusese una dintre primele femei

partenere în departamentul de litigii al uneia dintre cele mai bune firme de avocatură din oraș și protejata lui Justin Feldman și Martin London, doi oameni foarte importanți din baroul new-yorkez.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi cu asta, Ron. Avem de-a face cu un nenorocit și vreau să-l scot de pe străzi cât mai repede.

— Proba ta nu provine din baza de date care trebuie, Alex. Clientul meu nu a fost niciodată arestat pentru vreo crimă, iar profilul lui ar fi trebuit scos din baza de date cu luni în urmă. Înainte de a folosi informația acesta pentru a-l aresta, o să fac rost de un ordin judecătoresc pentru a te opri. Nu glumesc deloc – o să fac în așa fel încât să fi disprețuită.

22

L-am sunat pe Mike pe mobil în timp ce stăteam pe coridorul din fața sălii de judecată a lui McFarland, mergând printre traficanți de droguri și atacatori care așteptau să intre la cele șase procese ale după-amiezii.

— Ești mereu ocupată? m-a întrebat.

— Data viitoare când îți spun că cel mai mult îmi place la munca mea faptul că niciodată nu sunt două zile la fel și că nimic nu este plictisitor și că nu este ca în filme unde timpul și celelalte cazuri nu stau pe loc pentru că tocmai a apărut un caz de crimă foarte important, promite-mi că o să-mi dai un pumn.

— Cu plăcere. Unde ești? a întrebat Mike.

— Sunt pe cale de a începe o audiere pe care nu mi-o planificasem. Tu?

— La Operă. Băieții lucrează la interviuri. Le împărțim pe categorii – muncitori care au alibiuri de neclintit, care nu au plecat de pe scenă sau erau în compania a doi sau a mai multor martori pe durata întregului spectacol, și un al doilea grup cu care trebuie să mai vorbim sau cei care nu au fost la serviciu vineri seara. A treia categorie este formată din posibilii martori – au văzut pe cineva necunoscut sau cred că au văzut-o pe Galinova în lift cu cineva.

— Posibili suspecți?

— În jur de trei sute sunt muncitorii. Bărbați solizi, toți foarte buni în meseria lor. Nu sunt de nici un interes pentru noi. Așa că ne mai rămân o sută cu care să tot vorbim.

Locotenentul vrea să fac eu ultimele interviuri. Cu aceștia din urmă merge mai greu decât cu primii.

— Ceva nou de la laborator?

— Mănușa aceea despre care vorbeam – au refăcut testele preliminare pentru că au găsit cele două profile de ADN, cel din interior și cel din exterior. Tehnologia a avansat până în punctul în care se poate descoperi ADN-ul și de pe o bucată de material cu care corpul a venit în contact. Cel din interior nu se potrivește cu cel din exterior. Thaler l-a pus pe doctorul Bauman să lucreze la acest caz.

— Deci mai durează câteva zile, am spus.

— Da, trebuie să începem prin a elimina primul polițist care a pus mâna pe toate aceste obiecte. ADN-ul poate proveni de la criminal, bineînțeles, dar se poate să fie al unei persoane care a purtat mănușile și le-a lăsat acolo de curând.

Încercam să mă resemnez în privința datei la care aveau să se termine analizele de laborator.

— Acum 10 ani, prima dată când am folosit ADN-ul în investigații, cât timp dura să obții un rezultat? a întrebat Mike.

— Două luni, poate trei.

— Da? Ei bine, primul meu caz s-a lungit șase luni până să avem un profil preliminar și a trebuit să mă lupt în continuare cu cei de la tribunal pentru a introduce ca probă un rezultat de genul acesta. Îți amintești de vremurile alea? Acum suntem nervoși dacă rezultate nu sunt gata în 48 de ore. O s-o rezolvăm, Coop. Mercer e pe-acolo?

— Stă în sala de judecată și așteaptă să înceapă focul de artificii. Suntem aici pentru cazul violatorului din parc. Îți explic mai târziu.

— Poate ne vedem la cină. Spune-i lui Mercer să aducă potaia care l-a mușcat pe nenorocit – vreau să-i fac cinste cu ceva de băut.

Ron Abramson a ieșit din lift și mi-a ținut ușa deschisă.

— Vrei să rezolvăm problema în termeni pașnici, înainte de a intra?

— Sigur. Tu mi-l predai pe domnul Carido.

— Nu așa. Speram să vezi greșeala care s-a produs. Bănuiesc că nu ai planuri pentru week-end, Alex. Închisoarea pentru femei poate fi un loc foarte neplăcut, a spus, zâmbind în timp ce mergeam spre sala de judecată.

— Trei hot-dog și un pat. Nu am nevoi foarte mari.

Mi-a făcut semn cu degetul.

— Fără minibar. O să-ți pară rău.

Colleen McFarland s-a încruntat când ne-a văzut intrând amândoi. S-a uitat la lista cazurilor și apoi ne-a întrebat.

— Un caz nou, domnișoară Cooper, domnule Abramson?

Ron a împins portița de lemn și a lăsat-o să se lovească de mine.

— Da, doamnă judecător. Am de făcut o plângere și aș vrea să spun că domnișoara Cooper umblă cu ilegalități.

— Bine, o să adăugăm lucrul acesta în agendă, a spus McFarland, ridicându-se din fotoliul mare în care stătea și îndreptându-se către cel în care scria procedurile. Aveți un număr de ordine?

— Nu. Nu este nevoie deocamdată și așa aș vrea să rămână. Are legătură cu cei de la Legal Aid și cu un client de-al lor pe nume Ramon Carido.

— Cine o să înceapă? Vrea cineva să-mi spună niște date?

Ron a arătat spre mine și m-a lăsat să descriu detaliile atacului, investigațiile care au urmat și rezultatele de la laborator.

— Care e problema cu planul domnișoarei Cooper?

McFarland era o femeie deșteaptă și înțeleaptă, o femeie atrăgătoare, cu părul roșcat și ochi albaștri care păreau că pot tăia prin oțel la fel ca prin neregulile legale. Ron nu ar fi ales să aducă această problemă în discuție dacă nu ar fi știut că discernământul ei i-ar fi putut fi de folos. Iar în ciuda prieteniei dintre noi, ea n-ar fi ezitat

să ia o decizie împotriva mea și să nu-și ceară scuze pentru asta data viitoare când aveam să luăm prânzul împreună.

— Sunt două baze de date implicate, domnișoară judecător. Pot să vi le spun?

— Cred că le cunosc, domnule Abramson, dar o să vă las să vorbiți.

— Sistemul de index ADN al orașului New York este o bază de date autorizată de articolul 49B din legea statului New York. Legislația a limitat circumstanțele sub care statul poate colecta, păstra și arăta probele ADN ale unei persoane. Limitează profilele genetice care trebuie păstrate *numai* la cei care au fost condamnați pentru anumite delicte.

— Aceasta este deci baza de date pentru cei condamnați?

— Da, doamnă judecător. Dar nu din această bază de date a fost făcută comparația cu clientul meu. El nu este un fost condamnat. Profilul lui nu se află în această bază.

— Povestește-mi despre asta.

— Biroul medical mai are o bază de date.

McFarland lua note.

— Cum se numește acesta?

— Este baza de date de legătură, domnișoară judecător. Este cea care poate fi numită „a suspecților”. Cuprinde totul, de la persoane arestate, care nu au fost niciodată condamnate, la persoane care au fost la locul unui delict.

— Asta înseamnă că probe biologice ajung în această a doua bază de date în timpul investigațiilor – unele autorizate, altele voluntar sau…

— Nimeni nu vrea să i se afle ADN-ul voluntar, a spus Ron. Există întotdeauna un argument solid când poliția cere unei persoane o probă de sânge sau salivă. Nimeni nu vrea să-și ofere ADN-ul guvernului.

— Este absurd, doamnă judecător, am spus, ridicându-mă pentru a mă adresa lui McFarland. Se întâmplă mereu, fără nici un fel de persuasiune a poliției. Mii de oameni se oferă să li se ia probe pentru a fi excluși dintr-o investigație a unei crime violente, pentru a ajuta poliția în cazuri de omucideri sau atacuri care implică familia sau prietenii, străini care…

Mi-a făcut semn să stau jos.

— O să aveți șansa să vorbiți, domnișoară Cooper.

— Mulțumesc, doamnă judecător. Vă invidiez, în numele colegilor mei de la Legal Aid. Cel puțin unul dintre noi are puterea de a face să tacă un adversar doar cu un semn. Pot continua?

— Bineînțeles, domnule Abramson.

— Nu există nici un fel de autorizație legală pentru această bază

de date. Eforturile domnișoarei Cooper de a folosi profilul domnului Carido – care ar fi trebuit exclus cu luni în urmă – violează al patrulea amendament pentru libertate și pe al paisprezecelea pentru dreptul de a recurge la informații private.

Și, cu siguranță, violează ceea ce Mike numea al douăzeci și șaselea amendament al lui Ron Abramson de a fi un căcănar.

— Să înțeleg că domnul Carido a fost suspect într-o investigație în urmă cu câteva luni, așa e?

— Da, doamnă judecător. Dar nu a fost condamnat.

— De crimă, am spus de la locul meu. Este în continuare suspect într-un caz de crimă nerezolvat. Nu vorbim despre cazuri minore. Vorbim despre un caz de viol și omor care este încă deschis.

McFarland mi-a aruncat o privire dură.

— O să ai și tu ocazia să vorbești, Alex. Domnule Abramson, ați fost avocatul domnului Carido în acel caz?

— Nu, doamnă. Una dintre avocatele din subordinea mea s-a ocupat de acel caz.

— Și a depus o cerere pentru scoaterea profilului domnului Carido din baza de date?

Am dat din cap în timp ce Abramson căuta printre hârtii.

— A depus?

— Caut, doamnă judecător. Nu găsesc nimic. Dar în afară de asta, legislația spune că proba respectivă nu poate fi folosită decât în cazul pentru care a fost obținută. Acuzarea vrea să folosească această probă pentru alt caz, vor să țină acele probe și să recurgă la ele ori de câte ori vor ei.

Abramson își mișca mâinile prin aer și arăta mai mult ca o persoană care avea o durere de spate decât ca un avocat care stătea în fața unui judecător.

— Deci problema dumneavoastră este, dacă am înțeles eu bine…

— Este dreptul clientului meu la intimitate, domnișoară judecător. Profilul ADN al lui Ramon Carido conține un număr foarte mare de informații personale. Conține toate componentele fizice ale ființei lui și faptul că domnișoara Cooper vrea să-l folosească este inadecvat.

— Ați terminat, domnule Abramson?

Ron a făcut întoarcerea obligatorie de 180 de grade și a mers să stea jos, sperând că cei care mai erau în sală văzuseră toată demonstrația.

— Da, domnișoară judecător.

— Să te aud și pe tine, domnișoară Cooper.

— Mulțumesc. Pentru a face lumină asupra acestui caz, doamnă judecător, domnul Carido ne-a dat singur proba de ADN. În nici un moment al investigației trecute nu i s-au încălcat drepturile constituționale.

Abramson se uita la pictura murală din spatele judecătoarei.

— Folosirea unei baze de date este esențială pentru investigație și începe în momentul în care probele sunt predate de poliție pentru examinare. În aproape toate cazurile în care identitatea criminalului este necunoscută martorilor sau detectivilor, încercarea de a strânge probe biologice este un punct critic în desfășurarea procesului de verificare cu baza de date a persoanelor care au mai fost condamnate.

— Cum rămâne cu problemele de intimitate?

— Nici poliția, nici cei de la FBI, nici procurorii nu au acces la aceste baze de date.

— Este munca celor de la laborator să încerce să găsească dovezi. Aceste baze de date nu se folosesc în nici un fel, decât atunci când se întâmplă ceva.

— De ce nu te-ai adresat domnului Abramson în legătură cu profilul domnului Carido? Vrei să spui că o dată ce există un profil, rămâne acolo pentru totdeauna?

— Nu trebuie să merg atât de departe. Avem profilul lui Carido dintr-o probă de salivă dintr-un caz care nu este închis. Nu a fost exclus ca suspect. Ideea este că investigația în acest caz nu poate fi terminată din cauza gradului de descompunere a cadavrului, dar nu există nici un fel de limitări, iar polițiștii sunt încă optimiști că îl vor găsi pe făptaș.

Judecătoarea s-a uitat la noi, plimbându-și privirea de la unul la altul.

— De fapt, nu cred că domnul Abramson poate avea dreptate în ambele cazuri. Dacă crede că prima crimă este un caz închis, atunci Legal Aid nu-l mai reprezintă pe Ramon Carido.

— Eu spun că vom fi în continuare cei care îi vom oferi sprijin juridic lui Carido în toate cazurile, a spus Abramson.

McFarland se concentra pe faptele crimei.

— Atunci, dacă nu mai ai nevoie de ADN-ul lui Carido pentru a demonstra prima crimă, de ce nu aș accepta cererea lui Abramson?

— Cei de la Legal Aid nu au depus nici o cerere de scoatere a profilului lui Carido din baza de date. Au avut la dispoziție luni întregi pentru a face acest lucru și nu au făcut-o. Acum avem dovada unei crime pe care a comis-o și poliția trebuie să se facă că nu s-a întâmplat? L-am identificat pe cel care este un pericol pentru societate și mai mult ca sigur îl vom aresta pe Ramon Carido, cu sau fără ajutorul domnului Abramson.

— Ai vreun caz de referință pentru mine? a întrebat McFarland.

Abramson s-a ridicat din nou.

— Există cazul Kings, doamnă judecător. Carlos Rodriguez. Vă dau hârtiile.

Vechea decizie din Brooklyn nu era pe placul lui McFarland și

avea șansa de a produce un nou caz-referință.

— Este diferit de cazul original, doamnă judecător, am spus. Victima și atacatorul se cunoșteau în cazul acela. Problema identității și a probei de ADN a fost irelevantă pentru investigație.

— A mers mai departe? referindu-se la Curtea de Apel din Albany.

— Nu. Din fericire nu, era cât pe ce să spun. Decizia în cazul Kings a fost una foarte proastă pentru procuror – nu îi permitea să folosească profilul ADN al suspectului – iar acesta nu a mai apelat la Curtea Supremă. Dar mai sunt două cazuri asemănătoare pe care aș vrea să vi le prezint.

— Dă-le funcționarului, domnișoară Cooper.

— Nu am avut timp să le trec pe hârtie înainte de a veni aici.

McFarland părea enervată.

— Cunoști cazurile?

— Unul este Waldemar – este vorba de decizia luată în districtul Bronx. Nu îmi amintesc numele celui de-al doilea.

— Nu contează. O să-l găsim.

Fusesem prea nerăbdătoare să-l fac să tacă pe Abramson înainte de a ne opri să mergem după Carido. Ar fi trebuit să fiu mai pregătită. Dacă i-aș fi dat lui McFarland ce voia, ar fi trebuit să ia o decizie imediat și probabil că ar fi fost în favoarea mea.

— O să amân cazul pentru săptămâna viitoare, a spus McFarland.

Abramson nu era nici el mai fericit. Această judecătoare nu era niciodată echivocă și am presupus că a făcut acest lucru pentru a ne da timp să scriem o prezentare a referințelor.

— Cu tot respectul, doamnă judecător, creați o situație mult mai periculoasă pentru clientul meu. Dacă va fi vorba de o vânătoare, întotdeauna există posibilitatea ca poliția să intre într-o confruntare cu el…

McFarland și-a atins sternul cu arătătorul.

— EU creez o situație periculoasă? Nu prea cred. Domnule Abramson, o să resping moțiunea în favoarea clientului dumneavoastră și o să fac lucrul acesta chiar acum. Nu te poți aștepta ca poliția să stea cu mâinile în sân, nu-i așa? Din moment ce nu avem nici un fel de obiecție pentru folosirea profilului ADN al domnului Carido și din moment ce nu a existat nici o cerere a colegei dumneavoastră pentru scoaterea acestuia din baza de date, o să resping moțiunea dumneavoastră și voi permite poliției să meargă mai departe cu investigația.

— Cu tot respectul, doamnă judecător, atunci de ce ați mai propus amânarea?

— Cu tot respectul, domnule Abramson, vă sugerez să mă lăsați să termin ce am de spus. Cred că este necesar să pun în balanță răul pe care l-ar putea face domnul Carido dacă permit ca acesta să rămână în

liberate. Plângerea dumneavoastră are legătură cu profilul din baza de date, nu cu validitatea acesteia, am dreptate?

— Da, dar…

— Punând în balanță răul pe care clientul dumneavoastră l-ar putea produce societății, va trebui să fiu de acord cu folosirea probei pentru punerea lui sub acuzație, mai bine mai devreme decât prea târziu. Va avea dreptul să vorbească.

— Și amânarea?

— Nu credeți că ceea ce ați cerut a fost cam exagerat? Dar ați ridicat niște probleme importante legate de modul în care este folosită baza de date, de modul cum va fi folosită pe viitor și dacă există o procedură de a folosi o probă în cazul în care nu mai există alta. O să facem cercetări în privința aceasta, vom citi cazurile pe care le-ați menționat amândoi. Poate că fiecare va înainta rezumate ale acestora pentru a-și susține poziția. De aceea, vă dau timp o săptămână.

Îmi doream să fac documentația asta în week-end la fel de mult cum voiam să-i golesc plosca lui Joe Berk.

— Și, domnișoară Cooper, a spus McFarland, cred că trebuie să sunați la laborator. Anunțați serologii că, până săptămână viitoare sau pentru următoarele zece zile, nu se vor mai folosi profilurile din această bază de date decât pentru cei deja condamnați. Asta e valabil și pentru biroul tău, și pentru poliție până voi lua o decizie definitivă. Să nu se divulge nimic legat de suspecții care nu au fost reținuți și nici un profil al celor care s-au suspus voluntar analizelor.

— Dar, doamnă judecător…, am spus, protestând împotriva deciziei lui McFarland.

— Hai să vorbim neoficial, a spus, făcând cu mâna celui care stenografia, în timp ce își ridica mâneca robei negre. Uite ce e, Alex, înainte să o iei razna, despre câte cazuri e vorba?

— Într-o săptămână? În tot orașul? Pot fi treizeci, dar și o sută.

— Este vorba de folosirea profilurilor, nu-i așa?

— Da.

— Și de câte ori se nimeresc? De cinci ori ar fi bine.

— Aveți dreptate, domnișoară judecător. Uneori două, alteori nici unul. Cinci ar fi o minune.

— Deci nu face nimic necugetat. Ia-l pe Ramon Carido de pe străzi deocamdată și haide să lăsăm lucrurile mai moale pentru a putea arunca o privire de ansamblu.

— Dați-mi două săptămâni atunci, a spus Abramson. Vreau să mă consult cu mai multă lume. Vom dori să depunem hârtii pentru acest caz.

Și Abramson și eu încercam să ne dăm seama ce însemna acest lucru pentru el. McFarland nu era tocmai regele Solomon – de cele mai multe ori nu împărțea copilul. Nu îi era frică să ia o decizie fermă,

indiferent cât de controversată era, atât timp cât avea o bază legală. Mi-l dădea pe Carido acum, dar îi putea face o favoare lui Abramson pe termen lung.

— Vorbim din nou oficial. Domnișoară Cooper, două săptămâni de azi înainte, la ora 10?

— Da, doamnă judecător.

Mercer m-a condus spre ieșire.

— Unde vrea să ajungă? Ce crezi?

— Sună la Relații cu Publicul și dă-le un comunicat de presă. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vrea să facă, dar cel puțin îl putem lua de pe străzi pe psihopatul ăla.

Persoana de la Relații cu Publicul putea ieși cu o descriere a atacatorului, iar poliția putea începe să-l caute pe Ramon Carido prin parcuri și adăposturi.

— Iar eu va trebui să găsesc pe cineva la Biroul Apeluri să mă ajute să-mi fac documentația.

— Hei, Alex, a spus Ron Abramson, apucându-mă de braț. Ești liberă astăzi după program?

— Acum, că nu mai trebuie să-mi fac bagajele, cred că am ceva timp liber. Doar că nu știu dacă am dispoziție.

— Uite ce e, am făcut ce trebuia să fac. Toți avocații au o problemă cu această bază de date și m-am gândit că era o ocazie bună pentru a atrage atenția. Ți-am captat atenția, nu-i așa?

— Hai s-o lăsăm pe altă dată, Ron.

Mercer a apăsat pe butonul liftului, iar Ron a mers pe scări.

Laura s-a ridicat și ne-a urmat în birou.

— A sunat Eric Ingles. Spunea că este urgent.

Mi-a pus în mână lista mesajelor și numărul lui de telefon.

Am format numărul și a răspuns chiar Eric.

— Alex, am o problemă cu doctorul Sengor.

Am sărit din scaun.

— Ce problemă?

— Nu vrea să vină. Nu vrea să se predea.

— Ăsta e un alt motiv pe care judecătorul nu l-a luat în seamă când am cerut cauțiunea.

Eram prea obosită și prea frustrată pentru a-mi face griji dacă nu apărea la tribunal la timp, și fericită că cei de la spital îl țineau din scurt.

— Vrea să vorbească cu tine.

— Cine?

— Clientul meu. Doctorul Sengor.

— Sengor vrea să facă o declarație? am dat din umeri și m-am uitat la Mercer, repetând ceea ce spusese Ingles pentru ca acesta să înțeleagă despre ce e vorba.

— Nu neapărat. Jură că nu a făcut nimic. Vrea să vorbească cu tine.

— Vrei să-l lași?

— Aș vrea să-ți fac legătura când o să sune din nou. Sună la interval de 15 minute, așteptând să ieși din sala de judecată.

— E acasă? Putem să mergem acolo, am spus.

— Nu, a spus că nu e acolo. Apartamentul este proprietatea spitalului. Susține că ei nu vor să stea acolo pe perioada suspendării.

— Bine. O să fiu la mine în birou. Spune-i să o sune pe secretara mea într-o oră. O să-mi facă ea legătura.

Am închis și l-am pus pe Mercer la treabă.

— Să-i chemăm pe cei de la UAT. Cât de repede pot stabili o legătură între trei telefoane?

Unitatea de Asistență Tehnică era un echipaj mic al poliției care folosea echipamente foarte fine pentru a face supravegheri video și interceptări.

— Cinci minute, cu puțin noroc. O să mă ocup de asta dacă îmi dai numărul de telefon al lui Ingles. Când va suna Sengor, vezi de pe ce număr sună și mă voi ocupa și de asta. Și cheamă pe cineva de la procuratură pentru a înregistra convorbirea. O să vrei o casetă.

L-am sunat pe șeful departamentului al cărui birou se afla exact la etajul de deasupra și apoi, cinci minute mai târziu, l-am lăsat pe Vito Taurino să intre, un detectiv cu care lucrasem în urmă cu câțiva ani și care avea timp să atașeze aparatele necesare la receptorul care era prevăzut cu un dispozitiv de înregistrare. Legea din New York îmi permitea să înregistrez telefoanele pe care le primeam.

Am datat înregistrarea, am trimis-o pe Laura jos pentru ca Mercer să-i poată folosi telefonul pentru a fi în legătură cu cei de la UAT și am așteptat telefonul lui Sengor. În timpul convorbirii cu Sengor, detectivii vor încerca să identifice locul în care este. Dacă ar sta la telefon nouăzeci de secunde, ar putea să îmi spună cu exactitate strada unde se afla.

— Sunt gata, a spus Mercer. Poți începe.

— Să-mi dai un semn când cei de la UAT află unde este.

Laura a sunat de jos pentru a-mi spune că Sengor era la telefon.

— Doctorul Sengor vrea să vorbească cu tine, Alex. Doctore? Mă auzi? Domnișoara Cooper este la telefon.

Legătura era foarte proastă. Din cauza zgomotului de fond nu l-am auzit pe Sengor când m-a salutat. Nu era nevoie să-i recit drepturile. Doctorul nu era în custodie și avocatul a solicitat în numele lui această convorbire.

— Faceți o mare greșeală, domnișoară Cooper. Nu le-am violat pe acele femei, a spus, accentuând fiecare cuvânt. Mi-ați distrus viața, voiam să știți lucrul acesta.

Nu eram eu cea care punea droguri în băuturile unor femei și apoi făceam sex cu ele în stare de inconștiență, dar acest lucru nu a oprit niciodată un vinovat să dea vina pe mine pentru problemele lui.

— Doctore, este ceva…

— Mi-am pierdut slujba, casa, prietena, pentru ce? Ce am făcut? Ce crimă? Nu îmi puteți pune numele pe prima pagină a ziarelor doar pentru cariera dumneavoastră, pentru propria ambiție. E vorba de viața mea.

— Eric, dacă a sunat doar pentru a mă hărțui în privința cazului, această conversație nu are nici un rost.

— Stai puțin, Alex. Selim? Mă auzi? Spune-i domnișoarei Cooper ce mi-ai spus mie, spune-i cum fetele luau droguri înainte să ajungi tu acasă, a spus Eric. De fapt, vrea să-ți spună ce s-a întâmplat.

M-am uitat la ceas a doua oară în timp ce Mercer stătea în ușă așteptând rezultatele celor de la UAT. Am mimat o întrebare.

— Cât mai durează?

— Nu primesc nici un semnal. Ai răbdare.

— Domnișoară Cooper? Mă auziți? Știți ce se va întâmpla cu familia mea din Turcia dacă totul devine public? E o mare rușine. Rușine pentru mama mea, pentru tata – care este şi el doctor. Şi din ce cauză? Din cauza a ceea ce spun fetele? Vă cer să renunţaţi la acest caz. M-am retras de la spital, nimeni nu a fost rănit şi dacă nu mă acuzaţi, voi putea să-mi păstrez licenţa de a profesa.

Sengor a pus punctul pe I. Licenţa pentru a putea să se aprovizioneze cu medicamente pe care să le experimenteze pe victimele sale. Nu era un cadou pe care aş fi vrut să i-l fac. A tot vorbit despre asta în timp ce eu mă uitam la Mercer pentru a vedea dacă au aflat ceva. Vorbeam de patru minute şi cei de la UAT nu ştiau nimic.

— Vorbiţi cu avocatul dumneavoastră, domnule Sengor. Nu mai are nici un rost să discutăm despre asta. Puteţi explica ce vreţi judecătorului şi juriului.

Conversaţia s-a terminat după şase minute şi am pus receptorul în furcă. Mercer vorbea în continuare la mobil, încercând să facă rost de o explicaţie de la echipa tehnică.

— Aveau numărul bun? am întrebat, uitându-mă la codul zonei format din trei cifre, 212, şi la cele şapte cifre ale numărului. Cum se face că minunea asta funcţionează foarte bine la televizor şi în filme, dar când ai nevoie de ea, eşuează?

— Aveau totul pregătit. Au încercat cu toate mijloacele să găsească locul. Singura problemă este că prietenul Sengor suna din afara zonei de acoperire, ăsta-i motivul pentru care cei de la UAT nu l-au putut detecta.

— Ce zonă? Ce însemnă asta?

— Sengor suna de acasă de la tatăl său, Alex, din ţara lui. Pun

pariu că nu ştiai că prefixul pentru Ankara, Turcia, este 212.

23

În câteva ore, Mercer Wallace și un echipaj de la Victime Speciale erau în apartamentul în care locuise Sengor. În timp ce îl așteptam să se întoarcă cu vești despre momentul în care doctorul plecase de acasă, am sunat la spital pentru a vorbi cu cei care se ocupaseră de monitorizarea lui pe durata suspendării.

— Vreți să îmi spuneți că nu aveați nici cea mai vagă idee că a plecat din țară? am întrebat.

— Sunt șocat, sincer. Îl apelam pe pager de două-trei ori pe zi și după zece minute ne suna. Am vorbit chiar eu cu el azi-dimineață.

— Am trimis câțiva detectivi la apartamentul lui. Sper că acolo vor găsi ceva documente. Lucruri care ne-ar putea ajuta să-l prindem în cursă, poate informații pe calculator.

— Mă simt atât de rușinat pentru acest lucru, Alex. Nu trebuie să pierzi timpul pentru a face rost de un mandat. Suntem de acord să vă lăsăm să intrați. Este proprietatea spitalului – o să trimit pe cineva pentru a se întâlni cu detectivii acolo.

— Ne-ar fi de ajutor. Cred că mai întâi vor vorbi cu portarul și administratorul.

— Era trecut de ora 17 când a sunat Mercer.

— Am mai găsit ceva.

— Un nou caz?

— Nu. Unul dintre prietenii lui Sengor. Se pare că Selim a fost plecat din oraș în week-end. A condus până la Boston, a zburat până la Londra și de acolo acasă. S-ar putea să fi avut dreptate cu pașaportul fals. Celălalt tip este și el rezident la psihiatrie – poate că e ceva cu departamentul acesta. Este vorba de doctorul Alkit. Sengor i-a dat lui pager-ul de la spital și cheile de la apartament.

— Deci de fiecare dată când sunau cei de la spital…, am spus.

— Te-ai prins. Alkit suna în Turcia și Selim suna la spital, așa că aceștia credeau că este încă în oraș. Sengor s-a gândit că dacă nu este în țară o să renunțăm la caz și nu va mai fi nimic public. Crede că autoritățile turce nu vor afla nimic de acuzații și poate practica medicina acolo. Probabil că nu a auzit niciodată de Interpol.

— Unde l-ai găsit pe Alkit?

— Tipul de la consiliul de administrație al spitalului pe care l-au trimis pentru a autoriza intrarea în apartament. Doctorul Alkit era în dormitor, uitându-se la niște lucruri de-ale prietenului său. Lângă ușă era un teanc de casete video.

— Filme? Ce fel de filme?

— Înregistrări, Alex. Casete pe care le făcuse doctorul Sengor.

— Porno?

— Mai rău. Sengor avea o cameră video într-un raft în fața unuia dintre paturile din dormitor. Echipament obișnuit pus între două cărți de medicină. Asta încerca să ascundă doctorul Alkit când am ajuns noi. Am introdus una dintre casete în video. Sengor s-a înregistrat când făcea sex cu Jean Eaken.

— Vai, săraca femeie. Ce…

— Arată fără vlagă. Pare foarte rece, nu își mișcă nici un mușchi. E greu să te uiți, Alex. De parcă…

— Am mai văzut așa ceva. De parcă ai încerca să găurești un cadavru.

— Exact. O să iau și casetele. Sunt treizeci și nouă. Sunt toate datate și etichetate, unele filmate aici, altele în Turcia. Îți poți da seama după decor și după muzica ce se aude pe fundal. Dacă toate sunt la fel, atunci avem de-a face cu mult mai multe victime.

— Și doctorul Alkit? De ce îl acuzi?

— Favorizarea infractorului – complicele lui Selim Sengor când a fugit din țară, a spus Mercer. Ascundere de probe. Această casetă îl pune pe doctor după gratii pentru mult timp. Alkit se bâlbâie ca un copil. Încerca doar să-și ajute prietenul. Din nu se știe ce motiv nu crede că aceste lucruri ar fi considerate delicte în Turcia.

— Nu ar fi considerate delicte pentru că dacă ar ști cineva de ele, doctorului Sengor i s-ar tăia părțile intime. Mai bine să-i spun procurorului districtual la ce să se aștepte. Sună-mă când ajungi la sediu.

— S-a făcut. Vreau să mă uit pe celelalte casete, să văd dacă sunt asemănătoare.

— Asigură-te și apoi fă-le copii. Nu vreau ca originalele să fie compromise. Cele mai bune dovezi cer să se lucreze pe copiile acestor casete, astfel încât manipularea lor repetată să nu distrugă proba originală.

Am sunat-o pe Rose Malone, asistenta lui Battaglia și i-am spus că trebuia să-l văd neapărat înainte ca aceasta să plece de la birou.

— Să fii aici într-un sfert de oră. O să termine ce mai are de făcut până atunci.

— În ce fel de stare crezi că o să fie?

Rose era asistenta lui Battaglia de foarte mult timp și era cel mai bun barometru al dispoziției procurorului districtual.

— O să fie bine. Unitatea a descoperit un grup de traficanți de droguri care ne vor aduce la buget 1.2 milioane de dolari. O să zâmbească, indiferent ce îi spui.

În drum spre aripa cu birourile celor din consiliul director m-am oprit la Biroul Apeluri pentru a cere ajutor în legătură cu baza de date a profilurilor ADN și pentru a verifica un tratat pe care îl aveam cu

guvernul Turciei. Nu avea nici un rost să mergi la Battaglia dacă nu erai foarte bine pregătit să-i răspunzi la toate întrebările pe care era gata să le pună. Bârfeam cu Rose despre ultimele relații din birou, întotdeauna foarte prolifice într-un mic sat cu șase sute de avocați – majoritatea având până în 35 de ani – un personal de câteva sute și prezența celor mai importante persoane din New York în fiecare zi sub același acoperiș.

Șeful de la Investiții ieșea din biroul lui Battaglia, fumând un trabuc pe care-l primise de la acesta și scoțând fumul în cercuri pe care mi le sufla mie în nas.

— Primul meu Cohiba, Alex. E uimitor cât de mult poate face un milion de dolari pentru cariera mea. Mi-a spus să te trimit înăuntru.

Battaglia nu își mișca trabucul din mijlocul gurii.

— Sper că nu o să-mi strici după-amiaza. A fost o zi nemaipomenită până acum.

— Atunci voi începe cu veștile bune. Am găsit o potrivire a profilului ADN pentru violatorul din parc.

— Cum vor scrie cei de la *Post*? Polițistul cu colți?

— Cam așa ceva. Poliția va face public un portret al suspectului în seara aceasta. Nu are unde locui, așa că s-ar putea să mai dureze câteva zile, dar sunt destul de optimiști.

— Să mă anunți imediat ce-l găsesc.

— Bineînțeles. Paul, cred că trebuie să știi că acest caz a ridicat o problemă legată de baza de date a profilurilor ADN. McFarland o să mă țină din scurt până reușesc să găsesc un precedent pentru acest caz, am spus, asumându-mi riscul de a-l avertiza pe Battaglia că era posibil să am probleme, chiar dacă nu îi spuneam totul. Le voi cere ajutorul celor de la Apeluri pentru acest caz.

— Și care sunt veștile proaste?

— Cazul de viol facilitat de medicamente cu doctorul și cele două canadiene. Am completat acuzarea astăzi, dar Sengor a plecat deja din țară. A plecat în Turcia.

Lui Battaglia i-a căzut piciorul de pe masă și a luat țigara în mână.

— Cum l-ai lăsat să plece? Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. O să ne pună într-o lumină proastă.

— Am cerut o cauțiune destul de mare, Paul. Moffett a mizat pe faptul că era un doctor respectat în comunitate și l-a lăsat liber.

— Respectat pe naiba. Avem vreo șansă să-l aducem înapoi?

— Tratatul ne permite extrădarea pentru viol sau crimă, dar cel de la Departamentul de Stat mi-a spus că nu a fost niciodată extrădat un turc. Au trimis înapoi americani sau europeni, dar niciodată pe unul de-ai lor. Sengor m-a sunat din Ankara și mi-a spus că nu a făcut nimic.

— Sper că nu crezi că o să fac totul public, nu-i așa?

Battaglia părea să fie la fel de speriat de presă ca acuzatul.

— Va curge mult mai multă cerneală tipografică decât vrei, din păcate. Comisarul va transmite cazul Interpolului, șefu'. Îi va ruga să facă o prioritate din acest caz.

Cei de la Relații Internaționale se vor baza pe condamnarea mea pentru a-i face pe turci să-l extrădeze.

— La naiba.

— O să fie și mai rău. Mercer a dat peste o colecție de casete video în apartamentul doctorului. Se pare că e vorba de mai multe victime – poate câteva zeci, aici și în străinătate. Se pare că le-a drogat și le-a violat, înregistrând totul cu o cameră de filmat ascunsă în raftul cu cărți.

Battaglia și-a îndepărtat scaunul de mine, prefăcându-se că se uită pe niște documente de pe birou. Îi plăcea ceea ce făcea departamentul meu, dar nu îi plăcea să vorbească despre detaliile tuturor obiceiurilor sexuale.

— Acum ce… despre ce naiba e vorba?

— Parafilie.

— Para ce?

— Doctorul Sengor este parafilic, dacă ar trebui să ghicesc după casetele pe care le-a găsit Mercer. Cum îi place lui Mike să spună, este termenul latinesc pentru „cățel bolnav". Este una din disfuncționalitățile sexuale, conform MDS, am spus, referindu-mă la biblia psihologilor, *Manualul de Diagnostice și Statistică al Bolilor Mentale.* Tipul își satisface plăcerile ciudate cu victime care nu doresc acest lucru. Îl excită ideea de a face sex cu o parteneră care nu este conștientă, poate un contact anal sau – ei bine, o să știm totul în momentul în care ne vom uita pe casete.

— Dar de ce să înregistreze? a întrebat Battaglia, în continuare cu spatele la mine.

— Pentru a crea un scenariu pentru masturbare, o metodă pentru a-și aminti evenimentele, pentru a se stimula când se termină totul. Pentru a avea un fel de trofeu.

Minunat. Vorbesc porcos cu cel mai important procuror din stat și el se face că se uită pe tot felul de hârtii, căutând o hârtie neimportantă care nici măcar nu există.

— Oamenii aceștia au două vieți, Paul. Sengor este licențiat într-un domeniu foarte respectat, dar este evident că are fantezii necrofile.

— Și cum poate să spună că nu a făcut nimic rău? a spus Battaglia, luând o hârtie de la fundul unui teanc de foi galbene și uitându-se la niște statistici care păreau a fi vechi de cel puțin doi ani, făcea orice pentru a evita contactul vizual cu mine în mijlocul discuției.

— Violatorii care își droghează victimele nu se consideră vinovați. Femeile sunt cu ei pentru că așa au ales, medicamentele pe care le dau

nu sunt administrate cu forța – deși victimele nu știu că le iau – hainele nu le sunt smulse și de foarte puține ori sunt rănite. Aceasta este natura atacului.

— Altceva?

— Deocamdată nimic.

Și-a mutat scaunul în așa fel încât să stea cu fața la mine.

— Între timp, cum stați cu cazul de la Metropolitan? Presa mă omoară cu întrebările. Apar articole pe prima pagină în fiecare zi.

Asemenea celor mai multe crime de interes general, uciderea Natalyei Galinova a dat naștere unei avalanșe de articole pe aceeași temă. Se reaminteau: cazul în care marele bariton Leonard Warren a murit pe scena vechii Opere, în 1960, sub privirile îngrozite ale spectatorilor, interviuri cu profesori și părinți din suburbii, cărora le era teamă să-și mai trimită copiii să viziteze Lincoln Center pentru că ucigașul putea fi încă în zonă; și nenumărate articole despre viața Natalyei, în care erau enumerați bărbații iluștri care i-au fost parteneri pe scenă…

Apăruse chiar un articol de Mickey Diamond care scrisese despre prima crimă de la Met. Rămânând fără subiecte care să mențină viu interesul cititorilor, Diamond a destăinuit că singurul articol pe care cei de la *Post* i l-au refuzat a fost „Lăutarul *căzut* de pe acoperiș”, în care prezenta moartea baritonului Leonard Warren.

— Locotenentul Peterson a vorbit cu toți cei care lucrează acolo, Paul. Știi cât de metodic este.

— Am un dineu oficial, sâmbătă seară, la Hotelul Pierre pentru nu știu ce comitet în care este implicată soția mea – nu îmi aduc aminte despre ce boală e vorba. Șansele ca cineva din consiliul de conducere de la Lincoln Center să fie acolo sunt foarte mari. Trebuie să-mi dai ceva ca să am ce spune despre cum progresează investigația.

— Până atunci, o să ai tot ce știu și eu.

Oamenii importanți îl tratau pe procurorul districtual ca pe avocatul lor personal. Liderii bisericilor vorbeau cu el când se întâmpla ca vreunul dintre preoți să fi comis un delict, părinții copiilor de bani gata îl rugau să se ocupe de aplanarea cazurilor în care erau implicați profesorii arestați pentru pedofilie pe internet, iar bancherii îi promiteau programe speciale pentru a-i prinde pe traficanții de droguri din campusuri.

Battaglia își dezvoltase un fel de imunitate la presiunile de genul acesta și știa toate detaliile unui caz despre care ar fi putut fi întrebat.

— Alex, a spus Battaglia în timp ce mă ridicam să plec, monitoarele acelea din dormitorul lui Joe Berk… Comisarul mi-a spus despre ele, deși tu m-ai lăsat în ceață. Ați aflat ce filma?

— Nu am avut cum să ne ocupăm de asta, Paul. Mai ales pentru cele care au dispărut. Pur și simplu nu îmi dau seama la ce se putea

uita.

— Ai vorbit cu cei de la echipa tehnică despre asta?

— Da, bineînțeles. Sunt gata să ne ajute. Dar mai întâi trebuie să aflăm exact unde erau plasate camerele de filmat – adică în ce clădire – și la ce se uita Berk. Nu am ajuns în punctul acesta.

— Mă întreb dacă se poate să fie… Un parafilitic?

M-am gândit la interioarele pe care le văzusem cu Mike în timpul scurt de dinaintea venirii Monei Berk.

— Posibil. Voyeurismul este o formă de parafilie. Trasul cu ochiul sau implicarea într-un act sexual. Depinde unde erau camerele puse. Ne-am gândit că semănau cu niște cabine sau băi din unul dintre teatrele lui Berk.

— Și de ce nu ați căutat?

— Nu par a avea vreo legătură cu moartea Galinovei, Paul. Polițiștii au mers în cabină cu echipamente performante. Nu erau camere de luat vederi la Met.

— Anunță-mă dacă afli ceva de Joe Berk, a spus Battaglia, zâmbind în timp ce mesteca din trabuc. Aș vrea să-l am cu ceva la mână.

Înțelegeam unde vrea să ajungă. Nu sugera faptul că Berk ar fi fost implicat în moartea Talyei. Pentru Battaglia însemna că ar fi fost un avantaj să afle ceva ce l-ar fi putut face pe Berk vulnerabil, un lucru pe care să-l folosească pentru a face rost de informații într-un alt caz.

— Sigur, Paul. Luni, când am fost aici, mi-ai spus că există câteva lucruri legate de Berk. Că tu crezi că ar fi implicat într-un fel de șmecherie financiară.

A scos din nou țigara din gură.

— Da.

— Mie și lui Mike ne-a spus că este implicat într-un proces. Nepoata lui n-a vrut să intrăm în detalii. Știi ceva despre asta? Poate ne putem face o imagine a familiei, acum că avem și cazul fetei care a căzut din leagăn.

— Ați vorbit cu ea?

— Este în ceea ce doctorii numesc comă controlată, provocată de ei. Nu vor să se trezească până nu sunt siguri ce se va întâmpla cu ea. Apoi, vor evalua problemele cerebrale.

Lui Battaglia nu îi plăcea să vorbească despre sex, dar îi plăcea să discute despre cazurile de fraudă financiară.

— Nu te grăbi, Alex. E un personaj important. Ai idee cât valorează Joe Berk?

— Nu știu.

— Îi face pe cei din topul celor mai bogați oameni să pară amatori. Se poate spune că el și fratele lui au construit un imperiu care valorează douăzeci și cinci de miliarde de dolari. Terenuri, teatre,

companii aeriene, aproape la fel de multe hoteluri câte au cei de la Hyatt și Hilton la un loc. Este un fenomen.

— Șefu', de ce ai pornit o investigație în legătură cu Organizația Berk?

— Cineva a vorbit – mi-a dat niște informații importante.

— Despre Joe?

— Joe și fratele lui, Izzy, erau de nedespărțit. Izzy era cel deștept în familie, plus că nu avea gura mare a lui Joe. Aveau un fel de înțelegere.

— Cum adică?

— Îi urau pe cei care se ocupau de taxe. Nu vorbesc despre plata unor pachete care trebuiau trimise în alt stat sau șmecherii minore de genul acesta. Izzy Berkowitz este unul dintre cei mai nerușinați oameni cu care au avut de-a face agenții federali, pe vremea când începea să facă bani, acum mai bine de patruzeci de ani. Făcea tot felul de scamatorii în anii '40. Izzy avea mai mulți bani ascunși decât Căpitanul Kidd.

— Legal?

— Aici e problema. Ce știi despre Tratatul 1740?

Puteți să mă întrebați orice despre comportamente deviante care sunt trecute în actul 130 din Codul Penal și pot să citez capitole și articole întregi, dar acest lucru îmi era la fel de străin ca limba swahili.

— Nu am auzit niciodată? 1740 – anul?

— Nu, 1740 este un tratat legat de proprietăți. În anii '60, Congresul a propus un set de legi care extindeau beneficiile străinilor rezidenți în Statele Unite. Pentru a fi în acord cu legislația, Izzy a conceput un plan pe care l-a pus în practică în Bahamas. Atât timp cât putea dovedi statului că un cetățean străin a pus bazele trustului și că avea acte care puteau demonstra faptul că era prezent pe insule, nu trebuia să plătească taxele impuse de Statele Unite. Izzy a găsit niște prieteni pe acolo, a pus afacerea pe numele lor și a folosit milioanele din parteneriat pentru a le da celorlalte companii ale Organizației Berk.

— Și agenții federali au descoperit acest lucru?

— Au făcut-o la început, dar acum nimic. Când legea s-a schimbat, un deceniu mai târziu, cei doi frați beneficiau de sprijinul guvernului. Am încercat să dau totul la iveală, dar m-am lovit de un zid de piatră, a spus Battaglia, punând trabucul la loc în colțul gurii. Din moment ce venitul este folosit pentru alte afaceri de-ale lor sau reinvestit… înțelegi? Din moment ce veniturile nu sunt distribuite lui Joe sau familiei sale, poate sta foarte confortabil pe grămada de bani. Nici un fel de taxe, nici o obligație.

— Un aranjament bun.

— Bănuiesc că Joe a avut aceeași idee ca Izzy. Planul familiei Berk este să moară faliți.

— Faliți? M-ai pierdut. Nici unul dintre ei nu este falit.

— Mă refer la taxe, Alex. Moștenitorii lui Izzy spun că nu avea decât 20.000 când a murit. Din cauza asta am început cercetarea. Agenții federali mi-au luat cazul – mereu le iau pe cele mai ușoare – dar au făcut o înțelegere proastă. L-au lăsat pe Joe să dicteze regulile.

— De ce?

— Dacă aș fi știut răspunsul la această întrebare nu aș fi pierdut cazul. Joe a plătit zece milioane pentru a se pune la punct cu taxele și Fiscul a fost de acord ca Joe să nu mai plătească nici un fel de taxă. Niciodată.

— Drăguță înțelegere. De aceea nu știe nimeni de câți bani e vorba.

— Și de aceea Izzy punea mare preț pe valorile familiei. Îl ura pe Joe pentru gura lui mare.

— Deci Joe nu este prea fericit că familia este implicată într-un proces. E posibil ca unele lucruri să devină publice, am spus.

— De ce crezi că urmăresc procesul foarte atent?

Lui Battaglia nu îi plăcea să piardă. Dacă ar fi putut continua o investigație care îl intriga atât de mult, ar fi căutat și-n gaură de șarpe.

— Cei mai tineri copii – fiica lui Izzy și băiatul lui Joe. Ei sunt cei care au depus plângere.

— Adică Mona Berk – fiica lui Izzy. Și vărul ei, Briggs. Au depus plângere împotriva cui?

— Joe Berk.

— Pentru ce anume?

— Lăcomie. Răzbunare. Una dintre ele. Joe și Izzy au construit imperiul într-o singură generație. Ideea era să-l paseze intact tinerei generații, iar aceștia trebuiau să știe ce se petrece.

— Și ce s-a întâmplat?

— După moartea lui Izzy, Joe a început încet-încet să restructureze unele dintre afacerile familiei. Copiii lui mai mari și ai lui Izzy, au vrut să li se transfere acțiuni și bani.

— Dar cine a avut de suferit? Adică, de câte miliarde este nevoie pentru a-l mulțumi pe Berk?

— Joe a avut două neveste. La fel și Izzy. Copiii din prima căsătorie a ambilor au în jur de patruzeci, cincizeci de ani și sunt foarte apropiați – frați și surori, veri de gradul întâi – și implicați în afacere. Cei doi despre care vorbim sunt copiii cei mici din cea de-a doua căsătorie și în ambele cazuri a fost vorba de divorțuri destul de urâte. Ei reprezintă generația tânără și nu se înțeleg foarte bine cu rudele lor. Din moment ce Joe era cel care se ocupa de afacerile lui Izzy, a început să facă niște schimbări, foarte rapid – în mare parte

pentru a beneficia de ele copiii cei mari.

— Și Mona a aflat?

— Fiul lui Joe, Briggs, i-a spus. Acum doi ani încă nu se înțelegea foarte bine cu tatăl său. Atunci i-a spus Monei ce se întâmplase. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care Joe a încercat să-l aducă din nou pe Briggs sub aripa lui protectoare. Pentru a-l ține aproape de el și a-l face să renunțe la proces.

— Pentru ce sumă l-au dat în judecată?

— În jur de cinci miliarde de dolari, Alex, pentru că a intrat în contul ei. Susține că unchiul Joe i-a golit conturile. Ironia este că înțelegerea pe care a făcut-o Joe Berk cu agenții federali a fost atât de bună, încât nici în cazul unui proces civil judecătorul nu le poate permite avocaților Monei să obțină o derogare de la termenii înțelegerii. Nimeni nu știe exact câți bani se află la baza imperiului Berk.

— E greu de crezut că ar vrea mai mulți bani decât are.

Battaglia a zâmbit.

— Avocații ei îmi spun că nu e vorba de bani. Vrea să fie tratată la fel ca ceilalți copii – vrea să fie tratată ca făcând parte din familie.

— O să te anunț când găsesc fisura din armura lui Joe. Și te voi pune la curent cu crima de la Operă înainte de week-end.

Șefii altor două birouri erau la ușă pentru a intra la procurorul districtual când i-am spus noapte bună lui Rose. Era aproape ora 18 și holurile erau goale, majoritatea muncitorilor erau în drum spre casă și mulți avocați tineri erau încă la birou, gata să înceapă o noapte de cercetări sau de pregătire a unui proces.

Laura îmi lăsase un bilet pe birou, cu trei mesaje telefonice și un plic alb, livrat prin curier, de la consiliul de administrație al spitalului care îl monitorizaseră pe Selim Sengor în ultima săptămână.

Cele trei telefoane erau personale, așa că m-am așezat pentru a mă ocupa de scrisoare înainte de a lua telefonul pentru a-mi face planuri cu prietenii.

În timp ce deschideam plicul, am auzit un zgomot înăuntru. Imediat ce am deschis plicul, hârtia a luat foc în fata mea și mi-a atins părul și gulerul bluzei de mătase.

24

Am luat puloverul de pe spatele scaunului și mi-am înfășurat capul pentru a stinge flăcările. Nu știu dacă din cauza țipetelor mele sau din cauza mirosului de fum au apărut doi polițiști la mine în birou. Unul dintre ei mi-a apucat capul și l-a pus pe umărul lui, apoi m-a împins înapoi pentru a se asigura că bluza nu mai arde.

— Sunteți bine?

Am dat din cap că da, încercând să mă calmez înainte de a vorbi.

— Stați jos până vă calmați.

Partenerul lui a luat plicul pentru a-l examina.

— Ai grijă cu el, am spus. Vor încerca să ia amprentele.

— Adică nu e al dumneavoastră? Am crezut că poate ați scăpat o țigară și a luat foc ceva de pe birou.

— Nu. Scrisoarea era plină cu bețe de chibrit. Am auzit ceva în timp ce îl deschideam, dar nu mi-am dat seama ce era.

Polițistul mai înalt s-a aplecat pentru a fi la același nivel cu biroul, examinând plicul cu vârful creionului.

— Uită-te la asta, Pavone. Nenorocitul a lipit capete de chibrit pe partea care închide plicul și niște catran pe partea cealaltă. În momentul în care îl deschizi, plicul ia foc.

Pavone s-a uitat la partea stângă a plicului.

— Știți cine l-a trimis? O să chemăm pe cineva să aducă un 61 pentru asta.

61 este numele pe care-l dădeau formularului de plângere penală.

— Știu de unde a fost trimis, dar sunt sigură că nu a fost persoana respectivă. Este un caz la care lucrez – o să trimit câțiva detectivi, mulțumesc. Cred că nenorocitul a furat plicuri de la spital. Un fel de a-și lua rămas bun înainte de pleca din oraș.

— Putem să vă chemăm o mașină?

— Nu am nevoie de ambulanță. Nu mi-a atins corpul, cred. Mi-a pârlit puțin părul. Simțeam o rană pe piele pe sub bluză, dar, din fericire, cei doi nu puteau vedea.

— Putem măcar să vă ducem undeva? Să vă ducem acasă?

Le vedeam tresele de pe guler. Trebuiau să treacă strada mea și apoi să meargă pe strada 23 pentru a ajunge la secție.

— Sigur. Ar fi grozav.

Am încuiat ușa în urma mea – era locul unei infracțiuni acum – și am așteptat momentul în care să mă odihnesc în scaunul mașinii lor de patrulare pentru a-l suna pe căpitanul brigăzii de la procuratură. I-am povestit ce se întâmplase și l-am rugat să meargă să fotografieze dispozitivul și apoi să-l trimită la laborator pentru investigații. Omul de serviciu avea să-i lase să intre. L-am rugat de asemenea să-i povestească lui Paul Battaglia incidentul și să-i spună că nu era nevoie

să mă văd cu el și că eram bine.

I-am sunat apoi pe Mike și pe Mercer și, până au ajuns ei la apartamentul meu, am avut timp să fac și eu un duș și să mă spăl pe cap. I-am întâmpinat îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening și un tricou vechi, cu o foarfecă în mână, și m-am întors în baie pentru a-mi tăia părul ars din stânga și pentru a-mi îndrepta șuvițele din dreapta. Mă simțeam ca la treisprezece ani, când mă tundeam singură și speram că mama nu își va da seama.

Mike stătea în spatele meu, în pragul ușii.

— Miroase ca într-un cuptor aici. Ia mai mult din vârf, a spus, ridicând câteva șuvițe din spate pe care nu le puteam vedea. Unde e bluza?

— Pe pat.

— Mercer, mai bine o iei. Doamne, ce bine că nu porți haine sintetice, a strigat din cealaltă cameră. E o gaură de mărimea încheieturii mele. Ai fi fost prăjită imediat. Lasă-mă să-ți văd pieptul.

Intrase din nou în baie. Am deschis câțiva nasturi și i-am arătat lui Mike arsura de sub umăr.

S-a uitat la amestecul de culori care deja se formase acolo.

— Măcar de data asta e bine că ești atât de plată – hmm, atât de mică. Câțiva centimetri în plus și ți-ar fi luat foc sfârcurile. Acelea mici. Acelea mici și gustoase. Cred că gustoase.

— Mă înduioșează empatia de care dai dovadă.

— Vrei să-ți fac masaj pe spate?

— Remediul ăsta nu se mai folosește de mult. Apă rece. Am stat sub duș zece minute în apă foarte rece. O să fiu bine.

Am clipit când m-am văzut în oglindă și apoi am continuat cu tunsul părului.

— Eu mă gândeam la ceva mai blând decât apa rece, dar tu ești șefa.

Cinci minute mai târziu, am intrat în sufragerie, unde mă așteptau băieții. Au considerat tunsoarea mea un adevărat eșec.

— Are un aer de Sharon Stone, nu crezi, Mercer? O alură prea punk pentru a putea merge la tribunal.

— Nici o grijă. Prima persoană pe care am sunat-o a fost Elsa. Va deschise salonul special pentru mine la ora 7:30.

Prietena mea avea să mă vopsească, iar Nana urma să mă tundă.

— Te-ai cam dat peste cap. Mai întâi mersul la coafor, apoi la poliție. Unde este aparatul de fotografiat? Dacă nu vrei să mergi la doctor, măcar fă câteva poze ale rănii.

Am mers în dormitor pentru a căuta aparatul digital și când m-am întors i l-am dat lui Mercer.

— Este un mister pentru dumneavoastră, domnule Chapman? Sengor probabil a conceput totul când stătea acasă și se gândea la

arest. I l-a dat lui Alkit când a plecat și l-a pus să-l trimită prin sistemul de livrări al spitalului. Nimeni nu s-a uitat la un plic livrat de spital. Cel care l-a livrat a semnat la recepție și probabil Laura era acolo când a sosit.

— Arată-mi ceva, Coop, a spus Mike, în timp ce Mercer mă punea să stau lângă peretele alb pentru a face fotografii. Ți-am adus un cadou binemeritat.

Când Mercer a terminat, ne-am întors în sufragerie unde Mike pregătise băuturi pentru ei și mie mi-a dat o sticlă cu o fundă roșie.

— Ce-i asta?

— Era timpul pentru ceva bun. Este un whisky de calitate. Nu e nevoie să faci mutre. Este din Scoția. Isle of Islay.

Am încercat să pronunț numele lung al firmei înainte ca Mike să-mi ia sticla din mână, să o desfacă și să-mi pună în pahar.

— Tipul de la magazin mi-a spus că este de o mare finețe. Nu glumesc, așa mi l-a descris. Este mai vechi și mai costisitor decât multe dintre băuturile de care ai avut parte până acum. La naiba, ești mai veche și mai costisitoare decât atunci când te-am cunoscut.

Mercer se uita la sticlă în timp ce eu gustam din băutură. A fluierat încet.

— Mai încet cu chestia asta, Alex. Omul ți-a cumpărat o sticlă de whisky vechi de douăzeci de ani.

— Ești nebun? l-am întrebat pe Mike. Cred că te-a costat…

— Hei, e bun de ceva? Numai asta contează în seara asta.

— E divin, am spus, afundându-mă în pernă, bucurându-mă de savoarea băuturii. Știam că acest cadou scump era felul lui Mike de a-mi mulțumi pentru că încercasem să-l scot din starea proastă și l-am savurat de două ori mai mult.

Televizorul era pornit și Mercer a dat volumul mai tare ca să auzim când Alex Trebek anunța ultima categorie de la *Jeopardy*!: „Conducători militari”.

M-am așezat pe canapea cu două perne sub cap.

— Cred că e ziua ta norocoasă. Poți să te bucuri de cadou.

— Dublu sau nimic, a spus Mike, punând bancnota de douăzeci de dolari pe podea. Câștigătorul face cinste cu cina. Ce spui, blondino? Oriunde vrei să mergem. Putem să mâncăm un burger dublu la Swifty, peste drum, sau să mergem cu mașina la Patroon și să îți cumpăr cea mai mare friptură.

Mă jucam cu părul.

— Mă vezi pe mine mergând la Swifty? Acolo sunt cele mai bine îmbrăcate și cele mai frumos coafate doamne din Manhattan și eu să intru acolo așa? Nu, mulțumesc. Sunt prea nervoasă pentru a merge undeva.

Mike a comandat niște pizza în timp ce Trebek spunea întrebarea.

— Editorul biografiei marelui general american Ulysses S. Grant.

Doi dintre cei trei concurenți păreau să fie departe de a ghici răspunsul, în timp ce al treilea scria ceva pe ecranul său.

— Urăsc când face lucruri din astea, a spus Mike. Răspunsul nu are nici o legătură cu istoria militară.

— Nici o idee? l-a întrebat Trebek pe concurentul din mijloc care nu scrisese nimic.

— Poate e o întrebare capcană. De ce ai avea nevoie de cineva care să-ți editeze povestea vieții? Eu cred că e vorba de Grant, a spus Mike, de parcă ar fi vorbit cu Trebek.

— Mercer, vrei să intri în competiție sau vrei să-ți ușurez suferința? am spus, ducând mâna spre cei patruzeci de dolari de lângă picioarele mele.

— Haide.

— Îmi pare rău, a spus Trebek. Nu acesta este răspunsul. Cine…

— Cine a fost Mark Twain? am întrebat.

— …a fost Mark Twain? Vă puteți închipui? a spus Trebek. Autorul unuia dintre cele mai frumoase romane americane a editat și publicat memoriile unuia dintre cei mai mari generali. E ceva, nu-i așa?

— Au fost un cuplu destul de ciudat, am spus, dar erau prieteni.

— Tu ești cea care vorbește de cupluri ciudate?

Telefonul a sunat și am strâmbat din nas în timp ce Mike încerca să-mi dea receptorul.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Lasă-l să sune.

S-a uitat la număr și a apăsat pe speaker.

— Reședința Alexandrei Cooper.

Mi-am pus paharul jos și am dat din mâini în fața lui Mike în timp ce mimam un NU cât se poate de hotărât.

— Nu, domnule, eu sunt valetul. Da, domnule B, sunt Mike Chapman. Ea este… este la vecinul de vizavi. Vă puteți imagina? A rămas fără whisky. Da, e bine. O să vă povestească mâine dimineață.

Mike i-a descris procurorului districtual plicul și a vorbit despre cei doi suspecți – Sengor și Alkit – care l-ar fi putut trimite.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule B. Sigur, pot sta în noaptea asta aici, nici o problemă. Nu cred că o să apară cineva la ușa domnișoarei Cooper cu explozibil pe o plăcintă, dar dacă vă face să vă simțiți mai bine, o să stau cu ochii pe ea, a spus Mike. Da, știu la ce vă referiți. Uneori are mai multe probleme decât merită. Trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră.

M-am dat jos de pe canapea în semn de protest.

— Sunt doi portari jos, 24 de ore din 24. Chiar nu cred că…

— Nu-ți da ochii peste cap la mine, blondino. Până nu aflăm dacă pot fi luate amprente de pe ce a mai rămas din plic, procurorul vrea să

fie sigur.

Mi se făcuse cam foame și, când a venit pizza, am mâncat o felie în timp ce Mike și Mercer au devorat restul.

Puțin înainte de ora 9, Mercer a primit un telefon de la unul dintre colegii lui de la Victime Speciale, care stătea la câteva blocuri depărtare de mine. Se întorcea de la laborator cu copii după casetele lui Sengor și voia să știe dacă doream să ne uităm la ele înainte de a-l aresta pe prietenul lui, Alkit. Mercer a coborât și s-a întors cu șase casete.

— Vrei să vezi ce avem?

— Cred că ar fi mai bine să ne uităm la cea de vinerea trecută. Sunt marcate în vreun fel?

— Da, toate, a spus Mercer, luând caseta respectivă și introducând-o în video.

Se poate ca Sengor să fi activat camera video în momentul în care victimele erau conștiente. Primele câteva secunde arată secvențe cu cele două paturi goale, în așa fel încât se vedeau așternuturile. Mercer fusese în apartament în seara în care Segnor a fost arestat, așa că ne-a putut descrie raftul din partea opusă patului, în care fusese ascunsă camera, printre cărțile de medicină.

Pe fundal se putea auzi un CD-player care schimba discurile și apoi vocea lui Kris Kristofferson care cerea ajutorul cuiva pentru a putea trece peste noapte. Sengor a intrat în cameră cu Jean Eaken în brațe. Era dezbrăcat, iar ea era cu hainele pe care le purtase când o cunoscusem eu vinerea trecută.

Doctorul a pus-o pe cel mai apropiat pat, a micșorat lumina din cameră și a dat drumul la înregistrare – foarte mândru de el, admirându-și erecția.

Jean Eaken nu s-a mișcat. Sengor a ridicat-o de umeri și i-a scos puloverul pe cap. I-a desfăcut sutienul și i-a dat bretelele jos, una câte una. Mormăia ceva acum, vorbea cu ea în timp ce o dezbrăca, dar nu puteam auzi ce spunea. A lăsat-o să cadă pe spate, apoi s-a ridicat și a tras un fum – probabil era marijuana – dintr-o țigaretă de pe noptieră, înainte de a se apuca din nou de treabă, dându-i jos pantalonii.

Mike văzuse destul.

— Necrofilie. Nu am văzut nimic mai dezgustător. Cum puteți să vă uitați la așa ceva? Singura diferență dintre a face sex cu un cadavru și acest lucru este că în cazul de față e vorba de un trup cald. Vă spun eu: voi, cei care vă ocupați de astfel de infracțiuni, nu sunteți în toate mințile. Cel puțin ăia cu care am eu de-a face sunt morți. Nu văd nimic, nu simt nimic. Făptașul nu poate spune „Eu nu comit nici o crimă”. Este moarte curată, indiferent unde se întâmplă. Chestiile astea? Cum poți să te uiți la așa ceva? Nu e de mirare că viața ta sexuală e inexistentă, Coop.

Mercer a oprit caseta.

— Aici avem un tip care ne oferă la pachet toată povestea acolo. Trebuie să ne uităm, să fim siguri că nu ne-a scăpat ceva. Știi lucrul acesta.

Mike era în bucătărie, ținând într-o mână votca, iar cu cealaltă căutând înghețată în congelator, probabil singurul produs pe care-l putea găsi în casa mea.

— Da, e ceva cu voi doi de stați împreună în sufragerie cu acest – acest lucru dezgustător – și vă uitați la casetă de parcă ați fi la cinema, fapt care este de-a dreptul…

— Călugărițele alea au făcut treabă bună cu tine, Mikey, am spus. Mă mir că mai poți rosti „act sexual”. Ce să mai vorbesc de *a face* așa ceva.

— Ce te face să crezi că nu mai fac asta? Tu o să fii ultima care va afla. Vă spun eu, v-ați uitat și v-ați excitat, vedeți? Nici nu ar trebui să vorbiți așa.

— Mercer și cu mine trebuie să ne uităm la caseta asta și la celelalte de felul acesta, la fel cum tu trebuie să mergi la autopsie.

— Ei bine, aș face asta în fiecare zi. Anunțați-mă când ați văzut destule probe în cazul acesta. Știu că vă place să îi șocați pe judecători, dar de data asta mi se pare că ați întrecut măsura.

Am intrat în sufragerie să-l văd. S-a așezat într-un fotoliu, a luat toți fulgii de ciocolată din cutie și apoi a pus picioarele pe măsuța de cafea.

— Acum nu mai am nevoie decât de nenorocit pentru a-l acuza.

Mercer a venit cu mine, dar stătea în spatele lui Mike.

— O să plec acasă. Vrei să-i duc copiile lui Max? Cred că ea și internii tăi ar putea să le sorteze și să vadă dacă mai sunt și alte victime pe care trebuie să le căutăm.

— Bine. (M-am sculat pentru a-l conduce la ușă și l-am sărutat în semn de noapte bună.) Mulțumesc că ai stat cu mine. A fost destul de înfricoșător să văd mingile alea de foc care veneau spre mine. Ai mai văzut așa ceva?

— S-a mai întâmplat acum doi ani la biroul guvernatorului. Iggy, nu-i așa? l-a întrebat Mercer pe Mike. Îți mai aduci aminte de prizonierul ăla din Mexic care a făcut cincizeci de astfel de scrisori și le-a trimis guvernatorilor tuturor statelor?

Mike a încuviințat.

— Da, a continuat Mercer. Cinci secretare s-au ars la fel ca tine. Celelalte mici bombe au rămas în corespondență și aveau același scop. Nu e greu să faci așa ceva, Alex.

— Îmi spui ceva despre amprente mâine dimineață?

Mercer a făcut un semn spre părul meu.

— Ai grijă la coafor – de restul mă ocup eu.

— Mai vrei o porție? l-am întrebat pe Mike după ce am închis ușa și am pus zăvorul.

— Sigur că da. Ne uităm la știrile de la ora zece și apoi e ora de culcare pentru tine.

— Mie îmi convine, doctor Chapman. Chiar mi-e somn. Poți să dormi în camera de oaspeți.

— Am mai dormit pe canapeaua asta. E foarte bine.

— O să-ți aduc o pătură să pui pe tine. Vrei și un halat?

— Rozul nu e culoarea care îmi vine cel mai bine.

— Nu, vreau să spun. Am unul… mai vechi…

— Chiar crezi că aș vrea să mă îmbrac cu vreo vechitură pe care a lăsat-o aici vreunul dintre foștii tăi iubiți? Nu, mulțumesc – s-ar putea să cred că am dreptul la mai mult și atunci unde am ajunge? Am dormit și mai prost de atât. Tu încearcă să te odihnești.

Am început să casc înainte de rubrica meteo și i-am spus noapte bună în timp ce mergeam spre dormitor să mă culc.

Pe la ora patru însă eram trează și mă învârteam de pe o parte pe alta. Visasem ceva legat de Natalya Galinova, un coșmar în care îmi apăruse trupul ei așa cum îl văzusem în gaura aceea la Operă. A fost o imagine atât de reală, încât pentru un moment nu am știut dacă dormeam sau nu, așa că m-am ridicat și m-am dus la baie să beau o gură de apă și să schimb peisajul.

Am luat un halat pe mine și m-am dus în picioarele goale în sufragerie să văd ce face Mike. Era pe canapea, cu sticla de votcă pe jumătate goală lângă pahar. Era probabil modul în care reușea să adoarmă de când murise Val.

Am luat o pernă de pe fotoliu și am pus-o pe podea lângă el, odihnindu-mi capul pe canapea, urmărind cu degetul modelele de pe covorul persan. Speram să mă plictisesc și să pot adormi din nou.

Imaginile filmate în care Sengor o viola pe Jean Eaken erau greu de uitat.

Versurile lui Kristofferson din fundal se repetau în mintea mea. La naiba cu ziua de mâine, mă gândeam, eu în noaptea *asta* am nevoie de un prieten.

N-a mers nimic. M-am uitat cum se lumina cerul. Indiferent de demonii cu care mă luptam, problema principală era că fusesem atât de răscolită de evenimentele din acea săptămână – și de scrisoarea bombă – încât cel puțin de data asta nu mai voiam să fiu singură.

La ora 6:45 m-am decis să fac un duș și să mă îmbrac. Am lovit din greșeală unul dintre picioarele lui Mike în timp ce mă ridicam și s-a trezit.

— Scuză-mă, nu am vrut să te trezesc.

S-a uitat la ceas.

— La naiba. Mai bine ne mișcăm dacă vrei să devii prezentabilă

azi. Ce-i cu perna? De când stai aici?

— Zece, cincisprezece minute. Eram puțin îngrijorată. O să mă grăbesc.

— Vreau să trecem și pe la mine să fac un duș. Bine? S-a întâmplat ceva de ai venit aici? Vrei să vorbim?

— Nu. Cred că am dormit destul. Nu sunt obișnuită să mă culc atât de devreme.

Nu a văzut expresia de pe fața mea când am plecat. În drum spre ieșire, Mike s-a oprit să ia ziarele. Pe prima pagină din *Times* se vorbea despre Selim Sengor, iar cei de la *Post* nu au putut să nu pună un titlu mare: DOCTORUL TURC ÎȘI IA ZBORUL.

Eram în fața blocului lui Mike, în mașină, când i-a sunat pager-ul. A sunat înapoi și a părut mulțumit de mesaj.

— A fost analizată mănușa bărbătească găsită lângă Natalya Galinova.

— Cea pe care au găsit două tipuri de ADN?

— Da.

— Tipul de ADN din interior se potrivește cu cel al lui Joe Berk.

— Joe Berk? Ce probă au folosit? De unde au avut profilul pentru a face o comparație?

— Paharul de plastic pe care nu voiai să-l iau de la el din apartament, Coop. Trebuie să găsești o lege pentru a putea folosi lucrul acesta. Fă totul legal. Îmi pare rău că te pun să procedezi așa, dar o să-ți facă bine să cauți.

25

— Te-am rugat să arunci naibii paharul. De ce riști să pierzi probe pentru a face pe durul? l-am întrebat pe Mike.

— Hei, prima dată când am fost în apartamentul lui Berk sperai să iei câteva fire de păr, nu?

— Nu am făcut asta, nu-i așa?

— Gunoi. Am luat paharul pentru că era bun de pus la gunoi. Spune-le asta scorțoșilor care stau în juriu și care nu ar putea deosebi o crimă de o petrecere. Hai să ieșim din mașină.

— Te aștept aici.

— Battaglia mi-a spus să fiu cu ochii pe tine. Am ajuns până aici și nu am de gând să fii o țintă vie la colțul străzii. Nu mai fi bosumflată din cauza ADN-ului lui Joe Berk. Avem ce ne trebuie, nu-i așa?

L-am urmat pe Mike pe treptele care duceau la etajul cinci al apartamentului. Era garsoniera pe care o numise „sicriul", pentru că era foarte mică și foarte întunecată. De la moartea lui Val, această poreclă era un lucru care îi aducea aminte mereu de pierderea celei dragi.

— Aruncă lucrurile alea și stai jos, a spus, arătând spre un scaun din colțul camerei. A luat haine curate din dulap și s-a dus în baie să facă duș.

Dezordinea din locuință era uimitoare. În timp ce mașina lui era plină de pahare goale de cafea și ambalaje de mâncare, imaginea lui Mike – de obicei cu o vestă, cămașă cu nasturi și o pereche de blugi șifonați – era foarte bine reflectată de apartamentul lui.

Am început să-i pun șosetele și chiloții în coșul de rufe.

Mult mai deranjantă decât mizeria era faptul că transformase apartamentul într-un fel de altar pentru Valerie. Peste tot erau fotografii ale ei și tot felul de obiecte care îi aparținuseră erau așezate pe rafturi. Cărți de arhitectură puse peste colecția de biografii istorice a lui Mike și cochilii exotice pe care le adusese din vacanța ei din tropice. Nu știu dacă Val dusese toate aceste lucruri în apartamentul lui Mike sau le luase el de la ea din casă și le pusese acolo după moartea ei.

M-am aplecat pentru a mă uita la o fotografie a lui Val pe care nu o văzusem niciodată. Era o imagine luată de aproape în care îi zâmbea fotografului – cel mai probabil Mike – de sub o pălărie de base-ball inscripționată NYPD. Mi-a fost rușine când mi-am dat seama că făceam comparații superficiale – cât de mult semănau trăsăturile ei cu ale mele și cât de frumoasă era. M-am ridicat și am șters-o de praf cu mâneca.

Erau și haine de-ale ei – câteva pulovere colorate erau în dulap lângă cele negre ale lui Mike, sandale aliniate lângă pantofii lui și o rochie de culoarea lavandei atârnată de scaunul pe care mi-l oferise mie.

Îndreptam așternuturile de pe patul nefăcut probabil de câteva zile când Mike a ieșit din baie.

— Ce faci?

— Putem să venim mai târziu să aranjăm puțin pe aici.

— Nu e Palatul Buckingham, Coop. Așa trăiesc eu, bine?

— Nu erai așa.

— Multe lucruri nu mai sunt cum erau înainte. Haide, gata.

— Vrei să… să te ajut să sortezi unele din lucrurile lui Val?

S-au uitat la mine de parcă aș fi spus un lucru nebunesc, ceva de neimaginat.

— Poți s-o lași baltă? Nu sunt pregătit. Poți face un efort să înțelegi chestia asta? Poți?

Am deschis ușa și am coborât. Nu cred că Mike ar spune ceva pentru a mă răni intenționat, dar a fost destul de dureros ce a zis.

— Mai bine decât crezi.

Am citit articolele din presă despre Sengor în timp ce Mike a condus pe scurta distanță dintre strada 56 și Park Avenue, aproape de clădirea în care își mutase Elsa salonul de coafură. Am luat mai multe cafele de la un chioșc de la colțul blocului.

Elsa a venit pentru a ne trece de cei de la poartă și am luat liftul. A scrâșnit din dinți când mi-a văzut părul, chiar înainte de a ne saluta, și am mers în salonul unde lucrau stiliștii. Eram prietene de câțiva ani și mă bazam pe relația noastră și pe talentul ei.

— Trebuie să fii vrăjitor pentru treaba asta, a spus Mike. Dar e de nesuportat dacă nu este îndeajuns de blondă, așa că ai grijă de ea.

Elsa a intrat în depozitul de produse pentru a amesteca vopselele și a venit cu coafeza mea, Nana.

— Ia uite, e Nana din Ghana, a spus Mike, ridicându-se pentru a o îmbrățișa. E un fel de congres azi, nu? Toată lumea e aici pentru a-i repara lui Coop părul pârlit.

Nana i-a zâmbit lui Mike cu zâmbetul ei larg și s-a uitat la ceafa lui.

— Cât aștepți tu, Alex, cred că trebuie să te aranjez și pe tine, domnule polițist, a spus cu accentul ei din Africa de Vest. Vino cu mine.

— Speram să spui asta.

Au mers în față și i-am povestit Elsei ce mi se întâmplase ieri, timp în care îmi punea șuvițele în folie de aluminiu.

După ce m-a vopsit, Nana a încercat să repare dezastrul pe care îl făcusem încercând să mă tund singură. Era aproape ora 9 când am

plecat cu Mike de la coafor și am mers la birou.

Laura mă aștepta la ușă când am intrat, cerându-și scuze pentru că lăsase scrisoarea ucigașă pe masă.

— Nu aveai de unde să știi. Nu trebuie să te învinovățești. Slavă Domnului că nu ți s-a întâmplat ție – nu sunt bună de nimic fără ajutorul tău, am spus, încercând să destind atmosfera.

— Battaglia vrea să te vadă. A spus că trebuie să te duci imediat ce ajungi aici, pentru că pleacă la Washington ca să depună mărturie într-o audientă la Senat privind controlul armelor. A spus imediat.

— Vii? l-am întrebat pe Mike.

S-a așezat la birou și a pus un șervețel sub gogoașa pe care se pregătea să o mănânce.

— Omul nu m-a chemat pe mine. Eu mănânc acum.

Battaglia își făcea diplomatul, gata să plece la aeroport.

— Cum te simți?

— Bine, mulțumesc. A fost o sperietură pe cinste.

— Ați aflat ceva legat de Metropolitan?

— Nimic în plus față de ce ți-am spus ieri. Doar faptul că o mănușă găsită în apropierea cadavrului Talyei are ADN-ul lui Berk.

Trabucul lui Battaglia s-a mișcat la auzul veștii.

— Interesant.

— Nu te entuziasma prea tare, Paul. Nu vreau să-ți ascund nimic, dar s-ar putea să fie o mică problemă în legătură cu treaba asta. O să găsim o cale legală de a lua o probă. Chapman a cam sărit calul luând proba aceasta.

— De aia îmi place de el. Du-i un trabuc de la mine, te rog, dar uită că mi-ai spus vreodată lucrul acesta. Vreau să știu numai varianta legală. O să îmi imaginez că acesta e doar rezultatul unei gândiri pozitive.

— Mike și cu mine mergem la Berk după-amiază. O să vedem ce are de spus. Știu că ți-am promis ceva până sâmbătă, dar…

— Nu de asta te-am întrebat. De ce nu pleci din oraș câteva zile, dacă tot nu se întâmplă nimic? Sarah se poate ocupa de arestarea lui Carido dacă îl prind, a spus Battaglia, vorbind despre adjunctul meu. Doctorul turc nu mai este în raza ta de acțiune, iar Mike se ocupă de cazul de la Operă. Pleacă de lângă toate astea câteva zile. Relaxează-te.

Se uita la coafura mea ciudată în timp ce vorbeam.

— Plănuisem să merg la Vineyard mâine seară, ca să deschid casa pentru noul sezon. Nu aș vrea să plec cu tot ce se întâmplă acum.

— Pleacă în seara asta, bine? Așa n-o să fiu nici îngrijorat că se ține cineva după tine. Dacă avem nevoie de tine până luni, putem veni acolo.

Am ieșit din birou amândoi și i-am mulțumit pentru zilele libere,

conștientă de faptul că era bine și pentru el să plec, așa că nu aș mai fi fost asaltată de presă cu tot felul de întrebări despre cele trei cazuri care dețineau capul de afiș al ziarelor.

Mike stătea cu picioarele pe masă, citind rubrica sportivă în timp ce mă aștepta să vin de la Battaglia.

— I-ai arătat arsura?

— Nu m-a întrebat, așa că nu i-am spus nici eu nimic. M-a încurajat să plec la țară mâine, dar asta depinde de ce zici și tu.

I-am dat trabucul.

— Sunt de acord cu Battaglia, a spus Mike, mirosindu-l și apoi băgându-l în buzunarul de la haină. Îl putem surprinde pe Joe Berk cu o vizită și apoi mă pot duce la Operă să-i ajut pe băieți. O să te duc la aeroport după-amiază. Nu sunt zboruri directe până acolo, așa că va trebui să treci prin Boston și apoi să iei de acolo o cursă locală de pe aeroportul Logan.

— Scuză-mă, Alex, a spus Laura din ușă, este o tânără jos în hol. A citit povestea lui Sengor din ziar și vrea să vorbească cu asistenta procurorului despre ceva ce s-a întâmplat luna trecută. Crede că a fost drogată într-un club.

— De el?

— Nu, nu. S-a hotărât să vină datorită acestui caz.

— Fă-mi o favoare. Găsește pe cineva din departament să vorbească cu ea, te rog.

De fiecare dată când un caz de genul acesta devenea public, femeile care nu spuseseră nimănui nimic ieșeau din anonimat, dornice să vadă dacă reclamațiile lor pot sta la baza formulării unor acuzații. În cazurile de violuri facilitate de medicamente, faptul că nu ajungeau la timp la medic și nu li se luau probe era, de obicei, fatal. Nu m-ar surprinde faptul că învinovățirea doctorului Sengor va aduce un val de plângeri care să-i țină ocupați pe cei patruzeci de asistenți din departament.

Cinci minute mai târziu m-a sunat Laura.

— Au înnebunit telefoanele azi, Alex. Acum e doctorul Thorp – de la Grădina Botanică din New York. Vrei să răspunzi?

— Da.

Am ridicat receptorul și m-am prezentat interlocutorului.

— Mi s-a spus să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu analizele particulelor de frunză care au fost aduse ieri de poliție.

— Vă deranjează dacă vă pun pe speaker? Lângă mine este detectivul care se ocupă de caz.

— Bine, dar cred că ar fi mai bine să veniți la mine la birou.

Puține locuri în oraș erau mai frumoase decât Grădina Botanică, iar ultimele vizite mi-au satisfăcut cu vârf și îndesat curiozitatea.

— Poate ar fi mai bine să ne spuneți la telefon despre ce este

vorba, dacă nu vă supărați.

— Am studiat frunza și sincer să fiu nu vezi prea des astfel de plante.

— Ce este, doctore Thorp? am întrebat, în timp ce Mike își scosese agenda și căuta câteva file libere pentru a lua notițe.

— *Pycanthemum torrei,* domnișoară Cooper.

— Poftim?

— *Pycanthemum torrei.* Este o plantă foarte rară. De fapt este CD.

Am dat din cap spre Mike, care s-a aplecat să vorbească.

— Uite ce e, doctore, nu suntem la ora de latină. Eu sunt polițist.

— Așa vorbim noi botaniștii. CD înseamnă că este o plantă pe cale de dispariție. Mai este cunoscută ca „menta muntelui Torrey".

După numele plantei ne-am dat seama imediat de unde provenea mirosul acela de mentă de pe scenă.

— Și în Manhattan ar fi greu de găsit așa ceva? am întrebat.

— Nu greu, domnișoară Cooper. Imposibil. Nu crește pe insulă.

— Unde crește?

— Din câte știm, sunt numai zece locuri în lume unde crește. Este un loc pe Staten Island care se cheamă Parcul de Stat al Gropii de Argilă. Puteți verifica la Departamentul pentru Conservarea Naturii de la primărie. A fost un mare scandal anul trecut în legătură cu construirea unui complex comercial pe acel loc. Au fost proteste din partea ecologiștilor. Această mică plantă a pus în dificultate construirea unui complex de o sută de milioane de dolari.

Mike scria numele.

— Alt loc?

— High Mountain, domnule detectiv. Mentei îi merge bine în munții Watchung. Știți unde e?

Eu am spus că nu, iar Mike a răspuns în același timp:

— Da, doctore. Peste râu, în New Jersey, nu? O să-i arăt eu. Altundeva în nord?

— Nu. Nu. Acestea sunt singurele două zone. Facem însă cercetări. Ne-ar plăcea să găsim mai multe locuri.

— Vă mulțumim pentru ajutor, a spus Mike, terminând conversația.

— Ce nu știu despre Munții Watchung și ar trebui?

— Este o rezervație naturală care oferă una dintre cele mai frumoase priveliști asupra orașului. Dacă ai fi fost mai atentă la orele de istorie ai fi știut că are cele mai înalte creste de pe valea râului Hudson și că soldații care au luptat la revoluție le-au folosit pentru a semnaliza împotriva trupelor britanice.

— E bine de știut, dar…

— Iar în al doilea război mondial, armata a pus trupe antiaeriene mobile pe crestele munților acestora în cazul în care naziștii ar fi

trecut oceanul. Ar fi trebuit să țină lucrurile alea acolo ca să-i întâmpine pe ticăloșii din Al Qaeda în 2001. Mulți oameni la care țin ar fi putut să fie încă în viață.

— Unde în New Jersey, Mike?

— Eu vorbeam serios, Coop. Peste râul Hudson. Îți spun ce mai e acolo. Adăposturi din stânci – peșteri pe care indienii le-au folosit de sute de ani.

— Și?

— Nu e foarte departe de locul unde locuiește prietenul tău speologul.

— Cine?

— Chet Dobbis. Directorul artistic de la Met. Alpinist, colecționar de peruci, fostul iubit al Natalyei Galinova. Poate a avut puțină mentă pe bocanci.

26

Locotenentul Peterson ne aștepta când am ajuns la Operă. Membrii echipei operative erau în continuare împrăștiați în tot holul, iar după carnetele pe care luau notițe păreau să fie o mulțime de oameni de la ultima noastră vizită. Am luat două scaune, le-am pus lângă perete și am început să vorbim despre ultimele noutăți.

— Ce ați aflat legat de ADN-ul lui Joe Berk? a întrebat Peterson.

— Un motiv în plus pentru a fi atenți în privința lui. Ar putea fi primul pas în descoperirea unei cauze.

— Nu putem însă folosi acest lucru, a spus Mike. Va trebui să atacăm problema pe altă cale.

— O să-l fac să mă scuipe. Nu va dura prea mult. Dar Chet Dobbis este la fel de promițător ca Berk.

— Ușurel, Chapman, a spus locotenentul întinzându-se să ajungă la un bloc-notes. Când m-ai sunat acum o oră cu vești despre planta aceea rară i-am triat pe cei de aici – am găsit cel puțin șaizeci de oameni care stau în Jersey, în partea de nord, și alți cincizeci pe Staten Island.

— Câți dintre aceștia nu ar fi trebuit să fie la operă vineri seară?

— În mare? Cam treizeci dintre ei. Dar acum trebuie să verificăm încă o dată, luând în considerare și rezervația și munții Watchung. Asta pe lângă oamenii cu care a intrat Galinova în contact în viața ei personală.

— Câți criminali faimoși au fost grași? a întrebat Mike.

Peterson și cu mine ne-am uitat la el întrebător.

— Ca David Berkowitz, fiul lui Sam. El era grăsuț. Barbă-albastră apare mereu în desene destul de plinuț. Fatty Arbuckle – cred că numele spune totul. Gândește-te, dar cei mai mulți criminali sunt slabi și răi.

Peterson l-a ignorat pe Mike și s-a întors să verifice câteva informații, iar eu încercam să-mi dau seama unde bătea.

— Malvo și Mohamed – țintașii de la Washington – ei erau slabi. Frații Menendez – slabi. O.J. – bine făcut, dar nu gras. Ma Barker – nu era gras. Nu mă pot gândi la mulți criminali grași.

— Nu te-ai uitat niciodată la *Clanul Soprano*? a întrebat Peterson. Tony S., Big Pussy… Au o grămadă de criminali supraponderali.

— Acolo e televiziune. Dillinger – slab ca o scândură. Manson – slăbănog. Bundy, Dahmer, vânzătorul acela de îngrășăminte din Modesto care a dat o reputație proastă numelui tău – toți slabi.

— Poate dacă mi-ai spune unde vrei să… am început.

— Pentru că în spatele tău, Coop, a spus Mike, arătând spre ușa de

sticlă, este un porc mincinos care arată ca un maniac și cred că te urmărește.

Am întors capul și l-am văzut pe Rinaldo Vicci, cu eșarfa lui de mătase, stând în afara încăperii elegante care fusese pusă la dispoziție pentru investigații. Eram la nivelul scenei teatrului gol, deci acesta era singurul motiv pentru care stătea la pândă.

I-am zâmbit și i-am făcut cu mâna, dar el a dat din cap dintr-o parte în alta.

— Aruncă-i o momeală, Coop. Du-te și vezi ce vrea.

M-am ridicat de la masă și am ieșit pe hol. Ușile sălii principale erau deschise, iar orchestra făcea repetiții la *Aida* și se auzea în toată încăperea.

Vicci a mers în fața mea de-a lungul peretelui de sticlă.

— Mulțumesc, signora Cooper. V-am văzut intrând mai devreme și vreau să vă întreb ceva.

Era unul dintre acei oameni care nu pot stabili un contact vizual. Se uita la fața mea când vorbeam, dar privirea lui era undeva lângă mine, dându-i un aer ciudat și punându-i la îndoială credibilitatea.

— De ce sunteți azi aici, domnule Vicci? Adică de ce la Met?

A făcut un semn în direcția scenei cu capătul eșarfei.

— E vorba de un nou tenor pe care îl reprezint. O să dea o probă pentru rolul Radames. Signor Dobbis a fost îndeajuns de îngăduitor să mă lase să stau la repetiții.

Vicci a mers puțin înspre fereastră și se uita la cei care se plimbau în aerul dimineții de primăvară.

— Îmi pare foarte rău pentru fată, domnișoară Cooper. Am tot sunat la spital, dar nu vor să îmi spună nimic pentru că…

— Lucy DeVore?

— Da, bineînțeles. Domnișoara Lucy. Nu vor să-mi spună nimic despre starea ei pentru că nu sunt rudă apropiată. O să supraviețuiască?

— Doctorii speră că da, domnule Vicci. Eu cred că o vor scoate din comă săptămâna viitoare. Voi nu vreți să colaborați cu noi, așa că sper că ea ne va putea spune mai multe. Nu va muri, dacă asta sperați. Doctorii încearcă doar să-i facă durerea suportabilă.

Vicci a tușit și timp de câteva secunde și-a dres glasul. Părea că vrea să tragă de timp, căuta ceva prin buzunar și dădea impresia că nu poate vorbi. Când a reluat discuția, vocea i s-a îngroșat brusc, iar Vicci se juca cu un colț al eșarfei.

— Bineînțeles că nu vreau să moară! Ce gând teribil! O bomboană?

— Nu, mulțumesc. Așteptam niște vești de la dumneavoastră despre Lucy, asta după ce verificați dosarele din birou. Ați găsit ceva despre cum a ajuns la dumneavoastră?

Vicci a închis ochii și și-a șters fruntea de sudoare cu mâna.

— Sunt într-o situație foarte critică, signora. Mă tem că dacă voi sufla ceva, îmi voi face dușmani.

— Ceea ce-mi veți spune cu privire la acest caz este strict confidențial. Nimeni nu va afla că dumneavoastră ați fost sursa acestei informații.

Stăteam în locul cel mai la vedere din interiorul clădirii Operei, dar părea că nu ne remarcase nimeni.

— Am înțeles de la ceilalți martori că dumneavoastră l-ați invitat pe Hubert Alden să vină la audiție în ziua aceea. De fapt, știm că domnișoara Galinova – Talya – ar fi trebuit să fie în leagănul acela, nu Lucy DeVore.

Vicci a încetat să se mai joace cu colțurile eșarfei și aproape s-a înecat cu bomboana. Comentariul meu a avut efectul dorit. Voiam să știe că ceilalți martori au fost cooperanți, chiar dacă nici unul dintre ei nu ne-a dezvăluit atât de multe pe cât îmi doream.

Vicci și-a dres glasul încă o dată.

— Asta e – cum îi spuneți dumneavoastră – o afacere neiertătoare, domnișoară Cooper. Actori, cântăreți, dansatori – bărbați și femei, deopotrivă – fiecare zi a vieții lor este o audiție. Toate întâlnirile lor, toate aparițiile publice le sunt observate cu atenție. Sunt roluri de obținut, roluri de dat…

— Galinova dorea să dea o probă pentru Mona Berk?

În timp ce-și făcea o cruce, Vicci își mușca buza.

— Joe Berk m-ar ucide dacă ar ști că eu am aranjat întâlnirea asta. De aceea eu și Talya am inventat povestea cu concedierea mea. Talya a fost cea care a sunat-o pe Mona, pe logodnicul Monei, de fapt, pe Ross Kehoe.

— Cum l-a cunoscut Talya pe Kehoe?

— Cu mulți ani în urmă, bănuiesc, când el lucra pentru Joe Berk.

— Ross Kehoe a fost angajatul lui Joe, iar acum este logodit cu Mona Berk? Pun pariu că unchiul Joe nu este prea încântat de asta. Ce făcea pentru Joe?

Vicci părea că nu știe.

— În teatru, făcea diverse lucruri pentru Joe. L-am văzut prin preajmă, dar nu știu ce funcție avea. Oricum, vă pot asigura că nu avea un rol foarte important.

Nu ne spusese Kehoe că nu a întâlnit-o niciodată pe Galinova? Dacă asta a spus la prima întrevedere pe care am avut-o cu el, atunci Mike putea confirma.

— Și Lucy DeVore? Vă rog, domnule Vicci, trebuie să aflu cum a intrat în contact cu acești oameni. Trebuie să aflu cine a pus-o în legătură cu dumneavoastră.

Din nou a tușit, a pus mâna la gură, totul pentru a întârzia

răspunsul – sau poate să-l formuleze mai bine. Încă o bomboană?

— Eu… v-am mai spus că nu eu o reprezint pe fata asta și că doar îi făceam o favoare unui prieten, nu-i așa?

— Da, mi-ați mai spus. Dar cine e prietenul?

— …însuși Joe, Joe Berk a fost cel care mi-a spus să o inițiez. Găsește-i o slujbă, ajut-o să fie pe picioarele ei. Mai mult decât atât, găsește-i un bărbat bogat pentru… să vă spun exact ce a zis Joe? Un bărbat bogat de care apoi să scape ușor.

— Un bărbat ca Hubert Alden?

— Exact, signora.

— Pentru că Joe Berk avea o relație cu ea?

— Nu, nu. Chiar îl cred pe Joe. Îi cunosc gusturile în materie de femei, iar fata asta nu e pe gustul lui. Dar era destul de supărat pe Lucy, a spus Vicci, rontăind bomboana. Domnișoara Lucy îl ochise pe fiul lui Joe, pe cel mic.

— Pe Briggs?

— Da, pe Briggs, domnișoară Cooper. Joe a aflat de planul ei și de atunci o consideră un gunoi – voi îi spuneți căutător de aur. A încercat să o mituiască – i-a dat bani, a amenințat-o pentru a o ține cât mai departe de fiul său.

— Cu ce a amenințat-o? A amenințat-o că o va distruge, așa cum i s-a întâmplat marți?

— Nu, nu, sunt sigur că a vrut să spună că îi va distruge cariera, nu pe ea, a zis Vicci, protestând față de intervenția mea. Joe nu avea nevoie să recurgă la chestii atât de radicale. Știți, era suficient să-i spună lui Briggs că-l dezmoștenește dacă va rămâne cu fata asta lipsită de valoare. Băiatul nu este un *pazzo,* domnișoară Cooper. Nu este atât de nebun, încât să renunțe la averea lui Berk pentru mocofana asta care știe să cânte și să danseze.

Muzica s-a oprit, iar cineva cerea acum indicații despre schimbarea decorului.

— Dar banii, domnule Vicci? Locuia la Hotelul Elk. Nu pare că i-a plătit cineva ceva.

Și-a dat capul pe spate, și-a pus arătătorul pe buze și a tras aer pe nas de parcă ar fi prizat.

— I-a tras pe nas, domnișoară Cooper. Și Briggs la fel. A cheltuit banii pe cocaină. Ăsta e motivul pentru care băiatul a intrat într-un proces stupid. Nu ar fi scăpat fără banii tatălui său, la cât praf trăsese pe nas.

— Și familia lui Lucy, știți ceva…

— Sincer, vă spun adevărul. Asta chiar nu știu. Și nu cred că *ea* ar fi vrut ca cineva să știe cine e sau de unde vine. Are ceva talent, domnișoară Cooper, are o voce plăcută și este o dansatoare destul de bună.

— Să sperăm că mai rămâne ceva din toate astea când se va recupera.

Un sunet ascuțit s-a auzit de pe scenă și întreg holul a răsunat. Puteam descifra vocile și zgomotele produse de niște bărbați luptându-se și hurducăiala surdă a ceva ce se muta în spatele cortinei. „Este un mincinos” au fost singurele cuvinte strigate suficient de clar pentru a le putea înțelege.

Am alergat spre sala de consiliu tropăind pentru a-i atrage atenția lui Mike. În timp ce mă țineam de balustradă pentru a parcurge cât mai repede scările în spirală, cortina de oțel din spatele cortinei de catifea s-a izbit de podea izolând sala de scena violentă ce avea loc în culise.

27

Mike m-a luat cu el și am reușit să trecem pe lângă paznicii care ne-au deschis ușa ce dădea în scenă, chiar în spatele cortinei.

Cei care lucrau acolo arătau ca o echipă de fotbal american. Șase tipi îl țineau pe altul de mâini, iar acela încerca să se smulgă din brațele lor și să-și elibereze mâinile. Alții se certau între ei și se împingeau, neluându-i în seamă pe cei trei supraveghetori care încercau să-i calmeze.

Unul dintre oameni stătea întins pe podea, urlând de durere, cu glezna răsucită, încât părea că suferise o rană foarte gravă la picior.

Cineva stătea la panoul de comandă, mișcând niște pârghii, când placa pe care stăteam – întreaga scenă din dreapta – a început să se miște. M-am sprijinit pe latura unei piramide egiptene din hârtie.

Mike l-a prins de mână pe unul dintre ei, iar ceilalți polițiști care veniseră cu noi au restabilit ordinea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident.

— Poate va trebui să le cer tuturor actele. Aveți grijă să nu loviți pe cineva cu tot echipamentul ăsta. E foarte periculos aici la Operă. Mai întreb o dată – ce s-a întâmplat?

Unul dintre bărbații care purta pantaloni de tâmplar s-a întors să plece.

— S-a mișcat ceva când nu ar fi trebuit. Asta-i tot. Din cauza asta locului i se mai spune și Casa Durerii. Sunt multe feluri în care te poți răni dacă nu ești atent – sistemul de pârghii, panoul electric și chiar cortina care se mișcă cu viteză foarte mare. Nu e treaba poliției.

— Ce s-a mișcat? a întrebat Mike, știind că muncitorul se săturase de polițiștii care se tot amestecau în viețile lor de o săptămână încoace.

— Vagonul acesta, a spus, arătând spre scena pe care stăteam.

Întregul sistem al celor patru scene era electric, nu hidraulic. Am văzut cum cablul imens muta platforma la locul ei.

— A fost activat pe neașteptate și a prins piciorul unuia dintre ei.

Mike s-a uitat la bărbatul rănit.

— Ești bine, prietene? Să chemăm un doctor să se uite la piciorul tău.

Stătea în fund acum, masându-și glezna.

— Este un cabinet aici. Mă vor vedea ei.

Bărbatul cu cămașă verde care fusese ținut de colegii lui a reușit să scape.

— Prieten pe naiba. Spune-le cine ești sau le spun eu.

Bărbatului cu glezna ruptă îi curgea sânge din gură. Țipătul pe care îl auzisem când își prinsese piciorul între vagoane venise după ce

omul fusese lovit.

Mike a mers spre grupul de bărbați și le-a spus să se dea la o parte. Câțiva au protestat pentru că nu voiau să-l lase singur cu colegul lor nervos. Au spus ceva despre munca pe care o aveau de făcut și despre repetiție.

Detectivii l-au ajutat pe bărbatul rănit să se ridice supraveghindu-l în timp ce își punea piciorul în pământ să vadă dacă mai poate să meargă. Bărbatul i-a dat la o parte și s-a îndepărtat șchiopătând.

— Harney! a strigat tipul care era cu Mike. Nu te duce prea departe. Mai bine îi spui detectivului unde ai fost vinerea trecută.

Mike și ceilalți polițiști i-au trimis pe toți în cealaltă încăpere. Am golit scena centrală pentru ca actorii și muncitorii să se poată întoarce la muncă.

S-a auzit un alt zgomot și un țipăt pe scenă. M-am dat înapoi, departe de gaura mare care s-a făcut în mijloc. Câteva secunde mai târziu, ridicat de un fel de lift, a ieșit din scenă Templul Vulcanului – cripta în care urma să fie îngropați de vii Aida și Radames.

M-am întors cu spatele și l-am urmat pe Mike spre ușa din stânga, spre cabinetul unde se dusese bărbatul care șchiopăta.

Mike i-a spus asistentei să ne lase câteva minute cu pacientul și ea a plecat, lăsându-ne singuri în cameră.

— Vrei să ne spui despre ce e vorba sau trebuie să-l întreb pe cel care te-a pocnit?

— Nu e treaba ta. Nu are legătură cu opera.

— Mie nu mi s-a părut așa. Dă-mi ecusonul.

Bărbatul și-a scos șnurul de după gât și i l-a dat lui Mike.

— Ralph Harney, a spus Mike cu voce tare. Care este data nașterii?

Data și adresa la care stătea se potriveau cu cele scrise.

— Locuiești în Hoboken?

— Da. Exact prin tunel.

Mike i-a dat cardul înapoi. Fotografia era făcută acum câțiva ani, iar barba îl îmbătrânea.

— De ce te-ai enervat așa tare? Ai lucrat la spectacol vineri?

— Eu lucrez în tura de noapte. Vin aici doar când se termină spectacolul. Fac parte din echipa care dezmembrează decorurile.

— Ai făcut asta și vineri?

— Da.

— Și care-i treaba? De ce spune ăla că minți?

— Pentru că nu mă poate suporta.

— Are vreun motiv anume?

— Sora lui. Am fost logodiți.

— V-ați despărțit? De aceea e nervos?

Ralph Harney nu a răspuns.

— Hei, cu tine vorbesc. Te-ai despărțit de ea?

— A murit într-un accident de mașină.

— Cine conducea?

A făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Eu. Și eu am fost rănit foarte rău.

Harney a ridicat capul pentru a-i arăta lui Mike cicatricea care îi brăzda fața din colțul sprâncenei până în josul bărbii. Am mai văzut și urme de zgârieturi, chiar foarte recente, pe pielea de deasupra bărbii, dar asta era destul de urâtă.

— Dar fata a murit. Acuzații?

— Ce?

— Acuzații. Condus cu viteză? Sub influența alcoolului?

— Nu. Nimic. Cum am spus, a fost un accident.

Harney avea grimase de durere. A scos un picior din pantaloni și pielea era tăiată până la os. Sângele se coagulase în jurul rănii și acum cădea pe podea. Puteți să mai așteptați cu întrebările?

— Nu ar fi trebuit să mergi pe el. Doar nu vrei să ai probleme dacă este fracturat, a spus Mike, ieșind din cabinet pentru a-i spune asistentei că putea intra să se ocupe de pacient.

Am făcut schimb de locuri cu ea și am plecat să-l găsim pe tipul cu cămașă verde. Doi dintre ceilalți detectivi îl văzuseră într-o parte a scenei, fumând o țigară. Mike le-a făcut semn să se retragă în timp ce veneam noi.

— Mike Chapman, a spus, întinzând mâna. Tu?

— Dowd. Brian Dowd.

— Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat?

— Ce a spus Harney? E un mincinos.

— Că i-o pregătești de mult.

— E un nenorocit.

— Îmi pare rău pentru sora ta. Ne-a spus despre asta.

— V-a spus cum a omorât-o?

— A murit într-un accident.

— Credeți că e accident când cineva bea șase pahare de votcă și apoi se urcă la volan să meargă acasă? Eu numesc asta crimă.

— A fost arestat? a întrebat Mike, verificând povestea pe care ne-o spusese Harney.

— Nu, nu, nu a fost închis. Știți de ce? Pentru că el spune că a fost aruncat din mașină. A avut o rană la cap și a fost dezorientat. Nu s-a dus la spital până a doua zi, când era destul de treaz și alcoolemia din sânge nu era mai mare decât limita legală.

Mike a făcut o pauză, înțelegând furia lui Dowd în legătură cu sora lui.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu mai puțin de un an în urmă. Am încercat să-i iau cheile de la mașină în seara aceea. Era atât de beat, că abia mai putea să stea în

picioare. Sora mea mi-a promis că o să conducă ea, dar nici ea nu putea să-l controleze. Ea – trupul ei – era pasagerul din dreapta când au găsit-o.

— Și acest lucru are vreo legătură cu seara de vineri?

Dowd a aruncat țigara jos și a strivit-o cu piciorul.

— Bănuiesc că v-a spus că a lucrat târziu.

— Da. În tura de noapte.

— Și atunci cum se face că era la vestiare înainte să se ridice cortina? Ora opt, vă jur. Bea bere și juca solitaire.

— Cu cine erai când l-ai văzut?

Dowd s-a uitat la Mike.

— Cuvântul meu nu e de-ajuns? Vă trebuie o mulțime?

— Doi ar fi un număr destul de bun.

— Am ochelari noi. Nu îi aveam de mai mult de o săptămână. I-am uitat în vestiar și a trebuit să cobor. Toți ceilalți de pe scenă erau la locurile lor. De aceea eram singur când l-am văzut.

— Și de aceea ai început să te cerți cu el tocmai acum?

— Parțial.

— Probabil ai o listă de conspiratori.

— Nu am nevoie de nimeni pentru a-l da în vileag pe lașul ăla.

— Și vagonul pur și simplu a început să se miște, gata să-i zdrobească picioarele?

— E un loc foarte aglomerat. Trebuie să fii atent mereu.

Mike era cu mâinile în buzunar și mergea spre locul de încărcare.

— Nenorociții.

— Mai ai ceva de spus? a întrebat Mike.

— Da. Prietenii tăi polițiști sunt niște javre.

— Cineva în mod special?

Dowd respira adânc.

— Credeți că v-ați dat seama de tot? a spus, făcând un gest de lehamite cu mâna. Credeți că știți totul despre noi dacă aveți ADN-ul nostru?

— Asta am încercat să facem săptămâna aceasta.

— Ralph Harney. Mai bine verificați încă o dată, dacă sunteți așa deștepți.

— E ceva în neregulă cu ce ne-a spus?

Dowd a râs.

— Singurul lucru e că nu v-a dat nimic.

— E ușor de verificat. Ne uităm dacă există date despre el. Au fost intervievați aproape toți cei de aici.

— Nu înțelegi, Chapman. Băieții tăi nu au vorbit cu Harney. A trimis un văr în locul lui în ziua în care știa că va fi intervievat.

— Cum a trecut de pază? am întrebat.

— Văr primar. Hal Harney. Seamănă de parcă ar fi frați. Hal

lucrează în același domeniu, la Majestic.

Mike era agitat și se juca cu mâinile prin păr. Ni se spusese că toată povestea cu teatrele era incestuoasă, că totul trecea la membrii familiei, de la tată la fiu, de la unchi la veri, era greu pentru cineva din afară să ajungă acolo.

— A arătat permisul și a intrat. Cine să-și fi dat seama dacă nu îl știa foarte bine pe Ralph? Deci Hal a dat interviul în locul lui Ralph.

— Și avem ADN-ul lui Hal, a spus Mike. Nu pe al lui Ralph.

— De aceea sunteți nenorociți, a spus Brian Dowd, arătând spre Mike cu degetul. Pentru că Ralph știe că se va potrivi cu ce mai aveți voi. Când vă uitați la el mai de aproape, întrebați-l cine i-a lăsat semnele noaptea trecută.

— A mai dat probe de ADN?

— Da. Aveți deja ADN-ul lui Ralph Harney. Din cauza asta l-a trimis pe Hal aici.

— De ce crezi că îl avem deja?

— Din cauza curvei din Bronx care a fost omorâtă în jurul Crăciunului – cea care a fost strangulată.

— La Piața Point Hunts? a întrebat Mike, referindu-se la o zonă bine cunoscută pentru prostituatele care lucrau după ceas.

— Da. A fost omorâtă într-o cameră de motel de lângă podul Whitestone.

— De ce a luat poliția o probă de ADN? am întrebat.

— Pentru că nenorocitul a devenit un mare bețiv după ce a murit sora mea. A început să bea și mai mult ca înainte și a început să agațe curve. Cineva i-a văzut tăblița de înmatriculare în jurul hotelului în seara în care a fost omorâtă fata și atunci polițiștii au venit la noi acasă. Fratele meu mi-a spus că au venit pentru a lua o probă de ADN de la Ralph. Trebuie să știți ceva despre asta, a spus Dowd, uitându-se la Mike.

— Eu lucrez în Manhattan. În Bronx este o altă brigadă Omucideri. Nu am nici o idee despre cazul acela, dar o să aflu.

— Ei bine, dacă Ralph nu a avut nimic de-a face, înseamnă că îngerii au fost cu el. Nu a fost niciodată prins.

— Crezi că a avut ceva de-a face cu Galinova în seara aceea?

— Dacă tipa a greșit, iar Ralph era beat mort, spun că e capabil să facă lucruri urâte. Nu e întreg la minte de când a murit sora mea. Ce v-a spus despre zgârieturile pe care le are?

Orchestra cânta din nou și Brian Dowd țipa pentru a vorbi cu noi.

Prompterul era sub scenă, gata să arate fiecare replică din producție.

— Cât de târziu lucrezi aici, Brian? a întrebat Mike.

— Până la ora 4, a spus. Dar vă stau la dispoziție cât timp aveți nevoie de mine.

Mike s-a îndreptat spre capătul scenei, punând o mână pe mine pentru a mă opri. De sus cădea o țeavă.

Când am intrat în hol, unde ne puteam auzi, Mike a pus mâna pe zidul de beton.

— Aici e problema. Ralph Harney are curajul să trimită pe cineva în locul lui. De ce?

— Trebuie să te întrebi de ce?

— De ce, mi se pare destul de evident. Harney nu voia ca poliția să știe că avem de-a face cu un suspect de crimă.

— S-a terminat toată scamatoria. Du-te și spune-i lui Peterson despre asta. Să sune în Bronx pentru detalii. Mă duc să îl iau pe Harney de la cabinet și să avem o discuție ca între băieți. O să văd dacă pot face rost de o probă de salivă – poate chiar puțin din sângele de pe pantaloni.

— Și dacă nu o să fie de acord?

— De asta te iau mereu cu mine, Coop. O să-mi obții un ordin judecătoresc.

— Uiți de ceea ce se cheamă probabilitate. Dezvoltă un scenariu al crimei și îți fac rost de orice.

— Durează atât de mult să joc după regulile tale.

— Care-i graba? Calmează-te. Încearcă să fii folositoare – obține un permis pentru el. Dacă Harney nu a fost niciodată arestat pentru crima din Bronx sau dacă nu mai este suspect, atunci proba de ADN nu mai este decât în baza de date. Nu este un condamnat, spre nefericirea lui Dowd.

— Și ce? Din cauza asta am fost ieri cu Mercer în fața lui McFarland. Dacă Harney se potrivește profilului ADN al criminalului, săptămâna viitoare va trebui să mă întorc la ea și să o rog în genunchi. A interzis laboranților să mai facă vreo comparație cu datele din acea bază până când nu se va lua o decizie clară.

— Pentru ăsta o să te iubească locotenentul, a spus Mike, îndreptându-se spre cabinetul medical. Încerci să repari un sistem perfect care nu are nici un fel de problemă.

— Nu a fost ideea mea, am spus, plecând de acolo și intrând direct în asistenta care îl tratase pe Ralph Harney. Venea dinspre ușa care ducea la garaj.

Mike a venit spre noi.

— Unde e pacientul?

— Nu m-am putut înțelege cu el, domnule detectiv. A insistat să meargă la doctorul său. Nu aveam cum să mă cert cu el, așa că l-am ajutat să se urce într-un taxi.

— Ralph Harney a plecat de aici? Ai numele doctorului, ai idee unde s-a dus?

Asistenta era speriată de enervarea lui Mike.

— Nu știu nimic, domnule Chapman. Părea doar foarte grăbit să plece.

28

Locotenentul era furios cum nu îl văzusem niciodată.

— Am douăzeci de detectivi aici care stau de parcă ar fi invitații doamnei Vanderbilt la premiera în seara asta. Avem un tip care ne-ar putea da niște informații și care pleacă pentru că nimeni nu e îndeajuns de deștept. Pare a fi o seară la operă cu frații Max.

A început să strige tot felul de nume în timp ce oamenii lui se ridicau, își puneau hainele și își aranjau nodul de la cravată.

— Duceți-vă și luați-l pe Hal Harney de la muncă și aduceți-l aici. Arătați-i ce înseamnă un interogatoriu adevărat, a spus primei perechi pe care a văzut-o.

— Alex, pot să-l închid pentru ceva?

— Găsesc eu o soluție. Nu poți să-l închizi pentru că a mințit polițiștii, dacă la asta te referi.

— Da. Ce mă-sa? Toată lumea poate să-și bată joc de noi. Nu suntem decât un departament amărât al poliției. Voi doi – Roman și Bliss – mergeți la Hoboken. Vrea cineva să vorbească cu familia, prietenii? Mișcați-vă!

— Mai bine să sune cineva la spital, am spus. Există o șansă ca glezna să fi fost cu adevărat ruptă și va merge să își facă o radiografie. Nu există nici un motiv pentru care să fi plecat din oraș.

— Întotdeauna optimistă, blondino. Știu că nu vrei să ai de-a face cu istoria militară, dar știam că artele sunt aproape de inima ta, a spus Mike.

— Și?

— John Wilkes Booth. L-a împușcat pe președinte la Teatrul Ford, a sărit de pe scenă, a reușit să scape și să plece din oraș în ciuda faptului că avea un picior rupt. Acolo unde există dorință există și voință. Nu cred că Ralph Harney vrea să mai stea mult pe aici. Vrei să mă ocup de asta, șefu'?

— Nu. Noi suntem cei care au dat-o-n bară. Aveai altceva de făcut, nu?

— Joe Berk. Să vedem dacă îi lipsește una dintre mănuși.

— Fă ce trebuie să faci. O să ne ocupăm noi de dezastrul acesta.

Drumul spre teatrul lui Berk era deja cunoscut. L-am sunat pe Mercer să văd dacă aflase ceva legat de amprentele de pe scrisoarea care îmi fusese trimisă. Știam că îi poate convinge pe cei de la laborator să se ocupe mai repede de acest caz.

— Suntem la jumătatea drumului, a spus Mercer. Ce a mai rămas din misivă avea amprentele lui Selim Sengor – trei dintre ele. Pe plic avem amprentele partenerului său, doctorul Alkit.

Acest lucru era ușor de verificat pentru că ambii fuseseră arestați și li se luaseră amprentele.

— Altceva?

— Sunt câteva și pe plic. Am pus pe cineva să dea de curierul care a livrat plicul și apoi vom lua și amprentele Laurei.

— Nu uita că pe ale ei le avem la dosar, am spus, reamintindu-i lui Mercer că tuturor angajaților de acolo li se luau amprentele.

— Atunci poți să îți scoți problema din minte. Sengor e peste ocean și Alkit este arestat. Oricine se va ocupa de cazul acesta va mai avea câteva capete de acuzare.

— Mulțumesc, Mercer. Vorbim mai târziu.

— Am parcat mașina lângă Teatrul Belasco și am intrat în clădire înainte de prânz.

Doi muncitori erau pe scări în fața teatrului. Puneau litere care anunțau următorul spectacol. Ușile din față erau larg deschise, am intrat și ne-am îndreptat spre liftul lui Berk.

Sala era în întuneric, dar cortina era ridicată și scena ușor luminată. Am văzut umbra unei cutii mari, iar Mike a mers să vadă ce este acolo.

— Probabil că pun în scenă o comedie. Arată ca un sicriu.

Am mers mai aproape și m-am convins că avea dreptate. Când eram în dreptul primului rând, am putut vedea niște panouri mari care anunțau premiera, dar mult mai mici totuși decât cele de la Operă. Părul grizonat al lui Joe Berk a fost primul lucru pe care l-am văzut ieșind din gaură, în timp ce – îmbrăcat tot cu pijamaua din satin – era ridicat pe scenă de un fel de sistem hidraulic.

— Ha! Sper că nu credeți că ați venit la înmormântarea mea, a spus, pășind pe platformă. Un spectacol cu un singur actor – mie personal nu îmi place. Nu mai sunt prea mulți ca Olivier și Gielgud – și tipul cu vaginele vorbitoare – nu mai sunt mulți actori care pot ține spectatorii la locurile lor.

Berk a ieșit din sicriu și a închis capacul.

— Vine un magician tânăr. O mare senzație la Londra. Face toate lucrurile lui Houdini – cutia de fier, valiza într-un container cu apă, inelul și porumbelul. E un tip dificil pentru tine, Chapman.

— Cine?

— Houdini. Harry Houdini. A fost fiul unui rabin. Ungur, a spus Berk, râzând de un lucru pe care și l-a adus aminte. Mama avea o simpatie pentru unguri. *Prust* – știi cuvântul? Este varianta idiș pentru „comun”. Vorbeam despre schimbarea de nume. Pe tip îl chema Ehrich Weiss. A vrut să-l schimbe? Treaba lui. Pe mine nu mă deranjează. Sunt ultimul om care l-ar putea învinui pentru așa ceva. Dar Harry Houdini? Cum, frate? Îți este rușine că ești evreu, dar vrei ca lumea să te creadă broscar? N-a fost normal, după părerea mea.

Xenofobia lui Mike era mic copil pe lângă cea a lui Berk.

— Pentru ce este sicriul? a întrebat Mike.

— Este original, de la Houdini. Aici și-a făcut numerele foarte multă vreme. Pe scena Teatrului Belasco. Avem multe ușițe peste tot de mai bine de jumătate de secol. Sunt optsprezece uși în podea pe această scenă. Pot să dispar imediat și să apar în altă parte în treizeci de secunde. Vreți să vedeți?

— Nu, mulțumim. Te credem pe cuvânt, am spus. Avem o oarecare aversiune pentru astfel de lucruri.

— Chapman, crezi că Houdini nu avea destule șmecherii?

— Sunt convins că avea, Joe. Eu nu prea cred în magie.

— Ești deștept. Chiar pe scena asta a făcut o grămadă de șmecherii cu acest sicriu. Îi lăsa pe cei din public să vină să se uite la sicriu și apoi sigila sicriul cu ceară. A făcut lucrul acesta de nenumărate ori și nimeni nu a spus că este un imitator. Ce crezi, domnule detectiv?

— M-ai prins, Joe.

— Vino să te uiți la niturile care susțin placa de jos a sicriului. E ingenios. Nu le-ai vedea dacă nu ți le-ar arata cineva. Holșuruburile din partea de jos par a susține capacul. Dar vezi? Sunt prinse în niște dibluri care permit detașarea capacului. Stă în sicriu îndeajuns de mult pentru ca publicul să se bucure de dramă, intră pe ușa de sub sicriu și iese pe scenă când e gata.

Berk a lăsat capacul jos.

— Iluzie, domnule Chapman, despre asta e vorba în lumea mea.

— Și idioți care cred. De aceea, am venit din nou aici. M-am săturat de iluzii.

— Ești când blând, când dur cu mine, băiete. Trebuie să mă întorc în pat. Nu sunt refăcut complet, a spus Berk, îndreptându-se în papuci spre lift.

— Venim cu dumneavoastră.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Despre ce este vorba acum?

— Mănuși, Joe. Unul dintre băieții din echipă a găsit o mănușă bărbătească la Operă, în holul unde s-a luptat Galinova cu ucigașul ei.

— Îi plăceau mănușile. Cele lungi din mătase, cum purtau femeile pe vremea mea.

— Nu era a ei. Era a ta.

— A mea? a spus, începând să respire greu și sprijinindu-se de perete. (Și-a suflat nasul cu un șervețel pe care l-a aruncat într-un coș de gunoi din colț.) Cine ești, un alt Houdini? Un cititor de gânduri? Cine ți-a spus că este a mea?

Mike nu era pregătit să recunoască faptul că a luat o probă pentru ADN fără știrea lui. Un grup de avocați foarte buni ar fi fost gata să meargă cu el la tribunal.

— Aș putea să iau bluza de la pijama, celulele pielii sunt peste tot,

doar din felul în care se freacă de piele.

— Nu o să iei nimic de la mine, Chapman.

Berk putea merge din nou.

— Aș putea să iau șervețelul pe care l-ai aruncat și cei de la laborator ar putea să compare cu mănușa…

— Mucozitățile mele? O să recurgi la asta pentru a vedea din ce e făcut Joe Berk? N-ai decât. Acesta este elementul tău poate, îți place gunoiul de pe străzi. Ești binevenit să-l iei.

— Să presupunem că voi putea demonstra – poate nu azi, dar săptămâna viitoare sau peste două săptămâni – să presupunem că aș demonstra că e vorba de mănușa ta.

— Și atunci? Atunci o să spui că am folosit mănușa ca s-o omor pe Talya și am lăsat-o acolo ca s-o găsești tu, nu? Nu sunt atât de prost. Și nu aș irosi o pereche de mănuși pentru o tipă isterică pe care o bântuiesc amintirile din alte vremuri. Prea scump. E prea greu să înlocuiești o pereche de mănuși lucrate manual.

Berk s-a uitat să vadă dacă Mike îi aprecia simțul umorului.

— Vineri seară. Îți aduci aminte de seara de vineri, Chapman, nu? Nu aveam nevoie de mănuși vineri. A fost o seară frumoasă de primăvară, șoferul m-a lăsat în fața Operei și am mers cam cincizeci de metri până la teatru. Ce mănuși? Cine spune că sunt ale mele?

Mike nu a răspuns.

— Poate că ar trebui să mă uit prin toate hainele din dulap. Să văd dacă nu mi-a furat cineva o pereche de mănuși. Ai de gând să-mi arăți mănușa, nu? Poate o să-ți spun exact de unde și când am cumpărat-o, cât am dat pe ea. Apoi poate ne dăm seama cine a luat-o de la mine și poate rezolvăm crima. Furt, a spus Berk, furând cuvântul din gura lui Mike.

— Depinde cine are acces la hainele tale, cred. Poate una dintre rudele tale – cineva îndeajuns de apropiat care se poate uita prin sertare. Poate e momentul să te întrebăm despre familia ta.

— Să nu uităm de jumătate din balerine. E posibil ca ele să-mi fi luat mănușile. Când ieșeam iarna la masă să iau cina. Poți mai mult de atât, Chapman.

— Aș prefera să vorbim despre cei care îți sunt apropiați.

— Spune repede. Nu mă simt bine.

— Fiul tău. Cel tânăr.

— Briggsley? Ce-i cu el? Crezi că a pus pe cineva să-mi fure mănușile, domnule detectiv? Are o alocație cu care ar putea să cumpere un raion întreg de mănuși de la orice magazin. Bergdorf, Saks, Harrod's, Dunhill.

— Mai am o mică – iluzie, după cum i-ai spune – pe care vreau să o clarific. E vorba de Lucy DeVore.

— Cea cu leagănul? a spus Berk, respirând din nou adânc. Nu mă

prosti că vorbește.

Dacă ai da la fel de mulți bani ca mine la spital ți-ar spune despre starea oricui vrei. Dacă o scot din comă eu voi fi primul care va ști.

— Sunt câteva persoane care spun că l-au văzut pe fiul tău cu ea. Oameni care spun că erau împreună până să apari tu. Poate așa o să-ți aduci aminte unde ai văzut-o prima oară pe Lucy dansând. Despre cum ți-a atras atenția.

Respirația adâncă s-a transformat în dezgust.

— Nu ai nici un drept să-l aduci pe fiul meu în discuție. E un copil bun. Nu are ochiul format pentru femei ca mine, dar va crește. Lăsați-l în pace.

Știam că Mike nu avea nevoie de ajutorul lui Joe Berk pentru a afla adresa lui Briggs. Se juca cu bătrânul pentru a vedea dacă poate afla ceva.

— Vreau doar să-l întreb câteva lucruri. Știu din noaptea accidentului că are cheia de aici.

— Da? Și din cauza asta e hoț? Și nepoata mea a fost în noaptea aceea aici.

— Asta a fost după crimă, Joe. Mona a fost aici după ce am găsit mănușa la Operă. Vrei să spui că nu pot vorbi cu Briggs?

— Nu vreau să-i apară numele în ziare, bine? E plecat la Los Angeles pentru o săptămână sau două. Îl ajută pe fratele lui să încheie o afacere cu compania BerkAir. Când se întoarce nu aveți decât să vorbiți cu el.

Berk s-a îndreptat spre lift și a apăsat butonul, așteptând să se deschidă ușa.

— L-ai trimis afară din oraș ca să treacă peste ce s-a întâmplat cu fata? a întrebat Mike.

— E la fel ca tatăl lui. Fetele îl iubesc. În două săptămâni la Malibu va găsi pe cineva pe gustul lui. Ai nevoie de cineva să adune bucățile lui cum-o-cheamă oase-rupte? Lucy? Vorbește cu Alden.

— Ce?

— Hubert Alden. E genul lui de muncă.

— Erai foarte sigur de asta când i-ai sugerat domnului Vicci să îl aducă pe Alden la audiție.

Berk a intrat în lift și s-a întors cu spatele la noi.

— Nu a fost prima dată când Alden a văzut-o pe fată. Îmi știu jucătorii, domnule detectiv. Pari surprins. Ți-a spus altceva?

Expresia lui Mike l-a dat de gol.

— Ești sigur?

— Nu citesc gânduri, fiule. Nu sunt Houdini. Fata era și cu fiul meu și cu Alden. Am văzut asta cu ochii mei.

Ușile s-au închis și Joe Berk a dispărut fără să ne spună când și cum.

29

— Putem să ne oprim să mâncăm, trecem pe la tine să-ți iei ce ai nevoie și avem timp să ajungem la aeroport pentru cursa de trei spre Boston.

— Bine. De ce ai chef?

— Fresco, a spus Mike. Crezi că putem intra?

Familia Scotto avea un restaurant superb pe strada 52, mereu plin. Am sunat și Marian ne-a dat o masă lângă bar, trecând peste rezervarea a patru tipi.

— Să nu-mi faci una din fazele tale cu salate, a spus Mike, deschizând meniul. Au mâncare prea bună.

— Ai dreptate, am spus, cerându-i chelnerului să-mi aducă cârnați cu brocolli.

Mike a comandat grătar. Oricât de mult am încercat să-l descos despre cum se descurcă cu moartea lui Val, n-a vrut să scoată o vorbă. Imediat ce nu am mai vorbit despre muncă, a picat într-o stare meditativă.

Mike a așteptat în mașină în timp ce eu am urcat și m-am schimbat costumul de birou și pantofii cu toc, punându-mi un pulover pe gât, pantaloni largi și pantofii de condus. La Vineyard era mai rece decât în oraș, mai ales noaptea. Aveam destule haine acolo și nu trebuia să mă car mereu cu bagaje, așa că am luat doar câteva lucruri pe care le cumpărasem pentru casă.

La ora aceea nu am făcut decât douăzeci de minute până la aeroportul LaGuardia. Am vorbit despre cei implicați în caz și secretele pe care părea să le aibă toți și apoi l-am întrebat pe Mike ce planuri avea pentru week-end.

— O să văd ce a aflat Peterson despre Ralph Harney. Trebuie să mai verificăm câțiva tipi care locuiesc pe Staten Island și aproape de munții Watchung.

— Și Chet Dobbis?

— Vreau să vorbesc eu cu el. O să încerc să dau și de Hubert Alden la birou, să văd cum se comportă pe teritoriu propriu.

— Nu ar fi prima dată când o persoană care pare în regulă să aibă o latură necurată.

— Mă suni dacă afli ceva, da?

— Sigur. Când vine Joanie?

— Mâine. Vine de la Washington, trebuia să ne întâlnim în Boston și să plecăm împreună mâine dimineață. O sun când ajung acolo.

— Nu te deranjează să stai singură, nu? Cel care a trimis scrisoarea este după gratii.

I-am zâmbit lui Mike.

— Nu îmi dai altă soluție, nu-i așa?

— Adu-mi o geantă foarte mare, Coop.

— Știu. Scoici.

Mike venise de multe ori cu mine la Vineyard și era de părere că acolo erau cele mai bune scoici din univers, cum îmi plăcea mie să mă laud, servite în cabana surorilor Quinn.

— Și transmite-i salutări baronesei von Clam, a spus el, referindu-se la porecla pe care i-o dăduse lui Karen Quinn, care flirta cu el de fiecare dată când mergeam la masă.

— S-a făcut.

Ne-am luat la revedere și am intrat să-mi cumpăr bilet. Nu îmi aduceam aminte când m-a mai condus Mike la aeroport fără să parcheze mașina și să mai stea cu mine, dar totul era puțin diferit de la moartea lui Val.

Am trecut de detectoarele de metal și m-am așezat – fără pantofi – pentru a fi verificată de cei de la pază. Avionul avea întârziere, așa că a durat puțin până ne-am îmbarcat.

Am stat singură la geam în timpul zborului lin de cincizeci de minute, apoi am trecut din nou prin procesul de îmbarcare la ghișeul foarte aglomerat de la Cape Air, de unde plecau cu rigurozitate maximă curse spre Vineyard, Nantucket, Hyannis și Providence.

Avionul era plin – un pilot și opt pasageri – așa că m-am așezat repede în cabina aglomerată. Mi-am strâns picioarele pentru a face loc unui bărbat care avea locul de lângă mine, separat de un spațiu îngust și am făcut greșeala de a-i mulțumi pentru că m-a așteptat să mă așez și să-mi pun centura de siguranță.

— Ce citiți? a întrebat.

— Am ridicat coperta cărții.

— *Daniel Deronda.*

— Acesta este autorul?

— Nu, este numele romanului. Este scris de George Eliot – ultima ei carte.

Cele două motoare au început să se învârtă la viteză maximă în timp ce ne îndepărtam de terminal. Zgomotul lor făcea pentru puțin timp imposibilă conversația.

Acest lucru și faptul că citeam o carte pe care numai cunoscătorii de literatură și bibliotecarii o știau ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru ca partenerul meu să mă lase în pace.

În timp ce avionul vibra pe pistă, vecinul meu și-a aplecat capul înspre mine.

— Cu ce te ocupi?

— Poftim?

— Am întrebat ce lucrezi?

I-am zâmbit foarte frumos.

— Sunt o mamă singură. Patru copii.

Am mers de pe o coastă pe alta a Americii și din New York în Europa de câteva ori fără să fiu nevoită să întrețin o conversație cu vreunul dintre vecinii mei după ce le dădusem răspunsul acesta. Era o frază cu care amuțeam pe toată lumea.

— E minunat. Câți ani au?

Fie mințea, fie era mai prost decât părea.

— Șase, patru și gemenii au doi ani. Am dat ceva bani pe scutece.

Am zâmbit și am început din nou să citesc.

— Ador copiii. Ai poze cu ei?

— Sunt în geantă.

Am presupus că era comic sau pedofil. Dar îmi plăcea fața lui, în ciuda primei impresii. Nasul era puțin strâmb și avea ochelari care stăteau prea jos pentru a fi confortabili, dar i se puteau vedea ochii albaștri.

— Ce fel de mamă ești? Nu îmi vine să cred că nu ai poze în portofel.

Ne ridicam de pe pistă. Dacă individul avea de când să vorbească cu mine tot drumul, urma să fie treizeci și trei de minute grele.

— Suntem despărțiți atât de rar, încât nu am nevoie de poze pentru a-mi aduce aminte de ei. Nu am nici un moment de liniște cu toți patru care îmi cer atenție. Dă-mi de mâncare, schimbă-mă, suflă-mi nasul, dă-mi iar să mănânc. Știi cum e.

Dacă nici lucrul acesta nu era îndeajuns pentru el, nu știu ce era. Avionul a intrat într-o zonă de turbulențe. M-am uitat pe geam și am văzut norul în care intrasem.

— Ești un pasager nervos?

— Deloc. Nu vreau să par lipsită de delicatețe, dar cred că o să dorm puțin. Sunt obosită, am spus, punând capul pe geam și închizând ochii. Mi se părea un mijloc de apărare.

Am dormit timp de douăzeci de minute și m-am trezit din cauza turbulențelor de deasupra Insulelor Elisabeth. Am aterizat pe mica pistă din Vineyard și am luat un taxi până la terminal.

Vecinul meu mi-a dat mâna.

— Apropo, eu sunt Dan Bolin. Am mașina aici, dacă vrei să te las undeva.

— Mulțumesc, am spus, frecându-mă la ochi. Mă descurc.

— Cum te cheamă?

— Stanton. Joan Stanton.

Speram că Joanie nu se va supăra că am pus-o pe ea să se ocupe de cei patru micuți. Și chiar acum câteva ore vorbeam cu Mike despre cât de ușor ne mint oamenii.

Scara a fost lăsată și pasagerii coborau prin centrul avionului. Dan

Bolin m-a așteptat să cobor, dar nu m-am grăbit spre terminal, așa că în timp ce mergea spre parcare, mi-a făcut cu mâna. Aranjasem să mi se lase mașina acolo, așa că m-am oprit la restaurant și am băut o cafea pentru a-i da timp lui Bolin să se îndepărteze.

Era destulă lumină pentru a mă bucura de peisaj în drum spre Chilmark. Vechiul conac, drumul plin de noroi care ducea spre plajă, calmul măreț al Cimitirului Abel' Hill, zidurile de secol XVII care înconjurau pășunea fermei de oi a lui Allen, podul Stonewell, asfințitul soarelui care se oglindea în apa ce curgea pe sub pod. Am condus repede ultimii trei kilometri până la sanctuarul meu, o veche fermă care se întindea peste pârâul Menemsha, de unde se vedeau niște peisaje absolut minunate, iar muzica lentă de la Quitsa, precum și cea de la Vineyard, se auzeau în surdină.

Grădinile mele erau îmbrăcate în haina primăverii. Forsiția era înflorită pe ambele părți ale porților străjuite de stâlpi de piatră, iar scoici albe, pe post de potecă, împodobeau verdeața din jur. Lalele multicolore erau pe ambele părți ale intrării din față, iar narcisele erau înflorite ici și colo și înconjurau rondurile de flori încă neîmbobocite, plantate de-a lungul zidurilor. De fiecare parte a ușii erau lalele în culori pastelate, narcise în toată curtea. Toate aceste flori de aprilie erau parcă pregătite pentru căprioare.

Indiferent cât de stresată eram, indiferent cât de mari erau problemele de la serviciu, când ajungeam la casa de la Chilmark era de parcă mi s-ar fi deschis toți porii și mă eliberam de toată energia negativă. Nu uitam fotografiile cadavrului sau rezultatele autopsiei, dar puteam să le pun pe planul doi și să mă bucur de frumusețea de acolo și de liniște.

Interiorul casei fusese pregătit pentru sosirea mea și am zâmbit de plăcere când am văzut cum mă așteptaseră. În fiecare cameră era un mic buchet de flori din grădină, lemne uscate în șemineu – și chibrituri lângă colecția mea de crustacee – așternuturi noi pentru a împrospăta dormitorul, și o cratiță cu scoici luate direct din port aștepta doar să fie încălzită pentru cină.

Am sunat-o pe Joan Stanton să-i explic schimbarea de planuri și să-i spun că urma să o aștept a doua zi după-amiază la aeroport. Am făcut un duș fierbinte și m-am îmbrăcat cu un halat înainte de a merge în sufragerie să aprind focul și să mă pun la curent cu filmele Barbarei Stanwyck. Când mi s-a făcut foame, am încălzit scoicile și am băut un pahar cu vin.

În ciuda faptului că o parte dintre pericolele cu care mă confruntam la serviciu ajungeau și pe insulă și propria mea casa fusese tâlhărită la un moment dat, schimbările pe care le făcusem la sistemul de securitate mă făceau să mă simt în siguranță. Am dormit bine, relaxată de cântecul greierilor; m-au trezit lumina răsăritului care

pătrundea prin micile ferestre ale ușilor franțuzești de la cameră și zgomotul prigorilor care căutau viermi prin grădina mea de flori.

Prima ieșire a fost la magazinul din Chilmark, am luat ziarele, o ceașcă de cafea și o chiflă cu scorțișoară pe care le-am savurat într-un balansoar pe ponton. M-am salutat cu locuitorii cu care eram prietenă – pescari, zugravi, constructori, angajați ai poștei, chelnerițe și cu bibliotecarul – vorbind în special despre vreme. Pentru toți cei care trăiesc în partea de vest a insulei, magazinul era locul de întâlnire – centrul universului pentru a lua masa, pentru știri și bârfe.

Ajunsă acasă, am luat bicicleta din hambar și m-am plimbat pe stânci, fericită că pentru prima dată în săptămâna aceea făceam sport, traversând dealurile Moshup și încercând să-mi păstrez energia pentru drumul de întoarcere.

Am sunat să verific zborul lui Joan. Urma să aterizeze conform programului, așa că am luat Mustangul și am plecat spre aeroport, care era undeva în mijlocul insulei, înconjurat de pădure.

Exuberanța lui Joan era greu de controlat și a început să mă sărute imediat ce a ieșit pe ușa avionului făcându-și loc pe scară.

Am stat în spatele porții în timp ce își lua bagajele.

— Cred că iubești, am spus. Arăți extraordinar.

— Iubire – și apoi Kenneth. Îți plac bârfele?

S-a învârtit pentru a-mi arăta noua ei coafură.

Ne-am luat de mână și ne-am dus spre bagaje. Joan avea întotdeauna multe bagaje.

Am luat geamantanul și ne-am îndreptat spre mașină.

— Nu o să ai nevoie nici măcar de jumătate din ce ai aici.

— Ți-am adus câteva lucruri. Știu, știu, nu era nevoie, dar am adus. Și trebuie să-mi citești manuscrisul. Mai am puțin și termin noua carte. E acolo, în valiză. Nu știam dacă o să ieșim undeva așa că am adus câteva haine.

— Și Jim? Cum îi merge?

— E cel mai bun. E grozav, Alex. Te salută.

Eram prietene de multă vreme și nu era nimic mai relaxant pentru mine decât să stau pe canapea cu femeile la care țineam – ca Joan și Nina Baum – și să vorbesc cu ele despre problemele mele, ale lor sau pur și simplu să vorbim despre bărbați, haine, copii și orice ne trecea prin cap.

— O să mă pui la curent cu ce mai face. Tu alegi: putem merge în oraș să luăm cina…

Și i-am enumerat câteva dintre restaurantele mele preferate…

— Sau putem să mergem la piața de pește să-i rugăm să ne pregătească doi homari și doar să-i încălzim acasă.

— Perfect. Hai să ieșim mâine seară. Ai vreun vin bun?

— Am niște Corton Charlemagne.

— Scuze că am întrebat. Preferatul lui Jake, dacă îmi aduc bine aminte. Hai să stăm acasă și să vorbim la un pahar de vin. Putem să bem tot ce a mai rămas de la el și apoi să comanzi ce vrei tu. Ai trecut peste, nu?

— Încerc, Joan. Hai să nu vorbim despre asta.

Am mers în piața de pește din satul de pescari, locul meu preferat de pe insulă.

Betty Larsen era în bucătărie, gătind homar, iar sora ei, Kris, era în spatele tejghelei. Dura cam douăzeci de minute să ne prepare cina, am comandat niște scoici și ne-am dus să le mâncăm mai jos.

Am ajuns acasă și am parcat mașina în fața hambarului, ridicând ușa de la portbagaj pentru a lua de acolo valiza lui Joan.

Era deja pe trepte și m-a chemat pentru că găsise un plic sub ușă.

— Tu ai făcut asta?

— Ce?

— E pentru mine, a spus Joan, rupând plicul.

Erau patru găleți pline cu flori, găleți cum sunt cele pentru copii, aranjate în funcție de mărime, fiecare dintre ele radiind de galbenul strălucitor al florilor.

Am venit în spatele ei și m-am uitat la narcisele de lângă treapta de piatră.

— „Pentru Joan”, a citit Joan cu voce tare. „Sper să te văd pe tine și pe copii nu peste mult timp”. E semnat Dan Bolin. Nu înțeleg, Alex. Nu cunosc nici un Dan Bolin. Tu înțelegi ceva?

30

— Cred că este foarte romantic.

— Mi se face pielea găină. Mi se pare sinistru, nu romantic.

— Cam cu asta te trezești dacă minți un tip. Mai ales pentru că ai folosit numele meu și m-ai făcut mamă a patru monștri. Aproape îmi vine să-l invit la cină mâine seară.

— Scutește-mă, am spus.

Cei de la Temptations cântau „I Can't Get Next to You" în timp ce eu puneam lemne pe foc și deschideam a doua sticlă de vin.

— A făcut un lucru foarte ciudat tipul.

— Asta e diferența dintre noi două. Tu nu vezi decât perverși și nebuni în ceea ce eu văd aventură și sexualitate. Mulțumesc pentru că i-ai spus numele *meu*.

— Sexualitate?

— Ei bine, a făcut un lucru foarte frumos. Recunoaște. A condus până aici din Edgartown ca să-ți aducă flori. Ai uitat cum e când se dă un tip la tine? Mai ales când o face într-un mod frumos?

Joan a sunat la numărul pe care îl scrisese Bolin pe bilet înainte de a ne așeza la masă. Mă recunoscuse dintr-o fotografie din ziar și de la știrile de seară de acum câteva luni cu privire la arestarea unui violator. Știa că nu voiam să vorbesc și s-a gândit să-mi facă jocul.

— În meseria mea se numește hărțuire. Acum o să stau toată noaptea să mă gândesc dacă tipul o să-mi găsească numărul în cartea de telefon.

— Ai muncit prea mult.

— De unde știa unde stau? Nu e trecut numele în cartea de telefon.

— E o insulă primitoare. I-a spus băiatului de la benzinărie că nu mai știe exact strada pe care trebuie să ajungă la tine și acesta a fost foarte fericit că îl poate ajuta.

— Și ce i-ai spus?

— Că e casa plină în week-end. I-am promis că o să-ți dau numărul și poate îl suni tu data viitoare când vii aici. E împotriva firii mele, Alex. Mai bine l-aș verifica.

— Nu știi cine e său unde stă sau ce…

— Chiar tu ai spus că e drăguț – inteligent și sentimental.

— Și Ted Bundy era drăguț. Mai bine îți pui cămașa de noapte pe tine și te duci sus să dormi înainte să-ți mai vină cine știe ce idei.

Joan a dormit până târziu sâmbătă dimineață. Eu mi-am băut cafeaua și am început să-i citesc romanul, o poveste foarte perspicace despre obsesie și răzbunare. Era amuzant să încerci să identifici

oamenii din carte cu dialogul foarte bun și observațiile inteligente. În timp ce mă spălam și mă îmbrăcam a venit și Joan jos, gata să ne facem planuri de petrecere a timpului.

— E superb. Ai descris totul perfect.

— Ai terminat?

— Nu încă. De ce?

— Treburile legale, partea în care soțul își schimbă testamentul? Vreau să-mi spui dacă e bine.

— Sper că te-a ajutat cineva, Joan. Nu am mai avut de-a face cu testamente și moșteniri din facultate. Nu este specialitatea mea.

— Unul dintre partenerii de la Milbank a vorbit cu mine despre asta. Voiam doar să știu dacă sună bine. Se pare că e o zi superbă azi. Ce zici de o plimbare pe plajă?

— Sigur. Să iau o bluză din șifonier și o eșarfă. Soarele arată bine, dar vântul bate destul de tare.

Până la plajă am făcut cam o jumătate de oră, pe drumul plin de gropi și noroi după iarna care tăiase copacii în două. Erau câteva mașini parcate lângă plajă, așa că ne-am descălțat și am mers pe nisip înspre est, singurul semn de viață fiind urmele pașilor noștri la întâlnirea pământului cu apa.

Aici veneam de fiecare dată când voiam să-mi încarc bateriile. Era locul preferat al logodnicului meu, Adam Nyman. Am venit aici la câteva zile după accident pentru a-i arunca cenușa, pentru a fi sigură că va face mereu parte din peisaj, un lucru care îmi tăia răsuflarea de fiecare dată când ajungeam în acest loc.

Joan știa acest lucru și mai știa că ultima dată când am fost aici îl adusesem pe Mike Chapman pentru a încerca să-l consolez după moartea lui Valerie. Am încercat să nu mă mai gândesc la toate persoanele și cazurile din cursul săptămânii – Talya Galinova, Joe Berk, Ralph Harney, Hubert Alden – dar era greu chiar și aici.

Am avertizat-o pe Joan să meargă pe cărare, spunându-i despre iedera otrăvitoare de pe ambele părți. Vorbeam despre lucruri neînsemnate pentru că încercam să nu mă mai gândesc la legăturile pe care le avea această plajă cu sufletul și cu mintea mea.

— Știi cu cine am luat cina săptămâna trecută în Washington? Cynthia Lafkin.

— E nemaipomenită, nu-i așa?

— Deșteaptă.

— Foarte deșteaptă.

— Superbă, a spus Joan, înfășurându-și eșarfa în jurul gâtului în timp ce vântul bătea cu 25 km pe oră, tulburând apa.

— Mai mult decât superbă. E și foarte generoasă. Sunt un mare fan al ei.

— Mă enervează, pentru că pe deasupra este și atât de bună. Nu

urăști chestia asta?

— E o combinație rară, am spus, râzând de comentariile lui Joan în timp ce m-am urcat pe cea mai înaltă dună, uitându-mă la suprafața albastră a apei.

Joan a trecut pe lângă mine, dar a cedat înainte să ajungem la jumătatea plajei. Mi-a făcut un semn cu mâna pentru a mă opri.

— Destul despre Cynthia. E timpul să vorbim despre mine. Vrei să stai jos?

— Ce s-a întâmplat? Mi-am încheiat puloverul și m-am așezat.

— Uite, știu că… plaja asta înseamnă mult pentru tine și trebuie să te întreb ceva foarte important. E singurul loc din lume unde aș putea să te întreb lucrul acesta, pentru că numai aici îmi poți da un răspuns care știu sigur că este sincer.

— Despre ce e vorba?

— De când sunt logodită cu Jim? Cred că am așteptat destul de mult ca să mă mărit, nu? Ei bine, am vrea să ne căsătorim în vara asta. Și vrem să facem nunta la Vineyard.

— Nu e nimic care m-ar putea face mai fericită. Ești nebună? De ce ai mai întrebat? O să punem câteva corturi în caz că plouă, grădinile vor fi la dispoziția ta, are cine să se ocupe de aranjamente. Joanie, nu cred că e nimic mai plăcut pentru mine decât să faci nunta aici. M-am ridicat pentru a o îmbrățișa și m-a împins în nisip.

— Nu e vorba de asta, Alex. Adică nu doar de asta. Jim și cu mine vrem să oficiezi tu căsătoria.

— Cum? Ce? Procurorii nu sunt judecători. La ce te gândești?

— Știu că nu ești judecător. Lasă-l pe Jim să se ocupe de asta. A terminat cercetările. Știai că în Massachusetts tot ce trebuie să faci e să depui o cerere la guvernator cu o scrisoare de recomandare și douăzeci și cinci de dolari și oricine poate oficia nunta?

— Nu știam. Nu am auzit niciodată de așa ceva.

— Primești un permis pentru o zi, asta-i tot. Un văr de-al lui Jim a făcut asta la Nantucket anul trecut și a fost una dintre cele mai frumoase nunți. Te rog, spune-mi că o să faci asta, Alex. Ce ar putea fi mai frumos decât ca prietena mea cea mai bună să-mi oficieze căsătoria? O să scrii un mic text pentru ceremonie…

— Tu ești scriitoarea, căutam eu scuze.

— La naiba, tu ești licențiată în literatură engleză. Ai scris mai multe lucrări – și mai lungi – decât jumătate din povestirile mele. Nu e vorba despre ce scrii. E vorba de faptul că eu și Jim vrem lucrul acesta. Suntem amândoi divorțați, deci nu e cazul unei cununii religioase. Ne-ar plăcea la nebunie să ne poată căsători prietena mea cea mai bună.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Dragă Alex, nu vreau să te fac să plângi. Vrem să participi la

fericirea noastră, la căsătoria noastră.

M-am ridicat, și de data asta m-a lăsat să o îmbrățișez.

— Nu-ți face griji că plâng, Joanie. Nu mă pot gândi la un compliment mai mare decât acesta.

M-a prins de umeri și m-a tras înapoi.

— Trebuie să te uiți la mine, Alex. Partea cea mai grea este să îți cer lucrul acesta știind ce amintiri îți voi trezi. E un fel de invitație de a-ți aminti tot ce aveați de gând să faceți tu și Adam înainte de accident. E vorba de dealul tău magic, de casa ta și…

— De data asta e rândul tău, Joanie. Nu aș fi reușit să trec peste acești zece ani și știu că îți faci griji. Mult timp după moartea lui Adam nu am mai mers la nunți. La naiba, nici nu puteam să mă uit la anunțuri pentru rochii de mireasă sau bijuterii sau veselă în magazine. Începeam să urlu când primeam acasă cataloage de la Tiffany cu pagini întregi pentru nunți și verighete.

Am coborât duna de nisip, acolo unde valurile se spărgeau de mal.

— Nu uiți niciodată, asta e sigur. Dar toată durerea aceea este în alt loc acum, am spus, întorcând fața spre ea. Nu vin niciodată pe insulă fără să nu mă gândesc cum ar fi dacă Adam ar fi cu mine. Dar amintirile pe care le am legate de clipele petrecute cu el aici sunt cele mai frumoase din viața mea, iar oficierea căsătoriei voastre ar fi cel mai frumos lucru pe care m-a rugat cineva să-l fac.

— Să înțeleg că accepți? a spus, mergând înspre est, spre cealaltă plajă, unde se puteau vedea oameni adunați în jurul unui excavator mare.

— Dacă vrei într-adevăr să lași totul pe mâna unui amator, atunci da, accept.

— Excelent. Trebuie să ne gândim cu ce o să ne îmbrăcăm. Putem merge la cumpărături data viitoare când o să fiu în oraș.

— Cu ce te mai pot ajuta?

Mintea lui Joan era într-o cursă nebună acum. E clar că nu fusese în apele ei până nu mă întrebase despre ceremonie.

— Va trebui să închiriem câteva camere la hotelurile de pe insulă.

— Câți oameni vor fi?

— Știi că dacă ar fi după mine ar fi câteva sute. Jim vrea o nuntă micuță și intimă.

— Suntem undeva între cei patruzeci ai lui și cei cincizeci ai mei. Crezi că poți să-l convingi pe Mike să vină?

— Joan. Știu la ce te gândești.

— Întotdeauna știi.

— Nici nu a început să se refacă după moartea lui Val. Mercer și cu mine încercăm deocamdată să-l facem să muncească și îi dăm timp să se acomodeze.

— Dacă îi dai prea mult o să vină altă fată și o să-i ofere exact ce

are nevoie.

— Lucrez cu el, Joan. Nu am avut niciodată un partener mai bun, cineva în care să am încredere așa cum am în Mike. El și Mercer mă protejează tot timpul, gândesc la fel ca mine, sunt cei mai buni. Dacă o să mergem în altă direcție, toată relația profesională o să se ducă pe apa sâmbetei. Ești o romantică incurabilă.

— Cineva trebuie să fie, nu crezi? a spus. Ce se întâmplă acolo?

— Probabil inaugurează un iaz.

— Adică?

Țărmul de sud al Vineyard-ului, aflat la aproape treizeci și cinci de kilometri de plajă, este plin de iazuri, unele mai mici, altele mai mari.

— Scoicile acelea care îți plac ție atât de mult de aici vin, am spus, ducându-mă spre cea mai apropiată dună și arătând locul respectiv. În urmă cu un secol, cei din Wampanoag și-au dat seama de importanța pe care o au luna și mareele în salinizarea apei de aici.

— Și ce-au făcut?

— Veneau aici cu boi și făceau un fel de canale cu deschidere la mare. Acum pescarii locali fac cam același lucru. Doar că folosesc echipamente performante pentru a face un canal artificial în fiecare primăvară și alte câteva pe parcursul anului.

— Au făcut o gaură foarte mare.

— Probabil în jur de douăzeci de metri.

— La ce se uită toată lumea?

— Ziarele locale au spus că ar fi trebuit să fie ieri, dar nu iese mereu din prima încercare. Ai naibii indieni, erau atât de pricepuți când venea vorba de maree.

Stăteam una lângă alta și ne uitam la ocean.

— E o mare minune cu fluxul și refluxul, am continuat. Dacă este flux și valul are un metru înălțime, dar iazul are mai puțin de atât, atunci apa ar umple canalul imediat. Plaja tinde să se refacă, așa că, de obicei, durează mai mult de 24 de ore pentru a fi siguri că gaura rămâne deschisă.

— Nu vrei să ne uităm?

Am mers cu Joan în jur de patru sute de metri. Excavatorul imens ne împiedica să vedem vehiculul de salvare.

Am alergat puțin și ne-am alăturat mulțimii care stătea în jurul camionului ce ridica un sac de plastic pentru cadavre.

— Ce s-a întâmplat? am spus, recunoscându-l pe unul dintre pompierii voluntari de la Chilmark.

— Un deștept s-a gândit aseară să testeze apele. Și-a pus costumul și a luat placa de surf pe plajă. A fost prins într-un vârtej și a dispărut. Echipa de salvare a căutat jumătate de noapte fără noroc, până aproape de dimineață. Trupul a fost aruncat aici acum o oră. Nu e nimic de văzut, Alex, a spus, încercând să mă dea la o parte din drum.

Nu mai e nimic de făcut decât de spus o rugăciune.

Am dat din cap înspre Joan și am mers în direcția de unde venisem.

— Să mai vorbești de o plimbare într-o după-amiază frumoasă. Nu te sperie?, m-a întrebat.

— Ce?

— Moartea, Alex. Faptul că moartea pare să te urmeze oriunde te duci.

31

O furtună de primăvară a lovit aeroportul din Boston și am stat mai mult de trei ore la sol duminică seara. Am avut și mai mult timp să mă gândesc la remarca lui Joan, lucru pe care l-am făcut de-a lungul întregii perioade cât am mai stat acolo, după plimbarea de pe plajă. Poliția, procurorii, laboranții – toți cei care munceam pentru a înțelege misterele morții – păreau să aibă de-a face cu mult mai multe decât necazurile personale.

În loc să ajung la aeroportul LaGuardia la timp pentru cina pe care o plănuisem cu câțiva colegi de școală, m-am uitat la Joan cum se grăbea să prindă ultimul avion spre Washington și am stat la coadă să iau un taxi pentru a mă întoarce în oraș.

— Bine ați venit, domnișoară Cooper, a spus Benito, ieșind să-mi deschidă ușa. Am corespondența dumneavoastră și câteva lucruri de la curățătorie în spate.

L-am urmat pe portar înăuntru și am așteptat în timp ce s-a dus în magazia unde erau depozitate o grămadă de reviste și rochii în folie de plastic care fuseseră livrate în timpul week-endului.

Era 10:30 când am terminat de sortat facturile, o felicitare de la Nina Baum și nenumăratele invitații la diverse acțiuni de caritate care întâmpinau primăvara. Am dat drumul la apă fierbinte în cadă și am pus puțină sare de baie, uitându-mă la spuma care se făcea în timp ce se umplea cada.

Stăteam la bar, punându-mi un pahar de whisky, și am zâmbit când mi-am adus aminte de gestul lui Mike, când, dintr-o dată, s-au stins toate luminile din apartament.

Ieșind din baie, am mers pe lângă piesele de mobilier cunoscute și am ajuns la bucătărie să caut o lanternă și să merg la panoul electric.

M-am ridicat spre ușița de metal a contoarului să văd ce s-a întâmplat, stând pe vârfuri, să văd dacă era vreo siguranță sărită. Toate erau la locul lor și am început să le învârtesc să văd dacă se întâmplă ceva, dar nu s-a aprins nici o lumină. Cu pași mărunți ca de copil am mers dintr-o cameră în alta, am ajuns în holul apartamentului și m-am uitat pe vizor să văd dacă era o problemă la mine sau în tot blocul și m-am liniștit când am văzut că becul din capul holului încă mai funcționa, ceea ce însemna că numai la mine în apartament era o problemă.

Am luat agenda și mobilul și am mers în sufragerie, unde, prin geamurile mari, intra puțină lumină de la felinarele din stradă. Am sunat jos să văd dacă cei doi portari îl puteau găsi pe administrator sau un ajutor, dar era ocupat.

La a patra încercare am reușit să vorbesc cu Benito.

— Nici o problemă, domnișoară Cooper. Nu vă faceți griji.

— Cum adică nici o problemă? Nu mai am curent. Nici lumină, nici frigider, nici ceas. Ce s-a întâmplat Benito? Știi ceva?

— E vorba de toate apartamentele de pe coloana A.

— De sus până jos?

— De la etajul unu până la ultimul. Toată lumea țipă la mine, de parcă aș avea vreo vină.

— Lucrează cineva să rezolve problema?

— Puteți să mă sunați în jumătate de oră? Administratorul spune că o să vină cineva să vadă ce s-a întâmplat. Poate o să aflăm ceva atunci. Poate o să vină curentul până atunci. Sau ați putea să vă culcați, domnișoară Cooper. O să fie totul gata până mâine dimineață.

Vecinii mei de vizavi, David și Renee Mitchell nu veneau de obicei decât luni dimineața de la casa lor de la țară. Aveam o cheie de rezervă pentru momentele rare în care le plimbam câinele. Dar m-am gândit că ar fi o prostie să mă duc la ei, pentru că ar fi putut să fie acasă și să doarmă deja.

M-am așezat pe canapea, mi-am pregătit o băutură fiind gata să trag un pui de somn în ciuda zgomotelor orașului care se auzeau douăzeci de etaje mai jos – mașini claxonând, sirena unei ambulanțe. Nu avea nici un sens să mă dezbrac, se putea să fiu nevoită să plec de acasă sau să las un muncitor să intre pentru a verifica contoarul.

Am ațipit vreo jumătate de oră și m-am trezit – credeam eu – din cauza zgomotelor de afară.

Am mers în hol din nou și m-am uitat dacă era cineva, dar nu am putut vedea nici o mișcare.

— Benito? am întrebat, sunând din nou la portar.

— Da, domnișoară Cooper.

— Vreo schimbare?

— E un băiat care lucrează la subsol acum, domnișoară Cooper. Vreți să veniți jos în hol să așteptați aici?

— De ce?

— Nu știu. O știți pe domnișoara Melsher? Domnișoara bătrână cu cadru? S-a speriat. E aici jos și ne ține companie.

— Mulțumesc, Benito. Sunt bine.

— Eu ies din tură la miezul nopții. Vreți să-i las un mesaj lui Willie să vă trezească cu un telefon? a spus râzând. Nu e de ajuns că trebuie să fim meteorologi pentru domni, să transmitem mesaje și să semnăm pentru pachete. Acum trebuie să joc și cărți cu domnișoara Melsher și să-l trezesc pe tipul de la 16 care trebuie să prindă avionul și pe tipa de la 12 care are operație la ora 8.

— Ne vedem mâine.

M-am dus în dormitor și m-am așezat pe pat, trăgând o pătură

peste mine.

Luminile s-au aprins și ceasul cu radio a pornit pentru câteva secunde, dar apoi totul s-a întunecat din nou. Am închis ochii și am încercat să dorm.

Era în jur de ora unu când a sunat telefonul.

— Alo?

— Mă scuzați că vă deranjez, domnișoară Cooper. Sunt Benito. Administratorul m-a pus să vă rog să coborâți.

— De ce?

— Eu nu fac decât ce mi-a spus. Sun la toate apartamentele de pe coloana A. M-a pus să lucrez tură dublă, a spus Benito, făcând o pauză înainte de a spune despre ce era vorba. Nu vrea să spun asta la toată lumea, dar știți, cu evenimentele de la 11 septembrie. Nu vrem să rămână oameni blocați la etaje în cazul unui incendiu.

— Nu-mi venea să cred.

— Incendiu? Crede că e un incendiu?

Benito părea nervos.

— Nu spun că este un incendiu. E doar o măsură de prevenire. Nimeni nu ne-a spus ce se întâmplă. Primul tip care a venit s-a dus la subsol. O să verifice fiecare hol și vor intra în apartamente să verifice contoarele.

— Nu vreau să plec din apartament. Aș prefera să rămân aici, am spus, gândindu-mă la toate lucrurile valoroase pe care le aveam.

— Nu vă faceți probleme, domnișoară Cooper. Administratorul vine cu el. Nu va fi singur acolo. Dar s-ar putea să fie o problemă serioasă.

Ideea de a fi curentată ca Joe Berk sau de a mă asfixia în fum în apartament a fost de ajuns pentru a mă face să cobor. Nu aveam nevoie să mi se spună despre tragedia de la 11 septembrie.

— Nu puteți folosi liftul, domnișoară Cooper. Au fost nevoiți să-l oprească.

— De ce?

— Puneți prea multe întrebări la care nu vă pot răspunde. Probabil că de aceea sunteți avocat. Cuiva i-a mirosit a cauciuc ars. Nu vrem să producem panică, dar a spus că trebuie să coborâți.

Am aruncat poșeta în fundul dulapului, am pus cheile și mobilul în buzunar și am luat o jachetă în cazul în care mă hotăram să merg la un prieten dacă lucrurile nu se rezolvau până dimineață. Ultimul lucru pe care l-am luat a fost lanterna.

Holul de la etajul 20 era liniștit și când am trecut pe lângă lift m-am oprit să văd dacă miroase ciudat. Dacă luase ceva foc, mirosul era acoperit de gunoiul care aștepta să fie ridicat.

Am deschis ușa de la casa scării și am fost surprinsă să văd că era întuneric. M-am întors în hol și am încercat să sun din nou la portar,

dar era ocupat.

După alte trei încercări, am deschis ușa și am luat-o din nou pe scări, am apucat bara de metal și am început să cobor.

Scara de incendiu era izolată fonic, pentru că singurul lucru pe care îl auzeam era zgomotul pantofilor mei. Am mers mai repede și am ajuns la etajul 19, devenind mai sigură pe mine pe măsură ce ochii mi se adaptau la întuneric.

Când am ajuns la 18 m-am oprit. Cineva respira foarte greu, nu departe de mine, probabil cobora sau urca. Am încercat să stau calmă și am presupus că era un vecin care avea vreo problemă.

— Bună! am spus, întorcându-mă spre direcția de unde venisem, dar nu am văzut nimic și nu mi-a răspuns nimeni.

Am pus mâna pe mânerul ușii holului de la etajul 18, dar era blocat. Am aprins lanterna, dar nu am văzut pe nimeni dedesubt și am mers cât am putut de repede la etajul 17. Am încercat din nou mânerul, dar și acesta era blocat.

Acum respirația mea agitată și bătăile puternice ale inimii făceau imposibil să-mi dau seama dacă se mai auzea ceva.

Am apucat bara și am alergat spre etajul 16 și acum puteam auzi pașii care mă urmăreau în spate.

— Cine e acolo? am țipat foarte înspăimântată, știind că țipetele mele nu puteau fi auzite prin pereții groși.

M-am aplecat în față și am apucat din nou bara de metal, încercând să cobor două trepte dintr-o dată, dar îmi era teamă să nu cad. În timp ce coboram un etaj, am ridicat lanterna. Cineva mai înalt ca mine, îmbrăcat în negru, doar cu găuri pentru ochi încerca să mă prindă.

Am dat drumul la bară ca să bag mâna în buzunar, sprijinindu-mă de zid pentru a-mi menține echilibrul, dar frecarea cu peretele îmi încetinea coborârea.

Încercând în continuare să cobor, am găsit butonul pentru reapelare și l-am apăsat.

O mână cu o mănușă m-a apucat de gât, strângându-mă cu forță, în timp ce o a doua mână mă ținea de umăr. Persoana m-a trântit jos și m-am rostogolit într-un colț, încercând să respir.

— Benito! am țipat în timp ce telefonul a ieșit din buzunar și s-a rostogolit pe ciment.

Am auzit o voce la celălalt capăt.

— Alo? Alo? Cine e?

Individul era peste mine acum, răsucindu-mă și încercând să mă tragă de păr pentru a-mi ține capul. L-am lovit și am țipat din nou la Benito.

— Sunt Alex Cooper. Sunt pe casa scării, Benito. Foc! Benito, foc!

Țipam cât de tare puteam, știind din experiența profesională că

era mult mai probabil să vină cineva în ajutor dacă strigam „foc” și nu „viol”.

Bărbatul avea un genunchi pe podea și pe celălalt îl pusese în spatele meu pentru a-mi prinde brațul, întinzându-se pentru a lua telefonul. A scos un sunet foarte ciudat – ca un sâsâit – în timp ce cu bărbia îmi ține capul.

— Sunt pe scări, Benito, am țipat din nou, pentru că nu îmi aduceam aminte exact la ce etaj eram. Sunt la – nu sunt sigură, Benito. Cred că la 16. Ajutor! *Ajutor*!

Atacatorul meu nu avea altă soluție. A trebuit să îmi dea drumul la mâini ca să ia telefonul de jos. În timp ce făcea asta, l-am auzit pe Benito vorbind în spaniolă cu unul dintre ajutoare, spunându-i să urce pe scări să mă găsească.

Individul a aruncat telefonul și am auzit cum se lovea de scări. Apoi m-a lovit și am rămas acolo, gemând de durere. A fugit pe scări în sus și treizeci de secunde mai târziu undeva pe la etajul 35, am auzit ușa de urgență deschizându-se și închizându-se în urma lui.

32

Am putut să mă târăsc pe trepte până la telefon și să formez 911 înainte ca muncitorii să mă găsească.

Până au ajuns doi sergenți de la secția 19, echipa care se ocupa de curent a rezolvat problema și au repus liftul în funcțiune. Nu fusese nici un incendiu și era nevoie de foarte mult timp pentru a-și da seama care fusese problema.

Sergentul m-a ridicat și m-a dus în apartamentul meu în timp ce polițiștii au chemat întăriri pentru a cerceta clădirea de sus până jos.

Am pus două pahare cu whisky și ne-am așezat în sufragerie, cu stația de emisie-recepție pe masă pentru a putea auzi conversația băieților care au cercetat casa scărilor, fără nici un rezultat însă.

Când a sunat soneria, sergentul Camacho s-a ridicat pentru a-i lăsa pe cei doi înăuntru.

— Hei, nu știam că tu și Coop sunteți împreună. Întrerup ceva aici? Un cocktail? Ultimul dans?

Chapman stătea rezemat de ușa de la intrare, jucându-se cu o scobitoare și ținând ușa deschisă cu piciorul.

Camacho s-a înroșit și a început să spună că a primit un telefon și că stătea acum să completeze hârtiile.

— Stai liniștit, prietene. Nu e de ajuns că am petrecut ultimele șase ore în Harlem, acum mai trebuie să am de-a face și cu umbrele pe care le vede blondina. Ai fi putut măcar să mă inviți și pe mine la petrecere, a spus Mike, îndreptându-se spre bar. Te superi dacă îmi pun niște bere?

— Veștile bune circulă repede, bănuiesc.

— Ofițerul de la secția 19 a crezut că e ceva ciudat cu telefonul tău. Locotenentul Peterson a auzit totul prin stație și mi-a spus să vin imediat aici. Și apropo, Peterson spune că suferi de sindromul Munchausen. Inventezi poveștile astea ciudate doar pentru că îți place compania mea.

— Singurul lucru care îmi place mai mult decât compania ta este un somn bun. Am uitat cum se face asta.

A fost completat un raport neobișnuit cu detalii care ar fi putut fi de ajutor pentru comisar și pentru mai marii departamentului. Faptul că un procuror care lucra la un caz foarte grav a fost scos din casă în timpul nopții și a fost ținta unui atac interesează pe toată lumea.

— Știi că băieții tăi nu au găsit nimic, nu? Tocmai l-am văzut pe unul dintre ei în hol și nu e nici o urmă de intrus.

Mi-am mușcat buza și am încercat să mă calmez.

— Locul ăsta e mare. Dacă nu ar fi fost schimbul de noapte, ar fi fost mai mulți băieți în clădire. Cercetați clădirea mai repede.

— Nu poate fi atât de greu. A urcat pe scări. La un moment dat a

trebuit să coboare pentru a ieși din clădire, nu? am întrebat. Îmi spuneți că nimeni nu l-a văzut?

Mike stătea în fața mea, cu mâna pe genunchiul meu.

— Dă-le oamenilor timp să vorbească cu lumea. Poate avem de-a face cu un profesionist. A intrat fără să-l vadă nimeni și, probabil, a ieșit la fel. Ești bine?

— Având în vedere alternativa, sunt foarte bine.

— Ai idee ce voia să-ți facă?

M-am uitat la sergent, gândindu-mă ca m-ar putea crede nebună dacă spuneam ce credeam.

— Hai, Coop, spune-mi.

— Doar nu crezi că m-au scos pe mine din apartament la întâmplare, nu?

M-am uitat la amândoi, dar nici unul nu a răspuns.

— Crezi că individul ăsta foarte bine pregătit – nu știu cum să-i spun – nebun? E de ajuns? Un tip îmbrăcat de sus până jos în negru, cu capul și mâinile acoperite – fără să lase vreo urmă. Crezi că pur și simplu s-a nimerit să fie acolo când s-au stins luminile? Deloc. Cred că are legătură cu unul dintre cazurile la care lucrez.

— A vorbit cu tine? A spus ceva care să sugereze că te știe de undeva?

— Să vorbească cu mine? Nu a fost o glumă, Chapman. Planul era să mă omoare prin strangulare sau…

— Stai. Ești puțin cam dramatică în seara asta, nu-i așa? Să te omoare?

— L-am strigat, crezând că e un vecin. Nu a răspuns. Tot ce voia să facă era să mă prindă și să mă pună jos și apoi să facă… ei bine, putea să-mi facă orice și-ar fi propus. M-a strâns atât de tare, încât dacă nu aș fi reușit să scap nu aș mai fi putut respira.

Sergentul nu știa ce să spună despre scepticismul lui Mike.

— Domnișoară, poate doar cobora scările pe lângă dumneavoastră și a căzut. Băieții mei bat la toate ușile…

— Ah, vecinul meu *mascat*? Cel care se îmbracă de parcă ar fi viscol în aprilie? Cel care nu poate să stea în picioare?

M-am ridicat și am mers spre ușă.

— De ce pierd eu vremea cu voi doi? Sergent, vreau să mergi cu mine jos să văd cine sunt băieții aceștia care au lucrat la curent.

— Coop, stai aici și o să vin eu cu administratorul ca să te convingi că nici unul dintre ei nu a…

— Nu vorbeam cu tine, Mike. Poți să te duci acasă și să continui să plângi în propria mizerie. Nu e nevoie să mă iei pe *mine* în serios.

Mike m-a luat de umăr și m-a îndepărtat de ușă.

— Să plâng? Asta am făcut în ultimele trei luni? Despre asta e vorba cu Val…

— Scuză-mă, nu asta am vrut să…

— Nu-ți stă-n fire să spui altceva decât ceea ce gândești. Am înțeles ce vrei să spui.

— Îmi cer scuze, Mike. Sunt speriată și obosită și eu sunt cea care își plânge de milă în seara asta. Te rog să mă ierți.

— Oricine ți-a făcut asta a fost fie într-un apartament, fie a ieșit din clădire până a sosit prima echipă.

— Mike, mă ierți…

— Nu e momentul pentru așa ceva, Coop. Nu e cazul ca sergentul să-mi cunoască viața personală, da? Tipii aceștia care s-au ocupat de curent…

— I-ai văzut? Au legitimații?

— A fost o legătură făcută prost și din cauza asta a căzut curentul în partea acesta a clădirii.

— Prost, adică distrusă? Sau ca și cum ar fi fost făcută intenționat?

— E ora două dimineața. Prost e tot ce știu până acum.

Mike a luat o gură de votcă și și-a aranjat gulerul de la geacă.

— Știi mai multe decât vrei să-mi spui.

— Știu mereu mai multe decât îți imaginezi, puștoaico, nu crezi?

— O să-ți dau o diplomă. Ce știi?

— Nu trebuie să ai licență de avocat ca să știi că sursa pentru electricitate este la subsol. La subsol nu se poate ajunge decât din interiorul clădirii, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Și din garaj. Și de afară, dar bănuiesc că ușile sunt încuiate noaptea. E imens. E o cameră de depozitare, o spălătorie. Nu am intrat niciodată acolo.

— Pentru tine și un cuptor înseamnă tehnologie, a spus Mike. O dată intrat în camera boilerelor, un tip cu câteva clase ar putea găsi foarte ușor panoul electric la care sunt conectate apartamentele de pe coloana A și cu câteva cleme ar putea să te deconecteze pe tine și pe cine mai are nevoie.

— Și lifturile? am întrebat. Administratorului chiar i s-a spus să le oprească?

— Da. La subsol miroase a cauciuc ars. Trebuia să ia măsuri de precauție.

— Crezi a fost cineva după mine, nu?

— Aș crede și dacă mi-ai spune că ai văzut un OZN. Nu eu sunt dușmanul aici, a spus Mike, conducându-mă pe canapeaua din sufragerie pentru a mă așeza. Să fim serioși. Clădirea asta este imensă. Are două aripi, două lifturi pentru locatari și unul de serviciu și două scări de incendiu. Tot ce trebuia să facă atacatorul tău era să oprească curentul și apoi să aștepte să coboare toată lumea. Problema nu este *cum* a făcut asta, ci *de ce.*

— Camere video? a întrebat sergentul.

— Nu sunt, a spus Mike. Conducerea a vrut să instaleze așa ceva în urma unui incident în urmă cu câțiva ani. Vecinii lui Coop nu au fost de acord. Invadarea intimității și alte prostii. Nu sunt camere.

— Tot ce a trebuit să facă după atac, am spus, a fost să urce câteva etaje și să meargă în cealaltă parte a clădirii…

Mike a continuat ce voiam să spun.

— Să-și scoată masca și mănușile, să le arunce la gunoi și să coboare ca orice cetățean respectabil, fără să fie luat în seamă din cauza aglomerației de jos. Apoi a ieșit din clădire.

— Conducerea a pus câte un om la fiecare intrare a clădirii. Oricine trece pe acolo trebuie să se identifice, fie că locuiește aici, fie că nu, a spus Camacho.

— Nu pot aștepta să fiu dată afară din casă. Sunt o pacoste de chiriaș.

— Dă-mi cheile.

— Ce?

— Cheile tale. Mă duc cu sergentul jos să vedem cum stau lucrurile cât dormi tu puțin. O să vin și eu să trag un pui de somn. E mai bine decât să stau și să-mi plâng de milă acasă.

— Mike, mă simt…

— Cheile, a spus el, ridicând mâna în dreptul gurii pentru a mă împiedica să continuu. Odihnește-te pentru că mâine dimineață ai întâlnire cu Joe Berk.

— Nu știu dacă pot să fac asta mâine dimineață. E atât de vulgar. Ai aflat ceva ce nu știu?

— Am lucrat la fotografia aceea cu Lucy DeVore. Cea recentă. Se poate să fi fost făcută când a ajuns în New York.

— Cea în care apare sprijinită de un perete pe care se vede plăcuța care începe cu litera *M*?

— Da, aceea. Mai întâi m-am oprit la Operă. Nu era nici pe departe făcută acolo. Nu seamănă nimic cu arhitectura de la Met. Am făcut rost de o listă cu toate celelalte teatre ale căror nume începe cu litera *M* de la un tip care lucrează de mult acolo. Am început cu Music Box.

— Ce frumusețe, nu-i așa? A fost proiectat pentru a găzdui spectacolele muzicale ale lui Irving Berlin. De aceea tatei îl plăcea foarte mult să meargă acolo – îi amintea de copilărie.

— Prea delicat. Nu s-a potrivit, așa că am încercat la Majestic.

— Locul acela e imens.

— Degeaba. Tot *Fantoma.* Am mers chiar la Martin Beck. Nimic. Și mai era un teatru care se chema Morosco, dar a fost demolat acum câțiva ani.

— Nu îmi dau seama dacă mai sunt și altele.

— Nici eu nu îmi dădeam. Dar aceeași damă mi-a spus despre Brooks Atkinson, cine naiba o mai fi fost și ăsta.

— Un critic. A scris recenzii pentru *Times*.

— Da? Ei bine, a fost construit în anii ’20. Pe vremea aceea se numea Mansfield, a spus Mike, fără să schițeze vreun zâmbet. M-am gândit că am putea să verificăm plăcuțele originale, deși acum au pus altele.

— Să înțeleg că acolo s-a potrivit.

— Nu. Dar în hol era un panou mare cu actorii de acum 40-50 de ani, care apăreau în fotografii făcute după o decernare de premii. Într-una dintre ele, se pot vedea Yul Brynner, Zero Mostel și Richard Burton, fiecare cu câte un pahar în mână, iar în centru este Joe Berk. Are pe capul lui, vulgar și gras, același tip de fes roșu pe care îl poartă și Lucy DeVore în fotografia găsită în camera ei de hotel.

33

Când am plecat dimineața din clădire detectivii încă mai vorbeau cu vecinii, tehnicienii de la locul crimei căutau dovezi de la subsol până sus, iar în hol era o forfotă de chiriași curioși să afle câte ceva despre activitatea poliției pe care o admirau foarte mult.

— Grăbește-te, blondino. Administratorul a pus ochii pe tine, a spus Mike, împingându-mă spre ușa batantă și făcându-mi semn să merg spre mașina parcată la colțul străzii.

— Ați sunat să-mi spuneți că sunteți pe drum? 7:30 nu e chiar cea mai potrivită oră de vizite.

— O să-l facem pe Berk să lucreze de dimineață. S-ar putea să-i facă bine.

Ne-am oprit în fața teatrului Belasco, în fața gurii de canal care era să-l omoare pe Berk săptămâna trecută. Mike a sunat la soneria de lângă ușă și după câteva minute o voce de femeie a întrebat cine suntem. Era o nouă asistentă care ne-a condus la biroul de la capătul scărilor.

— Domnul Berk are o dimineață proastă. Nu vă pot lăsa să intrați fără permisiunea unui doctor.

— Am eu câteva medicamente care l-ar putea face să respire mai bine, a spus Mike, ignorând-o pe femeia cu bonetă și urcând câte două trepte o dată.

Am ridicat din umeri la asistentă și am urcat și eu.

Pijamaua verde a pacientului fusese schimbată cu una crem, dar în rest arăta la fel. Berk a ieșit din baie strângând cordonul halatului în jurul taliei. Era foarte surprins să ne vadă la el în dormitor.

— Voi doi sunteți culmea. Ce mai vreți de la mine de data asta? Uite, a spus, ținând mâna întinsă și ridicând mâneca. Sângele meu? Luați-l. Haideți, luați-l pe tot. Poate o să am o reducere pentru o contribuție caritabilă.

Berk a mers spre pat și s-a așezat din nou în el.

— Ai citit ziarele, Joe? Altceva în afară de *Variety*?

— De ce? Vreți să-mi puneți întrebări din ultimele știri?

— Domnișoara Cooper a acuzat un doctor săptămâna trecută. Tipul droga femeile pentru a face sex cu ele.

Berk a tras cearșaful sub bărbie și s-a uitat la mine.

— E cazul tău? Ai făcut rost de un caz mare. Cred că șefului tău i-ar fi plăcut mai mult să-l prinzi pe tip.

Lui Berk nu îi scăpaseră prea multe.

— Dar șeful ei a avut dreptate asupra unui lucru, Joe. Doctorului îi plăcea să vadă filme. Străine, dar și autohtone. Se pare că le prefera

scenei, fără supărare. Așa că și-a făcut propriile filme. S-a filmat în timp ce viola femei care nu știau ce li se întâmplă. Și asta l-a făcut pe procurorul districtual Battaglia să-și pună întrebări în legătură cu tine, Joe… despre…

— Tipului nu îi place de mine de mult, Chapman. Vrea să mă prindă cu orice.

— Battaglia a întrebat-o pe domnișoara Cooper dacă e posibil ca tu să ai aceeași problemă ca doctorul.

Berk s-a ridicat și s-a uitat la Mike.

— Perversiune? Ce știe el despre perversiune? Lasă-mă să-ți spun, tinere, Joe Berk nu a trebuit să adoarmă pe nimeni ca să facă sex. Îmi place să mă strige, să-mi zâmbească și să-mi spună că nu s-au mai simțit niciodată atât de bine. Puțin îmi pasă dacă mă mint. Suntem amândoi fericiți. Spune-i lui Battaglia să-și bage ceva în trabuc și apoi să-l fumeze. V-am mai spus, fetele nu se satură de bătrânul Joe.

— Nu, nu. Nu e vorba de partea asta, Joe. Filmele. Coop și cu mine, a spus Mike, uitându-se la mine și ridicând un deget. Nu mă corecta acum, da? Coop și cu mine, în prima noapte în care am fost aici, am văzut ecranele din camera asta. Patru monitoare, dintre care trei nu erau date pe canalele de știri. Erau – ei bine – unde filmau camerele alea, Joe? La ce te uitai? Iar cealaltă persoană, cea care era de partea cealaltă, știa că este urmărită?

Berk se foia în așternuturi, încercând să respire de parcă ar fi fost un pește pe uscat.

— Te-am luat cu ușurelul prima dată când ne-am întâlnit, Joe. Ne părea rău pentru că era să mori. Coop și cu mine nu ne-am gândit la televizoarele alea, a spus Mike, ducând mâna la spate unde nu erau decât paharele obișnuite, nu ne-am gândit că aveau vreo legătură cu moartea Natalyei Galinova. Dar acum nu mai știu. Pur și simplu nu mai știu.

Berk părea că se chinuiește să vorbească.

— Mike, ia-o mai încet. Lasă-mă să chem asistenta, am spus, întorcându-mă și ieșind la capătul scărilor să o chem pe asistentă sus.

— Coop e drăguță, Joe. Din când în când, ceva reușește să spargă zidul din jurul inimii ei, se strecoară înăuntru și îi atinge creierul, tâmpind-o pentru câteva secunde. Eu? Eu nu cred nimic. Te prefaci că nu mai ai aer pentru a scăpa de întrebări. Ai stat prea mult timp în teatru. Totul se reduce la artificiu și la iluzie.

Stăteam la ușă, uitându-mă la cum Joe se chinuia să-i atragă atenția lui Mike.

— Ascultă-mă. Monitoarele alea erau pentru a-mi putea vedea spectacolele, pentru a putea să verific producția fără să plec de acasă. Doar atât…

— M-am săturat de minciunile tale. Camerele alea nu erau

îndreptate spre nici o scenă. Erau în băi sau în cabine. Erau puse în locuri unde nimeni nu s-ar fi așteptat să fie spionat. Nu trebuie să mă ajuți, Joe. Sunt bun la ghicitori. O să muncesc până nu mai pot, dar o să descopăr toate secretele pe care le ai, a spus Mike, mergând spre capătul celălalt al camerei și deschizând un dulap în timp ce trecea pe lângă birou. Și cu puțin noroc îți voi găsi și casetele. Pentru că trebuie să-mi dau seama dacă le filmai pe actrițele tale, pe curve, pe dansatoare – oricine ar fi fost – așa cum doctorul pervers se înregistra cu victimele lui. Ai pus pe cineva să conecteze sistemul la dormitor ca să te uiți de fiecare dată când aveai chef. Îmi imaginez că ai stat aici singur, în pijamaua asta, cu impresia că este vreuna dintre fetele astea cu tine, să alimenteze mitul Joe Berk.

Berk s-a întors în pat și a încercat să pună picioarele jos.

— Nu mai atinge nimic din camera asta. Ieșiți afară, amândoi.

— Casetele, Joe. Știu că sunt casete pe aici pe undeva. Mă apropii? a întrebat Mike îndreptându-se spre unul dintre dulapuri. Mă apropii?

Asistenta a intrat în cameră exact când Berk ridicase o mică figurină – o statuetă a lui Napoleon – de pe noptieră și a aruncat-o spre capul lui Mike. Nu l-a lovit, dar a crăpat oglinda de pe peretele din spatele biroului.

— Ai aruncat foarte prost. Și acum o să ai șapte ani de ghinion.

Asistenta încerca să-l calmeze și să-l facă să se urce la loc în pat. Micul exercițiu de aruncat se pare că îl extenuase.

— Ești un prost, Chapman. I-am scos afară din poliție pe unii pentru mai puțin de atât. Ai ieșit din joc.

— Nu îmi place să fiu mințit, Joe. Urăsc crimele mai mult decât orice…

— Nu am omorât pe nimeni. Ești nebun.

Mike stătea la celălalt capăt al patului, în timp ce asistenta îi lua pulsul lui Berk și îi aranja pernele.

— Atunci de ce mă tot minți? Nu ești sincer în legătură cu lucrurile mici, și acum trebuie să-mi fac griji despre ce ascunzi, trebuie să mă concentrez asupra legăturilor pe care ai putea să le ai cu lucrurile mari. Cum ar fi motivul pentru care a trebuit să moară Galinova.

Berk a închis ochii și a încercat să respire.

— De ce ai mințit în legătură cu Lucy DeVore?

Berk nu spunea nimic.

— Nu are rost să minți. Este în comă indusă de medici. O să iasă într-o săptămână.

Probabil că va fi paralizată, dar cred că o să aibă motive bune să spună adevărul. Fotografia aceasta, Joe, uită-te la ea.

Berk nu s-a mișcat.

— Deschide ochii. E fesul tău, nu-i așa? Lucy poartă fesul tău?

Berk a deschis un ochi și s-a uitat la fotografie.

— Ăsta? Haide, domnule detectiv. Dacă vrei să-mi arunci o momeală, mă aștept la ceva mai bun de la tine.

— Am văzut poze cu tine cu același fes.

Joe Berk zâmbea.

— O dată. Am purtat o singură dată un astfel de fes. La Sardi. Un băiețel evreu care l-a purtat timp de patru ore. A fost un chin pentru mine să-l port. Acum treizeci, patruzeci de ani. Am dat un milion de dolari unui spital de copii în anul acela, în timp ce încercam să intru în lumea teatrului. În schimb, am fost pentru o noapte membru onorific al vechiului Ordin al Nobililor Shrine. Despre asta e vorba, domnule Chapman.

— Ce? Shrine?

— Da, Shrine. Industria era plină de ei pe vremea aceea. Teatrele erau locul lor de joacă. Yul Brynner – vă aduceți aminte de el? Poate nu a fost un rege adevărat, dar cu siguranță, un prinț. Mi-a spus în noaptea aceea că îi aminteam de Jackie Gleanson și de prietenii lui de la Racoon Lodge. Arătam ridicol. Abia așteptam să-mi dau jos idioțenia aia.

Berk a închis ochii și a spus încet:

— Vreți un fes? Vreți să știți cine i-a dat fesul lui Lucy? Vorbiți cu Hubert Alden. Are o slăbiciune pentru fesurile astea roșii.

34

Mike m-a condus la clădirea Hogan, unde este procuratura, și m-a dus direct la etajul nouă unde lucrau detectivii aleși de Battaglia să lucreze la marile investigații conduse de cei șase sute de procurori. Căpitanul nu era încă acolo, dar fusese adusă o echipă să ajute în cazul atacului de aseară și am stat trei ore să vorbesc cu ei despre toate evenimentele din săptămâna respectivă pentru a vedea dacă pot face echipă cu Mike și Mercer și dacă evenimentele din noaptea trecută din apartamentul meu aveau vreo legătură cu investigația de la Metropolitan.

Mike ne-a lăsat și s-a întors în oraș, încercând să-l aducă pe Hubert Alden la mine pentru a vorbi cu el.

La amiază, când am terminat cu prima rundă de detalii, m-am dus la toaletă să mă spăl pe față, sperând că o să-mi revin.

În drum spre birou, m-am întâlnit cu Mike care ieșea din lift. Ducea o vază imensă cu flori care aproape că-l ascundeau.

— Ai înnebunit? Cred că te-au costat…

— Nu-ți face probleme. Nu sunt de la mine, a spus. Cei de la pază nu l-au lăsat pe curier să intre după ce ai avut incidentul cu scrisoarea.

L-am urmat pe lângă biroul Laurei și i-am făcut loc pentru aranjamentul de flori de primăvară.

— Deschide plicul, a spus Mike.

A văzut că ezit.

— Deschide-l. Nu sunt deloc curios care sunt admiratorii tăi, Coop. Vreau doar să mă asigur că nu o să explodeze.

Am deschis bilețelul. „Alex – pentru a mă revanșa pentru narcise și pentru că te-am speriat cu darul meu pus pe scări. Dan Bolin”.

Ce ar putea să scrie în biletul acela de te-ai înroșit?

L-am scăpat pe birou.

— E ridicol. Nu am roșit. Nici măcar nu îl știu pe tip.

— Ți-a trimis flori de 100 de dolari și tu nu îl cunoști? De ce ți-ar trimite un astfel de buchet dacă nu l-ai cunoaște? Crezi că ar putea fi suspectat pentru ce s-a întâmplat aseară?

— Joan îl cunoaște. Adică nu îl cunoaște, dar a vorbit cu el. A fost la Vineyard în week-end.

— Nu mai înțeleg nimic din „îl știi, dar de fapt nu îl știi”. Cred că nu am făcut bine că ți-am refuzat invitația. Ai făcut ceva ca să meriți asta?

Laura stătea în pragul ușii; când am început să vorbim, m-am îndreptat spre ea și Mike a luat plicul.

— Mike, domnul Alden este jos. Să le spun să-l trimită aici?

— Da, n-a acceptat să-l aduc eu. Mi-a spus că o să-l aducă șoferul lui. Având în vedere lucrul acesta am mers și eu în limuzină, a spus Mike. Și cine e Bolin ăsta?

— Vai, Alex. Un domn pe nume Bolin a sunat azi-dimineață și m-a întrebat dacă e în regulă să trimită flori aici. Spunea că nu ar vrea să te supere dacă cere adresa de acasă, dar i-am dat-o pe aceasta.

— E în regulă, Laura.

M-am aplecat peste birou, încercând să fac ordine printre hârtiile și noile scrisori, dar Mike știa că nu fac decât să-i evit privirea.

— Nu mi-ai răspuns. Cine este omul ăsta pe care îl știi, dar nu îl știi? Unde locuiește? Cu ce se ocupă? Unde a fost noaptea trecută?

— Uite ce e, încearcă doar să flirteze cu mine. Am stat lângă el în avion jumătate de oră și a încercat să vorbească cu mine. Nu mă interesează.

— Eu și florarul suntem de altă părere. Nu crezi că ar trebui să vorbim cu el?

Laura era tot în ușă, probabil pentru că se simțea vinovată de prezența florilor și nu îi plăcea tensiunea dintre mine și Mike.

— Părea că este un om drăguț, Mike. Nu i-aș fi dat adresa dacă aș fi știut că…

— Putem lăsa subiectul ăsta deoparte câtă vreme avem altceva de făcut?

— Nu înțeleg de ce îi iei apărarea, Coop.

— Nu fac asta. Încerc să-l țin departe de viața mea personală și profesională până când se termină investigarea crimei.

— Poate ce s-a întâmplat aseară are legătură cu doctorul Sengor, a spus Laura, încercând să fie de ajutor.

— Sengor este în Turcia, complicele lui în închisoare…

— Dacă avea mai mult de un complice? a întrebat Mike.

— Joan Stanton crede că sunt paranoică. Poate e pentru că am stat prea mult aici. Amândoi vedeți suspecți peste tot.

Laura a plecat de lângă noi când a auzit vocea lui Alden pe hol.

— Alexandra Cooper este în birou?

Mike a luat aranjamentul floral și a ieșit din cameră.

— O să pun florile pe biroul Laurei acum. Nu arăți ca un procuror adevărat dacă ai jumătate din Grădinile de la Versailles între tine și cel cu care vorbești.

A intrat din nou însoțit de Hubert Alden, care și-a scos mâinile din buzunarele pantalonilor săi fini și a început să-și frece palmele și să măsoare interiorul biroului meu mic. Totul era înghesuit, ar fi trebuit să fie zugrăvit și decorat.

— Și sunteți șefă de departament, domnișoară Cooper? a spus Alden, uitându-se pe tavan la o bucată de zidărie care părea că stă să cadă pe umărul lui. Nu îmi pot imagina cum trăiesc indienii.

— Sunt prea mulți nenorociți de care trebuie să mă ocup. Nu am timp și de redecorat. Nu mă deranjează să stau cu pereții aceștia încă douăzeci de ani. Vă mulțumesc că ați venit aici. Vrem să mai discutăm câteva lucruri cu dumneavoastră.

— S-a luat vreo hotărâre în legătură cu preluarea cadavrului Natalyei Galinova de la morgă? Voi merge în Europa la sfârșitul săptămânii și aș fi foarte mulțumit dacă aș putea să o iau și să o înmormântez cum se cuvine.

Mi-am notat în agendă să dau un telefon pentru asta.

— O să rezolvăm problema.

— Dacă plecați din oraș, asta e, a spus Mike, așezându-se pe scaun lângă Alden.

— Cât de dramatic sunteți, domnule detectiv. Ce credeți că ar putea să mă facă să nu plec?

— Îmi aduc aminte că stăteați în spate în ziua în care Lucy DeVore a avut – să zicem accidentul. Dacă nu mă înșel, mi-ați spus că nu ați fost în oraș vineri seară, când a fost omorâtă Natalya Galinova. Am înțeles bine?

— Exact. Am fost la casa mea din Vail.

— Poate că dansatoarele moarte nu vorbesc, dar telefoanele mobile pot spune câteva povești, domnule Alden. Este un mesaj pe telefonul Talyei, a spus Mike.

Știam că este o cacialma pentru că telefonul Talyei nu fusese găsit. Ne bazam doar pe spusele lui Berk care susținea că ascultase un mesaj în care Hubert Alden o invita pe Galinova la cină.

— Vocea dumneavoastră când vă ofereați să o luați în seara aceea.

Alden a ridicat capul, s-a uitat pe fereastră și a văzut o vrabie care părea că îi zâmbește.

— Cina, domnule Alden? Vă amintiți ceva?

— Nu am primit nici un răspuns de la Talya. Am dat telefonul acela de la birou, după-amiaza, cred. Dacă mi-ar fi răspuns că vrea să mă vadă aș fi rămas în oraș. Avionul meu este în New Jersey, chiar peste podul George Washington.

— Nu v-ați oprit la Operă în drum spre aeroport, nu?

— Domnule Chapman, trebuia să plec în jurul orei șapte în seara aceea. Nu m-am oprit nicăieri pentru că eram nerăbdător să ajung pe aeroportul din Vail înainte ca acesta să fie închis pentru noapte.

— Dar e vorba de avionul dumneavoastră, nu? Îi spuneți pilotului că plecați la ora zece sau la miezul nopții și atunci decolați.

— Decolasem cu mult înainte ca Talya să fi intrat pe scenă, domnule detectiv. Primul act a început la ora opt, nu-i așa?

Alden era nervos, nefericit din cauza presupusei acuzații și probabil din cauza faptului că noi auzisem ceva cu mult mai intim decât ne spusese el.

— Înregistrările zborurilor de pe ambele aeroporturi vă vor confirma ora plecării și a sosirii.

— Registrele acelea îmi vor spune totul despre zbor, domnule Alden. Însă prezența dumneavoastră în avion este o altă problemă.

Alden s-a aplecat cu coatele pe scaunul de lemn și a dat din cap în timp ce se uita la podea.

— Din cauza asta m-ați adus aici? O să vă simțiți prost când veți afla răspunsurile.

Mike putea să-și schimbe foarte repede starea. Nu a mai vorbit despre moartea Natalyei și a simțit din prima conversație cu Alden că i-ar plăcea mult mai mult să vorbească despre strămoșii lui.

— Voi fi primul care își va cere scuze dacă greșim, domnule Alden. Era vocea dumneavoastră atunci. Trebuia să vă întreb din moment ce nu ne-ați spus nimic despre invitația la cină când am vorbit prima oară. Principalul motiv pentru care am vrut să vă vedem este că voiam să ne ajutați cu o altă problemă, una în care este implicat Joe Berk.

Alden a simțit despre ce este vorba și a fost mulțumit că am schimbat subiectul.

— Mă gândesc că știți câte ceva, din cauza bunicii dumneavoastră, cântăreața de operă, și a bunicului care a fost un mare patron al artelor. Știți ceva despre Shrine?

Alden s-a uitat să îmi vadă expresia feței, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet.

— De ce întrebați?

— Nu vă pot spune exact de ce, dar să spunem că Berk nu a fost foarte drăguț cu noi și am vrea să ne ajutați să înțelegem de ce.

— Cuvântul „drăguț” nu face parte din vocabularul lui Berk. Ce este cu familia Shrine?

— Cine sunt? Ce legătură au cu comunitatea teatrului? a întrebat Mike pentru a-l face pe Alden să vorbească, însă știam că avea să-l întrebe și despre fesul roșu.

— Vechiul Ordin Arab al nobililor Shrine, domnule detectiv. Are legătură cu masonii din secolul al XIX-lea – știți ce sunt masonii, nu?

Știam că francmasonii erau oponenții regelui, erau atrași de libertatea primilor meșteșugari, de moștenirea spirituală a celor care au construit marile monumente ale lumii – piramidele, Templul lui Solomon, apeductele din Roma și, mai târziu, catedralele medievale.

— Organizații bazate pe principiul fraternității, a spus Mike.

— Da, dar cu credințe ferme, între care ideea libertății omului. I-am avut pe Voltaire și Ben Franklin, George Washington și Mozart care vorbeau despre idealurile democratice. La mijlocul secolului al XIX-lea, majoritatea orașelor din America aveau cel puțin o lojă masonică, constituită nu numai în scopul întrajutorării ci și în scopuri filantropice.

— Și Shrine?

— La început trebuia să fie toți masoni, dar ordinul lor a evoluat, a spus Alden, uitându-se la Mike.

— Ați fi amuzați de scopul lor original.

— Care era…?

— Menținerea legii și a ordinii, ajutarea guvernelor locale să lupte împotriva crimei. Aveau o atitudine destul de primitivă. Până în secolul al XIX-lea misiunea lor nu s-a schimbat.

— Nu îmi plac deloc cei care fac astfel de lucruri. Ultimul lucru pe care îl vreau este să am un grup de amatori care să îmi facă treaba. Și cum s-au schimbat?

— Pe vremea bunicilor mei, reședința Shrine a devenit locul de întâlnire al masonilor, asociați cu cei mai cunoscuți oameni de show-biz. Totul se făcea sub însemnele exotice ale Asociației din Est.

— De ce așa?

— Pentru că ei erau cei care au inițiat mișcarea, în urmă cu câteva secole. Când masoneria a ajuns în America, în 1850, doi bărbați au fost cofondatorii Ordinului: unul dintre ei era actor, William Jermyn Florence, și doctorul Walter Millary Fleming. Ei au avut ideea de a distra oamenii și în același timp de a face acte de caritate, strângând bani pentru cercetările medicale.

— Dar ce ai spus despre Est? Despre ce însemne vorbești? a întrebat Mike.

— William Florence a jucat în piese în toată Europa și în Africa de Nord – în majoritatea teatrelor în care a cântat mai târziu bunica mea. A mers în Algeria și în Cairo și de acolo a adus unele dintre ritualuri.

— Cum ar fi?

— Motive islamice, de la arhitectură până la locurile de întâlnire și detalii de design interior. Ei nu au construit teatre și loje, domnișoară Cooper. Au construit moschei. Și le-au dat nume arabe, în toată țara. Templul Bektash Shrine în Concorde, New Hampshire; templul Syria în Pittsburgh; templul Ararat în Kansas City; templul Aladin în Columbus, Ohio; templul Sfinx în Hartford; templul Ramses în Toronto. Aveau mai mult de jumătate de milion de membri.

— Acum o sută de ani? Moschei în toată țara?

— Da. Iar conducătorii erau lideri și mari maeștri.

— Ați menționat detalii de design interior, am spus. Prin ce se disting?

— În primul rând culorile. Combinațiile de roșu, galben și verde sunt relevante pentru cultură. Anumite simboluri sunt constante, cum ar fi semiluna, arabescurile care decorează clădirile și mozaicul de pe pereți și tavan – foarte multă teracotă, de obicei, cu motive florale…

— Stați puțin. Ați studiat lucrul acesta?

Mike încerca să noteze ce spunea Alden.

— Am moștenit colecția care a aparținut familiei mele de secole. Este o parte din genealogia mea, domnule detectiv – e în sânge. Nu a trebuit să învăț nimic.

— Cum adică ați moștenit ceva? Ce anume?

— O mulțime de fotografii – George M. Cohan, Sophie Tucker, Lillian Russell – toți cei din familia Shrine. Am o grămadă de autografe de la premiere și tot felul de evenimente, chiar unele dintre costume.

— Ce fel de costume? a întrebat Mike.

— De la operă, din piesele lui Shakespeare, de la întâlnirile lojei…

— Nu mă refer la asta. Ce fel de haine purtau cei din familia Shrine?

— Costume la fel ca noi. Doar cei de rang mare purtau robe, a spus Alden.

— Și pe cap? Glugi?

— Nu este un clan, domnule detectiv.

— Și ce purtau?

— Celebrele fesuri roșii, domnule Chapman.

— Da, da. Le știu.

— De la Universitatea din Fez – simbolul învățăturii și al integrității.

— Ați moștenit așa ceva, domnule Alden?

— Sigur că da. Aș fi bucuros să vă arăt orice vreți.

— Unde le țineți?

— La mine acasă. Am o încăpere plină cu amintiri de la bunicii mei. E destul de colorată.

— Iar litera *M,* domnule Alden, știți, din alfabet. Are vreo semnificație în decorațiunile celor din Shrine?

Alden nu a încetat să bată cu degetul în birou, într-un ritm imaginar al cuvintelor sale.

— Probabil că da, dacă îmi spuneți despre ce e vorba, ce căutați de fapt. Sunt cuvinte ca *moschee* sau *minaret,* plus numele masonilor. Fez este un oraș în Maroc. Nu înțeleg întrebarea.

Mă gândeam la Lucy DeVore, zâmbind la cameră cu fesul roșu pe cap, cu mâna pe mânerul ușii cu inscripția *M.*

— Dacă ordinul era atât de popular în America și au construit peste tot în țară, cum se face că nu au făcut nimic tocmai în Manhattan? a întrebat Mike. Cum se face că nu este nici un teatru Shrine aici?

— Sper că nu vă deranjează să vă corectez încă o dată, dar una dintre cele mai mari moschei din lume a fost inaugurată aici, în 1923, în centrul orașului. Este încă în picioare, domnule Chapman, în mijlocul orașului, pe strada 55 și sunt sigur că ați intrat acolo de foarte multe ori.

— Nu e nici o moschee pe strada 55, a spus Mike.

— Cum se numește?

— Templul Mecca, domnișoară Cooper. Poate acolo este litera pe care o căutați. Templul Mecca al vechiului Ordin Arab al Nobililor Shrine.

35

— Unde pe strada 55? a întrebat Mike, sugestia lui Alden fiind nici mai mult, nici mai puțin decât un afront personal adus cunoștințelor lui despre oraș.

— Fiecare stradă, fiecare bulevard evoca unul dintre locurile în care Mike lucrase la un caz de crimă.

— Este o sinagogă la intersecția cu Lex, dar nu este nici o moschee.

— 55 vest, între Sixth Avenue și Seventh Avenue, a spus Alden, plin de el.

Am închis ochii pentru a-mi aduce aminte clădirea și m-am gândit imediat la marele teatru la care fusesem de mai multe ori decât credea Alden.

— City Center?

— Centrul de muzică și dramă, domnișoară Cooper. Data viitoare când aveți bilete la un spectacol, stați pe trotuarul opus și uitați-vă la vârful clădirii, înaltă de 12-14 etaje. Se pot vedea cuvintele TEMPLUL MECCA gravate pe fațadă.

Am stat pe trotuarul acela de nenumărate ori de când am fost prima dată acolo, în copilărie, dar nu am văzut niciodată literele de deasupra.

— Dar… teatrul este acolo de dinainte să mă fi născut eu. Înainte să fie construit Lincoln Center, acolo era casa baletului și operei din New York.

M-am întristat la gândul că această comoară culturală avea o istorie pe care eu nu o știam – și eram sigură că nici mulți alți iubitori de teatru nu o cunoșteau.

Mike voia să meargă mai repede acolo. S-a dus la biroul Laurei pentru a da un telefon și când am auzit că a cerut să vorbească cu sergentul din zona de nord – era vorba de secția de lângă City Center – mi-am dat seama că suna pentru a trimite pe cineva să cerceteze zona și să raporteze despre literele respective.

— Nu pot să cred că nu am știut niciodată despre asta.

— Este o poveste veche, domnișoară Cooper. Vă interesează?

Am încercat să vorbesc cu Alden fără să-și dea seama că motivul pentru care mă interesa este pentru că putea avea vreo legătură cu investigația noastră.

— Am studiat dansul toată viața. Merg să-i văd pe cei din Compania Ailey în fiecare an și, bineînțeles, acolo își susține spectacolele Baletul American. Cine nu știe City Center?

— Atunci trebuie să vă stabilesc o întâlnire cu directorul. Sunt

sigur că vă va plăcea – este o avocată tânără care a dansat cândva. Arlette Schiller, o știți?

— Nu, am spus, uitându-mă la Mike în timp ce intra în cameră. Dar, cu siguranță, mi-ar plăcea să o întâlnesc.

— Și de când este Mecca de fapt Mecca? a întrebat Mike.

— Templul a fost deschis în 1924, cu mulți finanțatori din toată țara. Chiar este o minune inginerească acest cub din piatră de siliciu cu o cupolă masivă deasupra. Grinda de fier care suportă balconul este cea mai lungă folosită vreodată în New York – are șase etaje înălțime – și a fost adusă cu vaporul și apoi cu o caravană de camioane.

— Dar numai pentru cei din familia Shrine?

— La început, da. A fost o sală, bineînțeles. E chiar după colț de Carnegie Hall, după cum știți. Dar chiar și atunci nimeni nu avea voie să fumeze la Carnegie Hall. Din moment ce țigările făceau parte din activitățile masonilor, sala a fost construită cu guri de aerisire foarte mari pentru a le permite să fumeze și, totodată, pentru a prelua spectacolele de la Carnegie. Secțiunea de teatru de la Mecca avea cinci sute de locuri, mult pentru vremea aceea. Restul încăperilor – sălile de bal, cele pentru ceremoniile masonilor – toate erau destul de private.

— Și ce s-a întâmplat cu locul acesta? a întrebat Mike.

— Mai întâi a fost crahul din 1929 și apoi Marea Depresiune. Nu a fost mai ușor pentru ei decât pentru ceilalți din țară. Deși se considerau o organizație filantropică, luau bani mulți pentru închirierea sălilor de spectacol. La sfârșitul anilor ’30, băncile au respins împrumuturile cu care s-a construit Mecca.

— Și au dat faliment?

— Da, după foarte puțin timp. A rămas gol ca un palat arab dezolant în mijlocul unui peisaj urban. Înainte să fie construiți zgârie-norii, se putea vedea domul de la câțiva kilometri depărtare. Guvernul a preluat proprietatea din cauza neplății taxelor și a scos clădirea la licitație în 1942.

— Cine a cumpărat-o?

Alden a zâmbit.

— Orașul New York a câștigat licitația pentru clădire cu numai patru sute de mii de dolari. Se ceruseră de șase ori mai mulți bani. A fost geniul lui LaGuardia.

— Ce? a întrebat Mike.

— Primarul Fiorella LaGuardia. Restul politicienilor voiau să o demoleze și să facă acolo o parcare.

— Mai puțin LaGuardia.

— Da, avusese de mult ideea de a construi un teatru municipal, cu bilete ieftine pentru ca artele să fie disponibile și cetățenilor obișnuiți. Nu voia să fie ca teatrele particulare din New York, așa că își dorea să

construiască o clădire care să adăpostească școli și colegii. Primarul voia ca spectacolele să înceapă la ora 5:30, pentru ca oamenii să vină direct de la muncă. A avut câteva idei extraordinare pentru a sprijini artele în New York.

— Și le-a făcut mult mai accesibile decât cele de pe Broadway?

— De departe, domnișoară Cooper. Când s-a deschis City Center puteai sta la balcon cu treizeci și cinci de cenți și cu un dolar pe locurile din față. Biletele pe Broadway costau de trei ori mai mult.

A sunat telefonul și a răspuns Laura. I-a făcut legătura lui Mike.

— Da, domnule sergent.

A ascultat puțin și apoi a închis.

— Nu e nici o îndoială. De data asta litera este de la Mecca.

— Îmi pare bine că am putut să vă ajut să rezolvați misterul. Orice…

— Când ați fost ultima dată acolo, domnule Alden?

I s-a încrețit fruntea și apoi i s-au unit sprâncenele.

— Au trecut câteva săptămâni, domnule Chapman. Câteva săptămâni.

— Când exact?

— Uite ce e, dacă încercați din nou să mă prindeți cu ceva, mai bine vă uitați pe agenda mea.

— De ce ați fost acolo?

Alden s-a uitat la mine.

— Au acolo o serie de spectacole Encore, de pe Broadway.

Știam despre ce este vorba, aveau succes în fiecare an.

— A fost vorba de *La revedere, Birdie.* E destul de amuzant, dacă stau să mă gândesc.

Mike se gândea la Lucy DeVore, cu fesul cuiva pe cap la ușa Teatrului Mecca, și nu era chiar atât de amuzat.

— Cum așa?

— *Birdie* a fost spectacolul care a introdus rock'n'roll-ul pe Broadway.

— Scutiți-mă de versuri. Coop s-ar putea să înceapă să danseze. Și ce-i cu asta?

— Este o scenă în care personajele intră în altă cameră și dau peste o ședință a masonilor. Vă aduceți aminte?

Nu îmi aduceam aminte.

— Zboară peste tot hârtii și fesuri. Sunt sigur că multe dintre ele se află în garderoba de la City Center. Nu trebuie să le vedeți pe ale mele.

Cel de pe capul lui Lucy avea semne distincte. O semilună și o sabie – semne pe care acum le înțelegeam – peste un model arab. Ne puteam da seama dacă făcea parte dintr-un costum purtat într-un spectacol de pe Broadway sau era unul autentic, luat dintr-o moschee.

— Dar în culise, domnule Alden? Ați fost în culise în ultimul timp?

Alden s-a încruntat din nou, și mi se părea că încearcă să readucă discuția spre ce dorea el.

— Am fost în culise de foarte multe ori, domnule detectiv. Sunt…

— Da, știu. Sunteți patronul artelor. Am băut mai multe beri pe stadion decât ați cumpărat dumneavoastră bilete la teatru, dar nu mă vedeți pe mine în vestiare să fac poze cu băieții după meci. Dansatoarele. Ați fost în culise de curând cu vreuna dintre fete?

Mike se depărta de imaginea principală pentru a se concentra pe imaginea lui Lucy DeVore. Hubert Alden nu avea nici o idee unde încerca să ajungă Mike.

— Sus, bineînțeles.

— Adică? În balcon?

— Nu, nu. Sunt nouă sau zece etaje cu studiouri în turnul cu birouri din spatele sălii, domnule Chapman. Unele dintre cele mai spectaculoase studiouri de dans din oraș sunt date cu chirie multora dintre companiile de dans ca spațiu pentru repetiție.

— Și ați fost acolo de curând? Unde exact?

— Sunt surprins că Chet Dobbis nu v-a spus toate astea când ați vorbit cu el despre Natalya Galinova.

— Ce trebuia să ne spună Dobbis?

— Înainte de a veni la Met, Chet era directorul artistic de la City Center. Știe fiecare colț al clădirii de sus până jos.

Mike s-a uitat la mine să vadă dacă ascultam ce spune Alden.

— Ce legătură are asta cu Galinova?

— Bineînțeles că am vizitat-o pe Talya la City Center. La fel și Dobbis, Rinaldo Vicci, Joe Berk. Studioul de repetiții al Natalyei era acolo, domnule Chapman, a spus Alden, făcând legătura între accidentul lui Lucy DeVore și moartea Galinovei. Stătea mult mai mult acolo decât la Operă.

36

Nu avea nici un rost să-l mai ținem pe Hubert Alden la mine în birou. Informațiile pe care ni le dăduse ne conduceau într-o nouă direcție, punând multe personaje într-o nouă lumină, dându-ne o altă pistă de cercetat – una care le era cunoscută multora.

În timp ce Mike îl conducea pe Alden la lift, Mercer Wallace a intrat la mine în birou cu o pungă plină cu sandvișuri.

Am auzit că ați fost ocupați în dimineața asta, a spus, desfăcând prânzul târziu pe care îl adusese pentru fiecare. M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva de mâncare.

— Hrănește-mă, omule, a spus Mike, revenind în birou și ducându-se direct la sandvișurile cu carne de vită, mușcând dintr-unul de parcă nu ar mai fi mâncat de câteva zile. Cum a fost în week-end?

Cred că am fost în toate adăposturile pentru oamenii străzii din oraș de când ai plecat. Încă îl căutăm pe Ramon Carido, a spus Mercer. Probabil că stă undeva în parc și probabil că îl enervează la culme lucrul acesta. Primăvara asta frumoasă – toți cei care aleargă, se plimbă pe jos sau cu bicicleta, se află acolo, pe terenul lui de vânătoare. Mă îndoiesc că va mai ieși să atace pe cineva.

— Coop a pierdut toate știrile locale când a fost la Vineyard. Toate secțiile au arătat portretul lui.

— Recompensa este de 20.000 de dolari de la unul din avocații victimelor. Sper să îl predea cineva înainte de a fi prea târziu.

— Deci ai muncit în timp ce eu mă odihneam?

— Bine ai făcut, domnișoară Cooper. Pot să spun că pentru un timp nu ați mai fost procurorul preferat de la Victime Speciale. Nu îmi propun să fiu nesuferit, dar pe fotografia în care îl ții pe băiatul meu în brațe au apărut o mustață și niște coarne. Părești diabolică.

— Fuse, fuse și se duse? Și acum?

— Băieții sunt foarte supărați din cauza ordinului pe care l-a dat judecătoarea McFarland în cazul Carido.

— Adică să nu mai folosim probele de ADN din baza de date? Peste două săptămâni vom avea un nou set de reguli. Sper că unele bune.

— Între timp, ne-am căptușit cu încă șase reclamații de joi noapte încoace.

— Da, am văzut plângerile pe biroul Laurei dimineață. Patru dintre victime îi cunoșteau pe atacatori. Cu ADN-ul nu vom putea face mare lucru în aceste cazuri. Spune-le celor de la departament ca în celelalte cazuri să folosească metoda tradițională – să lucreze cu capul.

— Au nevoie de baza de date în celelalte cazuri. De fapt, când o să

vă uitați pe plângeri mai bine, o să vedeți că s-ar putea să fie un tipar pe strada Allen. Vrem să facem legătura între acestea și cele din Tribeca.

Mike și-a terminat sandvișul și a început plăcinta picantă.

— Nu o să câștige nici un concurs de popularitate la Omucideri.

— Nu am mers acolo să încerc să fac noi reguli, băieți. A fost un lucru căruia nu mă puteam opune.

— Bine, dar să nu suni prea curând la 911, a spus Mike, ștergându-și mustarul de la gură cu mâneca. Vreun idiot ar putea să-ți spună să rămâi cu ADN-ul tău până…

— Laura? Tocmai mi-ai amintit, Mike. Laura?

A băgat capul pe ușă.

— Vrei să suni la ofițerul care se ocupă de comenzi? Trebuie să-mi dea un mobil nou. Spune-le că vreau să-mi păstrez numărul vechi, te rog.

— S-a făcut.

— A trebuit să-l dau pe al meu polițiștilor azi-dimineață pentru a vedea când au fost date telefoanele aseară, le-am explicat lui Mike și lui Mercer. Trebuie să vorbească și cu Benito. Poate a auzit ceva când erau deschise liniile.

— Parcă ai spus că nu a zis nimic.

— Asta ți-am spus. Și sunt sigură. Vor doar să mai verifice o dată, în cazul în care m-am înșelat.

— Cred că ai credibilitate minimă, Coop. Polițiștii ăia au încredere în tine de două ori mai mult decât ai tu în martorii tăi. O să-ți facă bine lucrul acesta. Ce părere ai despre Hubert Alden?

Mike își terminase berea și trecuse la o Coca-Cola Light.

— Am aceeași părere despre cineva care trasează o curbă cum e cea de pe podea. Noi doi am avut o viziune despre faptul că Metropolitan este centrul geografic al investigației. E ceva ciudat cu Alden și îmi fac griji să nu ne dea înapoi de la progresele pe care le-am făcut, am spus în timp ce Mike îi povestea lui Mercer despre sala de repetiții de la City Center.

— Progrese? Aveți în continuare o balerină în frigider la morgă și eu aș vrea foarte mult să-i pun cătușele lui Joe-știi-cine-sunt-Berk. Progres va fi atunci când voi pune brățările alea de fier pe mâinile cuiva.

— Când o să verifici locul? a întrebat Mercer.

Mike s-a uitat la ceas.

— E aproape trei. Hai să mergem acolo până nu apare cineva. Unde ai mașina?

— Pe strada Bayard. Lângă ofițerul de acolo.

— A mea e în fața clădirii. Hai să mergem cu ea. Haide, blondino.

Călătoria a fost încetinită de trafic. Am încercat să trag un pui de

somn pe bancheta din spate a mașinii. Nu a fost nevoie să număr oi – aveam o listă și mai lungă de suspecți care fentaseră brațul lung al legii săptămâna trecută: doctorul turc care își droga victimele; Ramon Carido, violatorul care fusese mușcat de un câine și Ralph Harney, lucrătorul de pe scenă care nu ne dăduse o mostră de ADN.

— Ralph Harney? am spus cu voce tare. Crezi că știe îndeajuns de multe despre instalația electrică, încât să fie el cel care a oprit curentul și m-a așteptat azi-noapte?

Mike s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— E ajutor pe scenă, nu electrician.

— Dar a lucrat cu toate firele alea foarte mulți ani. Trebuie să fi învățat ceva, ceea ce fac ei acolo se leagă foarte mult, a spus Mercer. Merită să aruncăm o privire. Tipii cu care lucrează ne-ar putea spune cât de multe știe.

Era o zonă de parcare la un bloc distanță de City Center. Mike a tras mașina acolo.

Pe măsură ce ne apropiam de teatru – marea risipă de piatră terminată în partea de sus cu o cupolă – un grup de femei se plimbau pe lângă clădire și din când în când se opreau pe trotuar și vorbeau între ele. Picioarele lungi pe care le țineau la fel ca dansatoarele și prosoapele din jurul gâtului sugerau faptul că tocmai terminaseră orele de antrenament.

În spatele lor, o altă femeie se grăbea să iasă pe ușă și părea agitată de faptul că ușa era blocată de ele. S-a dat dintr-o parte în alta, a trecut pe lângă una dintre fete și a făcut semn unui taxi. Și-a aruncat geanta în spate și apoi a urcat și ea.

Era greu de spus dacă ne-a ignorat sau pur și simplu nu l-a auzit pe Mike când a strigat-o. Mona Berk a trântit ușa mașinii și a plecat imediat.

37

Cei doi agenți de pază nu au fost deloc impresionați de insigna lui Mike. Nu aveau nici un registru de semnături la această intrare, deși exista unul la intrarea din strada 56, unde acolo se aflau birourile de la City Center. Și nu, nu aveau nici cea mai vagă idee care dintre femeile de acolo plecase cu puțin timp în urmă.

Unul dintre bărbați a sunat sus, anunțând pe cineva să vină să ne conducă înăuntru. În timp ce așteptam, m-am dat puțin mai în spate și m-am uitat la fațada teatrului. Cuvintele TEMPLUL MECCA erau prea sus pentru a le vedea – așa cum spusese Alden – dar celelalte motive arhitecturale arabe erau vizibile.

Am văzut pentru prima oară arcada cu potcoava din piatră, coloanele și capitelurile arabe, apoi plăcile colorate care diferențiau clădirea de cele din jur, făcute din cărămidă. Fațada imensă era dotată cu multe ferestre, și acestea în stilul maurilor, prin care probabil intra lumină naturală în zonele din spatele sălii principale.

În foaier, nerăbdarea lui Mike și a lui Mercer era din ce în ce mai evidentă după felul în care mergeau de la ghișeul de bilete la peretele din celălalt capăt, pe care erau afișe cu noile spectacole.

— Domnul Chapman? Domnul Schiller m-a trimis, vă stau la dispoziție. Numele meu este Stan, a spus tânărul, dând mâna cu fiecare. Cu ce vă pot ajuta?

— Anchetăm crima de la Met de acum zece zile.

— Domnișoara Galinova, desigur.

— Am înțeles că avea închiriată o sală pentru repetiții.

— Da, așa este. Am avut privilegiul acesta.

— O să ne uităm puțin pe aici. Trebuie să vedem unde a lucrat, dacă avea ceva ținut sub cheie aici, care era programul ei și, poate, cine o vizita. Oamenii cu care a intrat în contact, dansatorii care au văzut cine venea la ea, bărbații care…

— Putem programa o dată pentru acest lucru. Nu mi-am dat seama cât de mult trebuie să verificați.

Stan a încercat să-l împiedice pe Mike să intre în hol, dar era prea târziu.

— Am putea începe acum, a spus Mercer.

Mike a urcat cele șase trepte spre sala care era complet diferită de cea de la Operă și de la alte teatre pe care le văzusem, eu și Mercer ne-am dus în spatele scării să aruncăm o privire.

Nu am văzut niciodată sala goală. Rânduri întregi de scaune învelite în catifea roșie, cu margini aurii. Scena părea imensă; tavanul era tipic arab – stele mari deasupra orchestrei și a locurilor de la balcon.

— Coop, uită-te la scaune.

Sub cotiera fiecărui scaun era un panou gravat, iar în mijlocul fiecăruia era litera *M*.

— Domnișoara Galinova nu avea nici o legătură cu sala aceasta, domnule detectiv, a spus Stan în timp ce se uita la ceas. Eu plec de obicei la ora cinci, dar dacă vă conduc la birouri, vă pot ajuta să vă faceți o idee despre locul unde lucra.

Ne-a condus prin hol.

— Dacă nu vă deranjează să urcați un etaj, vă pot duce în celălalt spațiu din interiorul teatrului, fără să ieșim afară și să intrăm prin strada 56.

— Am văzut o femeie ieșind pe aici când veneam noi, a spus Mike. Mona Berk. O cunoașteți? Are un birou aici?

— Nu știu cine este. Numele ei nu îmi spune nimic.

Am mers pe lângă Stan pe trepte, iar Mike și Mercer au mers înainte.

— Arată grandios, nu-i așa? am spus când am ajuns sus.

Spațiile mari erau diferite de cele foarte înguste de pe Broadway, cu tavane ornamentate și covoare de calitate.

— Când cei din ordinul Shrine au construit Templul Mecca, aceasta era una dintre încăperile unde se întâlneau domnii. Era, de fapt, locul unde fumau. Erau foarte multe canapele și fotolii, cu scrumiere în jurul lor. Podelele din marmură erau acoperite de covoare marocane. Tipii erau foarte interesați de propriul lor confort și de eleganță. Aveți grijă la cap, vă rog.

Ne-am oprit la ieșire și am intrat într-un hol care ducea la locul unde se aflau birourile.

— Aveți grijă pe unde mergeți. Este singurul loc de acces spre studiouri și trebuie să fie ținut deschis. Este singura ieșire de incendiu de pe partea aceasta a clădirii. Dar merită să-ți riști viața ca să treci pe aici, a spus Stan, ajutându-mă să trec. Înlocuim echipamentul electric, îl schimbăm cu unul digital, mult mai modern.

Holul era plin cu echipamentele care dădeau viață spectacolelor, iar Mike era enervat că mergeam prea încet și că trebuia să stea după mine.

— Scuze, domnule Chapman. Mecca era luminată cu gaze când a fost construit în anii ’20. Având în vedere lucrul acesta și faptul că majoritatea muncitorilor fumează, a trebuit să fim mereu precauți cu focul.

După ce am trecut de câteva coridoare, am ajuns la lifturi.

— O să vă duc la etajul șapte. Acolo îi plăcea domnișoarei Galinova să lucreze.

Vârsta teatrului se vedea foarte bine în zonele de interes public. Pereții trebuiau zugrăviți, în unele colțuri se vedeau semnăturile artiștilor din companiile de dans care trecuseră pe acolo.

— Avea o cabină? a întrebat Mike. Un loc unde putea să fie singură?

— City Center nu este ca Met. Nu avem obiceiurile de acolo. Există cabine pentru schimbat, dar nu este nici o ușă cu numele Galinova pe ea. Dacă este posibil să fi găsit un birou gol unde să fi stat? Puteți să încercați ușile – întotdeauna sunt câteva disponibile. Prăfuite, dar disponibile.

Dansatorii – bărbați și femei – au început să se dea la o parte când ne-au văzut întrând. Toți păreau a fi adolescenți – cu trupurile bine făcute, transpirați, majoritatea îmbrăcați în haine negre și cu pantaloni colorați.

— Aceasta este compania Julio Bocea. Niște tineri extraordinar de talentați. Cred că cel mai în vârstă dintre ei are șaptesprezece ani, a spus Stan, în timp ce îi aștepta să plece.

Cel care îi acompania mai lucra încă la un ritm de tango, apoi muzica s-a pierdut pe coridor, urmărind dansatorii.

Am intrat în studioul care era liber și am fost uimită de dimensiuni și de decor.

— E fabulos, i-am spus lui Stan. N-am mai văzut niciodată un astfel de spațiu de repetiții în tot orașul.

— Dansați?

— Nu, nu. Dar am studiat baletul câțiva ani, am luat o mulțime de ore.

Camera era neobișnuit de mare, atât în lățime, cât și în lungime. Tavanul, chiar și tocurile ușilor abundau în culori și detalii arhitectonice. Ceea ce era unic pentru un studio de repetiții din Manhattan era faptul că nu existau coloane, era un spațiu complet deschis în care dansatorii puteau să repete ca și cum ar fi făcut-o pe scenă.

Mike nu asculta. S-a dus direct la capătul camerei și a urcat câteva trepte, s-a așezat pe un scaun împodobit cu stele și alte simboluri pe care le-am recunoscut ca fiind cele ale Ordinului.

— Și acesta?

— Tronul, domnule detectiv. Aici aveau loc unele dintre ritualurile celor din Shrine. Aproape în fiecare studio exista câte un altar sau câte o raclă care avea un rol foarte important pentru membri. Nu știu ce se petrecea aici, dar majoritatea dintre noi suntem recunoscători că aceste detalii bogate au supraviețuit celor întâmplate cu restul monumentelor din oraș.

Mike s-a dat jos și s-a îndreptat spre ușă.

— Unde își mai petrecea domnișoara Galinova timpul?

Stan s-a îndreptat spre hol.

— Această cabină de schimb este pentru femei. Cred că pe aceasta o folosea.

S-a uitat la mine peste umăr.

— Deși nu cred că unei primadone ca Natalya îi plăcea să împartă acest spațiu cu altcineva.

Am auzit din încăpere voci ale dansatoarelor, vorbind în spaniolă și apa de la duș.

Mike mi-a făcut semn.

— E teritoriul tău, Coop. Du-te și verifică.

Am împins ușa și am intrat.

Prima zonă fusese transformată într-un fel de sală de așteptare. Erau mai multe canapele și scaune lângă perete, iar trei dintre dansatoare – cu picioarele goale și îmbrăcate cu halate de baie – așteptau la rând la duș și vorbeau între ele.

Am trecut pe lângă ele și am ajuns într-o altă zonă a încăperii. În loc de dulapuri, erau doar niște etajere pe care dansatoarele își țineau lucrurile și un cuier unde erau puse hainele.

Ultima zonă era baia: mai mult toalete, un rând de chiuvete și un perete de oglinzi. Pe jos erau reviste, iPod-uri și truse de machiaj.

Una dintre fete a ieșit de la duș într-un halat de baie și cu un prosop făcut turban pe cap. S-a scuzat când a trecut pe lângă mine și m-am lipit cu spatele de perete pentru a-i face loc.

M-am sprijinit cu mâinile de o bucată de țiglă foarte rece la atingere.

M-am uitat în jur și am văzut că era peste tot același material – fără îndoială, era cel original din 1920 – care acoperea zidurile din față, alcătuind un fel de bordură între perete și podea.

Am mers la cabina de dușuri, ornamentată cu gresie și faianță, și am început să studiez albastrul închis și verdele pal al mozaicului de pe podeaua albă. Ce numise Hubert Alden motive tipic islamice?

Mi-am plimbat degetele peste suprafața superbă. Florile mi se păreau cunoscute – forma și culorile – și am încercat să-mi dau seama unde mai văzusem ceva asemănător.

Frumoase flori. Erau lalele în stil arab, create special pentru Templul Mecca. Le mai văzusem pe monitoarele din dormitorul lui Joe Berk.

Imaginile la care credeam că se uita Berk – pe care credeam că le fură pentru satisfacția personală prin acest sistem de supraveghere – probabil ajungeau la el printr-o cameră de luat vederi, instalată în cabina dansatoarelor de la City Center, inclusiv a lui Lucy DeVore și a Natalyei Galinova.

38

Cele opt dansatoare s-au uitat la mine de parcă aș fi fost nebună când le-am rugat în spaniolă să se îmbrace pentru a aduce niște bărbați acolo.

— Vă rog! Trebuie să aduc câțiva bărbați aici.

Am ridicat vocea, rugându-le să meargă în hol și deși am adăugat cuvintele „vă rog”, nu s-au mișcat.

Am mers pe lângă etajere spre ușă, spunându-le din nou să se îmbrace pentru că urma să intre câțiva bărbați.

Cele trei care se schimbaseră și-au pus câte un prosop pe ele și au tăcut când l-am chemat pe Mike să vină în baie.

Era prea rușinat să facă vreo glumă cu voce tare, așa că a mers în spatele meu până la dușurile pe care fetele fuseseră îndeajuns de istețe să le elibereze.

— Ți se pare cunoscut?

— Douăzeci de dolari, Coop. Întrebarea este: la ce se uita Joe Berk când monitorul din dormitorul lui a surprins aceste lalele?

— O să-ți iau banii. *La cine* se uita? Asta aș vrea eu să știu.

Mike a dat la o parte perdeaua de la duș și a intrat în locul ud. Încerca să găsească semne ale unei camere ascunse și a continuat să caute în celelalte încăperi.

L-am urmărit în timpul cercetării și în ultima încăpere a găsit ce căuta.

— Ai găsit-o?

— Nu e o cameră. Dar este o nișă aici în perete. Nu pot să văd înăuntru. Îmi trebuie o scară. Se pare totuși că este un dispozitiv care ar fi putut ține o cameră mică și este pus în așa fel încât să filmeze destul de mult. Haide, să mergem. Să le mulțumești fetelor în timp ce ieși. Mergem din nou la Berk.

Mercer și Stan ne așteptau în hol, iar Mike l-a luat deoparte pe Mercer să-i explice ce am găsit.

— Ați terminat aici? a întrebat Stan.

— Nici nu am început măcar, a spus Mike. Cine este cel mai bun tehnician pe care îl știi?

— Vito. Vito Taurino. Nu-i așa, Alex? a răspuns Mercer.

— E un geniu tipul, i-am răspuns. Se ocupă de casetele lui Battaglia și de supravegherea video. Genul de supraveghere permisă.

— Trebuie să-l găsim imediat și să-l aducem aici.

— Îl sun pe Battaglia. Dar ar putea transmite cineva imagini video din cabina de duș? am întrebat.

— Totul se face acum fără fire, Coop. Se cheamă tehnologie cu

microunde – și nu mă refer la cele cu care gătești tu. Am folosit tehnica aceasta într-un caz de crimă la un club din strada Mulberry. Îți trebuie o cameră de mărimea unui cip – lentilele sunt lipite de ea – pe care o poți monta în aproape orice loc prevăzut cu colțar. Poți să pui firele prin spatele zidului. Sau poate că este o bucată din tavan căzută în baie. Vito poate să verifice.

Mercer a continuat să-mi explice.

— Conectezi totul la o antenă.

— Dar unde? am întrebat.

— Pui una pe o clădire. Orice clădire.

— Sau mai bine, a spus Mike, vorbind cu Mercer. Ce spui de domul acesta? Pui un Yagi deasupra și o montezi la un declanșator, pregătești floricelele și…

Mercer a pocnit din degete.

— Și suntem la film.

— Stați puțin. Ce este un Yagi?

— Un fel de antenă, mi-a explicat Mercer. Le poți orienta astfel încât să fie îndreptate spre declanșatorul care transmite imaginea.

— Sunt declanșatoare în tot orașul, a spus Mike. Pe Empire State Building, pe Thirty Rock Center, pe podul George Washington.

— Gândește-te la 11 septembrie, a spus Mercer. Când s-au prăbușit turnurile, până și mobilele s-au oprit din cauza echipamentelor de pe turnuri.

Începeam să înțeleg.

— Și camera filmează tot timpul?

— Probabil că este activată de senzori, a spus Mike. Cineva intră în perimetrul lentilelor și începe spectacolul.

Ușa de la baie s-a deschis și una dintre dansatoarele argentiniene l-a chemat pe Stan pentru explicații. A încercat să le îmbuneze, dar nu a avut mare succes.

— Voi doi încercați să aflați ceva de la Berk. Eu o să merg cu Stan la biroul principal să văd dacă mai găsesc vreo informație care ne-ar putea ajuta. Dacă Natalya Galinova închiria spațiul pentru repetiții, trebuie să existe documente care să confirme lucrul acesta. Cineva trebuie să aibă informații despre când venea aici și cu cine umbla. Vă întoarceți apoi la mine? a întrebat Mercer.

— Da. Ținem legătura.

Stan a încercat să se elibereze și el când ne-a văzut pe noi ieșind.

— Dacă plecați, trebuie să ieșiți pe strada 56. Teatrul nu este luminat noaptea, iar intrarea pe care ați venit se închide la ora cinci.

L-am lăsat pe Mercer în hol. Stan era înconjurat de trei dansatoare nervoase, iar noi am așteptat liftul să ne ducă la primul etaj. O mică săgeată ne arăta drumul spre ieșire și am mers pe coridorul strâmt, până la ușă.

Pasajul îngust de la parterul clădirii vechi era plin de afișe care recreau istoria teatrului. M-am grăbit să țin pasul cu Mike pe lângă o fotografie în mărime naturală a lui Lenny Bernstein; o muzică plină de viață, interpretată sub bagheta unui tânăr dirijor plin de vervă; Mike Todd prezentându-l pe Maurice Evans în *Hamlet,* un spectacol la care biletele costau 2,40 dolari; și imaginea din 1948 a lui George Balanchine și Lincoln Kirstein, pe care City Center îi invitase pentru a forma o companie de balet – devenită mai târziu Baletul New York.

Era trecut de ora cinci și angajații începeau să iasă din birouri. Mike și-a făcut loc printre ei și eu l-am urmat pe strada 56 și apoi, pe Sixth Avenue, am mai mers puțin până am ajuns la mașină.

Drumul spre Belasco a durat destul de mult, fiindcă era o oră de vârf – ieșea lumea de la lucru.

Am sunat la birou pentru a vedea cât de repede puteam vorbi cu Vito și pentru a-l ruga pe Battaglia să mă ajute în situația în care ar fi fost ocupat cu un alt caz.

— A lucrat de la opt la patru azi, Alex. Pot să-l apelez pe pager, dar se ducea cu copii la un meci. S-ar putea să sune abia peste câteva ore.

— Poate să ne ajute mâine dimineață?

— Nici o problemă. O să fie la birou. Îl suni și îi spui despre ce e vorba.

— Mulțumesc.

— E în regulă? a întrebat Mike.

— Tu și Mercer vă puteți gândi de unde vreți să începă.

— Depinde ce o să aflăm acum de la Berk.

— O să nege totul din nou, am spus.

— Atunci va trebui să faci rost de un mandat de percheziție. Poate să nege cât vrea, dar amândoi am văzut lalelele pe ecranul din dormitorul lui prima dată când am fost acolo. De data asta am să scot de la el răspunsurile, chiar dacă va fi nevoie să-l sufoc.

— Trebuie să fii calm. Se enervează când devii dur cu el.

— Se enervează? Nu a văzut nici jumătate din ceea ce pot face. M-am păstrat pentru o astfel de întâlnire.

Mike s-a dat jos din mașină și a trântit ușa. Am mers spre Belasco și ne-am îndreptat spre intrarea de la apartamentul lui Berk, aflată pe partea de apus a teatrului.

Mike s-a dat la o parte pentru a mă lăsa să intru și am fost uimită de faptul că am dat nas în nas cu un bărbat într-un costum închis la culoare și cu ochelari de soare, care stătea în dreptul liftului.

Chiar înainte de a-mi spune numele, a apăsat pe buton și ne-a spus să mergem sus.

Am fost surprinsă că am intrat atât de repede, dar am zâmbit spre Mike când am ajuns în biroul lui Berk. În momentul în care am vrut să

împing ușa întredeschisă, am auzit voci – multe – și era evident că tipul de jos credea că suntem pe lista de invitați pentru petrecerea de acolo.

Mike m-a urmat înăuntru și m-am uitat la fețele celor prezenți, dar nu am văzut nici o față cunoscută în biroul presărat cu o colecție ciudată de amintiri ale lui Napoleon.

Privirea mi-a fost atrasă de capătul scărilor, în fața dormitorului lui Berk, unde Mona Berk și Ross Kehoe vorbeau cu un bărbat, ciocnind paharele și râzând de povestirea pe care o spunea Kehoe.

Tânărul, așezat pe scaunul lui Berk, tocmai deschidea o sticlă de șampanie când ne-a văzut intrând.

— Intrați, a spus, ridicându-se și venind spre noi. Eu sunt Briggs. Briggs Berk. Fiul lui Joe. Ne-am cunoscut?

— Chapman. Mike Chapman. Ea este Alexandra Cooper, a spus Mike, hotărât să nu divulge faptul că era polițist, iar eu procuror în cazul în care puștiul n-ar fi știut nimic despre relația noastră cu tatăl lui. Am venit aici pentru Joe.

Briggs a pus o mână pe umărul lui Mike și a râs.

— Toți suntem aici pentru Joe. Ce vreți să beți?

— Nu, mulțumesc. Am vrea să-l vedem, dacă se poate. Trebuie să vorbesc puțin cu el. Nu vreau să vă stric petrecerea, dar este urgent.

— Să vorbiți cu el? Nu te pot ajuta aici, Mike. Dacă vrei să-l vezi, va trebui să aștepți până mâine după-amiază. La Frank Campbell, la ora trei.

Campbell este una dintre cele mai faimoase capele pentru funeralii din Manhattan, cunoscută pentru serviciile pe care le oferă oamenilor bogați din New York.

— În momentul acesta, a spus Briggs, singurul loc unde îl puteți vedea este morga.

39

— Nu știam că sunteți polițiști, a spus Briggs, punând șampania pe biroului răposatului său tată și conducându-ne într-o cameră de lucru mai mică.

— Îmi pare… rău… pentru…

Nu părea să știe pentru ce își cerea scuze, dar chipul serios al lui Mike îi stricase buna dispoziție.

— Trebuie să dăm câteva telefoane. Te superi dacă ne lași singuri aici?

Briggs a închis ușa și probabil le-a făcut semn celorlalți să facă liniște. Mike a sunat la birou și a cerut cu ofițerul de serviciu.

— Vreau să vorbesc cu doctorul Kestenbaum, i-a spus funcționarului care a răspuns la telefon.

— Să mai spui că oamenii nu dansează pe mormânt, am spus. Ce imagine dezgustătoare.

— Te așteptai la mai mult din partea familiei Berk? Vreau să știu ce s-a întâmplat. Sunt prea mulți oameni aici. Și e destul de ironic că el și Galinova dorm din nou unul lângă altul.

— Nu e de mirare că Mona se grăbea atât de tare să ajungă la petrecere.

— Alo, doctore? Sunt Chapman. Îl aveți pregătit pe Marele Vrăjitor Alb pentru operație?

Mike mi-a făcut cu ochiul.

— Cum adică cine? Joe Berk. Vorbesc despre Joe Berk.

Chapman a ascultat timp de câteva minute și, apoi, după ce a închis mi-a repetat cuvânt cu cuvânt conversația.

— Vor face autopsia în seara asta, dar se pare că a murit din cauza unui atac de cord. La naiba, aș fi putut paria că nu a murit din cauze naturale. Mai ales după cearta cu noi.

— Mă întreb în ce stare era Joe. Adică, sper că nu…

— Nu trebuie să te simți vinovată, Coop, nu noi i-am agravat starea. Kestenbaum spune că este un efect normal în cazurile de electrocutare.

— Electrocutarea? O face să sune de parcă ar fi un eveniment de pe Broadway. Adică?

— Berk a supraviețuit după ce a călcat pe firele alea. Dar se pare că oamenii care supraviețuiesc unei astfel de experiențe pot dezvolta niște celule ciudate în vasele de sânge care au transportat curentul în corp. Deci nu este neobișnuit să avem o… – cum a spus? – tromboză arterială la câteva săptămâni după accident. Un atac de cord l-a omorât.

— Eu începeam să cred că putem face legătura între moartea Galinovei și Berk și să ne dăm seama ce se întâmpla între ei.

— Să rămânem la ideea acesta. Să presupunem că el a făcut-o. Să presupunem că el este încă principalul suspect. Mai sunt lucruri pe care trebuie să le descoperim, a spus Mike în timp ce deschidea ușa spre birou.

Se pare că mai mulți oameni plecaseră în timp ce noi am fost în cameră, iar Mona Berk și Ross Kehoe coborâseră să vorbească cu Briggs. Înainte de a mai face un pas înainte, ușile liftului s-au deschis și a intrat Rinaldo Vicci.

— Briggsley, băiatul meu, a spus Vicci, rulând r-ul în felul său dramatic, ignorându-ne pe noi și îmbrățișându-l pe tânăr. Am venit imediat ce am auzit vestea. Nu îmi vine să cred. O putere atât de mare, o forță a vieții așa de mare.

Mona i-a lăsat să vorbească și a venit spre noi cu un pahar în mână.

— Așa a fost scris, Mike, nu-i așa?

— Mi se pare că ați mai fi putut aștepta câteva zile înainte să începeți să sărbătoriți.

— Știi, în mintea mea aveam senzația că a murit în urmă cu câteva săptămâni, când am primit primul telefon. A fost un fel de repetiție cu costume, a spus Mona zâmbind. A fost mult mai ușor să primesc vestea astăzi. Doar nu crezi că e cazul să mă prefac?

Briggs a venit spre noi.

— Mona mi-a spus cum ați venit săptămâna trecută aici. Nu e momentul cel mai bun pentru a aduce vorba de o investigație, acum că tata…

— Da? Îmi dai lecții de etichetă în timp ce tu dai o petrecere? Lasă-mă să-ți spun cât de rău îmi pare că a murit tatăl tău chiar acum. Sincer. Nu putea să aleagă un moment mai prost. Aveam planuri mari pentru el.

— De ce nu ne spui ce s-a întâmplat azi? am spus.

Se formase un semicerc. Briggs era în centru, cu fața spre noi, Mona lângă el, iar Ross Kehoe încerca să ajungă să vadă scena. Vicci era de partea cealaltă a lui Briggs, cu mâinile la gură, de parcă s-ar fi rugat. Erau patru bărbați și o femeie în cameră.

Mike le-a zis să nu plece fără să ne lase datele de identificare.

— Sunt atât de obosit, încât nici nu pot să gândesc bine, a spus Briggs.

— Când te-ai întors în New York?

— De pe coastă? Am venit sâmbătă noapte. Și nu am mai dormit de atunci.

— L-ai văzut ieri pe tatăl tău?

— Da. Da, am fost aici. Uite ce e, trebuie să răspund chiar acum la

întrebări? Vreau să spun că avocatul meu ar trebui să fie aici.

— Avocatul tău? Ai vreun necaz? l-a întrebat Mike.

Ross Kehoe a răspuns pentru Briggs:

— Nu e vorba de un avocat apărător, domnule Chapman. Briggs vorbește despre avocatul lui Joe. Trebuie să se ocupe de multe, e vorba de foarte multe probleme financiare ce trebuie rezolvate.

Kehoe a plecat de lângă Mona și încerca să păstreze o oarecare distanță fizică între noi și Briggs.

— Nu vrem să te supărăm și mai mult. Vrem doar să știm – cum a murit Joe și cine era cu el, am spus.

— Era singur, a spus Briggs. Era asistenta acolo. Ea este cea care l-a găsit. Spunea că a avut o noapte proastă.

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine deloc, știind că trecuserăm și noi pe la el să punem paie pe foc.

— Vizita ta de sâmbătă – a fost una obișnuită?

Nici măcar nu știam cum să formulez întrebarea. Nu îmi imaginam nimic normal la familia Berk, dar nu voiam să fiu prea dură.

Mona a început să vorbească.

— Unchiul meu îl iubea pe Briggs. De ce nu stați jos? a spus, întorcându-se spre vărul ei pentru a părea drăguță în ochii noștri.

Kehoe a continuat conversația.

— Domnule detectiv, puștiul a trecut prin multe. Nici uneia dintre rudele lui nu îi pasă de el. El și tatăl lui s-au înțeles destul de bine în ultimele luni. Ce-ar fi dacă l-ați lăsa câteva zile să-și revină?

— Cum spune doctorul. Ia niște pastile, odihnește-te și pune deoparte sticlele de șampanie. Nu fac bine în combinație cu calmantele.

Mona încerca să-l calmeze pe Briggs, așa că l-am întrebat din nou pe Ross Kehoe.

— Ce a spus asistenta despre moartea domnului Berk?

— Doar că l-a verificat pe la ora 11. Se plângea din cauza unei dureri de cap și l-a pus din nou în pat să doarmă. Când s-a dus la el cu mâncarea după o oră, nu l-a mai putut trezi.

— Doctorul…

— Da, bineînțeles. Asistenta a sunat la 911. Ambulanța a venit, dar nu au mai putut face nimic. Doctorul personal al lui Joe a venit aici după o oră.

— Tu și Mona?

Kehoe a ridicat mâinile.

— Hei. Briggs a sunat-o pe Mona să ne spună ce s-a întâmplat și noi am venit datorită sentimentelor pe care ea le are pentru Briggs. Joe și Mona în aceeași cameră ar fi fost un fel de rețetă a dezastrului.

— Cum te înțelegeai cu Joe? am întrebat.

Kehoe și-a pus mâinile în buzunar.

— În care din zilele săptămânii?

— Nu ai lucrat pentru el cândva? am întrebat.

— Așa e. Nu am avut probleme cu Joe. S-a purtat bine cu mine pe vremea aceea. Nu e de mirare că nu a vrut să mă căsătoresc cu o rudă de-ale lui, dar m-a tratat bine.

Dintre toți oamenii din cameră și dintre toți cei pe care îi întâlnisem pe parcursul investigației, Ross Kehoe părea să ne dea cele mai multe informații. Ceva din trecutul lui muncitoresc, accentul lui de periferie reduceau ceea ce Mike numea coeficientul minciună. Cred că se schimbase în momentul în care Mona intrase în viața lui – haine mai scumpe, o coafură stilată – dar părea la fel de polițist ca Mike.

— Ce făceai pentru Berk? am întrebat.

— De toate. L-am cunoscut într-unul din teatrele lui. Tatăl meu făcea parte din sindicat – știți cum merge treaba. Joe a văzut că pot să fac destule lucruri – nu vreau să mă dau mare – dar eram genul de om care se ocupă cu de toate și puteam să-i suport temperamentul mai bine decât alții.

— Ce făceai pentru el, mai exact?

— La început lucruri legate de scenă. În urmă cu doi ani, înainte să o cunosc pe Mona, eram șoferul lui. Atunci ne-am împrietenit. Mi-a vândut chiar câteva ponturi. Câteva afaceri bune.

— Joe te-a concediat?

— Nu. Am plecat. N-avea cum să meargă dacă mă apropiam de Mona.

În timp ce vorbeam am văzut cum Mona Berk s-a îndepărtat de Briggs, a luat-o spre trepte și i-a făcut semn lui Rinaldo Vicci s-o urmeze.

L-am atenționat pe Mike din priviri și s-a dus după ei.

Mona s-a oprit pe a patra treaptă și s-a uitat la el.

— Încă o dată îți spun că e momentul să pleci, dacă nu te deranjează.

Mike a continuat să urce.

— Domnule detectiv, unde crezi că mergi?

— Trebuie să verific ceva în camera domnului Berk.

A ridicat vocea:

— Ai mandat?

— Tu ce cauți aici? i-a spus în timp ce încerca să meargă după ea.

— Ce vrei să spui?

Mike era la capătul scărilor.

— Aici este casa lui Joe Berk, și din moment ce unchiul Joe a plecat să se întâlnească cu creatorul, nu ai mai multe drepturi să-mi spui să plec, decât ar avea Houdini.

— Ross, așa e?

Kehoe a ridicat din umeri.

— Nu vreau să mă bag. Nu sunt avocat, iubito. Nu știu despre ce e vorba.

— Briggs, spune ceva, pentru Dumnezeu, a urlat la vărul ei.

Am încercat să intervin pentru a ajunge la o înțelegere între ea și Mike, dar Mona a trecut de Mike, a intrat în dormitor și a trântit ușa după ea.

— Stai puțin. Ce vrei? Ce cauți? (Briggs a urcat pe trepte.) Vreau să fiu acolo când te uiți printre lucrurile tatei, da? Crezi că e corect așa?

— „Corect” nu intră în vocabularul meu când vine vorba de familia ta. Sunteți atât de obișnuiți cu spectacolele, încât nu știți când să vă opriți și să spuneți adevărul.

Mike a mers spre ușa dormitorului și a apăsat pe clanță. Nici unul dintre noi nu a fost surprins de faptul că Mona încuiase ușa când intrase.

Mike a tras și a împins, dar ușa grea din stejar nu se mișca. Briggs a urcat scara în timp ce Ross îi striga Monei să fie rezonabilă și să deschidă ușa.

Rinaldo Vicci s-a dus la biroul lui Berk și a deschis sertarul de sus.

— *Piano, piano.* Liniștiți-vă. Calmați-vă, domnilor.

Vicci a mers spre capătul de jos al scării și Mike s-a dus la el pentru a lua cheia. A băgat-o în broască și ușa s-a descuiat.

Camera era goală. Chiar patul lui Berk fusese aranjat și erau luate toate medicamentele de pe noptieră. Singurele lucruri care păreau să fie deranjate erau câteva sertare și un dulap cu ușile deschise.

Mona Berk se urcase în liftul privat – cel pe care îl foloseau actrițele pentru a ajunge direct în dormitor la David Belasco și, apoi, la Joe Berk – și a ieșit din clădire.

Nu-mi dădeam seama ce luase cu ea.

40

Mike era furios. S-a dus mai întâi la dulap și a început să se uite prin el, trăgea de sertare, se uita prin cutiile de pantofi și arunca tot felul de lucruri afară.

— Oprește-te, Mike. Nu poți face nimic.

— Lasă-mă în pace, Coop. De data asta e mort și pot să fac ce…

— Nici măcar nu știi ce cauți.

— De ce? Idioții ăia de la Curtea Supremă sunt mult mai avansați ca mine? Voi știi când voi da de lucrul respectiv, nu așa au spus? Mie îmi convine.

Briggs stătea în pragul ușii, șocat de referirea pe care o făcea Mike la opinia despre pornografie a lui Justice Potter Stewart de acum mai bine de treizeci de ani.

— Ce…?

Acum arăta ca orice drogat căzut din zbor. Avea ochii roșii – nu de plâns – și își trăgea nasul mereu. Mâna îi tremura în timp ce încerca să găsească un loc de care să se sprijine.

— Alex, du-te și întreabă-l pe Kehoe unde a plecat dragostea lui, a spus Mike, uitându-se prin sertare. Briggs, ai fost vreodată la film cu tatăl tău?

— La spectacole. De cele mai multe ori, la spectacole. Pe Broadway.

— Fă ce ți-am spus Alex.

Nu voiam să-l las pe Mike singur cu Briggs. Nu voiam să profite de băiat.

— Du-te. Du-te după Kehoe. Mă refer la filme acasă, puștiule. Ai văzut vreodată monitoarele pe care le avea tatăl tău în cameră?

Mike mi-a făcut semn cu mâna. Cred că spera ca fiul lui Joe să spună mai multe despre obiceiurile tatălui său acum că acesta nu mai era.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus Briggs în timp ce se ducea spre capătul scărilor.

Vicci vorbea la telefon, iar Kehoe folosea telefonul de pe biroul lui Berk.

— Mă scuzați, domnule Kehoe. De ce nu o sunați pe Mona? am întrebat. Mai avem să-i punem câteva întrebări.

A acoperit receptorul cu mâna.

— Mai bine o lăsăm să se liniștească. E în drum spre casă. Mă descurc cu ea mai bine decât Chapman.

M-am dat la o parte și l-am sunat pe Mercer să-l grăbesc puțin. Era tot la City Center, după ora închiderii și aștepta să ne întoarcem într-

unul din birourile în care îl lăsase Stan.

— Sună-l pe Peterson din partea mea. Roagă-l să trimită o echipă care să supravegheze apartamentul Monei Berk din SoHo. Găsește adresa în cartea de telefoane. Să stea cu ochii pe ea până când Mike hotărăște ce e de făcut. Și poate că locotenentul ar trebui să trimită pe cineva aici. S-ar putea să am nevoie de un mandat, pentru că Mike este convins că Berk are casete sau fotografii – ceva care să ne ajute. Nu ar strica dacă ar pune pază aici peste noapte.

— Știi ce o să-mi spună Peterson. Nu au destui oameni.

— Spune-i să ia o parte din oamenii de la Operă. E important.

Rinaldo Vicci își lua la revedere de la Kehoe când m-am apropiat de ei.

— Vă rog, domnule Vicci. Aș prefera să nu plecați încă. Detectivul Chapman s-ar putea să aibă câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Dar, signora, am un client care joacă la Winter Garden în seara aceasta. I-am promis că ne întâlnim în culise înainte de începerea spectacolului.

— O să facem tot posibilul să ajungeți acolo la timp.

Vicci și-a dat jos eșarfa și s-a dus pe canapea să mai dea un telefon.

— Vă deranjează dacă îmi faceți cunoștință cu acești oameni? l-am întrebat pe Kehoe, apoi am luat ceva de scris de pe biroul lui Berk.

— Nici o problemă. Sunt prieteni de-ai lui Briggs. Nu le știu numele la toți, dar nu cred că au vreun motiv să nu coopereze.

— Le-am luat numele și datele de contact. După o scurtă conversație ne-am dat seama că nu aveau nici o legătură cu Joe Berk în afară de prietenia cu fiul său.

— Credeți că detectivul Chapman vrea să rămân și eu? a întrebat Kehoe.

— Mă duc sus să-l întreb. Trebuie să ne întoarcem la City Center. Voiam să vorbim despre asta cu Mona. Are vreun birou acolo?

— La City Center? Nu, nu are. De ce întrebați?

— Am văzut-o ieșind din clădire în după-amiaza asta. Am încercat să-i atragem atenția, dar plecase deja. Probabil auzise vestea despre Joe Berk. Mă întrebam ce fel de treabă avea acolo.

— Se poate să se fi dus să vadă o repetiție. Sau poate că a sunat-o un impresar pentru o audiție. Va trebui să vorbiți cu ea despre asta.

— Lăsați-mă să văd ce are de gând Mike. Mă întorc în câteva minute.

Briggs și cu Mike vorbeau liniștiți când m-am dus din nou în dormitor. Puștiul stătea pe o parte a patului, iar Mike pe scaunul pe care îl trăsese lângă acesta.

Briggs reproducea conversația pe care o avusese cu tatăl său ieri.

— Vă deranjează dacă…

— Haide, a spus Mike. Se pare că juniorul nu știe nimic despre monitoare. Spune că n-ar avea nici un motiv să urce în dormitor. Vine aici foarte rar.

— Aproape deloc.

— Dar urma să iei cina cu tatăl tău în seara în care s-a petrecut accidentul, am spus.

— Da. Dar nu ne-am prea înțeles. Stabiliserăm data în urmă cu câteva săptămâni. L-am… l-am așteptat să coboare scările. Așa fac mereu.

— Spune-i domnișoarei Cooper de ce te-ai întors din California.

Briggs s-a uitat la mine.

— Rinaldo – îl știți pe domnul Vicci? – mă sunase în legătură cu Lucy. E vorba despre Lucy DeVore. Mi-a spus că doctorii se așteaptă să fie conștientă peste o săptămână. A… a crezut că ar trebui să fiu aici, în cazul în care ar vrea să-mi spună ceva. Domnul Vicci este genul de om foarte îngrijorat.

— Tatăl tău știa de ce te întorci acasă?

— Nu. Nu l-am sunat până ieri dimineață. Nu știau decât Rinaldo și Mona. Verișoara mea, Mona.

— De ce i-ai spus ei? am întrebat.

— Tocmai vorbeam despre asta când ai intrat tu. Se pare că Briggs voia să discute cu tatăl lui despre testament. Să vorbească cu el cât era bolnav.

Tânărul și-a ridicat privirea spre Mike.

— Aproape că a murit săptămâna trecută. Voiam să… să fiu sigur că lucrurile erau lămurite între noi, să-i spun că nu trebuia să-și facă griji din cauză că aș fi putut distruge averea pe care o făcuse.

— Să te asiguri că mai ești trecut în testament? Spune-i domnișoarei Cooper de ce ai chemat-o pe Mona.

— Pentru că nu mă înțeleg bine cu rudele mele. Au urât-o pe mama și mă urăsc și pe mine. Mona este singura din familie care s-a purtat bine cu mine, chiar și atunci când tata mă privea cu dezgust.

— Nu era supărată pe tine pentru că ai renunțat la procesul pe care l-ați intentat amândoi împotriva lui Joe?

Briggs s-a uitat la mine.

— Cine v-a spus despre proces?

— Procurorul aici de față și-a făcut temele. Domnișoara Cooper nu e așa de prostuță cum pare, a spus Mike.

— Te-ai certat cu tatăl tău ieri?

Nu a răspuns.

— V-ați certat din cauza moștenirii tale?

— Nu voiam să fac nimic care să-l supere. Arăta rău, a spus Briggs. Îmi părea rău pentru el. Chiar înainte de noaptea accidentului era foarte bine. Era în formă maximă. Dintr-o dată l-am văzut în halul ăla.

Părea așa de slab și de nefericit. Nu voiam să mă cert cu el.

— Dar ai făcut-o? am spus pe un ton liniștit.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Și nu vreau să vă uitați pe aici până nu vine avocatul tatei.

— Am chemat niște detectivi, acum sunt pe drum, iar la noapte vor sta aici, Briggs. O să se asigure că nu se atinge nimeni de lucrurile tatălui tău, am spus.

— Așa că mai bine vii jos cu noi, da?

S-a ridicat și ne-a urmat. Vicci și Kehoe îl așteptau pe Mike în biroul lui Berk. Era trecut de șapte și toți erau pe picior de plecare.

Mike le-a pus câteva întrebări înainte să plece. Amândoi l-au îmbrățișat pe Briggs și i-au spus că aveau să revină a doua zi.

La numai câteva minute după plecarea lor a sunat soneria. Briggs a deschis ușa și doi oameni, ambii detectivi care veniseră de la Operă, s-au prezentat și au intrat.

— Hei, Michael, a spus Frank Merriam, lovindu-l ușor pe Mike cu palma pe umăr. Am auzit că ai avut o noapte grea aseară, Alexandra.

— Mă știți – fac orice ca să-l țin pe Mike ocupat.

— Ați venit să stați aici, Frankie? Îmi pare rău, a spus Mike. Până nu vom afla cine este moștenitorul averii, lui Coop îi este teamă că cineva va fugi cu ce ținea Joe Berk aici.

— Nu e nevoie de scuze. Ore suplimentare, bunule domn. Să umblu de colo-colo prin marele oraș? Nu i se întâmplă prea des unuia de la 123. Spune-mi doar de unde să iau niște fripturi și două beri pentru cină.

Merriam era un tip cu fața roșie care lucra într-una din secțiile de pe Staten Island. Făceau parte din același departament, dar parcă erau de pe altă planetă. Pentru polițiștii care făcuseră carieră pe străzile din Manhattan, cei de la 123 puteau la fel de bine să fie din Cotswolds.

— Cei doi pe care i-am văzut ieșind… Știți cum îl cheamă pe tipul mai tânăr? Pe cel mai înalt?

— Te referi la Kehoe? Ross Kehoe, a răspuns Mike.

— Mi s-a părut că îl știu de undeva.

— Îl știi?

— Nu e un prieten de pahar, dacă la asta te referi. Mai ții minte Kills?

Expresia „kills” venea de la un cuvânt din olandeză care însemna canale și data din perioada în care orașul New York era cunoscut sub numele de New Amsterdam.

Kills era porțiunea de apă care separa Staten Island de coasta din New Jersey, iar Mike și cu mine știam foarte bine despre ce era vorba.

— Sigur.

— Am avut un caz de crimă – un trup adus de apă. Probabil o lovitură, cineva care a luat-o pe coajă, că părea destul de bine

îmbrăcat ca să fie vorba de o sinucidere.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani, doi ani și jumătate.

— Și cine era? a întrebat Mike.

— Un muncitor. Avea legătură cu sindicatul și cu niște granguri din mafie. L-ați întâlnit pe partenerul meu, Vinny. El crede că de-acolo îl știe. Patru sau cinci tipi care au crescut o dată cu liderul sindicatului. Ar fi făcut orice pentru el, iar Kehoe era unul dintre cei mai șireți din haită.

— Unde a crescut?

— Staten Island.

Mike și cu mine ne-am uitat unul la celălalt înainte de a vorbi.

— Unde este parcul Clay Pit?

— Trebuie să vii să mai stai cu mine. O să-ți fac un tur. Nu seamănă deloc cu jungla din Manhattan. Avem plaje și terenuri de golf și lacuri. Avem și o rezervație acolo.

— Parcul Clay Pit, Frank? Hai dă-o-n…

Mike devenise serios, iar eu mă gândeam că acolo crește menta care se găsise pe pantoful Natalyei.

— În partea de sud-vest a insulei.

— Lângă Kills? Kehoe are familia acolo?

— Avea, pe atunci. Mama sa locuia pe Woodrow Avenue. Cred că are o soră căreia ar fi putut să-i rămână casa după ce a murit mama lor, dar nu am urmărit cazul la fel de mult ca Vinny.

Frank se uita la nișele din biroul lui Berk și la ciudatele obiecte napoleoniene.

— Crima la care a lucrat Vinny… a avut ceva de-a face cu Kehoe?

— Nu. Legiști nu ne-au confirmat nimic. Trupul stătuse în apă prea mult, așa că nu am avut niciodată o dovadă clară a crimei.

— Ascultă-mă, Frank. Băieții tăi din Insula Staten au auzit de un lucru care se cheamă ADN?

— Doar de curând. Asta ne spune tot timpul căpitanul. Nu-i așa, Michael?

— Vinny a făcut rost de o probă de ADN de la Ross Kehoe?

Frank a pus jos statueta împărătesei Josephina și s-a întors spre Mike.

— Ce crezi, amice? Ai devenit mare și acum toți sunt niște amatori pentru tine? Avem parte doar de câteva crime și violuri pe an. Normal că Vinny a făcut rost de o probă ADN. Așa l-am cunoscut pe Kehoe. Nu ne-a făcut niciodată probleme.

— Și decedatul?

— Nu a mai rămas nimic care să poată fi comparat cu ceva. Erau numai oase într-un costum. Peștii și broaștele au ajuns la el mai repede.

Am mers spre biroul lui Berk și am luat telefonul să vorbesc la laborator.

Mi-a răspuns un laborant și i-am spus cine sunt.

— Am o problemă urgentă. Vreau să lași orice faci acum și să examinezi două probe în seara asta. Vreau să faci o comparație între niște probe pentru cazul de la Met.

Laborantul s-a pierdut și Mike mi-a zâmbit, cel mai mare zâmbet pe care îl văzusem la el în ultimele luni.

— Asta e Coop pe care o știu. Pot să-ți aud bilele cum se lovesc una de alta chiar și atunci când nu te miști.

— Atunci ori îl suni tu pe doctorul Thaler acasă, ori o s-o fac eu, dar trebuie să terminăm treaba asta înainte să se schimbe tura.

Laborantul a continuat să protesteze.

— Știu că este un ordin judecătoresc care interzice compararea probelor de la crime cu probele din baza de date, dar ai cuvântul meu de onoare că o să rezolv problema cu judecătorul mâine dimineață la prima oră. O să mă ocup de acest lucru personal. Dacă va fi cineva arestat, nu tu o să fii primul, ci eu. O să-ți spun numele și informațiile despre caz și să-mi spui cât de repede poți să faci asta.

I-am spus ce trebuia să știe și apoi am închis telefonul și l-am îmbrățișat pe Frank Merriam.

— E vorba de o specie de mentă pe cale de dispariție și câteva celule de piele pe care le-am găsit pe o mănușă bărbătească, a spus Mike. Nu părea mare lucru la început, dar începe să miroasă a „caz”.

41

— Nu urcă și nu coboară nimeni de pe scări, i-a spus Mike lui Frank, punând cheia de la dormitor la loc în sertarul biroului. Mâine dimineață vor fi avocați peste tot aici. Vor fi și mai mulți cei care tânjesc după imperiul lui Berk.

Briggs a fost de acord să meargă în apartamentul lui pe timpul nopții.

Frank își dăduse jos haina și se așezase în spatele biroului lui Berk.

— Ai grijă la fantome, Frank.

— Și cam cine ar fi?

— Fantoma lui Belasco. Se spune că teatrul de jos este bântuit. Acum că Berk este mort, s-ar putea să fie două spirite care se plimbă pe aici. S-ar putea să fie un blocaj în trafic, având în vedere cât de puternice au fost ambele personaje.

— Ei bine, Alex, mă știi când vine vorba de spirite. Parcă aș merge la o petrecere.

Am condus eu Fordul Crown Vic înapoi la City Center în timp ce Mike a dat câteva telefoane. A aflat că erau doi polițiști acasă la Mona Berk și Ross Kehoe, dar nu știa dacă ajunseseră acolo înainte sau după ce Berk a intrat în casă.

— Să mă anunți dacă afli ceva, a spus Mike înainte să închidă. Au dreptate, Coop. E opt, e ora cinei. Dacă Berk și Kehoe au plecat undeva să mănânce, s-ar putea să mai dureze câteva ore până se întorc. Presupun că Peterson a avut grijă să fie supravegheat și biroul.

A format numărul locotenentului, dar a răspuns altcineva din departament. Peterson era la masă, așa că Mike i-a transmis un mesaj colegului care răspunsese.

Am mers pe Eighth Avenue până în centru. Trebuia să mergem spre est, pe strada 65, pentru că numai intrarea spre birouri – nu spre teatru – era deschisă la ora aceea.

Parcam mașina când a intrat cineva în clădire și mi-a atras atenția.

— Ai văzut?

— A intrat la City Center. Nu era Chet Dobbis?

— Nu știu. Nu i-am văzut decât spatele.

Am încuiat ușa și i-am aruncat cheile lui Mike.

— Pot să jur că era Dobbis.

— Hubert Alden ne-a spus că a lucrat aici înainte de a merge la Operă.

— Dar nu mai lucrează, am spus în timp ce traversam strada și mergeam după el.

Gardianul care stătea în spatele biroului ne-a zâmbit când am

intrat, habar n-aveam unde mergem, dar lui nu părea să-i pese.

— Mă scuzați, am spus, în timp ce Mike își flutura insigna.

— La dreapta și înainte, a spus, fără să ridice privirile spre noi.

— Îmi pare că reinventați ideea de securitate. Îl căutăm pe partenerul meu, Mercer Wallace. Știți unde ar putea fi?

Gardianul a luat o foaie de hârtie și i-a dat telefonul lui Mike.

— Mi-a spus să-l sunați când ajungeți. Directorul l-a lăsat să folosească biroul secretarei. Formați interior 299.

— Și bărbatul care a intrat înaintea noastră? Era domnul Chet Dobbis?

— Cine?

— De când lucrezi aici? Era fostul director, Chet Dobbis?

— Îmi pare rău domnișoară. Nu sunt aici decât de două luni și am o memorie a numelor foarte proastă.

Mike a închis.

— Hai să-l căutăm pe Mercer. Ne întâlnim cu el la baia fetelor de la etajul șapte.

Coridoarele erau goale și ne-am dus spre lift, apoi am urcat la sala de repetiții. Mercer ne aștepta acolo.

— Uită-te tu, Alex. Nu vreau să fac pe nimeni să se rușineze.

Am intrat și am aprins lumina. Nu era nimeni înăuntru, așa că am deschis ușa pentru Mike și Mercer.

Am mers la dușuri să ne mai uităm o dată acolo și am folosit o lanternă pe care o luase Mike din mașină. Era un loc la un capăt al camerei care arăta de parcă ar fi fost făcută o gaură și ar fi fost introdus un suport pentru o minicameră, genul cu care Mike și Mercer erau obișnuiți de la cazurile de supraveghere.

— Vrei să facem câteva poze aici, nu-i așa? a spus Mike. Trebuie să le facem până vine Vito mâine și se uită unde duc firele.

— Am sunat deja. Nu vor veni pentru așa ceva noaptea. Sunt ocupați cu tot felul de crime. Mi-au spus să încui totul până mâine dimineață, a spus Mercer. Vor trimite o echipă la prima oră și vor face poze și la ceea ce găsește Vito.

— Putem să închidem aici?

— Da. Înainte să plece, Stan m-a dus la portar. După ce plecăm de aici va încuia totul și va pune un semn cu „Defect”. Ar trebui să meargă. Îl chem când coborâm, a spus Mercer în timp ce ne îndreptam spre lift.

— Îl știi pe Merriam? Frankie Merriam?

— Tipul roșcat din Staten Island? a întrebat Mercer.

— Da, cel care arată de parcă ar avea desenată harta Irlandei pe față. Trebuie să te punem la curent cu ce ne-a spus despre Ross Kehoe.

— Hai să mâncăm ceva. Tot ce trebuie să facem e să stăm undeva jos și să lămurim totul. Care e cel mai apropiat loc?

— Michael's, am spus. Pe strada 55, o clădire mai încolo.

Restaurantul era locul preferat al marilor scriitori, dar era trecut de 8:30, deci puteam găsi locuri.

— Să ducem înapoi pisica, a spus Mike.

— Poftim?

— Asta trebuie să facem noi trei. Să ducem înapoi pisica.

— Adică?

— O vorbă de la serviciile de informații ale armatei, Coop. Să presupunem că cineva îl omoară pe rege sau aruncă în aer ambasada. După aceea, cei care plimbă pisica se întorc și pun cap la cap toate informațiile pe care le aveau înainte de eveniment cu ceea ce au aflat după. Așa descoperă trădători, motive.

— Sunt pentru. Știm mult mai multe decât știam în week-end. Ți-a spus Mike că pot să jur că l-am văzut pe Chet Dobbis intrând în clădire când am ieșit din mașină? l-am întrebat pe Mercer.

— Nu, dar acum îmi dau seama de ce secretara domnișoarei Schiller aștepta cât eram eu pe acolo.

Ușile liftului s-au deschis la parter și Mercer a continuat.

— Una dintre celelalte secretare a venit, amândouă au mers la subsol și le-am auzit când spuneau că era târziu și că trebuia să-l aștepte pe domnul D să vină. Trebuia să-l lase să intre în teatru înainte să plece. Era un fel de proiect la care lucra. Nu mi-a trecut prin cap că vorbeau despre Dobbis.

— Asta se întâmpla acum 10 minute, nu?

— Da.

— Hai să ne uităm prin teatru. De ce naiba vine aici – mai ales noaptea, când nu e nimeni înăuntru?

În loc să ne îndreptăm spre oficiul portarului, am mers prin holul îngust, plin cu echipamente care trebuiau schimbate, pe unde trecusem mai devreme. Ușa grea care separa birourile de clădirea originală a Templului Mecca era deschisă și ne-am făcut loc printre scaune mergând pe covorul cu motive arabe care acoperea întregul spațiul.

Sala imensă era întunecată, mai puțin câteva raze de lumină care veneau dintr-o parte a scenei. De jos se auzea vocea unui bărbat și ne-am oprit pentru ca Mercer, cel mai înalt dintre noi, să se aplece să vadă cine vorbea. Ne-a făcut semn să mergem spre ușă și ne-a șoptit:

— E Dobbis. E cu spatele la noi și nu aud ce spune, dar arată de parcă ar vorbi cu cineva de sus.

Am continuat să coborâm scările din foaierul vechiului Shriners. Ușile care dădeau spre stradă erau toate încuiate și aveau gratii, iar cele care duceau spre sala de teatru erau închise și ele.

Mike a pus degetul la gură și ne-a condus pe un coridor care înconjura teatrul. Părea să ne ducă aproape de scenă, spre orchestră,

pentru a ne întâlni cu Dobbis.

Mike și Mercer au deschis cele două uși, aflate pe diagonală, în același timp. Ușa deschisă de Mike ducea spre scenă, iar eu am rămas în spatele lui Mercer în timp ce el se îndrepta spre Chet Dobbis.

— Ce…

Directorul de la Operă s-a dat înapoi și a căzut pe unul dintre scaune.

— Sunt atât de fericit că sunteți aici.

În același timp am auzit cum cineva alerga pe după cortină. M-am uitat la Dobbis, căruia i se vedea sinceritatea pe față.

Mike s-a dus până la mijlocul scenei pentru a căuta personajul, iar Mercer a închis ușa pe care intrasem și apoi a plecat și el după „fantoma” aceea.

M-am dus spre Dobbis să-l întreb de ce era atât de fericit că eram acolo când, deodată, totul s-a cufundat în întuneric. Cortina cenușie, grea, de oțel a căzut în clipa aceea ca o ghilotină.

42

Dobbis s-a ridicat și i-am văzut silueta venind spre mine în timp ce eu mă îndreptam spre ieșire.

— Domnișoară Cooper, stați!

L-am strigat pe Mike și am lăsat ușa să se trântească în nasul lui Dobbis când am ieșit pe coridor. Era prea întuneric pentru a putea vedea altceva în afară de țeava argintie a pistolului îndreptată spre fața mea.

Bărbatul care ținea pistolul era Ross Kehoe.

În momentul în care a început să vorbească cu mine, Dobbis a intrat pe ușa, aceasta s-a lovit de mine și m-a lovit de perete.

Kehoe mi-a apucat gâtul cu mâna stângă și mi-a pus țeava pistolului la cap, chiar deasupra urechii drepte.

— Mergeți, amândoi. Pe acolo. Condu-o tu, Chet, dacă nu vrei să-i zbor creierii pe spinarea ta.

Metalul rece ca gheața m-a făcut să tresar. Am tresărit involuntar și Kehoe m-a strâns și mai tare de gât.

Era aceeași mână care avusese mănușă și mă prinsese pe la spate pe scările întunecate aseară la mine în bloc, doar că acum îi simțeam degetele groase pe piele.

— Nu are rost să te zbați. De data asta nu o să câștigi, a spus Kehoe și m-a împins în față. Avea vocea mai dură, mult mai groasă decât o avea în prezența Monei. Acesta era Ross Kehoe, hoț și ajutor de scenă, înainte de a fi încercat să devină un domn. De ce nu m-am gândit la el când i-am văzut trupul slab și înalt care se potrivea perfect cu cel de aseară?

Dobbis s-a mișcat repede pe coridor și am ieșit din nou în hol. Ross Kehoe i-a spus să meargă în sus pe scări, așa că el a fost primul care a urcat. M-am uitat la ușile închise dar nu am putut vedea nimic.

— Mișcă-te, Alex. Mergi după el.

Kehoe îmi striga ce trebuie să fac. Mi-a dat drumul pentru a putea merge după Dobbis, dar țeava pistolului era în spatele meu.

La capătul scărilor, am luat-o spre dreapta, către o ușă care ducea la clădirea cu birouri, cea prin care eu, Mike și Mercer intrasem în teatru. Dar nu acesta era drumul pe care plănuise Kehoe să mergem.

Kehoe a ajuns sus și m-a atenționat cu pistolul.

— Stânga. Mergeți spre stânga.

Dobbis nu se mișca. M-am uitat la cei doi bărbați, dar nu mi-am dat seama ce se întâmplă. Dobbis părea și el a fi prizonier, și a mers spre stânga în direcția care i se indicase.

Mă așteptam ca Mike și Mercer să intre pe ușile de lângă scenă imediat. Vocile noastre aveau să-i alerteze dacă erau în continuare în sală.

— Detectivii vor intra în câteva minute aici, Chet.

— Taci, târfă, a spus Kehoe, dându-mi o palmă peste ceafă.

Am tușit, m-am aplecat, apoi m-am uitat la el. Kehoe își lingea buzele, apoi se tot juca cu ele, scoțând niște sunete asemănătoare cu cele ale acului unui fonograf alunecând pe un disc de vinii vechi. Am auzit sunetul acela și aseară când m-a atacat.

— Ți-am spus să te miști.

Nu am așteptat să mă lovească a doua oară. Nu-mi dădeam seama dacă era un lucru bun sau nu faptul că Ross Kehoe devenea la fel de speriat ca mine.

Mai era o scară, nu la fel de largă ca prima, care ducea în sus spre hol, iar Kehoe i-a spus lui Dobbis să o ia pe acolo.

— Am foarte mult timp la dispoziție, nu-i așa, Chet? a întrebat Kehoe. Vreau să spun, nu crezi că domnișoara este foarte optimistă?

Nu-mi dădeam seama dacă cei doi erau parteneri.

Am continuat să vorbesc, gândindu-mă că poate cuvintele mele vor avea ecou în spațiul mare de dedesubt și că cineva mă va auzi mai devreme sau mai târziu.

— La ce se referă, Chet? am întrebat.

Treptele erau din ce în ce mai înguste în timp ce mergeam spre al doilea etaj de balcoane, unde erau câteva sute de locuri.

— Spune-i. Poți să-i spui, a spus Kehoe râzând și apoi a început din nou să scoată sunetele acelea, un fel de tic nervos pe care îl avea de fiecare dată când era stresat.

Pistolul era tot în spatele meu, iar Kehoe se juca cu el din când în când, plimbându-i țeava pe spatele meu de sus în jos, de fiecare dată când mă opream pentru a-l aștepta pe Dobbis. Am mers în spatele lui și am intrat pe o ușă, apoi am mai urcat o scară, și mai îngustă, spre ultimul rând de scaune.

Dobbis s-a oprit sus pentru a-și trage răsuflarea.

— Când locul acesta, Templul Mecca, a fost construit în anii ’20, era luminat numai cu lămpi cu gaz. Și pentru că aveau nevoie de lumină pentru actori și pentru scenă atunci când erau spectacole, constructorii au trebuit să fie foarte creativi pentru proiectarea unor elemente care să prevină extinderea focului.

M-am uitat în jos la scenă, dar chiar și în întuneric te lua cu amețeală. Am apucat bara și m-am ținut de ea.

Dobbis a arătat spre cortina care mă despărțise de Mike și Mercer.

— Ideea era ca, în cazul unui incendiu, scena să se transforme într-un fel de șemineu pentru a separa complet locurile din sală, astfel încât publicul să fie în siguranță. Flăcările urmau să fie direcționate spre scenă, iar spectatorii erau ținuți departe de foc și astfel aveau timp să scape.

M-am calmat și am continuat să mă uit după vreun semn că ar fi

cineva jos. Dobbis a continuat.

— Cortina originală era din azbest. Apoi a fost înlocuită cu una din oțel. (S-a oprit și a închis ochii.) E de nepătruns.

Kehoe mi-a făcut semn să merg din nou. M-am ținut de bară, să nu mă împiedic și să cad, și ne-am îndreptat spre draperiile din catifea roșie de lângă locurile din spate.

Nu departe de capetele noastre era tavanul plin de ornamente arabe suflate cu aur care păreau să strălucească în întuneric la fel ca stelele de lângă candelabre.

A trebuit să mă strecor în profil printre draperia grea și ultimele locuri.

— Ce legătură are asta cu…

Dobbis s-a prins de scaunele din față și a pus încet un picior înaintea celuilalt, pentru că abia încăpea în spațiul mic.

— Înseamnă că atunci când a fost reconstruit teatrul, pentru a proteja clădirea de accidente am făcut în așa fel încât cu un singur buton directorul poate izola complet scena. Cortina de oțel coboară în trei minute…

— Cred că a înțeles asta, nu? a spus Kehoe uitându-se la Dobbis.

— Cei de pe scenă nu au la dispoziție decât cinci secunde să plece de acolo. Apoi cortina cade – și dacă nu știi ce se întâmplă poți rămâne acolo, așa cum au pățit detectivii tăi. E ca o plasă imensă de oțel.

— Dar *el* a ieșit.

Mă referem la Ross Kehoe, în timp ce l-am urmat pe Dobbis și m-am oprit brusc când am dat de un scaun din ciment în mijlocul rândului.

— Îți amintești drumul, Chet, nu-i așa? Ia-o pe scări.

— Nu văd nimic, la naiba. Mai bine o iei tu în față.

Kehoe a râs.

— Ai putea să te cațeri pe Marele Canion sau pe Everest și îmi spui mie că nu poți să urci pe aici? Sunt câțiva pași. Haide, Chet.

Chet Dobbis s-a aplecat peste deschizătură și s-a așezat pe vine. Kehoe s-a strecurat și el și eu l-am urmat pe Dobbis, fără să aud nici un zgomot, nici un semn de salvatori.

Kehoe se mișca în întuneric ca o panteră, știind foarte bine locul și fiind foarte sigur pe el.

— Vor ieși de acolo, am spus, fără să par prea încrezătoare. Curând.

Chet Dobbis era sus și mi-a dat mâna pentru a ieși și eu într-o încăpere plină de echipament electric.

— Nu le va fi foarte ușor, domnișoară Cooper. Probabil că Ross a sigilat tot locul. A oprit tot curentul. Într-o jumătate de oră se declanșează un sistem automat prin care se desigilează totul, dar

jumătate de oră este destul de mult.

Kehoe m-a împins și m-a adus lângă el. Era o mică potecă prin recuzita sprijinită de pereți. Ici și colo erau cartoane cu numele pieselor și costumelor.

— Au telefoane mobile, am spus, aducându-mi aminte că Laura nu reușise să mi-l înlocuiască pe al meu înainte de a pleca de la birou.

— E mai ușor să ai semnal din spațiu decât prin metal, a spus Dobbis. Nimeni nu știe asta mai bine decât Ross.

— De ce? am întrebat. De ce știe Ross?

— Pentru că asta e meseria mea, fetițo, a spus Kehoe, scoțând din nou acele zgomote. Mă tot întrebai ce făceam pentru Joe, nu? Mă crezi idiot, nu?

Dobbis a deschis o altă ușă. Am intrat într-o altă cameră întunecată de parcă intrasem în mormântul lui Tutankamon. A trebuit din nou să mă acomodez cu întunericul de acolo și mi-am dat seama că încăperea era plină cu comori teatrale, dacă nu erau jucăriile de aur ale unui rege-copil.

Dobbis își făcea loc printre lucruri, dar a fost încetinit de un rând de scaune care erau în mijloc.

— Nu credeai că sunt atât de deștept, nu-i așa, Alex?

Mi-a prins din nou gâtul cu mâna, încercând să obțină un răspuns de la mine. Îi simțeam pielea aspră, strânsoarea puternică a unui om care a lucrat ca ajutor de scenă ani de zile înainte să fie salvat de Mona Berk din clasa muncitoare din care făcea parte.

Kehoe a strâns și mai tare.

Nu aveam nimic de spus. Nu mi-am închipuit nici un moment că voi scăpa de acolo și abia acum îmi dădeam seama că nu puteam rezista forței cu care mă strângea.

— Joe a făcut-o. Joe Berk a făcut-o. M-a văzut lucrând în culise când eram la început. Eram adolescent, adus în breaslă de unchiul meu și încercam să intru în sindicatul tâmplarilor. Mișcă-te, Chet. Mai e o ușă și apoi mai urcăm un etaj. Nu-ți mai amintești?

— Nu am ajuns niciodată până aici. Nu a mai fost nimeni aici de când a fost construit locul.

— Nu a fost unde? am întrebat chinuită.

— La naiba cu tâmplăria. M-am prins repede cum stă treaba. Am văzut cum degetul mare al tatei a fost tăiat de un fierăstrău când construia un decor pentru o piesă de rahat care nu s-a jucat decât două săptămâni. I l-a tăiat cu tot cu os. Era prea multă muncă brută și respirai toată ziua numai praf. Mie îmi plăceau luminile. Îmi plăcea să controlez întreaga operațiune cu un singur buton. Totul era în mâinile mele și bătrânul Joe Berk a crezut că sunt un geniu.

O nouă cameră întunecată, de data asta cu costume atârnate peste tot.

Erau costume regale și cămăși din tul de toate mărimile, costume de cowboy și soldați, pentru dansatoarele de can-can și fetele din cor.

Dobbis s-a aplecat și a început să urce o nouă scară.

— Joe Berk e un tip care se pricepe la multe lucruri. Tu ai făcut toată munca murdară pentru el.

— Nu știi nici măcar jumătate din ce era capabil nenorocitul să facă, a spus Kehoe, așteptând să-l urmez pe Dobbis.

— Aici e? a întrebat Dobbis.

— Deschide ușa.

Chet Dobbis a întors umărul spre rama din metal și a împins, dar nu s-a mișcat nimic.

Kehoe a scos din buzunar un mic dispozitiv, de mărimea unui desfăcător de conserve. A apăsat pe buton și ușa a alunecat într-o parte, lăsând să se vadă o rază de lumină.

— Este cupola vechii moschei, Alex. Ne îndreptăm spre cupolă.

43

O altă scară din lemn, care avea la capăt un fel de luminiță cum sunt cele de pe aeroport care ghidează avioanele în caz de urgență.

La capătul treptelor ne aștepta Mona Berk.

— La naiba, i-a spus lui Kehoe. Ce faci cu ea?

— Nu mă așteptam să apară polițiștii tocmai acum. A trebuit să iau o decizie rapidă.

— Nu a fost chiar cea mai bună. Să vedem ce facem.

Dobbis a intrat primul și, în ciuda pericolului care ne aștepta, părea să fie destul de calm și se uita prin cameră.

Ross i-a spus să se miște și, când am ajuns la capăt, mi-am dat seama de ce se oprise Dobbis.

Deasupra, în centrul structurii circulare masive, era o fereastră imensă. Prin ea se puteau vedea norii de aprilie. Clădirile din jur – hoteluri, clădiri de birouri și blocuri cu apartamente foarte scumpe – se puteau vedea luminate de neoane.

Deasupra mea, suspendat de tavan, era un leagăn de catifea roșie – care semăna cu cel în care se dădea adolescenta de șaisprezece ani, Evelyn Nesbit, goală, ca să-l distreze pe producătorul ei, marele Stanford White; leagănul semăna cu cel din care a căzut Lucy DeVore și era aproape să moară în ziua în care Ross Kehoe a condus-o în culise pentru a da proba.

— Aici, Chet, a spus Kehoe, arătându-i o canapea într-o parte a camerei care era finisată în așa fel încât aveai senzația că este un bordel într-unul din colțurile marii cupole.

Când Dobbis s-a așezat, Ross i-a dat pistolul Monei și i-a spus să-l țină îndreptat spre mine, timp în care el i-a legat mâinile lui Dobbis la spate cu câteva fâșii de material care păreau pregătite special pentru asta.

L-am studiat din spate acum. Era încă foarte nervos și trăgea de mâinile lui Dobbis, mai ales că directorul nu se grăbea să facă ce voia el, își lingea buzele mereu și respira foarte greu.

Am încercat să văd restul camerei, fără să-mi iau ochii de la pistol prea mult timp. Era un pat pe partea cu leagănul, care semăna cu cel din camera lui Joe Berk și avea gravate câteva inițiale; un dulap vechi în care erau foarte multe haine; un bar plin cu lichior, vin și pahare de cristal de toate mărimile și formele.

Am încercat să trag de timp.

— Unde este camera?

— Ce? a întrebat Mona.

— Asta ai făcut cu Joe, nu-i așa? i-am spus lui Kehoe, ignorând-o

pe Mona Berk. Ai legat firele pentru Joe Berk. Ești specialistul în electricitate – asta făceai la teatre, nu-i așa? I-ai făcut un sistem prin care putea să se uite la oricine dorea – femei în vestiare, în dormitoare, la duș – și ce naiba se mai petrecea acolo, în acest… loc de joacă pe care l-ai făcut pentru el.

— Orice îl excita, Alex. Pentru asta mă plătea. Ajunsese la o vârstă la care nu mai putea face mare lucru. Uneori îi plăcea doar să se uite.

Kehoe a mers spre mine și m-a întors cu spatele spre o zonă cu canapele și scaune.

— Tu urmezi, domnișoară procuror. Așează-te confortabil.

Nu m-am mișcat.

— Târfa este obișnuită să le spună ea oamenilor ce ar trebui să facă, nu cred că acceptă ordinele, a spus Mona. Ross ți-a spus să vii aici.

Nu știam dacă îmi era frică sau dacă eram mai mult obosită. Transpirasem și respiram greu, dar îmi era frig și tremuram. Mă dureau capul și gâtul din cauza strânsorii lui Kehoe.

Când m-am așezat pe scaunul cu spătar drept, Ross s-a uitat prin cameră după ceva cu care să mă lege. Aproape de scaunul leagănului era o bucată de sfoară groasă încolăcită de parcă ar fi fost un șarpe care stătea să atace. Mi-am adus aminte de cablurile folosite pe scenă pentru a ține greutățile care ajutau la coborârea cortinei.

Dintr-un anume motiv, Kehoe a trecut pe lângă funie și s-a dus spre un loc unde erau niște haine. A rupt o fâșie dintr-o rochie de mătase și a venit spre mine. Probabil că avea altceva în gând pentru funia cea mare.

Nu era nici un mijloc de a comunica cu lumea de afară. Am presupus că era o spărtură în fereastra de deasupra, pentru că era destul de frig și, din când în când, venea câte un val de aer, dându-mi fiori.

Kehoe a luat pistolul de la Mona și s-au îndepărtat amândoi puțin pentru a vorbi.

— Nu crezi că o să ne caute cineva aici? l-am întrebat pe Chet Dobbis. Ce ai vrut să spui când ai zis că nu a fost nimeni aici? De ce?

— Când a fost construită moscheea, aici nu era decât un sistem foarte vechi de ventilație. Tot fumul, tot aerul din săli – era absorbit aici printr-o fantă. În anii ’40 s-a schimbat totul și sistemul a fost înlocuit cu unul modern cu conducte care erau instalate jos. Cupola? Nu a fost folosită niciodată. Este… are doar rol decorativ.

— Poți ieși de aici, Chet? Este vreo cale de scăpare?

El părea de la început resemnat cu un sfârșit teribil, îl urma pe Kehoe timid, iar eu mă uitam după o cale de ieșire.

Dobbis a dat din cap și s-a uitat la podea.

— După ce am plecat eu de aici, probabil Kehoe a făcut asta.

— Ce a făcut?

— S-a făcut o renovare a cupolei – prima – în 2003. Au deschis-o pentru a putea să dea la o parte acoperișul vechi și să înlocuiască vitraliile spaniole. Arlette, femeia care mi-a urmat în postul de director, mi-a spus că au curățat locul și l-au închis la loc.

— Deci Kehoe știa că nimeni nu folosea acest spațiu și de aceea și-a făcut loc aici. Cu banii lui Joe Berk și cu acces la toate femeile pe care Joe voia să le vadă și pentru care era gata să plătească.

Și cu acces la cupolă, m-am gândit eu, pentru a instala antena care transmitea imaginile video.

— Se pare că a reușit să facă asta. Cine naiba ar găsi măcar drumul până aici? Și acum? Nu se poate deschide ușa decât electronic, Alex. Are un fel de dispozitiv electronic pe care a apăsat pentru a intra aici.

— Nu este nici o altă ieșire?

— Nu e nimic aici. Intri și ieși pe aceeași parte. Sunt sigur de asta.

— Dar cortina de oțel de pe scenă? Nu acționează vreo alarmă care să sune la ambulanță?

— Ar trebui, dar Ross a dezamorsat-o când a întrerupt curentul acolo. Se pare că are un sistem personal aici.

Dacă nu reușeam să scap de aici, trebuia măcar să știu dacă Ross Kehoe îl sunase pe Dobbis la teatru în seara asta. Trebuia să știu dacă se putea ajunge la o înțelegere cu Kehoe și cu Mona Berk pentru a ne lăsa în pace.

— Ce vrea Ross Kehoe de la tine?

S-a uitat la Ross și la Mona, care păreau să se certe.

— Am fost îndeajuns de prost să-l cred când m-a sunat să vin aici în seara asta. Mi-a spus că Mona are o ofertă pentru mine, voia să-mi dea o nouă piesă să o produc dacă îi dădeam un sfat.

Dobbis a ridicat capul și am văzut că avea lacrimi în ochi.

— Trebuia să-mi fi dat seama că punea ceva la cale.

M-am aplecat spre el.

— Dar de ce? Știi ce vrea?

— O să ne omoare dacă nu facem ceva. O să ne omoare pe amândoi.

Nu era nevoie să-mi deseneze ca să-mi dau seama de asta. Fiecare teatru avea fantomele sale, iar noi eram pe cale de a deveni fantomele acestui teatru.

— Înțeleg. Dar de ce? Eu am fost doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dar tu?

— Voia să facă în așa fel încât să pară că eu am ucis-o pe Natalya Galinova când ați intrat voi, a spus Dobbis, respirând profund.

— Și ai făcut-o?

— Nu, la naiba. Nu am nici o legătură cu asta.

— Joe Berk? Sau a fost Ross Kehoe?

— Talya știa de jocul lui Joe. Știa că are un fetiș cu fetele tinere, că le înregistra în timp ce se dezbrăcau, făceau dragoste sau la duș. Se excita doar când se uita la ele, mai ales că ele nu știau – nu aveau de unde să știe – că cineva le privește. Cel mai mult îi plăcea să se uite când era singur acasă. Uneori acest lucru nu era îndeajuns pentru el.

— Știa pentru că și pe ea o urmărea?

— Talya? Era prea bătrână pentru el. Dar l-a prins cu casete cu dansatoarele tinere. Casete cu fete filmate la duș și în camera unde se schimbau, care nu știau că sunt filmate, sau cu diverse fete care făceau asta pentru el, fericite că nu le atinge.

— De unde știi? am întrebat, gândindu-mă că Battaglia mă întrebase dacă Joe Berk avea obiceiuri de genul acesta.

— Mi-a spus Talya. Nu mă plăcea foarte mult de când ne-am despărțit, cu ani în urmă, dar avea încredere în mine – întotdeauna a avut încredere în mine.

— Ce ți-a spus?

— Talya nu se pricepea foarte bine la asta, dar încerca să-l șantajeze pe Joe. Încerca să folosească informația aceasta ca să facă rost de mulți bani – sau să joace într-un rol în următorul spectacol al lui Joe. Nu se gândea la crimă sau la ceva de genul acesta, te asigur. Dar Talya știa că dacă planul ei nu merge, Joe putea să-i distrugă viața.

— Crezi că Joe l-a plătit pe Ross să o omoare pe Talya?

— M-am săturat să cred. Nu ne ajută cu nimic în momentul acesta, a spus Dobbis, ridicând mâinile legate și frecându-se la ochi cum putea. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta săptămâna trecută, când tu și detectivii tăi m-ați suspectat pe mine și nu pe Kehoe sau pe Berk.

— Toți erați suspecți, Chet. Fiecare dintre voi. Așa merg lucrurile până avem destule informații. Poate dacă ne-ai fi spus atunci ce știai de la Talya… Dacă ne-ai fi spus despre relația Talyei cu Joe Berk. Acum mi-ai spus foarte multe lucruri care ne-ar fi fost de folos săptămâna trecută.

Nu îmi plăcea că își plânge de milă. Dacă nu i-ar fi mințit pe Mercer și pe Mike, dacă nu ar fi ascuns ce știa despre Talya și despre Joe Berk, nu am fi fost în locul acela ciudat care putea să nu mai fie deschis până la următoare renovare, poate peste cincizeci de ani.

— Nu știam destul de mult pentru a vă spune ceva. Abia în seara asta, la câteva minute după ce am intrat în teatru, Ross mi-a spus cum a încercat să-l omoare pe Joe Berk.

— Azi? Azi ți-a spus că l-a omorât pe Joe?

Chet Dobbis și-a dat capul pe spate și s-a uitat la cerul argintiu de deasupra noastră.

— Nu, nu. Nu înțelegi, nu? Ross Kehoe l-a omorât pe Joe Berk

duminica trecută, în fața teatrului Belasco.

44

Nu mai aduceam pisica înapoi, fugeam cu *ea*.

Ross Kehoe – angajatul de încredere al lui Joe, șoferul lui, geniul în materie de echipamente electrice. În ziua aceea, la Teatrul Imperial, înaintea intrării lui Lucy în culise pentru a se urca în leagăn, Ross Kehoe stătea pe scenă, dându-i electricianului indicații despre cum să cadă lumina. De ce nu ne-am dat seama atunci, nici eu, nici Mike, că e domeniul lui?

Noaptea trecută, când s-a oprit curentul la mine în apartament, când a intrat cineva și a oprit curentul doar la apartamentele de pe coloana A, de ce nu m-am gândit că Ross Kehoe se pricepe la electricitate când întocmeam lista de suspecți?

Când Joe a călcat pe cablurile acelea care puteau să-l omoare, de ce nici unul dintre noi nu s-a gândit că bărbatul care fusese șofer știa exact unde să parcheze mașina, știa exact unde va călca Joe când va ieși din casă pentru a traversa strada ca să meargă să ia cina? Cât de ușor a fost pentru cineva cu priceperea lui Kehoe să taie izolația – la câteva minute înainte ca Berk și fiul lui să iasă din casă – pentru a face ca totul să pară ca oricare accident de acest tip care avusese loc în Manhattan în anii trecuți.

Bineînțeles că Briggs îi spusese Monei de planurile pentru cină. Bineînțeles că Ross Kehoe avusese șansa să provoace un „eveniment electric”, cum spuseseră cei de la morgă, și să aștepte acolo, pe strada întunecată, pentru a se asigura că Joe este singura victimă.

Așa că Joe Berk trebuia să moară duminica trecută, la două zile de la moartea Galinovei. La puțin timp după ce Briggs a renunțat la proces și spera să se împace cu el. Briggs l-a condus la mașină în seara aceea și, fără îndoială că fusese părtaș la planul Monei și al lui Ross.

Nici unul dintre ei nu s-a gândit că Joe mai are a noua viață, chiar dacă a fost foarte scurtă.

Chet Dobbis transpirase și el.

— Moartea accidentală a lui Joe Berk ar fi pus capăt investigației voastre.

— Cum? De ce…

— Ross mi-a explicat lucrul acesta mai devreme. Talya a fost ucisă vineri. Ea și Joe se certau – o făceau de câteva zile – și mai toată lumea știa asta. Nu a venit la spectacol în seara aceea, dar a apărut în cabina ei.

Tot ce spunea Dobbis avea sens.

— Galinova a dispărut la Operă chiar în seara de vineri. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Joe era să-l convingă pe șofer să

garanteze pentru el. Chiar și un idiot ar fi știut că unul dintre angajații lui Joe ar fi jurat orice pentru a-și păstra slujba. Acest lucru nu contează într-o sală de judecată.

Dobbis avea dreptate. Șoferul a fost întotdeauna un alibi prost.

— Mănușa lui Joe a fost găsită lângă cadavrul Talyei. Asta mi-a spus Ross. Mi-a spus că a auzit de la Joe. Așa e?

Am dat din cap în semn de aprobare. O mănușă cu ADN-ul lui Joe Berk. Și cu mari șanse ca celălalt tip de ADN să fie al lui Ross Kehoe, al cărui profil era în baza de date de la ancheta din Staten Island. Toate informațiile din baza de date erau considerate inutile – nu puteau fi folosite deocamdată – după ce am fost la tribunal săptămâna trecută în cazul lui Ramon Carido în fața judecătoarei McFarland.

— Crezi că Ross nu ar fi putut face rost de o pereche de mănuși de-ale lui Berk și să lase una la locul crimei? Crezi că Joe le-ar fi pierdut vreodată?

— Nu chiar. Probabil…

— Zeci de perechi. Acesta era stilul lui, Alex. Cât mai mult din tot. Cine iese din iarnă fără să piardă măcar o mănușă?

— Dar moartea Talyei? Joe chiar știa foarte bine clădirea?

— Fusese acolo de nenumărate ori. Era impresar, în căutare de talente și de vedete. Bineînțeles că fusese în culise. Ar fi putut să se ducă sus la unul dintre birouri, a spus Dobbis, făcând o pauză timp de câtva secunde. După cum mi-a spus Ross jos, puteau să vină la mine la birou.

— Și pe drum se certau, am spus.

— Doi oameni cu o personalitate foarte puternică. Se certau, iar Joe s-a înfuriat. A lovit-o, poate a dat prea tare. A leșinat și el s-a panicat. A aruncat-o în gura de aerisire.

— Era îndeajuns de puternic?

— L-ai văzut pe Joe doar după ce a avut accidentul. Era la fel de puternic și de dur.

Am ascultat povestea lui Dobbis până când mi-a adus aminte că era versiunea pe care Ross se aștepta că o va crede poliția. Ross a lucrat la Operă; de fapt, cam în toate teatrele din oraș. Ross știe locul îndeajuns de bine pentru a fura o șuviță dintr-o perucă, lucru care l-ar incrimina pe Berk, fără să știe că la Met se folosește păr de animal pentru peruci.

— Și apoi Ross a pus la cale electrocutarea lui Joe Berk. Ar fi fost o mișcare bună care să ducă la închiderea cazului, dacă ar fi mers. De aceea a venit Mona Berk la Belasco în seara în care se presupune că a murit Joe. Voia să pună la îndemână destule probe – probabil casete video – ceva care să-l lege pe Joe de moartea Talyei. Ceva care să-i fi dat un motiv să o omoare pe divă. Și cazul era închis.

Chet Dobbis a ridicat mâinile din nou pentru a-și șterge

transpirația.

— Știi că are de gând să ne omoare, nu? Îți dai seama că Ross ține funia asta ca să ne…

S-a oprit brusc și nu a mai putut vorbi.

— De ce?

— Pentru că Joe Berk a trăit prea mult. Cu o săptămână mai mult. Joe a petrecut foarte multă vreme cu voi. Ross nu crede că vreunul dintre voi bănuia că Joe ar fi omorât-o pe Talya. Vrea să ia totul în mâinile lui. Vrea să pară ca și cum…

Dobbis s-a înecat.

— Vezi funia aia? m-a întrebat.

M-am uitat la bucata de funie de pe podea.

— Vrea să pară că te-ai sinucis?

A dat din cap și acum a început să plângă de-a binelea.

— Bănuiesc că e destul de ușor să crezi că Talya era în drum spre biroul meu când a fost omorâtă. Toată lumea știe că am fost iubiți. Faci să pară că eram gelos pe Berk, gelos pe Hubert Alden.

— Dar de ce aici, în cupolă, dacă nu te poate găsi nimeni?

— Nu acesta era planul. Cel puțin nu până ați apărut voi. Avea pistolul. Încerca să mă forțeze să mă atârne de galeria de sus – în culise – înainte să ajungeți voi. Probabil avea mai multă funie. Gândește-te cât de ușor ar fi fost să mă sui eu acolo, a spus Dobbis. Putea să pară că m-am sinucis.

Nu e de mirare că Chet Dobbis spusese că era fericit când ne-a văzut pe mine și pe Mercer în sală.

Ross Kehoe s-a dus la bar, s-a întors cu spatele și s-a aplecat peste el.

— Prepară-mi ceva de băut, i-a spus Monei.

— Nu-mi da ordine, a spus ea.

— Eu fac toată treaba. Fă-mi ceva de băut.

S-a dus spre tejghea și a turnat dintr-una din sticle. Se vedea pe fețele lor că se certaseră. Kehoe probabil că se simțea la fel de prins în cursă pe cât eram Dobbis și cu mine. Nu era nevoie să combine amestecul acela de disperare cu alcoolul.

— Venirea ta în seara asta s-ar putea să îngreuneze lucrurile, mi-a spus Kehoe. Și de aceea faci lucrurile și mai grave pentru tine.

— Nu îi știi foarte bine pe partenerii mei. Au ieșit deja din capcana de oțel și nu vor pleca din clădire până nu mă găsesc.

Kehoe s-a uitat la ceas, a luat o înghițitură din pahar și mi-a zâmbit.

— Intrarea din față a teatrului este încuiată, am spus. Știu că nici unul dintre noi nu a ieșit pe acolo și dacă se întorc pe unde am venit, gardianul le va spune că nu am trecut pe acolo.

— Îl crezi pe idiotul acela prea deștept. Și probabil nu știi că sunt

mai mult ieșiri chiar în spatele scenei. Trei uși normale și una pentru camioane, suficient de mare cât să scoți un container pe ea. E cel mai logic mod de a scoate repede pe cineva de aici, a spus Kehoe, plimbând limba în jurul buzelor. Ușile acelea sunt primele la care se vor gândi prietenii tăi când se vor elibera din cușcă.

M-am uitat la Dobbis care a dat din cap aprobator.

— Îți garantez că se vor uita peste tot înainte să le treacă prin cap că există o intrare în această cupolă, a spus Kehoe, în timp ce Mona Berk i-a luat paharul din mână și a băut din el. E în mijlocul orașului ca o bilă gigantică și nu a folosit niciodată la nimic.

— Zgomotul…

— Poate că ai multe diplome, dar nu știi nimic util, nu-i așa? La fel ca tot ce este în teatru, ușa este izolată fonic. Țipă, domnișoară procuror, și poate o să te audă un porumbel în trecere, dar nimeni altcineva.

A băgat mâna în buzunar și a scos ceva. Erau niște obiecte mici pe care nu le puteam vedea, dar am auzit sunetul metalic în timp ce le rotea în mână.

Kehoe a deschis magazia pistolului. A ridicat mâna la gură și m-am uitat cu groază cum a sărutat vârful glonțului și l-a pus în armă. S-a uitat la mine și a tras din nou aer în piept, a sărutat al doilea glonț și l-a pus și pe acesta în magazie.

— Nu te pusesem și pe tine la socoteală, a spus. Nu îmi place când se întâmplă asta.

Am ridicat capul și am încercat să nu iau în seamă aroganța lui care ne înspăimânta atât pe mine cât și pe Dobbis. Știam că nu mai este nici o scăpare, dar Ross Kehoe știa de mult lucrul acesta. Eram prinși în capcană.

— Nu vor fi atât de proști, încât să creadă că o femeie a dispărut dintr-un teatru și nu mai poate fi găsită nicăieri.

— Nu fi atât de sigură pe tine, Alex, a spus Kehoe, îndreptând arma spre mine și trăgându-i piedica, de parcă ar fi vrut să facă o încercare. Teoria asta nu a ajutat-o pe Natalya Galinova să iasă din Operă vie, nu-i așa?

45

Trecuseră în jur de două ore de când Ross Kehoe și Mona Berk se îndepărtaseră de locul unde ne țineau prizonieri pe mine și pe Chet Dobbis. Ne interziseseră să vorbim, iar ei își făceau planuri în șoaptă.

Singurele zgomote pe care le auzeam veneau pe deasupra – claxoane de mașini și din când în când, sirene, dar care erau prea departe pentru a-mi fi de folos.

Kehoe a plecat de lângă noi și s-a dus spre scară. Eram și mai obosită și din ce în ce mai înspăimântată de felul în care se transforma Kehoe pe parcursul nopții, certându-se cu Mona și apoi turnându-și un alt pahar de băutură.

Mă dureau brațele din cauza legăturii, dar atenția mi-a fost atrasă când am auzit ceva ce suna ca o ușă – singura legătură cu libertatea – care se deschide.

Părea că Ross plecase.

Zece minute mai târziu ușa s-a deschis din nou și Kehoe a venit spre noi.

Se adresa Monei.

— Nu e nimeni jos. Sunt aprinse luminile, dar nu am văzut pe nimeni.

I-am șoptit lui Dobbis.

— De unde poate știi? Ce poate să vadă?

— Îți aduci aminte stelele acelea enorme perforate?

Era cea mai frumoasă parte a sălii de teatru.

— Da, normal.

— Dacă Ross s-a dus în camera pe unde am intrat, a ajuns în spatele acelor opt stele. Când cei din Ordin au construit clădirea, acesta era unul dintre locurile în care aveau loc întâlnirile lor. Un alt spațiu gol. Dar din spatele stelelor se poate vedea foarte bine sala de teatru. Și poți face asta fără să fii văzut de jos.

Totul părea să fie în avantajul lui Kehoe.

Mona s-a ridicat de pe scaunul de la bar și s-a dus spre pat. Kehoe a venit spre noi.

— Ați putea să vă odihniți. Trebuie să vă păstrați energia pentru a ieși de aici când vom fi gata de plecare.

Era cu spatele la Mona, care se așezase pe pat. În timp ce se uita să vadă dacă suntem legați bine, a pus mâna pe genunchiul meu și apoi a plimbat-o până spre coapsă. M-am abținut să nu țip în timp ce urmăream cu privirea degetele care se plimbau pe piciorul meu.

— Să mergem unde? Cum?, am întrebat și l-am împins cu piciorul.

Se țicnise de tot dacă chiar credea că ne poate scoate din cupolă

fără a fi văzuți.

— O să-ți spună Chet. Teatrul acesta are mai multe ieșiri și pasaje secrete decât Vaticanul. Pe la două, trei dimineața, poate o să mergem. Poate va trebui să așteptăm până mâine noapte. (Kehoe a ridicat revolverul și și-a plimbat țeava pe obraz.) Doar dacă nu cumva mă calci pe nervi prea mult.

— Și atunci ce? am întrebat. Polițiștii te vor căuta peste tot. Acasă, la aeroport, în gări, la agențiile de închiriat mașini…

— Știi, Alex, acesta este avantajul de a avea propriile avioane. BerkAir. Nu că am avea de gând să te luăm pe tine și pe Chet așa departe. Poate până ne asigurăm că sunteți destul de departe.

— BerkAir spre Bahamas, fără îndoială.

— Mergem după bani, a spus Kehoe, așezându-se pe pat lângă Mona, dar cu ochii la noi.

A pus pistolul la piept.

— Banii Monei, am spus, gândindu-mă dacă Joe Berk își scrisese testamentul după ce Briggs renunțase la proces.

— Îi urăsc pe oamenii bogați, a spus în timp ce o mângâia pe, Mona pe spate, râzând.

— Îmi plac numai banii lor.

Părea să fie destul de calm când a făcut această remarcă. Mona era în picioare și, evident agitată, căuta pe cineva sau ceva care să fie ținta ostilității ei. Se plimba între pat și leagănul suspendat de tavan deasupra noastră. A luat cu o mână lanțul și a așezat cu cealaltă scaunul.

— Stai departe de el, a spus Kehoe.

— De ce? am întrebat.

Nu credeam că Mona Berk este obișnuită să i se spună ce să facă. L-a ignorat și s-a așezat în leagăn, împingând pentru a-l mișca.

— Vrei să te iau eu de acolo?

Amenințarea lui Kehoe ar fi fost de ajuns pentru mine.

— Vreau să ieși de aici, Ross. Asta vreau.

Ajungea din ce în ce mai sus, dispărând un moment în întuneric. Nu puteam vedea decât lanțul argintiu și încercam să prind mișcarea.

Kehoe s-a dus înspre leagăn și Mona s-a împins și mai tare, ajungând aproape de tavan. Când a venit înspre el, Kehoe i-a țâșnit înainte și s-a încleștat cu coatele de lanț ca să nu cadă.

— Ești nebun? a strigat la Kehoe. Ce naiba ai pățit?

— Oprește dracului chestia aia! a spus el, dându-se la o parte în timp ce Mona încerca să se oprească.

S-a oprit, și-a dat capul pe spate și a început să râdă.

— Ești nervos, nu-i așa? Ești la fel de nervos ca mine, nu?

M-am uitat la ea cum a sărit și s-a dus spre Kehoe. Nu am auzit ce vorbeau, dar am văzut că se certau, lucru care nu era bun pentru nici

unul dintre ei.

Eram prea obosită pentru a putea închide ochii, eram prea agitată, îmi era teamă. M-am uitat la Chet Dobbis care a început să plângă. A întors capul când a văzut că mă uitam la el. Cu rezerva de energie pe care o mai aveam, m-am întors și am tras de bucățile de material cât de tare am putut.

Kehoe și Mona stăteau pe pat, șușotind ceva, au stat așa până spre ora două. M-am uitat din nou când am văzut-o venind spre noi, probabil la comanda lui Kehoe. M-am oprit din tras și am ținut mâinile la spate.

Inima a început să-mi bată cu putere când am văzut-o pe Mona ținând în mână un pistol.

— Nu ai nevoie de el, am spus. Sunt prea speriată pentru a face vreo problemă.

— Ne-ai făcut deja prea multe probleme. Uite ce ai cauzat, a spus, dând din mâna în care avea pistolul. Este vina ta că suntem închiși aici.

Trebuia să o calmez la fel de mult cum trebuia să mă calmez și eu. Nu știam dacă Mona Berk mai ținuse vreodată un revolver și eram și mai speriată de faptul că era posibil să fim la mâna unei amatoare.

— Ross pare că știe ce vrea să facă, am spus, sperând că nu am enervat pe nimeni.

— Poate că știa înainte să înceapă să bea, a spus Mona, uitându-se la el să vadă dacă era atent. (Se ridicase și își dăduse cu apă pe față.) Nu ar fi trebuit să-l aștept aici. Ar fi trebuit să-l las să se ocupe singur de toată treaba asta murdară.

— Cum de ai avut încredere în el când l-ai cunoscut?, am întrebat cu intenția de a o calma.

Poate reușeam să o conving că avea mai multe motive de a trăi decât avea el.

— Vreau să spun, nu lucra pentru unchiul tău?

— De parcă asta ar fi contat pentru mine. Crezi că există cineva pe lumea asta care să-i fie loial lui Joe mai mult decât până la primul salariu? m-a întrebat Mona. Știi ce mi-a făcut Joe? Voi, cei care credeți că nu merita să moară așa, ar trebui să știți. L-a plătit pe Ross să intre în apartamentul meu și în birou, să pună niște camere de supraveghere prin care să vadă ce aveam de gând. Nu goală, nu în dormitor. Joe trebuia să știe cu cine umblam, cu cine mă întâlneam și ce făceam. Pentru a avea un motiv ca să nu moștenesc nimic. Orice motiv. Așa l-am cunoscut pe Ross.

Se gândea la vechea familie și am continuat să o fac să se gândească la și mai multe lucruri.

— Adică?

Mă durea încheietura și îmi simțeam sângele acumulându-se acolo

și nu mi-am mai mișcat degetele.

— Lui Ross îi părea rău pentru mine. Îl auzise pe unchiul Joe vorbind de foarte multe ori despre cum voia să nu-mi dea partea mea de bani. A venit și mi-a spus despre ce e vorba, mi-a spus că se simțea vinovat pentru ce făcuse. Mi-a spus ce ne făcea Joe mie și lui Briggs.

Deci Ross Kehoe l-a înșelat pe Joe Berk. Și a făcut asta cu cineva de pe urma căruia ar fi putut câștiga foarte bine. Oare Mona chiar credea că este îndrăgostit de ea? Credea că nu ar înșela-o și pe ea dacă se ivea ocazia?

— Aș fi putut să-l omor pe nenorocit chiar eu. Doar de asta aveam nevoie, a spus în timp ce mângâia țeava pistolului cu mâna.

Uram armele. Am stat în preajma lor destul de mult, lucrasem într-un birou unde erau multe arme și aveam prieteni polițiști, dar nu am vrut niciodată să le folosesc. M-am uitat cu atenție la mâna Monei, încercând să-mi dau seama dacă era cât de cât familiarizată cu pistolul, dacă știa cum se folosește. Dacă se pricepea la arme, eram în dezavantaj, și pierdeam astfel orice subiect de discuție cu ea.

Am jurat că data viitoare voi învăța să folosesc un pistol dacă ieșeam vie de acolo.

— De ce a intrat cu forța Ross aseară în blocul meu? am întrebat-o, încercând să-i distrag atenția de la arma cu care se juca. De ce a venit după mine?

Mona Berk nu a răspuns.

— Sincer, chiar nu știam că a făcut ceva rău. Eu… încă nu știu de ce face asta acum, am spus.

Îmi puteam da palme singură fiindcă nu mi-am dat seama de asta mai devreme, dar nu am făcut-o.

— Rinaldo.

— Rinaldo Vicci?

— Da. M-a sunat în week-end, a spus Mona. Credea că a făcut o greșeală când a vorbit cu tine.

— Cu mine? Nu mi-a spus nimic.

Mi se simțea în glas disperarea. Era prea târziu pentru a o convinge că nu auzisem nimic de rău despre Kehoe decât acum câteva ore. Acum mă uitam la el și nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la un criminal.

Mi-a zâmbit.

— Rinaldo știa că Ross spusese poliției că nu o văzuse niciodată pe Talya. Că nu o cunoștea. Dar Rinaldo a spus că era singur cu tine la Met în ziua aceea. Ți-a spus tot ce văzuse Ross în cabina Talyei.

— Dar, eu nu am… am încercat să neg.

Mona a negat apelul lui Vicci.

— Rinaldo încerca să profite de mine de parcă mi-ar fi făcut o favoare că îl acoperea pe Ross. Dar când i-am spus lui Ross despre

convorbire, a înnebunit.

— De ce? Nu înțeleg.

— Ross s-a gândit că era cu câțiva pași înaintea poliției. Nu credea că sunt deloc pe urmele lui. După ce Rinaldo a vorbit cu tine, tu erai cauza disperării lui.

— Dar…

Am întors amândouă capetele înspre scări ca reacție la același zgomot. A fost un sunet foarte slab la început și dacă Mona nu s-ar fi uitat aș fi putut crede că este doar un țiuit în urechi cauzat de oboseală.

Dar l-a auzit și Mona; părea înlemnită.

Am încercat să mă ridic în picioare și m-a trântit înapoi, strigându-l pe Kehoe.

Zgomotul era puternic acum și venea din spatele ușii de metal.

— Ți-am spus să nu te miști, a spus Mona și m-a plesnit peste față.

Strigătele ei l-au speriat pe Chet Dobbis care s-a rostogolit pe jos și încerca să se bage sub scaun. Kehoe a venit lângă ea imediat.

— Ce? Ce naiba…

Am tras din nou de bucata de material cu care îmi erau legate mâinile; eram sigură că se putea desface în fâșii și că puteam să-mi scot mâinile acum.

Kehoe s-a întins după pistol, iar brațul drept al Monei a fost azvârlit în spate de reculul armei care se descărcase.

— M-ai mințit! a țipat la iubitul ei. Mi-ai spus că nu ne pot găsi aici.

Privirea mi se plimba de la scară la pistolul pe care îl avea ea în mână. Aș fi putut ajunge la scări în câteva clipe, dar ea și Kehoe – și pistolul – m-ar fi prins înainte ca cineva să deschidă ușa.

Indiferent cine era de partea cealaltă – muncitori care se gândiseră că și aici era un spațiu unde se putea căuta, sau și mai bine, poliția – ar fi fost în mare pericol dacă aș fi dus pistolul în direcția lor. Pe de altă parte, nu știam dacă erau înarmați și cum aș fi putut să mă protejez pe mine, pe Chet Dobbis și pe ei – dacă nu știau că cei care ne țineau prizonieri sunt înarmați.

Mona intrase în panică, lucru care îmi confirma faptul că ea și Kehoe nu se așteptau să le vină aliați în ajutor. M-am uitat la ea cum a fugit de lângă ușa de care se apropiau inamicii spre camera mare a cupolei. Kehoe a fugit după ea, încercând să o prindă și să-i ia pistolul.

Am mai tras încă o dată cu degetele de material și am reușit să-mi eliberez mâinile. Șansele să fiu ucisă erau la fel de mari și dacă nu încercam să ies de acolo în momentul în care Mona și Ross nu s-ar mai fi certat pe pistol.

M-am întors și l-am văzut pe Kehoe luptându-se să ia pistolul. Ea îl lovea și striga la mine.

— O să ne faci pe toți să murim, târfă, a strigat Mona.

Am căzut pe podea în timp ce ei începeau o nouă rundă.

— Cum ai putut să ai încredere în cineva care a mai trădat o dată? am strigat la ea. Nu după tine umblă, ci după averea lui Joe Berk.

— Taci naibii din gură, a spus Kehoe.

Apoi s-a uitat din nou la Mona, care fugise spre pat.

— Dă-mi-l, iubito. Pot să-i termin pe toți și să ieșim de aici.

Mă târam pe burtă spre scări, gata să fug din cameră. Am văzut-o pe Mona cum a îndreptat pistolul spre pieptul lui Kehoe și am inspirat, gata să-i mai spun câte ceva despre Kehoe.

— Probabil ai făcut o înțelegere cu Briggs, am strigat, ajungând deja la capătul scărilor. Puștiul renunță la procesul împotriva tatălui său, pentru a intra din nou în grațiile lui Joe. Apoi faci o înțelegere cu el să iei jumătate din tot ce trebuie să moștenească și îi promiți că îi dai în continuare droguri și fete. Dar a trebuit să-l omori pe Joe pentru a face asta. A trebuit să-l omori pe Joe înainte să-l dezmoștenească din nou pentru vreo prostie.

— Nu mai poți face mare lucru, i-a spus Kehoe Monei. Dă-l înapoi.

— O să te omoare, Mona. Imediat ce pune mâna pe banii tăi.

— Taci, a țipat la mine. Ți-am spus să taci.

— Pot să o fac eu să tacă, iubito. Vreau pistolul, a spus Kehoe.

— Nu mai contează acum, Ross, am spus. Nu contează decât dacă reușești să sari cu leagănul tău de catifea roșie. Renunță, Mona. Nu-l lăsa să te prostească și de data asta.

— Nu pot sparge ușa. E imposibil. Nu ar face niciodată rost de echipamentul de care au nevoie pentru a o face, i-a spus Kehoe în timp ce ea se dădea în spate.

— N-o sparg, am spus. O deschid.

Și-a întors privirea și s-a uitat la scări.

— Ghearele vieții, Ross.

Era cel mai frumos sunet pe care îl auzisem vreodată. Echipamentul hidraulic de salvare folosit de poliție și armată în cele mai grave situații – pentru scoaterea cadavrelor din avioane și mașini, pentru dezastre militare – și din când în când pentru a salva oameni din furcile caudine. Știam de acest tip de echipament și știam că pot face treaba asta.

Mona ținea pistolul cu ambele mâini îndreptat spre mine.

— Nu mișca. Nu am nimic de pierdut dacă te omor. Din cauza ta suntem aici.

Lumina difuză a neoanelor de la zgârie-norii de afară făcea ca mișcările celor doi să pară sinistre. M-am uitat la Ross cum încerca să ia pistolul din mâinile Monei.

Mona a țipat când el a lovit-o peste falcă și pistolul s-a descărcat încă o dată, mai mult din întâmplare.

Glonțul a lovit ceva din apropierea lui Chet Dobbis, care încercase să stea la podea. L-am auzit gâfâind și l-am văzut cum încerca să-și atingă genunchii cu mâinile legate.

Știam că era mai sigur să stau într-un loc întunecat, dar atunci Chet ar fi fost ținta criminalilor.

Când a ajuns în spatele scaunului, Mona îl vedea la fel de bine ca mine.

— Nu te mai mișca, idiotule!

Am auzit-o cum l-a strigat pe Dobbis în timp ce a îndreptat pistolul spre el și acesta s-a mai descărcat o dată.

De data asta el a urlat de durere. Nu fusese văzut decât foarte puțin, dar Mona îl ochise.

M-am ridicat și am mers spre el.

— Du-te de lângă mine, mi-a strigat.

Îi curgea sânge din umărul drept și l-am apucat de cotul stâng pentru a-l trage de acolo. Reușisem să țin socoteala gloanțelor pe care le trăsese și am presupus că pistolul avea șase dar nu știam câte mai are Kehoe în buzunar.

— Renunță, a spus Kehoe, încercând să-și recupereze pistolul. Nu o să dau greș.

— Nu o să ieșim niciodată de aici, mincinosul naibii, a spus Mona, vărsându-și furia pe partenerul ei. Din cauza ta o să murim amândoi.

Am văzut flacăra pe care a scos-o pistolul și din nou s-a auzit focul de armă. L-am văzut pe Ross Kehoe cum a căzut pe spate din cauza impactului și am auzit cum i s-a zdrobit craniul de podea.

Mona a căzut în genunchi lângă el și m-a ignorat un moment. Țipetele ei au speriat toți porumbeii de pe acoperiș. Fumul de la pistol avea un miros înecăcios.

Am lăsat brațul lui Chet Dobbis și m-am îndreptat spre locul unde erau Mona Berk și Ross Kehoe. Numărătoarea gloanțelor era în favoarea mea și zgomotul de la ușă îmi dădea curaj.

Trecând pe lângă bar, am luat o carafă de cristal, am spart-o de tejghea și m-am dus spre Mona cu ceea ce a rămas din carafă, în mână; Mona încetase să mai țipe, iar Kehoe era nemișcat lângă ea.

— Pistolul este gol, Mona, am spus. Lasă-l jos.

Nu s-a uitat la mine de prima dată. Părea că este în stare de șoc din cauza sângelui lui Ross care se scurgea spre ea.

— Lasă-l jos, am spus, hotărâtă să i-l iau din mână înainte de a reuși să intre cineva în cameră.

În timp ce mă apropiam de ea, am văzut că pieptul lui Kehoe se mișca, dar Mona nu se uita la asta. Nu-și putea lua ochii de la balta de sânge care ajunsese la genunchiul ei și i se întindea pe pantaloni.

Am făcut câțiva pași înspre ea și a ridicat capul, uitându-se la mine ca la o stafie.

Nu a spus nimic – doar a țipat. Când a ridicat mâna dreaptă – ridicând și pistolul – am lovit-o cu carafa. Pistolul a căzut pe podea și a alunecat sub pat destul de departe, iar carafa s-a spart în sute de bucăți când, în urma loviturii, Mona a picat pe ea.

În timp ce se rostogolea de durere, încercând fără succes să-și scoată cioburile din piele, am luat pistolul și am alergat pentru a-i alerta pe salvatori prin gaura pe care o făcuseră. Apoi l-am dezlegat pe Chet Dobbis și m-am uitat la rana de la umărul lui, liniștindu-l – pe el și în același timp pe mine – în timp ce așteptam să fie deschisă ușa marelui dom din Templul Mecca.

46

— V-a luat ceva timp să veniți după mine.

Stăteam într-o cameră de la secția de poliție Midtown North, la câteva minute de City Center. Era ora cinci dimineața și aproape singura oră la care nu puteai găsi în Manhattan un bar unde să se servească lichior.

— A fost o încercare pentru Mercer. Prietenii lui de la forțele speciale l-au găsit pe Ramon Carido la un adăpost pentru cei fără casă din Queens și vor să mergem acolo să-l arestăm. Am crezut că va fi o veste bună pentru tine în cazul în care te mai găseam vreodată. Battaglia era atât de speriat să nu te piardă – sau să nu i se facă publicitate negativă – încât a vorbit el însuși cu cei de la Interpol. Funcționarii din Turcia știu unde locuiesc părinții lui Sengor și în câteva zile îl vom avea pe nenorocitul acela. Ralph Harney? Cei de la Omucideri din Bronx l-au chemat din nou pentru un interogatoriu. Avem trei finaliști, Coop. Nu a fost o noapte rea pentru băieții buni.

— De ce nu îmi răspundeți la întrebare?

— Știi operațiunea, Coop. Cei de la statul major trebuie să vorbească mai întâi cu tine.

— Spune-mi ceva, te rog. Ce ați făcut, de fapt, atât timp?

— Strict secret. Nu putem spune.

— Ați fost la cupolă cu echipele de urgență?

— Am vrut să fiu în spatele lor când deschideau ușa. Prima dată când am ajuns acolo voiam să țip la tine, Coop. Ultima întrebare de la *Jeopardy*!. Asta voiam să spun. Doar că nu aveam loc și eu acolo. Hei, locotenente, ai vreo sticlă de whisky prin sertar? Dă-i domnișoarei ceva de băut.

— Și care e răspunsul? am întrebat. Ce fel de indiciu aveai de gând să-mi dai?

— Phoebe Moses. Acesta era răspunsul.

— Ai câștigat, Mike. Nu m-ar fi ajutat cu nimic.

M-am frecat la ochi și am încercat să-mi controlez frica pentru a putea fi de folos când aveam să vorbesc cu detectivii.

— Nu o știi pe Phoebe Moses? Trebuie să-mi dai douăzeci de dolari, a spus, turnând băutura într-o cană de cafea pe care era desenat un polițist de la omucideri lângă un cadavru, alături de sloganul: „Ziua noastră începe atunci când se termină a ta”.

— Mercer?

— Mi-ai luat banii.

— Cine a fost Annie Oakley? M-am gândit că dacă îți spuneam asta ai fi fost gata să te împuști singură. Mă gândeam că dacă mai ești

în viață și ai să auzi indiciul meu o să te enervezi și o să-l împuști pe unul dintre cei doi.

Am ridicat cana și am băut din whisky. Știam că Mike nu încerca decât să fie nostim, imaginându-și tot felul de scene îngrozitoare.

— Ar fi fost ceva, domnule Chapman.

— Trebuie să scapi de fobia ta cu armele. Kaiserul Wilhelm a lăsat-o pe Oakley să tragă în scrumul unei țigări pe care o avea în gură. Îți spun, Coop, Oakley a devenit atât de bună, încât l-a întrecut pe cel mai mare trăgător în viață, Frank Butler. Și știi ce? Deși îl umilea în public – așa cum îmi faci tu uneori mie – s-a căsătorit cu ea. I-a trecut.

— Vrei să-ți asumi riscul acesta dacă mă înveți să trag?

— M-aș mulțumi și cu douăzeci de dolari.

— Mai erau gloanțe în pistol? am întrebat.

Mike a clătinat din cap.

— Încă nu știi să tragi, dar ești bună la matematică.

— Kehoe era sigur că nu o să ne găsiți în cupolă.

— Aproape avea dreptate, a spus Mercer. Am avut o ehipă care a cercetat zona, dar nu a ajuns până la capăt. Nu vedeau nimic, nu auzeau nimic. Părea că nu a mai fost nimeni acolo de ani de zile. Nu am putut găsi nici măcar un muncitor care să știe cum să ajungem acolo. A trebuit să-l trezim pe director din somn, dar asta s-a întâmplat după ce am avut noroc.

— Unde credeai că am plecat?

Mercer stătea în spatele meu și îmi făcea masaj.

— Ne-am gândit că Ross Kehoe te-a scos afară. Te-a răpit și te-a pus într-o mașină și apoi te-a dus în afara orașului.

— Când aveți de gând să-mi spuneți cum v-ați dat seama? Cine e eroul?

— Ai milă, a spus Mercer, uitându-se la Mike. Nu o lăsa să citească totul în ziare mâine dimineață. Nu o ajută să se calmeze.

Mike a început să-mi explice.

— În momentul în care am ieșit din capcana de pe scenă, i-am spus lui Peterson să trimită aici detectivii care stăteau la apartamentul Monei Berk. Să vadă dacă era ceva înăuntru – notițe, bilete, mesaje pe robotul telefonului – orice care să ne dea un indiciu să-l căutăm pe Kehoe. Nu fi așa surprinsă și nu-mi da lecții despre cum trebuia să am un mandat de percheziție și prostii de genul acesta. Vorbim de niște circumstanțe foarte grave, despre o situație pe viață și pe moarte. Viața ta. Nu mă uitam după probe pe care să le folosesc la tribunal, Coop. Mă uitam pentru tine.

— Sunt ultimul om care ar putea să-ți critice tehnicile în momentul acesta. Am ridicat cana și am dat noroc.

— Se pare că Ross Kehoe avea și el propriile monitoare în apartament, pentru a putea vedea ce pune la cale Berk. Să vadă dacă

Berk se uita la dansatoare.

— Nenorocitul.

— Unul dintre monitoare era conectat la o cameră montată în cupolă. Cei doi detectivi ne-au descris ce au văzut – forma deosebit de mare și rotundă a domului – și faptul că Mona Berk era acolo la un moment dat, stând pe pat. Senzorii camerei de luat vederi se pare că fuseseră acționați. Dar nu aveau nici cea mai vagă idee unde putea fi.

Bineînțeles că patul – și leagănul de catifea roșie – erau în bătaia camerei, chiar dacă eu și Dobbis nu eram.

— Nici noi nu am fi știut unde e, a spus Mercer, dacă mie și lui Mike nu ni s-ar fi prezentat Templul Mecca. Mă refer la faptul că nu sunt prea multe cupole de genul ăsta în oraș, dar nu ne-am fi gândit niciodată să căutăm acolo dacă nu era camera de luat vederi.

— Kehoe era conștient când l-a luat ambulanța?

Mike a dat din cap.

— O să reziste, totuși. Nenorociții de teapa lui o fac întotdeauna.

— Deci nu are nici cea mai vagă idee că proba de ADN de pe mănușă se potrivește cu a lui?

— O să păstrăm știrea asta pentru mai târziu, la spital, poate mâine.

Le-am spus ce îmi spusese și mie Mona Berk. Se pare că Talya, în încercarea ei de a-l șantaja pe Joe Berk, își dăduse seama – sau îi spusese Joe – că Ross Kehoe era cel care instalase camerele de supraveghere. În ziua în care Rinaldo Vicci i-a văzut împreună în cabina Talyei, atunci se certa cu Kehoe – o ceartă care se pare că i-a pecetluit soarta.

— Lucy DeVore, am spus, aducându-mi aminte de trupul tinerei care intrase și ea în viața lui Joe Berk. Asta înseamnă că nu o să aveți ocazia să vorbiți cu el despre Lucy DeVore.

Mercer și cu mine tocmai vorbeam despre ea acum ceva timp.

— Când eu eram la ușa morții?

— Blondino, nu am putut să o deschidem mai repede. Îți aduci aminte ce a spus Hubert Alden, că Talya era cea care trebuia să fie în leagănul acela la audiție?

— Da.

— Probabil Kehoe a făcut leagănul pentru a o ucide pe Talya. Un plan de rezervă pentru ziua de luni, în cazul în care nu ar fi putut să o omoare la Operă vineri noaptea.

— Dar Lucy? Cum a putut s-o lase să se urce în leagăn când știa că se va rupe?

De data acesta a vorbit Mercer.

— Pentru că Briggs Berk se îndrăgostise de ea. Sau cel puțin așa credea el în ultimele săptămâni.

Așa că Mona și Ross Kehoe s-au gândit că era mult mai bine să se

ocupe și de ea, pentru că ar fi fost mai puțin de împărțit din avere. Și la o audiție de genul acela – un loc perfect pentru un accident, în fața multor martori. Dacă Lucy era moartă, ar fi avut un control mai mare, pentru moment, asupra lui Briggs. Era mai puțin probabil să se certe cu ei din moment ce se gândea la ea. Deși trebuia să se gândească că peste puțină vreme ar fi avut ceva de spus.

— Asta e problema cu banii. Te urmăresc mereu. Pui prea multe întrebări, Coop. Termină de băut ca să putem merge acasă, a spus Mike. Parcă-l aud pe Joe Berk acum.

— Ce vrei să spui?

— Știi tu, obsesia pe care o avea pentru oamenii care își schimbau numele. Moses, o fată pe care o chema Phoebe Moses. De ce și-ar fi schimbat numele în Annie Oakley? E bine să fii Moses.{8} Asta ar fi spus Berk. Trebuie să-mi dau seama de ce l-a schimbat cu Oakley.

— Uită de cei din familia Berk, a spus Mercer. Lasă cana aia jos, Alexandra, și înainte să te ducem acasă o să căutăm un fast-food unde să putem mânca ceva.

— Știu un loc, a spus Mike. Atât timp cât face ea cinste.

— Facem progrese.

— Ce vrei să spui, Coop?

— Acum zece zile, când am început să lucrăm la cazul ăsta, m-ai refuzat când Mercer și cu mine ne-am oferit să te luăm la micul-dejun.

— Nu-ți forța norocul, puștoaico. Fără balet…

— Nu am spus decât de ouă ochiuri cu șuncă.

— Fără operă, fără…

Mercer mi-a dat mâna și m-a ajutat să mă ridic.

— Ne e foame, i-a spus lui Mike. Hai să mergem.

— Fără bilete la teatru. Fără Shakespeare, fără musicaluri, fără…

— Îți place Broadway-ul. Întotdeauna ți-a plăcut să mergi cu mine la spectacole.

— Asta a fost înainte să le cunosc pe toate fantomele de acolo, Coop. Prea multe fantome în teatre – mult prea multe. Și încă nu am reușit să mă descurc cu a mea.

MULȚUMIRI

Marile instituții din New York fac parte din comorile noastre naționale. A fost un noroc să am de-a face cu ele din copilărie și sunt în continuare locurile unde merg pentru a mă distra și a mă simți bine în compania actorilor, a dansatorilor și a muzicienilor.

În 1980, pe vremea când eram o tânără procuroare – și unul dintre sponsorii Baletului de la Lincoln Center – o violonistă de treizeci de ani pe nume Helen Hagnes Mintiks a fost omorâtă la Metropolitan Opera între actele unui spectacol. Erau peste patru sute de oameni în seara aceea, nici unul nu l-a văzut pe criminal și nici nu a auzit zbaterea artistei. La fel ca restul romanelor mele, acesta este dedicat victimelor violenței și acelor oameni deștepți și pasionați – polițiști, procurori, oameni de știință – care au misiunea de a-i aduce în fața instanței pe criminali.

Minunata Beverly Sills m-a lăsat să intru în „casa" ei – la Met – unde am petrecut nenumărate ore. Ariene Schuler – o dansatoare care a devenit avocat și care continuă să ridice sala în picioare la City Center – a facilitat vizite care mi-au trezit interesul pentru arhitectura deosebită a clădirii.

Există o filială minunată a Bibliotecii Publice a orașului New York la Lincoln Center unde am găsit informații extraordinare despre trecutul și prezentul activității de pe Broadway și despre actori.

100 de ani de teatru american, scrisă de colectivul de la Arhivele Schubert și Gerald Schoenfeld (un personaj legendar al teatrului) (Abrams, 2001), *Crimă la Met,* de David Black (Dial Press, 1984), discuțiile pe care le-am avut cu Barry și Fran Weissler și arhivele de la *New York Times* mi-au oferit multe date concrete și savoare.

Le mulțumesc celor care îmi publică romanele, celor de la Scribner și Pocket Books – Susan Moldow, Roz Lippel, Carolyn Reidy, Louise Burke, Mitchell Ivers, Sarah Knight, Erica Gelbard și John Fulbrock. Îi mulțumesc în special lui Erin Cox, cel mai bun partener pentru publicitate pe care și l-ar putea dori un scriitor.

Succesul acestui roman se datorează editorului meu, Colin Harrison. Un foarte bun autor el însuși, Colin a făcut romanul acesta și mai valoros.

Vreau să le mulțumesc din nou lui Hilary Hale și David Young de la Time Warner din Marea Britanie pentru ajutorul și prietenia lor.

Și lui Esther Newberg, un mare agent și o foarte bună prietenă.

Familia și prietenii sunt bucuria mea cea mai mare și au fost sprijinul meu în multele ore pe care le-am petrecut singură cu Chapman și Coop. Și mai mult decât toți, soțul meu, Justin Feldman,

pentru că a crezut în mine de la primele rânduri ale primei cărți.

Asta e pentru el – și pentru cei doi cititori minunați pe care îi iubim – Matthew și Alexander Zavislan.

LINDA FAIRSTEIN
DANSUL MORȚII

Linda Fairstein (1947) a condus timp de 20 de ani departamentul de infracțiuni sexuale al procuraturii din Manhattan. Din 1994 începe o serie de romane polițiste în care o aduce în atenția cititorilor pe Alexandra Cooper, procuror, un alter ego al autoarei.

În timp ce investiga un caz de viol, Alexandra Cooper este chemată de detectivii Mercer Wallace și Mike Chapman să li se alăture într-un nou caz.

Faimoasa balerină Natalya Galinova dispare în timpul unei reprezentații de la Metropolitan Opera, punctul de maxim interes artistic al New Yorkului. Cadavrul ei este descoperit curând în sistemul de aerisire al Operei.

Suspecții nu sunt puțini: agentul balerinei, producătorul voyeurist de pe Broadway, fiica acestuia și directorul artistic al Operei.

„Când am renunțat la investigații în 2002, Kate White, redactorul șef de la *Cosmopolitan*, m-a rugat să colaborez cu o rubrică pe care a numit-o: *Din dosarele Lindei Fairstein*. Scriam despre crime reale, dezvăluite din trecutul meu de procuror: hărțuiri sexuale, violuri, crime în serie; nici un pic de ficțiune."

Linda Fairstein

LINDA FAIRSTEIN

DANSUL MORȚII

Linda Fairstein (1947) a condus timp de 20 de ani departamentul de infracțiuni sexuale al procuraturii din Manhattan. Din 1994 începe o serie de romane polițiste în care o aduce în atenția cititorilor pe Alexandra Cooper, procuror, un alter ego al autoarei.

În timp ce investiga un caz de viol, Alexandra Cooper este chemată de detectivii Mercer Wallace şi Mike Chapman să li se alăture într-un nou caz.
Faimoasa balerină Natalya Galinova dispare în timpul unei reprezentații de la Metropolitan Opera, punctul de maxim interes artistic al New Yorkului. Cadavrul ei este descoperit curînd în sistemul de aerisire al Operei.
Suspecții nu sînt puțini: agentul balerinei, producătorul voyeurist de pe Broadway, fiica acestuia şi directorul artistic al Operei.

„Cînd am renunțat la investigații în 2002, Kate White, redactorul şef de la *Cosmopolitan*, m-a rugat să colaborez cu o rubrică pe care a numit-o: *Din dosarele Lindei Fairstein*. Scriam despre crime reale, dezvăluite din trecutul meu de procuror: hărțuiri sexuale, violuri, crime în serie; nici un pic de ficțiune."

Linda Fairstein

www.tritonic.ro
www.crimescene.ro

ISBN 973-733-110-9
ISBN 973-733-110-6

TRITONIC

virtual-project.eu

{1} *Legal Aid* – program de asistență juridică gratuită pentru populația săracă (n.t.)

{2} *Schmuck* se pronunță ca *shmuck,* care, în idiș, are un sens depreciativ: lichea, ticălos (n.t.)

{3} *Jeopardy*! – show de televiziune foarte apreciat în Statele Unite. Echivalentul românesc a fost *Știi și câștigi.* (n.t.)

{4} *Dragnet* – serial polițist de televiziune. Între 1951 și 1959. În rolul principal a jucat Jack Webb (1920-1982), care a fost și coscenarist (n.t.)

{5} *Krapp* are aceeași pronunție cu *crap,* care înseamnă rahat, prostii (n.t.)

{6} *Florence Nightingale* (1820-1910) – militantă pentru drepturile femeilor, prima infirmieră modernă (n.t.)

{7} *Celanese* – companie din industria chimică (n.t.)

{8} *Moses* e transcrierea în engleză a numelui Moise (n.t.)